ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015)

(ສະບັບຍາວ)

*(ຜ່ານກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ສະໄໝສາມັນເທື່ອທີ 1, ຊຸດທີ VII
ໃນລະຫວ່າງວັນທີ 15 ມິຖຸນາ ຫາ ວັນທີ 24 ມິຖຸນາ 2011,
ທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ)*

ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ
ວຽງຈັນ, ວັນທີ 7 ຕຸລາ 2011

ສາລະບານ

ພາກທີໜຶ່ງ:.................ການສະຫຼຸບຕີລາຄາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010)........ 11

I. ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ພາກພື້ນ ແລະ ພາຍໃນ........ 11

1. ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ........ 11

[1]. ຂໍ້ສະດວກ........ 11

[2]. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ........ 12

2. ສະພາບແວດລ້ອມພາຍໃນປະເທດ........ 12

[1]. ຂໍ້ສະດວກ........ 12

[2]. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ........ 13

II. ຜົນສໍາເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ5 ປີ ຄັ້ງທີ VI........ 15

1. ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ........ 15

1.1. ການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດ........ 15

1.2. ການປ່ຽນແປງໂຄງປະກອບທາງດ້ານເສດຖະກິດ........ 17

1.3. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງເງິນຕາ........ 18

2. ການດຸ່ນດ່ຽງພື້ນຖານເສດຖະກິດ........ 20

2.1. ການດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທໍາ........ 20

2.2. ການດຸ່ນດ່ຽງແຫລ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ........ 23

2.3. ການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານແຫ່ງລັດ........ 25

2.4. ການດຸ່ນດ່ຽງຂາເຂົ້າ-ຂາອອກ........ 25

3. ການພັດທະນາຕາມຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ, ຂົງເຂດ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ........ 29

3.1. ການພັດທະນາຂະແໜງການ........ 29

3.1.1. ດ້ານກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້........ 29

3.1.3. ດ້ານການບໍລິການ........ 40

3.1.4. ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ........ 50

3.1.5. ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ:........ 54

3.2. ການພັດທະນາພາກ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ........ 56

[1]. ອັດຕາສ່ວນເສດຖະກິດ ຂອງພາກເໜືອ, ກາງ ແລະ ໃຕ້........ 56

[2]. ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຂອງເຂດແຄ້ວນ........ 57

[3]. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການ ແລະ ກິດຈະກໍາທີ່ພົ້ນເດັ່ນ........ 59

3.3. ການພັດທະນາຂົງເຂດສັງຄົມ........ 64

3.3.1. ການພັດທະນາຊົນນະບົດ-ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ 64
3.3.2. ດ້ານການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ 74
3.3.3. ດ້ານສາທາລະນະສຸກ 75
3.3.4. ດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະເຕັກໂນໂລຊີ 76
3.3.5. ດ້ານຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ 76
3.3.6. ດ້ານແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ 78
3.3.7. ດ້ານຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ 81
3.3.8. ດ້ານອົງການຍຸຕິທຳ 84
3.3.9. ດ້ານກິລາກາຍຍະກຳ 85
3.4. ການສົມທົບລະຫວ່າງການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມກັບການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ 88
4.1. ອົງການນິຕິບັນຍັດ 89
4.2. ການພັດທະນາອົງການບໍລິຫານແຫ່ງລັດ 90
4.3. ພັດທະນາອົງການຕຸລາການ 91
5. ການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ 92
6. ການປະຕິບັດ 11 ແຜນງານ ແລະ 111 ໂຄງການ 96
7. ສັງລວມຜົນສຳເລັດທີ່ພົ້ນເດັ່ນແລະສາຍເຫດພາໃຫ້ບັນລຸຜົນ101
7.1. ຜົນສຳເລັດທີ່ພົ້ນເດັ່ນ 101
7.2. ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ 102

III. ຈຸດອ່ອນ, ຂໍ້ຄົງຄ້າງ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 2006-2010 ແລະ ສາເຫດ 103

1. ຈຸດອ່ອນ ແລະ ຂໍ້ຄົງຄ້າງ 103
1.1. ຂໍ້ຄົງຄ້າງທີ່ຕິດພັນກັບບາງຄາດໝາຍມະຫາພາກ 103
1.2. ຂໍ້ຄົງຄ້າງທີ່ຕິດພັນກັບບັນດາຂະແໜງການແລະການພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ 104
1.3. ຂໍ້ຄົງຄ້າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 11 ແຜນງານ ແລະ 111 ໂຄງການ.. 106
1.4. ຂໍ້ຄົງຄ້າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການແກ້ໄຂອຸທົກກະໄພໃນປີ 2009 106
1.5. ສັງລວມຈຸດອ່ອນ-ຂໍ້ຄົງຄ້າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VI 106
2. ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ມີຂໍ້ຄົງຄ້າງ 108

IV. ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ 108

ພາກທີສອງ: .... ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015) 113

I. ທິດທາງລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015) 113

1. ຄາດຄະເນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຳນວຍແລະສິ່ງທ້າທາຍ 113

1.1. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຳນວຍ (ຂໍ້ສະດວກ): 113

1.2. ສິ່ງທ້າທາຍ (ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ) 116

2. ຈຸດໝາຍລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII 118

3. ທິດທາງໜ້າທີ່ລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII 118

4. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5ປີ ຄັ້ງທີ VII 121

4.1. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ 121

4.2. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານຂະແໜງການເສດຖະກິດ 122

4.3. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານສັງຄົມ 124

4.4. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານຂະແໜງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ 125

4.5. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ 126

5. ຄາດຄະເນການດຸ່ນດ່ຽງມະຫາພາກ 126

5.1. ການດຸ່ນດ່ຽງການລົງທຶນ 126

5.2. ການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານແຫ່ງລັດ 128

5.3. ການດຸ່ນດ່ຽງການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການສະສົມ 129

5.4. ການດຸ່ນດ່ຽງຂາອອກ-ຂາເຂົ້າ 129

5.5. ການດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານ 130

II. ທິດທາງໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII 130

1. ການພັດທະນາຊົນນະບົດ, ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ 130

2. ການພັດທະນາຂະແໜງການ 136

2.1. ການພັດທະນາຂົງເຂດເສດຖະກິດ 136

2.1.1. ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ 136

2.1.2. ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ 142
2.1.3. ພະລັງງານ-ບໍ່ແຮ່ 145
2.1.4. ໂຍທາທິການ-ຂົນສົ່ງ 148
2.1.5. ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ 153
2.1.6. ການເງິນ-ການທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດທຶນ 155
2.2. ການພັດທະນາຂົງເຂດສັງຄົມ 158
2.2.1. ການສຶກສາ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ກິລາ 158
2.2.2. ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ໂພຊະນາການ 164
2.2.3. ແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ 169
2.2.4. ຖະແຫຼ່ງຂ່າວ - ວັດທະນະທຳ - ທ່ອງທ່ຽວ 173
2.2.5. ຂະແໜງການຍຸຕິທຳ: 178
2.2.6. ການພັດທະນາປະຊາກອນ, ການສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງ ຍິງ-ຊາຍ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ 180
2.2.7. ການພັດທະນາເຍົາວະຊົນ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ 188
2.2.8. ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ 190
2.2.9. ການເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີທົ່ວປວງຊົນ 192
2.2.10. ການແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ທາງສັງຄົມ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາຢາເສບຕິດ 194
2.3. ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ□ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ-ການຄຸ້ມຄອງ ພັດທະນາທີ່ດິນ 196
2.3.1. ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ 196
2.3.2. ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ 202
3. ການພັດທະນາວິສາຫະກິດ 205
3.1. ວິສາຫະກິດຂອງລັດ 206
3.2. ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍແລະ ກາງ (SMEs): 208
3.3. ວິສາຫະກິດປະຊາຊົນ, ວິສາຫະກິດປະສົມແລະ ຫຸ້ນສ່ວນ 210
4. ການພັດທະນາເຂດແດນແລະ ທ້ອງຖິ່ນ 212
4.1. ການພັດທະນາຕາມພາກ 212
4.1.1. ເຂດພາກເໜືອ 213
4.1.2. ເຂດພາກກາງ 221
4.1.3. ເຂດພາກໃຕ້ 225

4.2. ການພັດທະນາຕາມພູມສັນຖານ 230
4.3. ການພັດທະນາຕົວເມືອງ 232
4.4. ການສ້າງບ້ານພັດທະນາ ແລະ ເຂດຈຸດສຸມ 234
4.4.1. ການສ້າງບ້ານພັດທະນາ 234
4.4.2. ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ 236
4.5. ການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ 236
5. ການພັດທະນາຂົງເຂດລັດ 240
5.1. ຂົງການນິຕິບັນຍັດ 240
5.2. ຂົງການບໍລິຫານ 242
5.3. ຂົງການຕຸລາການ 244
6. ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ 246
6.1. ການປ້ອງກັນຊາດ 246
6.2. ການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ 248
7. ການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ 249
7.1. ການຮ່ວມມືກັບບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ 249
7.2. ການຮ່ວມມືໃນຂອບອາຊຽນ 251
7.3. ການຮ່ວມມືໃນຂອບຂອງການພັດທະນາອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ(GMS) 252
7.4. ການຮ່ວມມືໃນຂອບສັນຍາແມ່ນ້ຳຂອງວ່າດ້ວຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ 253
7.5. ການກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ 254
8. ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ 255

III. ມາດຕະການ ແລະ ກົນໄກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII 259

1. ຊຸກຍູ້ການເຕີບໂຕດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ 259
2. ມາດຕະການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ 262
3. ມາດຕະການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຫ້ການພັດທະນາມີຄວາມຍືນຍົງ 264
4. ມາດຕະການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ 265
5. ເອົາໃຈໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝ, ສົ່ງເສີມ ການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີ 266
6. ເພີ່ມທະວີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການບຳລຸງສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ພະນັກງານບຸກຄະລາກອນ 267

7. ບັນຫາການປະສານງານ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການ........................268

8. ເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດໃນການຄຸ້ມຄອງລັດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ ແລະ ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ........................269

9. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ແລະ ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ........................271

9.1. ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຂັ້ນ 271

9.2. ການປະສານງານລະຫວ່າງສາຍຕັ້ງ-ສາຍຂວາງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ໂຄງການ........................273

9.3. ຜັນຂະຫຍາຍແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ ພາກຕົວຈິງຂອງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ-ຮາກຖານ........................274

9.4. ການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ- ສັງຄົມຄັ້ງທີ VII........................275

ຕາຕະລາງ, ຮູບສະແດງ, ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

- ຕາຕະລາງ

ຕາຕະລາງ 1: ສົມທຽບອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຄາດໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010)........................16

ຕາຕະລາງ 2: ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນ (ສົມທຽບແຜນ ແລະ ປະຕິບັດ)........................17

ຕາຕະລາງ 3: ອັດຕາສ່ວນແຮງງານຕາມຂະແໜງການ........................22

ຕາຕະລາງ 4: ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແຕ່ 2006-2010........................24

ຕາຕະລາງ 5: ໂຄງປະກອບການສົ່ງອອກ ຂອງ ສປປ ລາວ ແບ່ງຕາມຜະລິດຕະພັນ........................27
ແຕ່ປີ 2005Œ2009 (%)........................27

ຕາຕະລາງ 6: ໂຄງປະກອບການນຳເຂົ້າ ຂອງ ສປປ ລາວ ແບ່ງຕາມຜະລິດຕະພັນ........................28
ແຕ່ປີ 2005Œ2009 (%)........................28

ຕາຕະລາງ 7: ສົມທຽບການເປີດປະເທດທາງດ້ານການຄ້າ (ການເຊື່ອມໂຍງ) ໃນໄລຍະ 2006-10........................52

ຕາຕະລາງ 8: ໂຄງປະກອບຂອງຕະຫຼາດສົ່ງອອກ ກັບປະເທດຄູ່ຄ້າຫລັກ ປີ 2008........................53

ຕາຕະລາງ 9: ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ ຕາມພາກ ສະເລ່ຍ ແຕ່ 2006-2010 58
ຕາຕະລາງ10: ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງບັນດາແຂວງ ໃນທົ່ວປະເທດເປັນ (%) 68

- ຮູບສະແດງ

ຮູບສະແດງ 1: ຮູບທາດອາຍຸຂອງພົນລະເມືອງລາວ ປີ 2010 14
ຮູບສະແດງ 2: ໂຄງປະກອບທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແຕ່ 2006-2010 17
ຮູບສະແດງ 3: ມູນຄ່າການສົ່ງອອກ ແລະ ນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ແຕ່ ປີ 2005-2009 29
ຮູບສະແດງ 4: ຂະໜາດສະເລ່ຍຂອງເນື້ອທີ່ກະສິກຳ ຕໍ່ຄົວເຮືອນ 30
ຮູບສະແດງ 5: ໂຄງປະກອບມູນຄ່າເພີ່ມຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ສະເລ່ຍ ແຕ່ 2006-2010 35
ຮູບສະແດງ 6: ໂຄງປະກອບການຜະລິດຂົງເຂດຂະແໜງບໍລິການ ແຕ່ 2006-2010 41
ຮູບສະແດງ 7: ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກ ແຕ່ ປີ 1992-1993 ຫາ 2007-2008......67
ຮູບສະແດງ 8: ຮູບທາດອາຍຸພົນລະເມືອງໃນປີ 2015......115

- ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງແຜນການ ແລະ ຜົນການຈັດຕັ້ງ..278
ປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (ສັງລວມ 5ປີ)......278
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ຮູບທາດອາຍຸພົນລະເມືອງ ປີ 2010 ແລະ 2015 280
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງແຜນການ ແລະ
ຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ......282
ແຜນການ 5ປີ ຄັ້ງທີ VI (ສັງລວມແຕ່ລະປີ)......282
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ຕາຕະລາງສັງລວມຄວາມທຸກຍາກ, ຊ່ອງວ່າງ, ຄວາມຮຸນແຮງ ຂອງຄວາມທຸກ ຍາກ ແລະ ຄວາມແຕກໂຕນຂອງສັງຄົມ 285
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 5: ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015)......288
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 6: ບັນດາເປົ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍ ແລະ ຕົວຊີ້ວັດໃນ MDGs..291
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 7: ອະທິບາຍຄຳສັບ......302

ອະລຳພະບົດ

ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ສ້າງຂຶ້ນບົນເປົ້າໝາຍລວມ ຂອງຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ -ສັງຄົມ ຮອດປີ 2020 ແລະ ມະຕິ 8 ຂອງພັກ, ໂດຍໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍກອງປະຊຸມຄັ້ງປະຖົມມະລຶກ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດຊຸດທີ VI ໃນເດືອນກໍລະກົດ 2006; ແຜນດັ່ງກ່າວຖືໄດ້ວ່າເປັນແຜນບຸກທະລຸ ແລະ ຕອບສະໜອງທັດສະນະຂອງພັກທີ່ຍຶດໝັ້ນໃນການພັດທະນາ, ຖືເອົາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ ແລະ ຍູ້ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ໃຫ້ບັນລຸສະເລ່ຍ 7,5% ຕໍ່ປີ; ຈາກນັ້ນ, ລັດຖະບານກໍ່ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍອອກເປັນແຜນງານ ແລະ ໂຄງການລະອຽດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນແຕ່ລະສົກປີ. ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳນຳພາຂອງພັກ ແລະ ລັດຖະບານ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີສິ່ງທ້າທາຍທົດສອບຫຼາຍປະການກໍ່ຕາມ, ດ້ວຍຄວາມບຸກບືນພະຍາຍາມສູງຂອງບັນດາຂະແໜງການ, ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ ເຮັດໃຫ້ແຜນດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ສາມາດບັນລຸຜົນຕາມຄາດໝາຍໃຫຍ່ທີ່ກຳນົດໄວ້. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ກໍ່ຍັງມີບາງບັນຫາທີ່ຍັງຄົງຄ້າງ ເຊິ່ງຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ແກ້ໄຂໃນຕໍ່ໜ້າ. ບົດຮຽນໃນການຈັດຕັ້ງ

ປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ຈະເປັນພື້ນຖານທີ່ດີໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະ ກິດ-ສັງຄົມ ໃນໄລຍະ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ (2011-2015).

ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015) ເປັນແຜນສືບຕໍ່ໝາກ ຜົນທີ່ຍາດມາໄດ້ໃນແຜນການ 6 ຄັ້ງຜ່ານມາ, ມີບົດບາດສຳຄັນ ແລະ ເປັນມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ IX ຂອງພັກ, ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຮອດປີ 2020 ແລະ ຍຸດທະສາດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ສ້າງໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນໃໝ່ຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນການນຳພາປະເທດຊາດຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກ ສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020, ເປີດກວ້າງການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ-ສາກົນ. ຄຸນລັກສະນະຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງນີ້ ຍັງເປັນແຜນສືບຕໍ່ "**ບຸກທະລຸ**", ໂດຍມີ 4 ບຸກທະລຸ ຄື: (1). ບຸກທະລຸດ້ານຈິນຕະນາການ, (2). ບຸກທະລຸດ້ານການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, (3). ບຸກທະລຸລະບົບກົນໄກ, ລະບຽບ, ລະບົບການບໍລິຫານ ແລະ (4). ບຸກທະລຸດ້ານການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ ດ້ວຍການຂຸດຄົ້ນແຫລ່ງທຶນຕ່າງໆ ແລະ ດ້ວຍນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ ພິເສດ, ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢ່າງມີຈຸດສຸມ. ຊຶ່ງມີເປົ້າໝາຍສ້າງໃຫ້ໄດ້ ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ໄວ ແລະ ໝັ້ນທ່ຽງ, ຮັກສາສະຖຽນລະພາບຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງ ປະເທດ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນສັງຄົມ, ເປັນການພັດທະນາທີ່ເນັ້ນໜັກຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ, ບັນລຸໃຫ້ໄດ້ເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (MDGs) ໃນປີ 2015 ແລະ ສ້າງ ປະຖົມປັດໃຈ ເບື້ອງຕົ້ນໃຫ້ການຫັນປະເທດເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝໃນອານາຄົດ. ໂຄງປະກອບຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015) ປະກອບດ້ວຍ: ພາກສະຫລຸບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010), ແລະ ພາກແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015), ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍການຄາດຄະເນສະພາບ ແວດລ້ອມພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ , ກຳນົດຈຸດໝາຍ ແລະ ໜ້າທີ່ລວມ, ຄາດໝາຍດ້ານມະຫາພາກ, ໜ້າທີ່ການພັດທະນາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ, ມາດຕະການ ແລະ ກົນໄກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ເບິ່ງລວມແລ້ວ

ແຜນດັ່ງກ່າວສ່ອນໃຫ້ເຫັນຍັງຮັກສາຕາມປະເພນີທີ່ເຄີຍເຮັດຜ່ານມາ. ສຳລັບບັນຫາໃໝ່ໃນແຜນຄັ້ງທີ VII ໄດ້ກ່າວເຖິງແຈ້ງຕື່ມ ທຽບໃສ່ແຜນຄັ້ງທີ VI ແມ່ນ: ການດຸ່ນດ່ຽງຕ່າງໆ, ການພັດທະນາວິສາຫະກິດ, ການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ, ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ; ໄດ້ເພີ່ມຄາດໝາຍການເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນ, ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ; ຈະໄດ້ຫລຸດຜ່ອນ

ບັນດາແຜນງານທີ່ກອມເອົາຫຼາຍຂະແໜງການມາເປັນແຜນງານ ຫລື ໂຄງການຂອງຂະແໜງການ ຕາມກົດໝາຍການ ລົງທຶນຂອງລັດເປັນຫລັກ; ໃນວິທີການຂຽນແຜນພັດທະນາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ຕິດພັນກັບ ແຜນວຽກ, ແຜນທຶນ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບໄປພ້ອມກັນ (ການພັດທະນາຂະແໜງການມີທິດທາງ, ຄາດໝາຍ, ແຜນງານ-ໂຄງການ ແລະ ມາດຕາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ)...

ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ຄາດວ່າຈະມີເງື່ອນໄຂອັນສະດວກດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຈະພົບກັບສິ່ງທ້າທາຍທົດສອບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍປະການ, ແຕ່ຈາກບົດຮຽນ ປະສົບການທີ່ສະສົມໄດ້ສົມທົບກັບຄວາມບຸກບືນກະຕືລືລົ້ນຂອງທົ່ວສັງຄົມ, ແສງສະຫວ່າງຂອງມະຕິ 9 ຂອງພັກ, ການຊີ້ນຳນຳພາຂອງພັກ, ອົງການປົກຄອງທຸກຂັ້ນ, ການປະກອບສ່ວນຂອງທຸກຊັ້ນຄົນ, ການສະໜັບສະໜູນຂອງເພື່ອນມິດ, ສາກົນ ການປະຕິບັດແຜນພັດທະນາຈະສຳເລັດຕາມຄາດໝາຍບັນລຸໄວ້ ໄດ້ເປັນຢ່າງດີ.

ພາກທີໜຶ່ງ: ການສະຫຼຸບຕີລາຄາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VI (2006-2010)

ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ VI ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນເປົ້າໝາຍລວມ ຂອງຍຸດທະສາດ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-Œສັງຄົມຮອດປີ 2020 Áì½ ´½ªò 8 ຂອງພັກ, ໂດຍໄດ້ຖືກຮັບ»ອງເອົາໂດຍກອງປະຊຸມ ຄັ້ງປະຖົມມະລຶກຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ VI ໃນເດືອນກໍລະກົດ 2006; ແຜນການ ດັ່ງກ່າວຖືໄດ້ວ່າເປັນແຜນບຸກທະລຸ ແລະ ສະໜອງຕອບທັດສະນະຂອງພັກທີ່ຍຶດໝັ້ນໃນການພັດທະນາ, ໂດຍຖືເອົາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ, ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍແມ່ນເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຂອງປະເທດເຕີບໂຕສະເລ່ຍ 7,5-8,0% ຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນ ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ 3,0-3,4%, ອຸດສາຫະກຳ 13,0-14,0% ແລະ ການບໍລິການ 7,5-8,0%; ອັດຕາການສົ່ງອອກໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 18,1% ຕໍ່ປີ ແລະ ນຳເຂົ້າ 8,8% ຕໍ່ປີ; ລາຍຮັບງົບປະມານ ສະເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ 14,8% ຕໍ່ GDP, ການລົງທຶນທັງໝົດ ກວມ 32% ຂອງ GDP, ໃນນັ້ນ ການລົງທຶນຂອງ ລັດກວມ 10% ແລະ ການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ກວມ 22%; ຈຳນວນພົນລະເມືອງ 6,17 ລ້ານຄົນ ໃນປີ 2010; ຫລຸດອັດຕາສ່ວນຄົວເຮືອນທຸກຍາກລົງໃຫ້ຍັງເຫລືອ ຕໍ່າກວ່າ 15%ຂອງຄົວເຮືອນທັງ ໝົດໃນທົ່ວປະເທດ, ຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ເລື່ອນລອຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ໃນປີ 2007, ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ໄດ້ປະມານ 652.000 ຄົນ, ອັດຕາເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມ ອາຍຸ 6-10 ປີ ໃຫ້ໄດ້ 90,6%, ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕາຍຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1ປີ ໃຫ້ໄດ້ 55 ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ, ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕາຍຂອງແມ່ ໃນລະດັບ 300 ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 100.000 ຄົນ. ດ້ວຍຄວາມບຸກບືນພະຍາຍາມ ສູງຂອງບັນ ດາຂະແໜງການ, ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ, ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ ພວກເຮົາສາມາດບັນລຸພົນ ຕາມຄາດໝາຍໃຫຍ່ ທີ່ກຳນົດໄວ້, ແຕ່ກໍຍັງມີບາງບັນຫາທີ່ຍັງຄົງຄ້າງ ແລະ ບົດຮຽນສຳຄັນຈຳນວນໜຶ່ງ.

I. ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ພາກພື້ນ ແລະ ພາຍໃນ

1. ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ

[1]. ຂໍ້ສະດວກ

(1) ການຮ່ວມມືກັບສາກົນຂອງ ສປປ ລາວ ເຮົາຍັງຢູ່ໃນສະພາບ ແລະ ທ່ວງທ່າທີ່ດີ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບອາຊຽນ.

(2) ປະເທດເຮົາມີຕະຫຼາດສາກົນກວ້າງກວ່າເກົ່າ, ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າ ແລະ ກູ້ຢືມດ້ວຍອັດຕາດອກເບ້ຍຜ່ອນຜັນມີຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ການລົງທຶນໂດຍກົງຂອງຕ່າງປະເທດກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນທຽບໃສ່ໄລຍະຜ່ານມາ.

(3) ຂະບວນການວິວັດທາງດ້ານວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຊີວະພາບວັດສະດຸໃໝ່ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງແຂງແຮງ, ຂະບວນການຫັນປ່ຽນສູ່ເສດຖະກິດພູມປັນຍາມີທ່າອ່ຽງຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນທົ່ວໂລກ.

(4) ບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດຍຸດທະສາດມີພື້ນຖານເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວແຮງ ແລະ ໄດ້ສືບຕໍ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນປະເທດເຮົາໃນຫຼາຍດ້ານຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

[2]. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ

(1) ຄວາມຂັດແຍ່ງດ້ານການເມືອງຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ສົງຄາມຢູ່ບາງພູມີພາກ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການ ພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກ ລວມທັງ ສປປ ລາວ.

(2) ພື້ນຖານເສດຖະກິດຂອງປະເທດເຮົາຍັງອ່ອນນ້ອຍ ແຕ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງການແຂ່ງຂັນສູງໃນເວທີເສດຖະກິດໂລກ ເຮັດໃຫ້ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ມີຫລາຍອັນຫຍຸ້ງຍາກ.

(3) ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມານີ້ ໂລກໄດ້ປະສົບກັບພາວະເສດຖະກິດຖົດຖອຍ ແລະ ວິກິດການ ການເງິນໂລກທີ່ເປັນປະຫວັດການ ຊຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບໜັກໜ່ວງຕໍ່ປະເທດຕ່າງໆ ລວມທັງ ສປປລາວ ໂດຍສະເພາະ ຂະແໜງການສົ່ງອອກ ແລະ ໂຄງການລົງທຶນໃຫຍ່ຈຳນວນໜຶ່ງ.

(4) ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທາງດ້ານແຫລ່ງວັດຖຸດິບຂອງພາກພື້ນ ແລະ ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງຢູ່ໃນລະດັບສູງ ເຮັດໃຫ້ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນຢູ່ ສປປ ລາວ ມີຄວາມເຄັ່ງຕຶງຂຶ້ນ ທັງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ.

2. ສະພາບແວດລ້ອມພາຍໃນປະເທດ

[1]. ຂໍ້ສະດວກ

(1) ແນວທາງນະໂຍບາຍພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ກຳນົດຢູ່ໃນມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ VIII ຂອງພັກ ແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ແທດເໝາະກັບສະພາບຕົວຈິງ.

(2) ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ໄດ້ຖືກຮັບຮອງໂດຍສະພາແຫ່ງຊາດຢ່າງເປັນທາງການ ໃນປີ 2006.

(3) ຂະແຫນງການຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ຫັນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ເປັນແຜນງານ, ໂຄງການລະອຽດ ແລະ ຈັດຕັ້ງນຳພາປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ໂຄງການດັ່ງກ່າວເປັນຢ່າງດີ.

(4) ແຜນພັດທະນາໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຢ່າງສະເຫມີຕົ້ນສະເຫມີປາຍ.

(5) ປະເທດເຮົາມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບຮຽບຮ້ອຍທາງສັງຄົມ ເຮັດໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການໄດ້ຮັບຜົນດີພໍສົມຄວນ.

(6) ສູນກາງພັກ, ລັດຖະບານ ແລະ ສະພາແຫ່ງຊາດ ມີຄວາມເປັນເອກະພາບສູງໃນການພິຈາລະນາແຜນທີ່ເຫມາະສົມ ແລະ ແທດເຫມາະກັບສະພາບການຕົວຈິງຂອງປະເທດ.

[2]. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ

(1) ໄພທຳມະຊາດເກີດຂຶ້ນຮ້າຍແຮງ 2 ຄັ້ງ (ປີ 2008 ແລະ 2009) ແລະ ມີພະຍາດລະບາດ ເຊັ່ນ: ໄຂ້ຫວັດສັດປີກ ແລະ ໄຂ້ຫວັດສາຍພັນໃໝ່ H1N1 ເຊິ່ງໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຫລາຍສົມຄວນຕໍ່ການພັດທະນາປະເທດ.

(2) ວິກິດການການເງິນໂລກ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ພາກທຸລະກິດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນລາຄາສົ່ງອອກ, ການລົງທຶນໃສ່ໂຄງການໃຫຍ່ຈຳນວນໜຶ່ງ, ໃນນັ້ນ ວິກິດການທາງດ້ານວັດຖຸດິບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ເຊື້ອເພີງ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ການດຳເນີນງານຂອງຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ.

(3) ການຮັບຮອງເອົາແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ຊ້າກວ່າ 1 ປີ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດການຜັນຂະຫຍາຍເປັນແຜນງານ ແລະ ໂຄງການແມ່ນຊ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດຕົວຈິງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

(4) ຫລາຍແຜນງານ ແລະ ຫລາຍໂຄງການຂາດແຫລ່ງທຶນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມີຫລາຍໂຄງການໄດ້ມີການດັດແກ້ໄປສູ່ໂຄງການຟື້ນຟູຜົນກະທົບຈາກໄພພິບັດທຳມະຊາດ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂາດທຶນຮອນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນ; ນອກຈາກນັ້ນ, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບໍລິຫານເສດຖະກິດມະຫາພາກຂອງອົງການລັດຍັງຈຳກັດ, ຍັງມີການລະເມີດວິໄນແຜນການ ແລະ ການເງິນຢູ່ບາງພາກສ່ວນ.

(5) ພົນລະເມືອງຈຶ່ງເປັນປັດໃຈໜຶ່ງໃນການກະຕຸ້ນເສດຖະກິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດມີການເຕີບໂຕ, ແຕ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງກຳລັງແຮງງານ ແລະ ຜູ້ອາຍຸສູງກໍ່ເປັນສິ່ງທ້າທາຍ ເຊິ່ງມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີນະໂຍບາຍ ແລະ ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນການສ້າງສີມືແຮງງານ ແລະ ນະໂຍບາຍສະຫວັດດີການ ສັງຄົມທີ່ດີ, ໃນການປັບປຸງທັກສະຄວາມຊຳນານງານຂອງແຮງງານທີ່ມີໃນປະຈຸບັນ ແລະ ແຮງງານໃໝ່ ເພື່ອຮັບປະກັນການກະຈາຍຜົນປະໂຫຍດແບບຍືນຍົງ (ກ່ອງ1).

<u>ກ່ອງ 1</u>: <u>ການຂະຫຍາຍຕົວແລະ ໂຄງປະກອບຂອງພົນລະເມືອງ</u>

---- ໃນປີ 2005 ພົນລະເມືອງເພີ່ມຂຶ້ນ 1.047.000 ຄົນ ເທົ່າກັບ 2,1% ຕໍ່ປີ ຖ້າທຽບກັບການສໍາຫລວດຄັ້ງ ກ່ອນປີ 1995, ແລະ ອັດຕາການເພີ່ມແບບທໍາມະຊາດ ປະມານ 2,5% ຕໍ່ປີ. ໂຄງສ້າງຂອງອາຍຸ ແລະ ເພດຂອງພົນລະເມືອງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນດ້ວຍຮູບທາດຂອງພົນລະເມືອງ, ຊຶ່ງໃນປີ 2010 ມີປະຊາກອນທັງໝົດປະມານ 6.256.197 ຄົນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນເຫັນວ່າອັດຕາການເກີດຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນຍັງສືບຕໍ່ສູງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຖານລຸ່ມສຸດຍັງສືບຕໍ່ກວ້າງ ແລະ ຖ້າສັງເກດເບິ່ງຖານເທິງສຸດຂອງຮູບທາດອາຍຸ ກໍ່ເຫັນວ່າມີຖານທີ່ຄ່ອຍໆກວ້າງອອກຖ້າທຽບໃສ່ປີ 2005, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໃນຕໍ່ໜ້າບັນຫາກ່ຽວກັບຜູ້ສູງອາຍຸໃນສັງຄົມຈະມີຫລາຍຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສັງຄົມຕ້ອງໄດ້ມີນະໂຍບາຍຮອງຮັບທາງດ້ານການດູແລ, ສະຫວັດດີການ ແລະ ປິ່ນປົວຜູ້ສູງອາຍຸ.

ຮູບສະແດງ **1:** ຮູບທາດອາຍຸຂອງພົນລະເມືອງລາວ ປີ **2010**

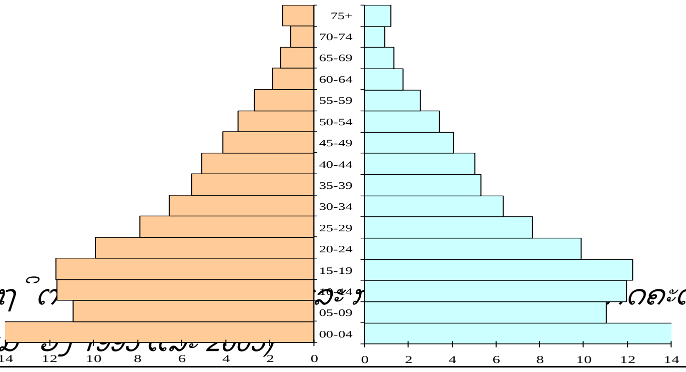

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ [illegible] ຄາດຄະເນ ໂດຍອີງໃສ່ຂໍ້ມູນການສໍາຫຼວດພົນລະເມືອງ 1995 ແລະ 2005)

(6) ຂາດການຕິດຕາມປະເມີນຜົນທີ່ທັນເວລາ ແລະ ເປັນລະບົບແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານສະຖິຕິຍັງຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ພຽງພໍ.

II. ຜົນສຳເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI

ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ, ເຫັນວ່າເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ມີການເຕີບໂຕຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ມີຈັງຫວະໝັ້ນທ່ຽງ, ອັດຕາເງິນເຟີ້ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ, ຄັງເງິນແຮສຳຮອງຂອງປະເທດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດງົບປະມານບັນລຸຄາດໝາຍຊຶ່ງເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດສາດຂອງຊາດເຮົາ. ລະດັບຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 33,5% ໃນປີ 2003 ມາເປັນ ປະມານ 26% ໃນສົກປີ 2009-2010. ລາຍຮັບ ແລະ ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພົນລະເມືອງໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ຍົກສູງຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ດັດຊະນີພັດທະນາມະນຸດຂອງ ສປປ ລາວ (HDI) ໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນຈາກລະດັບ 137 ໃນປີ 2007 ມາຢູ່ລໍາດັບ 130 ໃນສົກປີ 2008. ຜົນສຳເລັດພື້ນຖານ ແລະ ລະອຽດໃນແຕ່ລະດ້ານ ດັ່ງນີ້:

1. ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ

1.1. ການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດ

- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ເທົ່າກັບ 219.853 ຕື້ກີບ, ສະເລ່ຍ 43.970 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ ດ້ວຍອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍປະມານ 7,9% (ແຜນການ 7,5%), ມູນຄ່າຂອງ GDP ໃນສົກປີ 2009-2010 ບັນລຸໄດ້ 54.282 ຕື້ກີບ ສົມທຽບໃສ່ ສົກປີ 2004-2005 ເຫັນວ່າ ເພີ່ມຂຶ້ນ 1,89 ເທື່ອ. ໂຄງປະກອບຂອງ GDP ສະເລ່ຍ 5 ປີ (2006-2010) ເຫັນວ່າປະຕິບັດໄດ້ດີກວ່າເກົ່າຫຼາຍ, ໃນນັ້ນ ຂະແໜງກະສິກຳປະມານ 4, 0%, ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ 12, 6% ແລະ ບໍລິການ 8,4% (ການເພີ່ມຂຶ້ນນີ້ເປັນຜົນເນື່ອງມາຈາກເສດຖະກິດຂອງປະເທດໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ດັ່ງສະແດງຢູ່ຕາຕະລາງ 1). ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ເສດຖະກິດມີການເຕີບໂຕໃນຈັງຫວະທີ່ໜ້າເພິ່ງພໍໃຈຍ້ອນ: ແນວທາງລວມກໍ່ຄືແນວທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພັກ; ຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທາງດ້ານສັງຄົມ, ສະຖຽນລະພາບທາງການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດ; ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າສູ່ສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນຫຼາຍຂຶ້ນ, ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ກົດໝາຍຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ກົດໝາຍສົ່ງ

ເສີມການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດກໍ່ໄດ້ ຮັບການປັບປຸງເປັນກົດໝາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການລົງທຶນຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງຖ້າທຽບໃສ່ບັນດາປະເທດໃນຂົງເຂດ ກໍ່ເຫັນວ່າ ສປປ ລາວ ມີການຂະຫຍາຍຕົວໃນຈັງຫວະທີ່ສູງພໍສົມຄວນ.

ຕາຕະລາງ 1: ສົມທຽບອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຄາດໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010)

ຂົງເຂດ	ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ(2006-2010)	ຄາດໝາຍ(ສະເລ່ຍຕໍ່ປີ)	ປະຕິບັດ(ສະເລ່ຍຕໍ່ປີ)[1]
ກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້	3~3,4%	3,2%	4,0%
ອຸດສາຫະກໍາ	13~14,0%	13,7%	12,6%
ການບໍລິການ	7,5~8,0%	7,3%	8,4%
ລວມ	7,5~8,0%	7,6%	7,9%

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ ສັງຄົມ 2006-2010 ແລະ ອາລະສານສະຖິຕິປະຈໍາປີ 2005-2008.

- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນບໍ່ວ່າຈະຄິດໄລ່ເປັນເງິນກີບ ຫລື ເງິນໂດລາສະຫະລັດ ເຫັນວ່າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນລື່ນຄາດໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ(2006-2010), ຊຶ່ງສະແດງອອກຄື: ໃນສົກປີ 2007-2008 ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນບັນລຸໄດ້ 818 ໂດລາສະຫະລັດ, ສົກປີ 2008-2009 ບັນລຸໄດ້ 906 ໂດລາສະຫະລັດ. ໃນສົກປີ 2009-2010 ບັນລຸໄດ້ 1.069 ໂດລາສະຫະລັດ, ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 18% ທຽບໃສ່ສົກປີ 2008-2009. ການເພີ່ມຂຶ້ນດັ່ງກ່າວສາມາດຢັ້ງຢືນໄດ້ຈາກການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງດັດຊະນີການຊົມໃຊ້ຕໍ່ເດືອນຂອງຄົວເຮືອນ ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 1 ,1 ລ້ານກີບໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 2 ,2 ລ້ານກີບ ໃນສົກປີ 2007-2008 (ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 2 ເທົ່າຕົວ). ໃນນັ້ນ: ການຊົມໃຊ້ໃນເຂດຕົວເມືອງ ເພີ່ມຈາກ 1,7 ລ້ານກີບ ເປັນ 2,9 ລ້ານກີບ ແລະ ຊົນນະບົດເພີ່ມຈາກ 9 ແສນກີບເປັນ 1,8 ລ້ານກີບ, ສະ

[1] *ສໍາລັບສົກປີ 2005/2006 ເຖິງ 2007/2008 ປະຕິບັດ, ສ່ວນສົກປີ 2008/2009 ແລະ 2009/2010 ແມ່ນຄາດຄະເນເບື້ອງຕົ້ນ*

ເລ່ຍແລ້ວການຊົມໃຊ້ຂອງຄົວເຮືອນຕໍ່ເດືອນເພີ່ມຂຶ້ນ 14,8% ຕໍ່ປີ.

ຕາຕະລາງ 2: ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນ (ສົມທຽບແຜນ ແລະ ປະຕິບັດ)

ສົກປີ	ແຜນການ (ໂດລາ/ຄົນ/ປີ)	ປະຕິບັດ (ໂດລາ/ຄົນ/ປີ)	ສົມທຽບປະຕິບັດໃສ່ແຜນການ (%)
2005/2006	556	573	3,1
2006/2007	619	687	11,0
2007/2008	682	818	19,9
2008/2009	752	906	20,5
2009/2010	823	1.069	29,8

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ

1.2. ການປ່ຽນແປງໂຄງປະກອບທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ໄດ້ປ່ຽນແປງຕາມທ່າອ່ຽງ ການຫັນປ່ຽນເສດຖະກິດຈາກທຳມະຊາດໄປສູ່ເສດຖະກິດຜະລິດສິນຄ້າ, ເສດຖະກິດຕະຫລາດ, ພື້ນຖານທ່າແຮງພາຍໃນ ແລະ ກະແສກະທົບຂອງປະເທດອ້ອມຂ້າງ:

ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຕາມຂະແໜງການ ແລະ ການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມຂອງບັນດາຂະແໜງການ ໄດ້ມີການເໜັງຕີງໃນລະດັບທີ່ດີ ແລະ ຖືກຕາມທິດທີ່ກຳນົດໄວ້ພໍສົມຄວນ ເຊັ່ນ: ໃນສົກປີ 2008-2009 ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ກວມເອົາ 30,4% ຂອງເສດຖະກິດລວມ ແລະ ມີມູນຄ່າເພີ່ມ 14,36 ພັນຕື້ກີບ; ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ກວມເອົາ 24,9% ຂອງເສດຖະກິດລວມ ແລະ ມີມູນຄ່າເພີ່ມ 11,74 ພັນຕື້ກີບ ແລະ ຂະແໜງບໍລິການ ກວມເອົາ 38,4% ຂອງເສດຖະກິດລວມ ແລະ ມີມູນຄ່າເພີ່ມ 18,14 ພັນຕື້ກີບ ແລະ ຄາດວ່າໃນສົກປີ 2009-2010 ໂຄງປະກອບດັ່ງກ່າວປ່ຽນແປງເລັກໜ້ອຍ ຄື: ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ກວມ 29,0%, ອຸດສາຫະກຳກວມ 26,0% ແລະ ການບໍລິການກວມ 39,0% ຂອງເສດຖະກິດລວມ. (ການວິໄຈລົງເລິກການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງການ ແມ່ນຈະສະເໜີໃນຂໍ້ 3 ຂອງພາກທີໜຶ່ງນີ້).

ໂດຍລວມແລ້ວ ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຂອງຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ສະເລ່ຍ ກວມເອົາ 30,4%, ອຸດສາຫະກຳ ກວມເອົາ 26,1% ແລະ ບໍລິການກວມເອົາ 37,2%.

ຮູບສະແດງ 2: ໂຄງປະກອບທາງດ້ານເສດຖະກິດແຕ່ 2006-2010

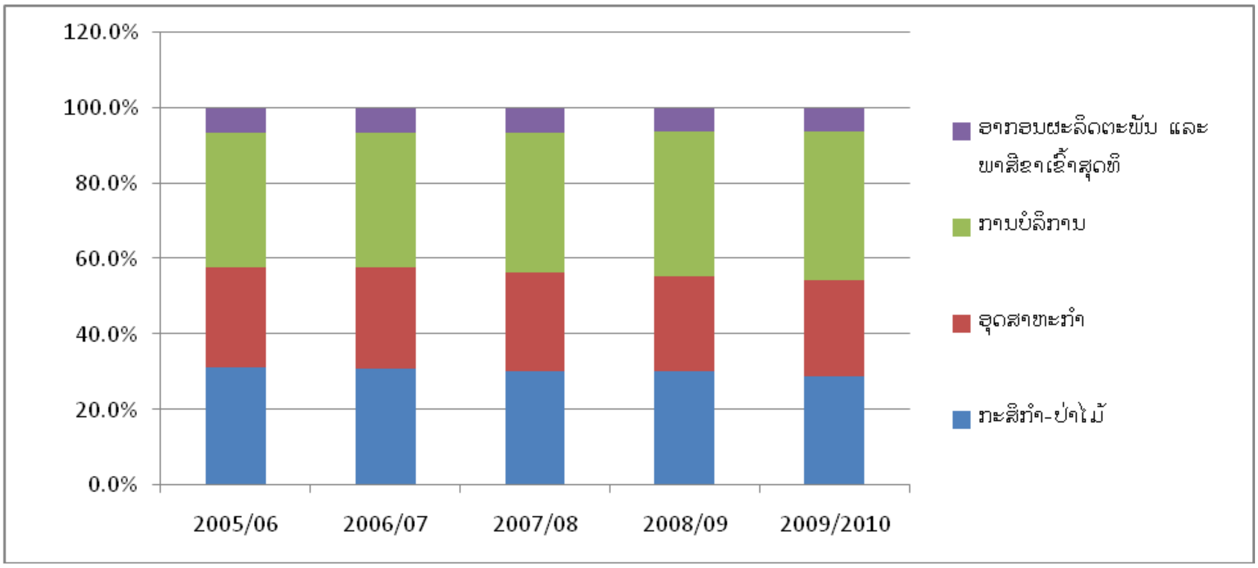

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ
- ສຳລັບສົກປີ 2005-2006 ເຖິງ ສົກປີ 2007-2008 ແມ່ນຂໍ້ມູນ ປະຕິບັດ, ສ່ວນສົກປີ 2008-2009 ແມ່ນການຄາດຄະເນປະຕິບັດ ແລະ 2009-2010 ແມ່ນການຄາດຄະເນເບື້ອງຕົ້ນ.

1.3. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງເງິນຕາ

[1]. ຖານະການເງິນຂອງລະບົບທະນາຄານ

ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາຂະແໜງທະນາຄານ ໄດ້ປະກອບສ່ວນຮັກສາສະຖຽນລະພາບເງິນຕາ ແຫ່ງຊາດໄດ້ຢ່າງໜັ້ນທ່ຽງ; ຕະຫຼາດເງິນຕາຕ່າງປະເທດໄດ້ມີຄວາມຄ່ອງຕົວຫຼາຍຂຶ້ນ ສະແດງອອກ ຄື: ປະລິມານເງິນເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 23% ຕໍ່ປີ, ກວມເອົາປະມານ 19,6% ຂອງ GDP ແລະ ໃນປີ 2009-2010 ກວມເອົາປະມານ 35% ຂອງ GDP. ປະລິມານການ ສະໜອງເງິນລວມ ຫຼື M_2 ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຍ້ອນການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງນັກ ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ. ປະລິມານເງິນຕາມຄວາມໝາຍແຄບ (ເງິນ ຢູ່ນອກລະບົບທະນາຄານ ແລະ ເງິນຝາກກະແສລາຍວັນໃນສະກຸນເງິນກີບ) ກວມເອົາປະມານ 30%, ໃນຂະນະທີ່ປະລິມານເງິນປະເພດອື່ນໆ ກວມເອົາປະມານ 70%, ໃນນັ້ນ, ອັດຕາສ່ວນເງິນຝາກເປັນ ເງິນຕາຕ່າງປະເທດແມ່ນ ກວມເອົາປະມານ 80% ຂອງປະລິມານເງິນປະເພດອື່ນໆ ໃນໄລຍະ 2006-2008 (ເຫັນ ວ່າເພີ່ມຂຶ້ນຈາກປີ 2005 ປະມານ 3%); ຊັບສິນຕ່າງປະເທດ ແລະ ພາຍໃນ ສຸດທິໄດ້ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ, ຄັງສຳຮອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດກໍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ມີເງິນຕາຕ່າງປະເທດທີ່ ສາມາດນຳໃຊ້ຊຳລະການນຳເຂົ້າສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການຈາກຕ່າງປະເທດ ກວມໄດ້ປະມານ 6 ເດືອນ. ໂດຍລວມແລ້ວ ຖານະການເງິນຂອງລະບົບທະນາຄານ ມີຄວາມໜັ້ນຄົງໂດຍພື້ນຖານ, ຕະຫຼາດເງິນຕາເພີ່ມຄວາມຄ່ອງຕົວ ຫຼາຍຂຶ້ນ.

[2]. ການພັດທະນາຂອງຂະແໜງທະນາຄານ

ຂະແໜງທະນາຄານ ແມ່ນຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວແຮງ ແລະ ພົ້ນເດັ່ນທີ່ສຸດໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງນີ້ ຍ້ອນໄດ້ມີການສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ສິ່ງອໍານວຍທີ່ຈໍາເປັນໃຫ້ແກ່ການດໍາເນີນທຸລະກິດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການປັບປຸງກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບສາກົນ ແລະ ຮອງຮັບຄວາມຕ້ອງການພັດທະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ໄວຂຶ້ນ. ໃນໄລຍະເວລາ ພຽງສັ້ນໆ ໄດ້ມີຈໍານວນທະນາຄານທຸລະກິດທີ່ຕັ້ງໃໝ່ຂຶ້ນເປັນຈໍານວນບໍ່ໜ້ອຍ ຊຶ່ງເປັນຜົນດີໃຫ້ແກ່ ສັງຄົມ ກໍ່ຄືພາກທຸລະກິດມີທາງເລືອກໃນການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ນໍາໃຊ້ການບໍລິການທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ທັນສະໄໝຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ມີລາຄາການບໍລິການທີ່ຖືກລົງ; ນອກຈາກນັ້ນ, ການກະກຽມກໍ່ຕັ້ງຕະຫຼາດຮຸ້ນແຫ່ງທໍາອິດຂອງປະເທດກໍ່ພວມດໍາເນີນໄປຢ່າງເຄັ່ງຮ້ອນ ຄາດວ່າຈະໄດ້ເປີດໃນຕົ້ນປີ 2011 ນີ້. ການປ່ອຍສິນເຊື່ອຂອງທະນາຄານໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນເສດຖະກິດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 85% ໃນທ້າຍປີ 2008 ແລະ ໃນເດືອນ 3 ປີ 2009 ປະມານ 82,3% ເມື່ອທຽບໃສ່ ເດືອນ 3 ປີ 2008. ຜົນສໍາເລັດ ດັ່ງກ່າວຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າທະນາຄານໄດ້ສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃຫ້ແກ່ສັງຄົມຫລາຍຂຶ້ນ; ພ້ອມດຽວກັນ ນັ້ນ, ການປ່ອຍກູ້ທີ່ບໍ່ເກີດດອກອອກຜົນ ຫລື ໜີ້ເສຍ (NPL) ໄດ້ຫຼຸດລົງ ຊຶ່ງອັດຕາສ່ວນໜີ້ບໍ່ເກີດດອກອອກຜົນຕໍ່ຍອດສິນເຊື່ອຫລຸດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈາກ 10,52% ໃນປີ 2006 ມາເປັນ 3,84% ໃນ ເດືອນ 7 /2009 ຊຶ່ງຕໍ່າກວ່າເປົ້າໝາຍທີ່ວາງໄວ້ບໍ່ເກີນ 5% ຂອງລວມຍອດສິນເຊື່ອທັງໝົດ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການ ເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອຢູ່ເຂດຊົນນະບົດນັ້ນກໍ່ຍັງຈໍາກັດຢູ່. ໂດຍລວມແລ້ວເຫັນວ່າຄຸນນະພາບການບໍລິການ, ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະລະບົບທະນາຄານເພີ່ມຄວາມທັນສະໄໝ.

[3]. ອັດຕາເງິນເຟີ້

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ເຫັນວ່າອັດຕາເງິນເຟີ້ໄດ້ມີການເໜັງຕີງໄປໃນທາງບວກດີພໍສົມຄວນ, ຊຶ່ງອັດຕາເງິນເຟີ້ໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 8% ໃນສົກປີ 2005-2006 ມາເປັນ 4,1% ໃນສົກປີ 2006-2007, ເພີ່ມເປັນ 7,9% ໃນສົກປີ 2007-2008 ແລະ ຫລຸດລົງມາເປັນ 0,74% ໃນສົກປີ 2008-2009 (ໃນໄລຍະ 6 ເດືອນທ້າຍປີ ອັດຕາເງິນເຟີ້ ໄດ້ຕິດລົບຕິດຕໍ່ກັນ ເຊິ່ງເຫັນວ່າຕໍ່າທີ່ສຸດນັບແຕ່ເວລາທີ່ມີການເກັບກໍາຂໍ້ມູນຕົວເລກດັ່ງກ່າວຕັ້ງແຕ່ປີ 1990 ເປັນຕົ້ນມາ) ແລະ ໃນສົກປີ 2009-2010 ອັດຕາ ເງິນເຟີ້ ໄດ້ມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນ ໝົດສົກປີ ເທົ່າກັບ 4,71%, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ໂດຍລວມແລ້ວເຫັນວ່າ ລາຄາສິນຄ້າອຸປະໂພກມີສະຖຽນລະພາບ ແລະ ອັດຕາເງິນເຟີ້ສະເລ່ຍ 5 ປີ 5,09%

ຍັງຈະຢູ່ໃນລະດັບ 1 ຕົວເລກ ແລະ ຕໍ່າກວ່າອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ.

[4]. ອັດຕາແລກປ່ຽນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ

ອັດຕາແລກປ່ຽນມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ເງິນກີບມີຄ່າສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໃນສົກປີ 2005-2006 ອັດຕາແລກປ່ຽນ (ສະເລ່ຍ) ເທົ່າກັບ 10.411 ກີບ/ໂດລາສະຫະລັດ ມາເປັນ 9.679 ກີບ/ໂດລາສະຫະລັດ ໃນສົກປີ 2006-07; ສົກປີ 2007-2008 ເທົ່າກັບ 8.980 ກີບ/ໂດລາສະຫະລັດ, ສົກປີ 2008-2009 ແມ່ນ 8.532 ກີບ/ໂດລາສະຫະລັດ ແລະ ສົກປີ 2009-2010 ອັດຕາແລກປ່ຽນແມ່ນເທົ່າກັບ 8.372 ກີບ/ໂດລາສະຫະລັດ. ສ່ວນຕ່າງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນ ລະຫວ່າງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫລາດນອກລະບົບ ໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ ຈາກ 0,25% ໃນເດືອນ 12/2005 ມາເປັນ 0,01% ໃນເດືອນ 11/2009 ແລະ ສໍາລັບເງິນບາດ ໃນໄລຍະເວລາດຽວກັນແມ່ນ ຈາກ 0,14% ມາເປັນ 0,15%. ການແຂງຄ່າຂຶ້ນຂອງເງິນກີບ ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບການອ່ອນຄ່າຂອງເງິນໂດລາສະຫະລັດໃນທົ່ວໂລກ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເງິນກີບທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ຈາກການເຂົ້າມາລົງທຶນໂດຍກົງຂອງຕ່າງປະເທດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ການແຂງຄ່າຂອງເງິນກີບ ແມ່ນໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການສົ່ງອອກຂອງປະເທດໜ້ອຍ ເນື່ອງຈາກວ່າ ບໍລິມາດຂອງການສົ່ງອອກສ່ວນໜຶ່ງ ແມ່ນມາຈາກການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ສົ່ງອອກຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຕິດພັນກັບອັດຕາແລກປ່ຽນ. ກົງກັນຂ້າມເມື່ອສົມທຽບເງິນກີບໃສ່ສະກຸນເງິນຕາຕ່າງປະເທດອື່ນໆ ໂດຍສະເພາະເງິນກີບຕໍ່ເງິນບາດມີຄ່າອ່ອນລົງ; ການອ່ອນຄ່ານີ້ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນ ສປປ ລາວ ຍັງມີການຄ້າຂາຍກັບປະເທດໄທໃນອັດຕາທີ່ສູງ.

2. ການດຸ່ນດ່ຽງພື້ນຖານເສດຖະກິດ

2.1. ການດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທໍາ

ໂຄງປະກອບຂອງແຮງງານຕາມຂະແໜງເສດຖະກິດ ໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຕາມທິດຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ຕາມການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ທັນສະໄໝ ການ ສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ກໍາລັງແຮງງານ, ການປັບປຸງຫຼັກສູດວິຊາຊີບ, ກົນໄກປະສານງານ ແລະ ການຈັດຫາວຽກເຮັດງານທໍາທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງຢ່າງຕັ້ງໜ້າ.

ຂະແໜງແຮງງານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສືບຕໍ່ຊຸກຍູ້ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບບັນດາສູນຝຶກວິຊາຊີບທັງຂອງລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ຈັດຕັ້ງຝຶກສີມືແຮງງານລາວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ທັນມີສີມື ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ນັກຮຽນທີ່ຮຽນຈົບມໍຕົ້ນ ແລະ ມໍປາຍ ຕາມສາຂາວິຊາຊີບຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ແທດເໝາະກັບວຽກຕົວຈິງ. ຜ່ານການ

ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວເລກຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ເຫັນວ່າຕົວເລກການຝຶກວິຊາຊີບ ແລະ ການພັດທະນາສີມືແຮງງານ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 5.070 ຄົນ ໃນປີ 2006 ມາເປັນ 5.374 ຄົນ ໃນປີ 2007 ມາເປັນ 16.158 ຄົນ ໃນປີ 2008 ແລະ ມາເປັນ 29.766 ຄົນ ໃນປີ 2009. ສັງລວມແລ້ວໄລຍະ 4 ປີ ຜ່ານມາ, ສາມາດຝຶກສີມືແຮງງານ ໄດ້ທັງໝົດ 56.368 ຄົນ, ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີ ເທົ່າກັບ 81,33%. ຖ້ານັບທັງຕົວເລກຄາດໝາຍສູ້ຊົນປີ 2010 ທີ່ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ຈະສາມາດຝຶກສີມືແຮງງານໄດ້ທັງໝົດ 74.069 ຄົນ, ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີ ລື່ນຄາດໝາຍ 6,88% (ຕົວເລກຄາດໝາຍສູ້ຊົນແຜນການ 5 ປີ ແມ່ນ 69.300 ຄົນ), ຖ້າແຍກອອກເປັນແຕ່ລະຂົງເຂດ: ຂົງເຂດກະສິກຳ -ປ່າໄມ້ 16.152 ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກໍ່ສ້າງ 27.856 ຄົນ, ຂົງເຂດບໍລິການ 30.061 ຄົນ.

ການຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳ ກໍ່ໄດ້ປັບປຸງກົນໄກປະສານງານ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ. ນອກນີ້ຍັງໄດ້ປະສານສົມທົບກັບທຸກພາກສ່ວນທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມການສະໜອງຂໍ້ມູນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການສະໜອງ, ການຈັດຫາງານຄ່ອຍເຂົ້າສູ່ລະບົບເທື່ອລະກ້າວ, ບໍລິສັດຈັດຫາງານ ແລະ ສາຂາໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຈາກ 3 ບໍລິສັດໃນປີ 2005 ມາເປັນ 9 ບໍລິສັດ, ໃນປີ 2006 ສາມາດຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳໄດ້ 6.404 ຄົນ, ປີ 2007 ໄດ້ 21.099 ຄົນ, ປີ 2008 ໄດ້ 74.992 ຄົນ ແລະ ໃນປີ 2009 ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 241.949 ຄົນ.

ສັງລວມແລ້ວ, ສາມາດຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ກຳລັງແຮງງານລາວໄດ້ທັງໝົດ 317.444 ຄົນ, ເທົ່າກັບ 58,35% ຂອງແຜນ 5 ປີ (544.000 ຄົນ ຫລື 108.800 ຄົນ ຕໍ່ປີ). ຖ້ານັບທັງຕົວເລກທີ່ກໍາລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນປີ 2010, ເມື່ອຮອດທ້າຍປີຄາດວ່າຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຕື່ມອີກ 325.440 ຄົນ, ລວມເປັນ 642.884 ຄົນ, ລື່ນແຜນການ 18,2% ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີ. ໃນນີ້, ຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ພາຍໃນໄດ້ 626.691 ຄົນ ໃນຂົງເຂດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ 584.589 ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກໍ່ສ້າງ 38.435 ຄົນ ແລະ ຂົງເຂດບໍລິການ 3.667 ຄົນ. ສາມາດຈັດສົ່ງແຮງງານໄປຕ່າງປະເທດໄດ້ 16.193 ຄົນ: ຂົງເຂດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ 1.042 ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກໍ່ສ້າງ 13.396 ຄົນ ແລະ ຂົງເຂດບໍລິການ 1.755 ຄົນ. ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເກັບກຳ ແລະ ຂຶ້ນທະບຽນຜູ້ຕ້ອງການມີວຽກເຮັດງານທຳໄດ້ທັງໝົດ 298.775 ຄົນ, ໃນນີ້ ຂົງເຂດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ 192.904 ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ

ກໍ່ສ້າງ 74.194 ຄົນ ແລະ ຂົງເຂດບໍລິການ 29.677 ຄົນ, ຖ້າທຽບໃສ່ແຜນ 5 ປີ ທີ່ວາງໄວ້ 390.000 ຄົນ ແມ່ນ ປະຕິບັດໄດ້ແຕ່ 76,6%. ພ້ອມກັນນີ້, ຍັງໄດ້ປະສານກັບອົງການຄຸ້ມຄອງແຮງງານຂອງປະເທດຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນປະເທດໄທທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການແຮງງານລາວ ຈຳນວນ 10.434 ຕຳແໜ່ງ, ຍິງ 152 ຕຳແໜ່ງ, ຍີ່ປຸ່ນຕ້ອງການ 300 ຕຳແໜ່ງ/ປີ, ມາເລເຊຍຕ້ອງການ 1.000 ຕຳແໜ່ງ/ປີ ແລະ ຍັງໄດ້ຮ່ວມມືກັບກະຊວງແຮງງານ ສ.ເກົາຫລີ ເພື່ອກະກຽມຄວາມພ້ອມໃນການສົ່ງແຮງງານລາວໄປເຮັດວຽກຢູ່ປະເທດດັ່ງກ່າວ.

ດ້ານໂຄງປະກອບຂອງແຮງງານຕາມຂະແໜງການເສດຖະກິດ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຊັກຊ້າ ແຕ່ກໍ່ໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຕາມທິດຍ່າງຕັ້ງໜ້າຕາມການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ. ອັດຕາສ່ວນແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໄດ້ຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງ ຈາກ 78,5% ໃນປີ 2005 ເປັນ 75,1% ໃນປີ 2010, ອັດຕາສ່ວນແຮງງານໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ກໍ່ມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 4,8% ມາເປັນ 5,5%, ແລະ ຂະແໜງບໍລິການຈາກ 16,7% ໃນປີ 2005 ເປັນ 19,5% ໃນປີ 2010 (ຕາຕະລາງ 3). ອັດຕາການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານຈາກຂະແໜງກະສິກຳໄປສູ່ຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ ແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບປະມານ 0,7% ຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນຂະແໜງບໍລິການຈະເປັນຂະແໜງທີ່ຮັບເອົາແຮງງານຈາກກະສິກຳຫຼາຍກວ່າຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ.

ຕາຕະລາງ 3: ອັດຕາສ່ວນແຮງງານຕາມຂະແໜງການ

ລ/ດ	ລາຍການ	ປີ		ຄາດໝາຍ
		2005[2]	2010	2006-2010
1	ຂົງເຂດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້	78,5%	75,1%	73,9%
2	ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ	4,8%	5,5%	9,3%
3	ຂົງເຂດບໍລິການ	16,7%	19,5%	16,9%

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຄິດໄລ່ໂດຍອີງໃສ່ຜົນການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງປີ 2005 ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010)

---

[2] ຕົວເລກດັ່ງກ່າວແມ່ນອີງໃສ່ຜົນການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງຄັ້ງລ້າສຸດປີ 2005, ຊຶ່ງອາດແຕກຕ່າງຈາກຕົວເລກຄາດຄະເນທີ່ລາຍງານໃນບົດສະຫຼຸບແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຄັ້ງທີ VI (ແຮງງານທີ່ມີວຽກເຮັດໃນຂະແໜງກະສິກຳກວມ 76,6%, ອຸດສາຫະກຳ 7,7% ແລະ ບໍລິການ 15,6% ໃນປີ 2005.

2.2. ການດຸ່ນດ່ຽງແຫລ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ

[1]. ການລົງທຶນຂອງລັດ

ການປະຕິບັດແຜນການລົງທຶນຂອງລັດໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ ເຫັນວ່າ ການຈັດສັນທຶນເຂົ້າໃສ່ບັນດາໂຄງການຂອງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆແມ່ນມີປະສິດທິຜົນພໍສົມຄວນ ແລະ ໂດຍລວມແມ່ນໄປຕາມ 11 ແຜນງານ 111 ໂຄງການຈຸດສຸມຂອງລັດຖະບານ. ປະຕິບັດການລົງທຶນໄດ້ 24.747 ຕື້ກີບ; ໃນນັ້ນ ສະເພາະທຶນພາຍໃນປະຕິບັດໄດ້ 3.982 ຕື້ກີບ ເທົ່າກັບ 98,7% ຂອງແຜນການອະນຸມັດໃນ 5 ປີ ເຊິ່ງໄດ້ລົງທຶນໃສ່ໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດ 2.150 ຕື້ກີບ, ຂົງເຂດສັງຄົມ 956 ຕື້ກີບ ແລະ ຂົງເຂດອື່ນໆ 876 ຕື້ກີບ ແລະ ທຶນຕ່າງປະເທດ 20.765 ຕື້ກີບ.

[2]. ການດຶງດູດແຫລ່ງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ

ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ , ຍ້ອນສະພາບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງໂລກ, ແຫລ່ງທຶນຊ່ວຍເຫລືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA) ຫຼື ຊກພ ໃນສາກົນ ແລະ ບາງຂົງເຂດ ມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງ ; ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະ ບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດທີ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາໃນການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ ສປປ ລາວ ຍັງສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຍ້ອນວ່າບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ສະໜັບສະໜູນຕໍ່ນະໂຍບາຍພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງພັກ ແລະ ລັດຖະບານເຮົາ, ສະນັ້ນ ໃນ 5 ປີຍອດທຶນ ຊກພ ປະຕິບັດຕົວຈິງທີ່ສະແດງອອກໃນບົດລາຍງານປະຈຳປີ ຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ ຊກພ ແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ 2.251 ໂຄງການ, ຊຶ່ງມີມູນຄ່າ 2.443 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ, ສະເລ່ຍ 488 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ/ປີ; ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍ່ມີທຶນສົມທົບຈາກລັດຖະບານ 88,66 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ (ສະເລ່ຍປະມານ 17 ,73 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ/ປີ). ເມື່ອເບິ່ງລວມແລ້ວປະສິດທິຜົນໃນການນຳໃຊ້ທຶນ ຊກພ ມີທ່ວງທ່າເພີ່ມຂຶ້ນ ; ການປະຕິບັດໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຈາກຕ່າງປະເທດໄດ້ປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງປະເທດ ເຮົາ.

[3]. ການດຶງດູດການລົງທຶນໂດຍກົງຂອງຕ່າງປະເທດ

ໃນໄລຍະ 5 ປີ, ສາມາດດຶງດູດການລົງທຶນເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໄດ້ 1.022 ໂຄງການ, ມີມູນຄ່າທຶນອະນຸມັດ 11,01 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ; ເປັນການລົງທຶນຈາກນັກທຸລະກິດພາຍໃນ ຈຳນວນ 2,2

ຕື້ໂດລາສະຫາລັດ. ໃນທຶນອະນຸມັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ການລົງທຶນໃສ່ຂະແໜງໄຟຟ້າ 3,44 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ກວມ 31,24%, ບໍ່ແຮ່ 2,88 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ກວມ 2 5,85%, ບໍລິການ 1,48 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ກວມ 13,44% ແລະ ຂະແໜງການອື່ນໆ 3,21 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ກວມ 29,15% ຂອງທຶນອະນຸມັດທັງໝົດ. ສະເພາະສົກປີ 2008-2009 ໄດ້ອະນຸມັດການລົງທຶນທັງໝົດມູນຄ່າ 4,3 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ເຂົ້າມາລົງທຶນຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນປະເທດ ສປ ຈີນ, ສສ ຫວຽດນາມ ແລະ ໄທ.

ຕາຕະລາງ 4: ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແຕ່ 2006-2010

ຫົວໜ່ວຍ: ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ

ສົກປີ/ການລົງທຶນ	ການລົງທຶນທັງໝົດ	ການລົງທຶນຈາກພາຍໃນ
ລວມທັງໝົດ	11,01	2,2
ສົກປີ 2005-2006	2,70	0,4
ສົກປີ 2006-2007	1,14	0,2
ສົກປີ 2007-2008	1,22	0,3
ສົກປີ 2008-2009	4,31	0,9
ສົກປີ 2009-2010	1,64	0,3

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ກະຊວງ ຜທ

ການລົງທຶນຕ່າງປະເທດໄດ້ປະກອບສ່ວນສຳຄັນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ, ການຜະລິດສິນຄ້າ, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ຂົງເຂດເສດຖະກິດເອກະຊົນພາຍໃນໄດ້ຮັບການພັດທະນາດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ໝາກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຂ້າງເທິງນັ້ນ ແມ່ນຍ້ອນລັດຖະບານໄດ້ນຳໃຊ້ຫຼາຍມາດຕາການ ແລະ ນະໂຍບາຍເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະ ດຶງດູດການລົງທຶນເຊັ່ນ: ໄດ້ປັບປຸງກົດໝາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ປັບປຸງກົນໄກອະນຸມັດການລົງທຶນຜ່ານປະຕູດຽວ, ການແບ່ງສິດໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນສາມາດອະນຸມັດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂຄງການລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ໂດຍອີງຕາມປະເພດໂຄງການ ແລະ ມູນຄ່າການລົງທຶນ, ໄດ້ຈັດຕັ້ງພົບປະກັບນັກລົງທຶນ ແລະ ນັກທຸລະກິດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດປີລະຄັ້ງ ເພື່ອກຳສະພາບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ເພື່ອຊອກຫາວິທີທາງແກ້ໄຂ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ເຄື່ອນໄຫວໂຄສະນາດຶງດູດນັກລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

2.3. ການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານແຫ່ງລັດ

ແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ໄດ້ກຳນົດລາຍຮັບສະເລ່ຍເທົ່າກັບ 14-16% ແລະ ລາຍຈ່າຍ 20-22 % ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ; ການຂາດດຸນງົບປະມານແມ່ນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 6-8% ຂອງ GDP.

ຜ່ານການຈັດຕັ້ງໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຖານະທາງດ້ານງົບປະມານແຫ່ງລັດໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ; ໃນນັ້ນ, ສາມາດປະຕິບັດການຈັດເກັບງົບປະມານລື່ນແຜນການສາມປີຕິດຕໍ່ກັນ. ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງລາຍຮັບງົບປະມານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ມາຈາກການເກັບພາສີ ແລະ ສ່ວຍສາອາກອນ ໂດຍກວມສະເລ່ຍປະມານ 70% ຂອງລາຍຮັບທັງໝົດ. ໃນໄລຍະ 2006-2010 ຄາດວ່າຈະສາມາດຈັດເກັບລາຍຮັບໄດ້ທັງໝົດ 38,05 ພັນຕື້ກີບ ກວມ 17,31% ຂອງ GDP , ເທົ່າກັບ 10 5% ຂອງແຜນການ, ໃນນັ້ນ ລາຍຮັບພາຍໃນ 32,31 ພັນຕື້ກີບ.

ສ່ວນລາຍຈ່າຍງົບປະມານປະຕິບັດໄດ້ທັງໝົດ 49 ພັນຕື້ກີບ ກວມ 2 2,29% ຂອງ GDP, ເທົ່າກັບ 103% ຂອງແຜນການ; ການຂາດດຸນງົບປະມານ ເທົ່າກັບ 10 ,95 ພັນຕື້ກີບ (ລວມການຊ່ວຍເຫລືອລ້າ), ກວມ 4,98% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ (ແຜນການວາງໄວ້: 6 ,1% ຂອງ GDP), ໂດຍລວມແລ້ວເຫັນວ່າຈັ່ງຫວະການຂາດດຸນມີທ່າອ່ຽງຫລຸດລົງ. ໃນການປະຕິບັດລາຍຈ່າຍ ແມ່ນສຸມໃສ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເງິນເດືອນພະນັກງານ, ລັດຖະກອນ ເຊິ່ງເປັນບູລິມະສິດອັນດັບໜຶ່ງຂອງລັດຖະບານ. ດັດຊະນີເງິນເດືອນໄດ້ ເພີ່ມຂຶ້ນ 3 ປີຕິດຕໍ່ກັນໂດຍສະເລ່ຍເທົ່າກັບ 18,66% ຕໍ່ປີ.

ນອກຈາກນີ້, ໃນຕົ້ນປີ 2007 ໄດ້ປະກາດນຳໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍງົບປະມານແຫ່ງລັດສະບັບປັບປຸງ. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການປັບປຸງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແມ່ນເພື່ອປັບປຸງກົນໄກການຄຸ້ມຄອງງົບປະມານໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ໂດຍໄດ້ຫັນເອົາ 3 ຂະແໜງຄື: ຄັງເງິນ, ພາສີ ແລະ ອາກອນ ໃຫ້ມາລວມສູນ ແລະ ຂຶ້ນກັບສາຍຕັ້ງ; ໃນກາງປີ 2007 ກໍ່ຍັງໄດ້ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກວດສອບບັນຊີ ໂດຍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ ສາມາດລາຍງານໂດຍກົງຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້. ໂດຍລວມແລ້ວເຫັນວ່າ ຖານະທາງດ້ານງົບປະມານແຫ່ງລັດໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ.

2.4. ການດຸ່ນດ່ຽງຂາເຂົ້າ-ຂາອອກ

ແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ໄດ້ແນໃສ່ຂໍ້ໄດ້ປຽບທາງດ້ານການຄ້າ ເພື່ອກະຕຸ້ນການເຕີບໂຕທາງເສດຖະກິດ ໂດຍຜ່ານການແຂ່ງຂັນທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຂໍ້ໄດ້ປຽບທາງດ້ານເດັດຖານຂອງປະເທດ ພ້ອມທັງປະຕິບັດບັນດາຄຳໝັ້ນສັນຍາທາງດ້ານເສດຖະກິດກັບສາກົນ

ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນພາຍໃຕ້ຂອບການຄ້າເສລີອາຊຽນ ຫຼື ອັບຕາ (AFTA), ຂອບການຄ້າສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ ນັບທັງການກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO). ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການຄ້າຕ່າງປະເທດໄດ້ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ການຄ້າພາຍໃນ ມີການຂະຫຍາຍຕົວ, ໂດຍການເປີດກວ້າງການຈໍລະຈອນສິນຄ້າ ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ; ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ພັດທະນາການສົ່ງອອກ, ຄຸ້ມຄອງການຄ້າຊາຍແດນ ແລະ ຂະບວນການຜະລິດເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວເພີ່ມຂຶ້ນ. ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານການຄ້າແມ່ນປັດໃຈທາງບວກ ຕໍ່ການພັດທະນາມະນຸດກໍ່ຄືການຍົກ ສູງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ໃນຫຼາຍດ້ານ ເຊັ່ນ: ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານ, ການຄ້າຊາຍ ແດນ, ການຂະຫຍາຍໄຟຟ້າຊົນນະບົດ ແລະ ອື່ນໆ.

ບູລິມະສິດໂດຍລວມຂອງລັດຖະບານໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ແມ່ນເລັ່ງໃສ່ການເພີ່ມສັດສ່ວນຂອງການສົ່ງອອກສິນຄ້າທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງເຂົ້າໃນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ພະຍາຍາມເຊື່ອມໂຍງການສົ່ງອອກເຂົ້າສູ່ຂະແໜງການຕ່າງໆເພື່ອເພີ່ມການຈ້າງງານ ແລະ ສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນກໍ່ຄືປະເທດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໃນໄລຍະ 5 ປີ 2006-2010: ມູນຄ່າການສົ່ງອອກ ເທົ່າກັບ 5,69 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ກວມ 23,4% ຂອງ GDP ແລະ ມີລັກສະນະເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຸກໆປີ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການສົ່ງອອກ ໃນປີ 2009 ຄາດວ່າຈະມີມູນຄ່າເຖິງ 1.005,3 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຊຶ່ງເຫັນວ່າຫຼຸດລົງເລັກໜ້ອຍຖ້າທຽບໃສ່ ປີ 2008 ແລະ ຄາດວ່າຈະມີມູນຄ່າເພີ່ມຂຶ້ນສູງເຖິງ 1.789 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ໃນປີ 2010 ຖ້າທຽບໃສ່ໄລຍະຕົ້ນຂອງແຜນການ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນສອງເທົ່າໂຕ. ສິນຄ້າທີ່ສົ່ງອອກສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນແຮ່ທາດ (ເງິນ, ຄຳ ແລະ ທອງແດງ), ໄຟຟ້າ, ເຄື່ອງຕັດຫຍິບ, ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ (ສາລີ, ຊາ, ຖົ່ວດິນ, ເຂົ້າ, ສັດລ້ຽງ...), ກາເຟ, ໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນໄມ້.

ໂຄງປະກອບການສົ່ງອອກ ໃນປີ 2009 ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ອັດຕາສ່ວນການສົ່ງອອກແຮ່ທາດ ແມ່ນກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍກວ່າໝູ່ເຖິງ 45%, ໃນນັ້ນ ທອງແດງແມ່ນກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍກວ່າໝູ່ 33% ຂອງສັດສ່ວນການສົ່ງອອກທັງໝົດ ແລະ ການສົ່ງອອກຄຳ ແລະ ເງິນ ແມ່ນກວມ 9,28%. ຮອງລົງມາແມ່ນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ກວມເອົາ 12,7% ເຫັນວ່າອັດຕາສ່ວນດັ່ງກ່າວໄດ້ຫຼຸດລົງ ປະມານ 10-11%

ເມື່ອທຽບໃສ່ 2008. ສົ່ງອອກໄຟຟ້າ ກວມ 9,97% ຊຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນພວົງເລັກໜ້ອຍເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2008. ນອກນັ້ນ ກໍ່ຍັງມີບັນດາຜະລິດຕະພັນໄມ້ ກວມ 4,90%, ກາເຟກວມ 2,25% ແລະ ອື່ນໆ ເຊິ່ງລາຍລະອຽດສາມາດເບິ່ງໄດ້ ໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ຕາຕະລາງ 5: ໂຄງປະກອບການສົ່ງອອກ ຂອງສປປ ລາວ ແບ່ງຕາມຜະລິດຕະພັນ ແຕ່ປີ 2005–2009 (%)

ລາຍການ	2005	2006	2007	2008	2009
-- ຜະລິດຕະພັນໄມ້	14.13	11.09	9.71	6.02	4.90
- ກາເຟ	1.35	1.11	3.13	1.69	2.25
- ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ/ເຄື່ອງປ່າ	3.65	2.52	1.80	4.82	9.06
- ຜະລິດຕະພັນອື່ນໆ	3.74	2.72	2.52	2.60	15.43
- ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ	20.04	14.45	13.69	23.45	12.70
- ໄຟຟ້າ	17.81	11.47	9.13	9.89	9.97
- ບໍ່ແຮ່ ໃນນັ້ນ:	39.16	56.55	59.94	51.44	45.26
ຄຳ ແລະ ເງິນ	15.69	12.47	10.06	7.38	9.28
ທອງແດງ	20.40	41.99	47.89	40.85	33.51
ອື່ນໆ	3.07	2.08	1.99	3.21	2.47
- ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟທີ່ຕ່າງປະເທດຊື້ໄປ	0.13	0.09	0.09	0.09	0.44
ລວມສິນຄ້າຂາອອກ FOB:	**100.00**	**100.00**	**100.00**	**100.00**	**100.00**

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ.

ມູນຄ່າການນຳເຂົ້າຂອງ ສປປລາວ ໃນໄລຍະ 2006-2010 ເທົ່າກັບ 6,61 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ, ກວມ 27,3% ຂອງ GDP, ສັດສ່ວນການນຳເຂົ້າເຫັນວ່າ ມີລັກສະນະເພີ່ມຂຶ້ນໃນທຸກໆປີ ເຊັ່ນ: ໃນປີ 2009 ການນຳເຂົ້າ ຄາດວ່າຈະມີມູນຄ່າເຖິງ 1.413,5 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນ ເລັກໜ້ອຍຖ້າທຽບໃສ່ປີ 2008 ແລະ ຄາດວ່າຈະມີມູນຄ່າເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 1.670,97 ລ້ານໂດລາສະ ຫະລັດ ໃນປີ 2010. ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ສິນຄ້າທີ່ນຳເຂົ້າສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ສິນຄ້າເພື່ອການລົງທຶນ ປະກອບມີເຄື່ອງຈັກ, ພາຫະນະການຜະລິດ ຕະຫຼອດຈົນເຖິງເຄື່ອງກໍ່ສ້າງ ແລະ ເຄື່ອງໄຟຟ້າ (ເຊັ່ນ: ໃນປີ 2008 ສິນຄ້າດັ່ງກ່າວແມ່ນກວມອັດຕາສ່ວນປະມານ 40% ແລະ ໃນປີ 2009 ກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 69,61%). ຖັດລົງມາ ແມ່ນສິນຄ້າເພື່ອການຊົມໃຊ້ ເຊັ່ນ: ອາຫານ, ຢາປົວພະຍາດ ແລະ

ເສື້ອຜ້າ (ເຊັ່ນ: ໃນປີ 2009 ກວມອັດຕາສ່ວນເຖິງ 21,87% ແຕ່ເຫັນວ່າສິນຄ້າດັ່ງກ່າວມີອັດຕາສ່ວນຫຼຸດລົງເທົ່າຕົວເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2008); ຮອງລົງມາແມ່ນວັດຖຸດິບ ແລະ ເຄື່ອງທີ່ໃຊ້ສຳລັບຂະແໜງຕັດຫຍິບ ກວມອັດຕາສ່ວນ 4,72% ຂອງການນຳເຂົ້າທັງໝົດ (ເຫັນວ່າຫຼຸດລົງ ຈາກປີ 2008 ປະມານສາມເທົ່າຕົວ) ແລະ ອື່ນໆ ເຊິ່ງລາຍລະອຽດສາມາດເບິ່ງໄດ້ໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ຕາຕະລາງ 6: ໂຄງປະກອບການນຳເຂົ້າ ຂອງ ສປປ ລາວ ແບ່ງຕາມຜະລິດຕະພັນ ແຕ່ປີ 2005-2009 (%)

ລາຍການ	2005	2006	2007	2008	2009
ສິນຄ້າເພື່ອການລົງທຶນ	44.14	46.75	55.69	40.45	69.61
ເຄື່ອງຈັກ ແລະ ພາຫະນະການຜະລິດ	14.35	13.44	16.62	22.46	47.23
ພາຫະນະ (50% ຂອງມູນຄ່າທັງໝົດ)	5.33	5.65	10.91	3.92	11.10
ນ້ຳມັນ (50% ຂອງມູນຄ່າທັງໝົດ)	9.75	9.16	16.31	10.65	6.28
ເຄື່ອງກໍ່ສ້າງ/ເຄື່ອງໄຟຟ້າ	14.71	18.50	11.85	3.42	5.00
ສິນຄ້າຊົມໃຊ້	45.20	41.52	33.93	43.57	21.87
ວັດຖຸດິບ ແລະ ເຄື່ອງຈັກຂະແໜງຕັດຫຍິບ	7.92	9.31	7.55	12.48	4.72
ວັດຖຸມີຄ່າ	1.14	0.99	0.95	1.44	1.20
ໄຟຟ້າ	1.38	1.23	1.66	1.92	2.45
ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ	0.23	0.21	0.22	0.13	0.14
ລວມສິນຄ້ານຳເຂົ້າ(CIF)	**100.00**	**100.00**	**100.00**	**100.00**	**100.00**

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ການຂາດດຸນການຄ້າ: ການຄ້າຕ່າງປະເທດ ຂອງ ສປປ ລາວ ຍັງສືບຕໍ່ຂາດດຸນ ຊຶ່ງໃນໄລຍະ 2006-2010 ມີປະມານ 0,92 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ (ຂາດດຸນສະເລ່ຍເທົ່າກັບ 184 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ), ກວມ 16,17% ຂອງການສົ່ງອອກທັງໝົດ. ແຕ່ເຫັນວ່າການພັດທະນາການຄ້າຕ່າງປະເທດມີທ່າອ່ຽງດີຂຶ້ນ ເຊັ່ນ: ອັດຕາການຂາດດຸນການຄ້າຕໍ່ເສດຖະກິດລວມ ໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 10,79% ໃນໄລຍະປີ 2001-2005 ມາເປັນ 3,8% ໃນໄລຍະປີ 2006-2010 (ແຜນການ 2006-2010 ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 5% ຂອງ GDP).

ຮູບສະແດງ 3: ມູນຄ່າການສົ່ງອອກ ແລະ ນຳເຂົ້າສິນຄ້າແຕ່ປີ 2005-2009

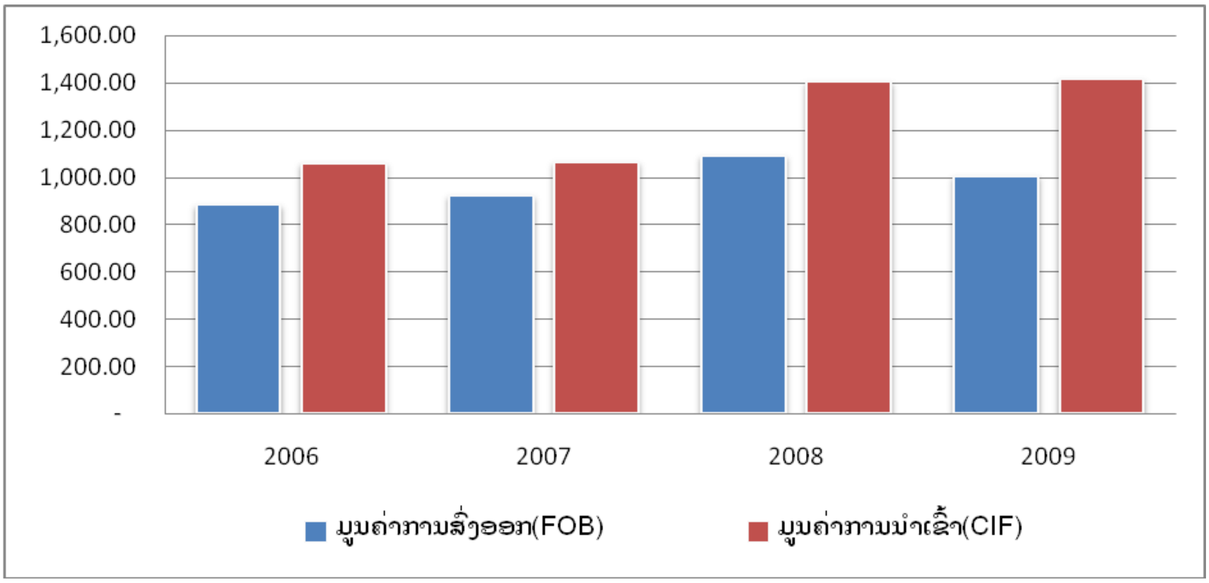

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ດຸນການຊຳລະສະສາງກັບຕ່າງປະເທດ, ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ

3. ການພັດທະນາຕາມຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ, ຂົງເຂດ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ

3.1. ການພັດທະນາຂະແໜງການ

3.1.1. ດ້ານກະສິກຳ-ປ່າໄມ້

- ໃນໄລຍະຜ່ານມາຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວໂດຍສະເລ່ຍ 4,0% ແລະ ກວມເອົາປະມານ 30,4% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ. ໃນນັ້ນ, ຂະແໜງປູກຝັງ-ລ້ຽງສັດ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍ 4,07% ແລະ ກວມເອົາປະມານ 88,6% ຂອງມູນຄ່າເພີ່ມໃນ ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ຂະແໜງການປະມົງຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍ 4,03%, ກວມເອົາ 11,4% ຂອງມູນຄ່າເພີ່ມໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້. ໂດຍລວມແລ້ວ ການຜະລິດຂອງຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງສະບຽງອາຫານຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ.

ເນື້ອທີ່ ແລະ ຜົນຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຂົ້າ ແລະ ພືດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຢູ່ ເຂດພາກກາງ ເຊິ່ງກວມປະມານ 55% ຂອງເນື້ອທີ່ ແລະ 57% ຂອງຜົນຜະລິດທັງໝົດ, ຖັດລົງມາແມ່ນພາກໃຕ້ ກວມປະມານ 23% ແລະ ພາກເໜືອ ກວມປະມານ 22% (ເນື້ອທີ່) ແລະ 20% (ຜົນຜະລິດ), ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ເປັນແຂວງທີ່ມີເນື້ອທີ່ປູກພືດ (ເຂົ້າ) ຫລາຍກວ່າໝູ່ ກວມເອົາ 22%, ຖັດຈາກນັ້ນ ແມ່ນແຂວງຈຳປາສັກ 12%, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ 9% ແລະ

ສາລະວັນ 9% ແລະ ແຂວງວຽງຈັນ ປະມານ 8% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າທັງຫມົດ ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ຄົວເຮືອນທີ່ເຮັດກະສິກໍາ ມີເນື້ອທີ່ຜະລິດ ປະມານ 1,6 ເຮັກຕາ. ແຜນທີ່ສະແດງໃຫ້ ເຫັນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງຂະຫນາດຂອງເນື້ອທີ່ການຜະລິດກະສິກໍາຕໍ່ຄົວເຮືອນລະຫວ່າງແຂວງ ໃນ ຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ຮູບສະແດງ 4 : ຂະຫນາດສະເລ່ຍຂອງເນື້ອທີ່ກະສິກໍາ ຕໍ່ຄົວເຮືອນ

G.8
ຂະໜາດສາເລ່ຍຂອງເນື້ອທີ່ການກະສິກຳຕໍ່ຄົວເຮືອນ
Average size of agricultural land per household

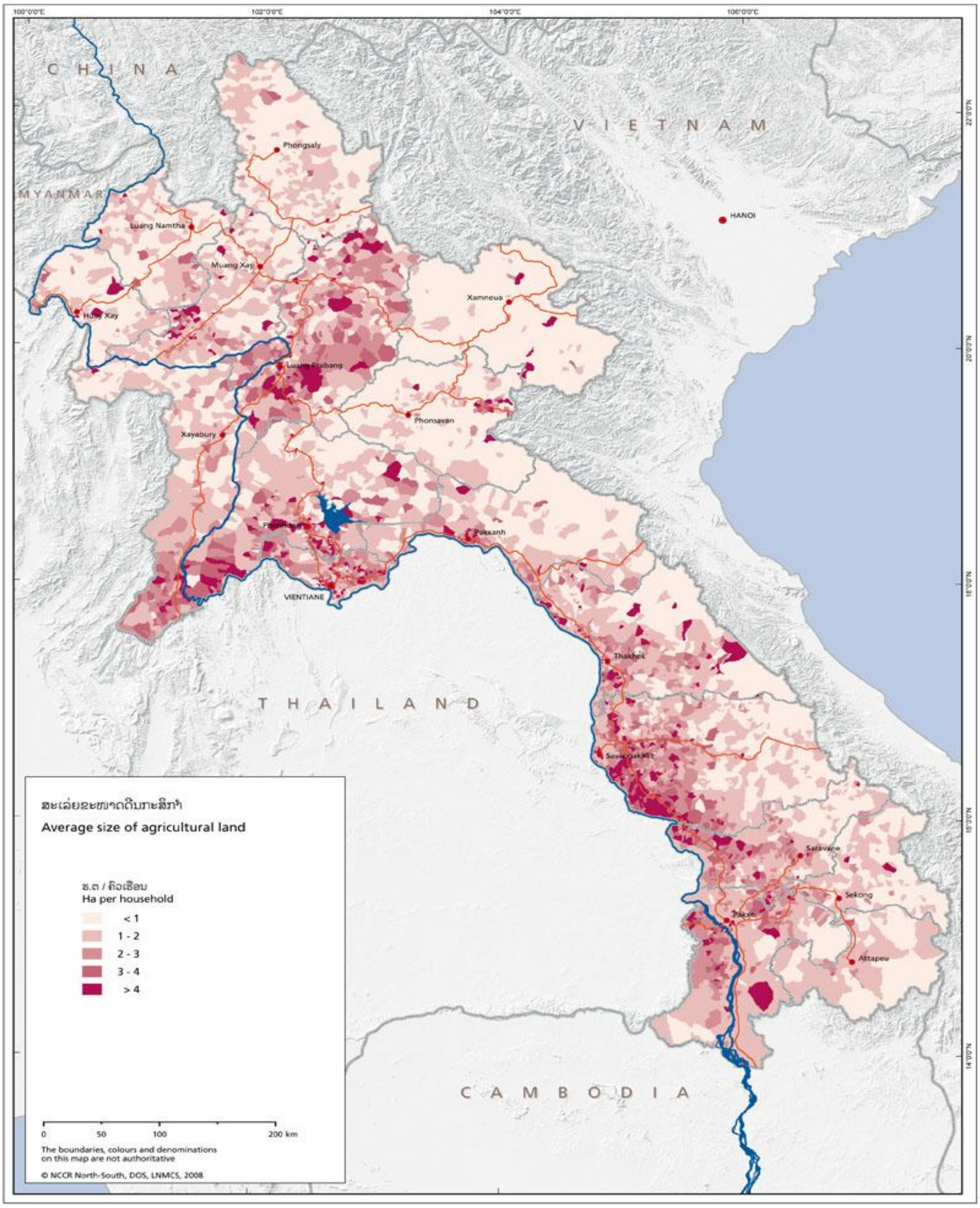

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ປື້ມແຜນທີ່ກ່ຽວກັບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງ ສປປ ລາວ

- **ການສົ່ງເສີມການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພືດຜັກ** : ໄດ້ມີການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ບາງຜະລິດຕະພັນ ທີ່ເປັນທ່າແຮງເປັນຕົ້ນ: ການຜະລິດເຂົ້າ, ສາລີ, ອ້ອຍ, ກາເຟ , ຊາ, ຢາສູບ, ຖົ່ວດິນ, ຖົ່ວເຫຼືອງ, ຖົ່ວຂຽວ, ມັນຕົ້ນ, ຝ້າຍ, ສັດລ້ຽງ. ການຜະລິດເຂົ້ານັບແຕ່ປີ 2006 ມາເຖິງປະຈຸບັນສາມາດສືບຕໍ່ກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ຍັງມີສ່ວນແຮເພື່ອເປັນສິນຄ້າອີກດ້ວຍ . ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ

ຜົນຜະລິດເຂົ້າລວມໃນແຕ່ລະປີປະມານ 2,9 ລ້ານໂຕນ (ຜົນຜະລິດເຂົ້າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກ 2,56 ລ້ານໂຕນໃນປີ 2005) ແລະ ປະຕິບັດໄດ້ ປະມານ 88% ຖ້າທຽບກັບຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້ໃນແຜນ 5 ປີຄັ້ງທີ VI (3,3 ລ້ານໂຕນ) ຖ້າທຽບສົກປີ 2009-2010 ໃສ່ກັບສົກປີ 2005-2006 ເຫັນວ່າມີການເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 26,4% ການຜະລິດເຂົ້າເປືອກຕໍ່ຫົວຄົນໄດ້ປະມານ 470 ກລ/ຄົນ/ປີ ເຊິ່ງສາມາດຕອບສະໜອງໃຫ້ແກ່ສັງຄົມໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແຕ່ບາງລະດູການ ລາຄາເຂົ້າມີການເໜັງຕີງສູງຂຶ້ນ ເນື່ອງມາຈາກການຈໍລະຈອນແຈກຢາຍຍັງເຮັດບໍ່ທັນໄດ້ດີ.

ສະມັດຕະພາບການຜະລິດກໍ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວ, ຈາກ 3,49 ໂຕນ/ເຮັກຕາໃນປີ 2005 ມາເປັນ 3,54 ໂຕນ/ເຮັກຕາໃນປີ 2008. ໃນລະດູການຜະລິດປີ 2009 ການຜະລິດເຂົ້າໄດ້ 3,14 ລ້ານໂຕນ, ໃນນັ້ນ ອັດຕາສ່ວນຂອງຜົນຜະລິດເຂົ້ານາປີກວມເອົາ 78%, ຜົນຜະລິດເຂົ້ານາແຊງກວມອັດຕາສ່ວນ 14,4% ແລະ ຜົນຜະລິດເຂົ້າເຂດເນີນສູງກວມອັດຕາສ່ວນ 7%.

ສະຫລຸບລວມແລ້ວ, ແຕ່ປີ 2006-2010 ການຜະລິດເຂົ້ານາປີ ສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນເນື້ອທີ່ສະເລ່ຍ 631 ພັນເຮັກຕາ/ປີ ສະເລ່ຍຜົນຜະລິດໄດ້ 2,3 ລ້ານໂຕນຕໍ່ປີ, ການຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ ບັນລຸໄດ້ໃນເນື້ອທີ່ສະເລ່ຍ 89 ພັນກວ່າເຮັກຕາ/ປີ ສະເລ່ຍຜົນຜະລິດໄດ້ 423 ພັນໂຕນ, ການຜະລິດເຂົ້ານາແຊງຍັງບໍ່ໄດ້ຕາມແຜນການ ເຊິ່ງສາເຫດມາຈາກປັດໄຈພາຍໃນ ແລະ ປັດໄຈພາຍນອກ ເຊັ່ນ : ຜົນກະທົບທາງທຳມະຊາດ, ສະພາບແວດລ້ອມ, ການເໜັງຕີງຂອງລາຄານ້ຳມັນ, ຕົ້ນທຶນການຜະລິດ, ກົນໄກຕະຫຼາດ ແລະ ອື່ນໆ..., ການຜະລິດເຂົ້າເຂດເນີນສູງ ສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນເນື້ອທີ່ສະເລ່ຍ 110 ພັນເຮັກຕາ/ປີ ແລະ ຜົນຜະລິດສະເລ່ຍ 205 ພັນໂຕນ.

ນອກຈາກການຜະລິດເຂົ້າແລ້ວ, ຍັງມີການຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານຕ່າງໆ ເຊິ່ງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງທຽບໃສ່ໄລຍະຜ່ານມາ ແລະ ສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກຂອງສັງຄົມໄດ້ ໂດຍພື້ນຖານ , ສະພາບການຊື້-ຂາຍກໍ່ປົກກະຕິ, ມີຜົນຜະລິດພຽງພໍ ແລະ ລາຄາກໍ່ບໍ່ເໜັງຕີງຫຼາຍ. ຜົນ ຜະລິດພືດຜັກ, ເຜືອກມັນ ແລະ ໝາກໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆ ເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວ.

ໄປຄຽງຄູ່ກັບການສົ່ງເສີມການຜະລິດສະບຽງອາຫານສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກຂອງສັງຄົມແລ້ວ

ຍ ັງໄດ ້ສ ົ່ງເສ ີມການຜະລ ິດເພ ື່ອເປ ັນສ ິນຄ ້າປ ້ອນໂຮງງານແປຮ ູບຕ ່າງ ໆ ເຊ ັ່ນ : ການຜະລ ິດສາລ ີອາຫານສ ັດ ສາມາດປ ້ອນໂຮງງານຜະລ ິດຫ ົວອາຫານສ ັດພາຍໃນຢ ່າງພຽງພ ໍ ແລະ ມ ີສ ່ວນເຫ ຼືອສ ົ່ງອອກໄປຕ ່າງປະເທດ . ຜ ົນຜະລ ິດປະຕ ິບ ັດໄດ ້ ຄ ື: ເນ ື້ອທ ີ່ປ ູກສາລ ີເພ ີ່ມຂ ຶ້ນ 32.7% ຈາກ 113,8 ພ ັນເຮ ັກຕາ ໃນປ ີ 2005 ມາເປ ັນ 151 ພ ັນເຮ ັກຕາ ໃນປ ີ 2010. ສ ່ວນຜ ົນຜະລ ິດສາລ ີແມ ່ນເພ ີ່ມຂ ຶ້ນ 88, 3% ຈາກ 403,5 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2005 ມາເປ ັນ 760 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2010, ການຜະລ ິດ ສາລ ີສ ່ວນຫລາຍແມ ່ນຢ ູ່ບ ັນດາແຂວງພາກເຫນ ືອ ເປ ັນຕ ົ້ນແມ ່ນ ແຂວງໄຊຍະບ ູລ ີ, ບ ໍ່ແກ ້ວ, ຫ ົວພ ັນ, ອ ຸດ ົມໄຊ, ຫລວງພະບາງ ແລະ ຊຽງຂວາງ . ການຜະລ ິດມ ັນຕ ົ້ນໄດ ້ມ ີການສ ົ່ງເສ ີມໃຫ ້ປະຊາຊ ົນຜະລ ິດເປ ັນຂະບວນຢ ່າງກວ ້າງຂວາງ ເພ ື່ອສະຫນອງໃຫ ້ແກ ່ໂຮງງານຜະລ ິດແປ ້ງມ ັນຕ ົ້ນສ ົ່ງອອກ , ໃນນ ີ້ ຜ ົນຜະລ ິດເພ ີ່ມຂ ຶ້ນເຖ ິງ 3 ເທ ື່ອ ຈາກ 51 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2005 ມາເປ ັນ 161 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2010 , ການຜະລ ິດອ ້ອຍເພ ື່ອສະຫນອງໃຫ ້ແກ ່ໂຮງງານຜະລ ິດນ ໍ້າຕານ ເພ ີ່ມຂ ຶ້ນ 3 ເທ ື່ອ ຈາກ 218 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2005 ມາເປ ັນ 703 ພ ັນໂຕນ ໃນປ ີ 2010, ການຜະລ ິດກາເຟ ສະເລ ່ຍແຕ ່ລະປ ີ ບ ັນລ ຸ 45.194 ໂຕນ ນອກຈາກນ ີ້, ຍ ັງມ ີການປ ູກພ ືດຜ ັກທ ົ່ວໄປ ແລະ ພ ືດຜ ັກປອດສານເຄມ ີຈ ໍານວນຫນ ຶ່ງຢ ູ່ເຂດທ ີ່ມ ີເງ ື່ອນໄຂອໍານວຍຄວາມສະດວກ (ເຂດປາກຊ ່ອງ, ພ ູພຽງບ ໍລ ິເວນ) ເພ ື່ອສ ົ່ງອອກຂາຍຕ ່າງປະເທດເຊ ັ່ນ: ຜ ັກກະລ ່ໍາປ ີ, ຫມາກຊ ູ, ຜ ັກຫອມ ແລະ ພ ືດອ ື່ນໆ....

- **ການລ ້ຽງສ ັດ ແລະ ການປະມ ົງ:** ເພ ື່ອຄ ໍ້າປະກ ັນສະບຽງອາຫານ ກ ໍ່ໄດ ້ລ ິເລ ີ່ມຫ ັນປ ່ຽນລະບ ົບການຜະລ ິດ ຂ ຶ້ນເທ ື່ອລະກ ້າວ ໂດຍໄດ ້ມ ີການປ ັບປ ຸງການລ ້ຽງສ ັດແບບທ ໍາມະຊາດ ແລະ ການລ ້ຽງໃສ ່ຄ ົງ ແລະ ຄອກ ພ ້ອມທ ັງມ ີການຄ ຸ້ມຄອງຫລາຍຂ ຶ້ນ , ໄດ ້ສ ົ່ງເສ ີມການລ ້ຽງແບບທ ົ່ວປວງຊ ົນ, ໄດ ້ຄວບຄ ຸມການເຄ ື່ອນຍ ້າຍສ ັດ ແລະ ສະຫນອງຢາກ ັນພະຍາດ , ໄດ ້ຂະຫຍາຍສ ັດຕະວະແພດບ ້ານ, ສາມາດສ ັກຢາກ ັນພະຍາດສ ັດໃຫຍ ່ໄດ ້ 36%, ຫມ ູ 26% ແລະ ສ ັດປ ີກ 24%, ສະພາບການລະບາດຂອງໄຂ ້ຫວ ັດສ ັດປ ີກແມ ່ນສາມາດຄວບຄ ຸມໄດ ້ຢ ່າງທ ັນການ, ການລ ້ຽງສ ັດ ແລະ ການລ ້ຽງປາ ແບບອ ຸດສາຫະກໍາ ໄດ ້ມ ີທ ່ວງທ ່າຂະຫຍາຍຕ ົວໃນຮ ູບແບບເປ ັນຟາມຫລາຍສ ົມຄວນ ຕາມຊານເມ ືອງ ໃຫຍ ່ ແລະ ຢ ູ່ຕາມເຂດພ ູດອຍ ເພ ື່ອເປ ັນສ ິນຄ ້າແລກປ ່ຽນຕາມຊາຍແດນ ເປ ັນຕ ົ້ນ ແມ ່ນການລ ້ຽງສ ັດໃຫຍ ່, ລ ້ຽງຫມ ູ, ສ ັດປ ີກ ແລະ ປາ ສ ້າງລວມມ ູນຄ ່າສະຫນອງພາຍໃນປະມານ 102,4 ລ ້ານໂດລາ (ສ ິນຄ ້າຕ ົ້ນຕ ໍແມ ່ນ ງ ົວ ປະມານ 40 ພ ັນໂຕ, ຄວາຍ ປະມານ 45 ພ ັນໂຕ).

ຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງການຜະລິດລູກປາ ລົງສູ່ 32 ສະຖານີຂອງລັດ ແລະ ປັບປຸງຄຸ້ມຄອງການຜະລິດ ເພື່ອສະຫນອງ ລູກປາໃຫ້ສັງຄົມ ເຊິ່ງຜ່ານມາສະຫນອງລູກປາໄດ້ໃນລະດັບ 46% ຂອງຄວາມຕ້ອງການໃນທົ່ວປະເທດ ຫລື ປະມານ 300 ລ້ານໂຕ.

• **ການຜະລິດສິນຄ້າດ້ານປ່າໄມ້**: ສາມາດສະຫນອງພາຍໃນປະເທດ ປະມານ 31,4 ລ້ານໂດລາ, ເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກປະມານ 74,4 ລ້ານໂດລາ. ການປູກໄມ້ປະຈຸບັນໄດ້ມີຂະບວນແຜ່ຫລາຍຢູ່ທົ່ວສັງຄົມ ແລະ ເຫັນວ່າພາກລັດ, ເອກະຊົນ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງ, ພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ, ກໍໄດ້ຕັ້ງຫນ້າ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ປູກໄມ້ເປັນທຸລະກິດຫລາຍຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນ ການປູກໄມ້ອີກ, ການປູກ ໄມ້ສັກ, ການປູກໄມ້ເກດສະຫນາ ແລະ ການປູກຢາງພາລາ. ການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດໃສ່ການ ປູກໄມ້ກໍ່ມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນເປັນລຳດັບ ເຊັ່ນ: ສສ.ຫວຽດນາມ, ໄທ ແລະ ສປ.ຈີນ, ລົງທຶນໃສ່: ປູກ ຢາງພາລາ ຢູ່ແຂວງພາກເຫນືອ, ພາກກາງ, ພາກໃຕ້, ປູກໄມ້ອີກ ຢູ່ພາກກາງ. ເຖິງວ່າການປູກໄມ້ໄດ້ກາຍເປັນຂະບວນ, ແຕ່ການບົວລະບັດຮັກສາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເທົ່າທີ່ຄວນ ແລະ ຍັງຂາດທຶນຮອນຈຳນວນຫນຶ່ງທີ່ເປັນໄມ້ງັດທາງ ດ້ານວິຊາການ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການສົ່ງເສີມການລົງສູ່ຮາກ ຖານຍັງບໍ່ທັນແຂງແຮງເທົ່າທີ່ຄວນ.

• **ການຜະລິດສິນຄ້າການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ** : ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ທັນເຂົ້າສູ່ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຂຸດຄົ້ນຢ່າງມີແຜນການ, ພ້ອມທັງມີບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດ, ລະບຽບການ, ຄຳສັ່ງແນະນຳສະເພາະເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຜ່ານມາ. ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ຈາກປ່າທຳມະຊາດ ແມ່ນຫລຸດລົງເປັນກ້າວໆໃນແຕ່ລະປີ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເກີດມີຂະບວນ ການຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດໄມ້ ເອົາໃຈໃສ່ການປຸງແຕ່ງໄມ້ເພື່ອການສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດເພື່ອສ້າງ ມູນຄ່າເພີ່ມໃຫ້ແກ່ສິນຄ້າ, ປູກໄມ້ທົດແທນເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງ ໄມ້ປູກໃນຕໍ່ຫນ້າ. ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ເລັ່ງໃສ່ເຂດກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງລັດ ຖະບານ ແລະ ເຂດທີ່ໄດ້ຜ່ານການສຳຫລວດຈັດສັນປ່າຜະລິດແບບຍືນນານ.

ສຳລັບເຄື່ອງປ່າຂອງດົງທີ່ມີການເກັບກູ້ ແລະ ສາມາດເປັນສິນຄ້າຕົ້ນຕໍ ມີຄື: ຫວາຍ 8,1 ລ້ານເສັ້ນ, ໄມ້ປ່ອງ 5,1 ລ້ານລຳ, ຫລັກຮົ້ວ 38 ພັນຫລັກ, ພືນ 178 ພັນຫລາ, ໄມ້ເກດ ສະຫນາ 180 ໂຕນ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງປະເພດ (ຢາງ, ເປືອກ, ເຄືອ, ດອກ, ຮາກ, ຫົວ ແລະ

ອື່ນໆ) ໄດ້ທັງຫມົດ 64.667 ໂຕນ. ການປູກໄມ້ ແລະ ການພັດທະນາປ່າໄມ້ ປະຈຸບັນ ໄດ້ມີ ຂະບວນການ ແຜ່ຫລາຍຢູ່ທົ່ວສັງຄົມ ຄື: ປີ 2008 ການກ້າເບ້ຍໄມ້ ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 219% ຈາກ 36 ລ້ານເບ້ຍ ໃນປີ 2005 ມາເປັນ 113 ລ້ານເບ້ຍ ໃນປີ 2008, ປູກໄມ້ໄດ້ 40 ພັນເຮັກຕາ ທຽບກັບ 14 ພັນເຮັກຕາ ໃນປີ 2005 ເຫັນວ່າເພີ່ມຂຶ້ນ 191%, ສ່ວນການຟື້ນຟູປ່າ ຮອດປະຈຸບັນ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ 127 ພັນເຮັກຕາ ທຽບກັບ 57 ພັນເຮັກຕາ ໃນປີ 2005 ເພີ່ມຂຶ້ນ 124%.

3.1.2. ດ້ານອຸດສາຫະກຳ

ໃນໄລຍະຜ່ານມາຂະແຫນງອຸດສາຫະກຳ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍສະເລ່ຍ 12,6% ຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນ ການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດກວມເອົາ 35,4% ຂອງລວມຍອດມູນຄ່າເພີ່ມຂອງຂະແຫນງການອຸດສາຫະກຳ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ກວມເອົາປະມານ 34,3% ແລະ ສ່ວນເຫລືອແມ່ນການກໍ່ສ້າງໄຟຟ້າ ແລະ ນ້ຳປະປາ. ລະອຽດເບິ່ງຮູບສະແດງ 5 ຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ຮູບສະແດງ 5: ໂຄງປະກອບມູນຄ່າເພີ່ມຂອງຂະແຫນງອຸດສາຫະກຳ ສະເລ່ຍແຕ່ 2006-2010

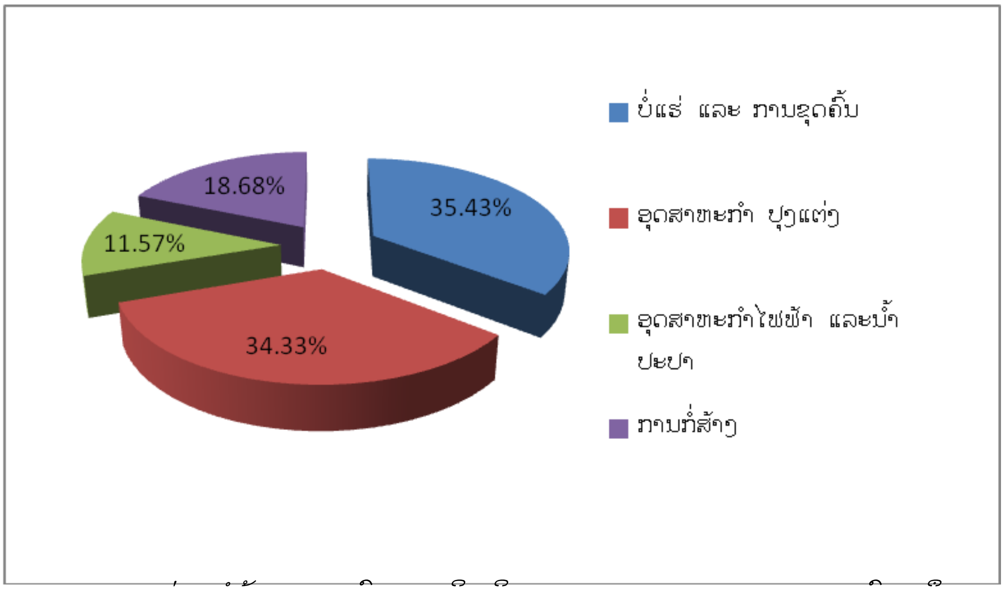

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ

[1]. ຂະແຫນງພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່:

ກ. ອຸດສາຫະກຳໄຟຟ້າ:

- ການຜະລິດໄຟຟ້າ ໃນໄລຍະ (2006-2010) ສະເລ່ຍເພີ່ມຂຶ້ນ 21,12% (ຕາມລາຄາປະຈຸບັນ) ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນ 9,3% (ຕາມລາຄາຄົງທີ່) ກວມເອົາ 3,1% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນ ພາຍໃນ ແລະ ເທົ່າກັບ 97% ຂອງແຜນການ. ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານັບແຕ່ປີ 2005 ເປັນຕົ້ນມາ ສຳເລັດ 5

ເຂື່ອນ ຄື: ເຂື່ອນນ້ຳມັງ 3 (40 MW), ນ້ຳເທີນ 2 (1.088MW), ເຂື່ອນເຊເສັດ 2 (76MW), ເຂື່ອນນ້ຳລີກ 1/2 (100MW) ແລະ ເຂື່ອນນ້ຳງື່ມ 2 (615MW), ຊຶ່ງລວມກຳລັງຕິດຕັ້ງທັງໝົດ 1.919 ເມກາວັດ ແລະ ມີຄວາມສາມາດຜະລິດພະລັງງານໄດ້ ປະມານ 8.022 GWH ຕໍ່ປີ ເທັນວ່າເພີ່ມຂື້ນເກືອບ 3 ເທົ່າຕົວ ທຽບໃສ່ປີ 2005 , ໃນນີ້ ເປັນໂຄງການເອກະຊົນລົງທຶນ(IPP) 3 ແຫ່ງ. ມາຮອດປະຈຸບັນ ເຂື່ອນໄຟຟ້າທີ່ມີກຳລັງຕິດຕັ້ງ 1 ເມກາວັດຂຶ້ນໄປມີ 14 ແຫ່ງ, ຖ້າລວມ ເຂື່ອນຂະໜາດນ້ອຍທົ່ວປະເທດມີ 29 ແຫ່ງ ກຳລັງຕິດຕັ້ງ 2.583,72 ເມກາວັດ ສາມາດຜະລິດພະລັງງານໄດ້ປີໜຶ່ງປະມານ 11.514 GWH. ສຳລັບໂຄງການ ທີ່ໄດ້ລົງມືກໍ່ສ້າງໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ນີ້ ມີທັງໝົດ 6 ໂຄງການ (ເຂື່ອນ) ລວມກຳລັງຕິດຕັ້ງ 662,2 ເມກາວັດ, ໃນນີ້ ຈະສຳເລັດໃນປີ 2011 ມີ: ເຊຂະໜານ 3, ນ້ຳງື່ມ 5, ນ້ຳຍອນ ແລະ ຕາດສະແລນ; ຈະສຳເລັດປີ 2012 ມີ: ເທີນຫີນບູນພາກຂະຫຍາຍ ແລະ ເຂື່ອນນ້ຳຊອງ. ສຳລັບໂຄງການໄຟຟ້າພະລັງຄວາມຮ້ອນຫົງສາ(1.878MW) ກຳລັງດຳເນີນການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແລະ ວຽກງານສິ່ງແວດລ້ອມ; ຈະເປີດພິທີການກໍ່ສ້າງເປັນທາງການປີ 2011.

ປະຈຸບັນທົ່ວປະເທດມີສາຍສົ່ງໄຟຟ້າທັງໝົດຍາວ 29.601km, ໃນນັ້ນ ເປັນສາຍສົ່ງແຮງດັນສູງລະບົບ 500kv ຈຳນວນ 138km, ລະບົບ 230 kv ຈຳນວນ 406km (ໃຊ້ເພື່ອການສົ່ງອອກ ຕ່າງປະເທດ), ແຮງດັນສູງລະບົບ 115kv ໃຊ້ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ພາຍໃນທົ່ວປະເທດ ມີ 2.060,9km. ຕາຂ່າຍແຮງດັນກາງ (35kv, 34kv, 22kv) ມີ 14.577,2km ແລະ ແຮງດັນຕໍ່າ 0,4kv ຈຳນວນ 12.419km. ຮອດເດືອນ 8 ປີ 2010 ອັດຕາການຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ປະຕິບັດໄດ້ 98% ຂອງເມືອງທັງໝົດ, 60,48% ຂອງບັນດາບ້ານ ແລະ 72% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວໃນທົ່ວປະເທດ.

ສາຍສົ່ງທີ່ກຳລັງກໍ່ສ້າງມີ: ໂຄງການ NARPD ຢູ່ພາກເໜືອຍາວ 1.627km ສຳເລັດ 98%; ໂຄງການ REP1 ຢູ່ເຂດພາກໃຕ້ຍາວ 2.472 km ສຳເລັດ 93%, ໂຄງການ GMS ປາກຊ່ອງ-ຈຽງໄຊ-ບັງເຢາະ ປະຕິບັດໄດ້ 64%; ປາກຊັນ-ທ່າແຂກ-ສະຫວັນນະເຂດ ຍາວ 285km ປະຕິບັດໄດ້ 18%, ສາຍສົ່ງ 115kv ນ້ຳງື່ມ5 ຍາວ 142m, ສາຍສົ່ງ 230kv ນ້ຳລີກ-ຫີນເຫີບ-ທ່າລາດ-ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສາຍສົ່ງ 500kv ນາບົງ-ຊາຍແດນໄທ. ສາຍສົ່ງແຮງກາງ-ຕໍ່າ ເຂດເມືອງສຸຂຸມາ, ເມືອງມູນລະປະໂມກ, ເມືອງພີນ-ຕາດໄຮ.

ມູນຄ່າການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນເຂົ້າໃນຂະແໜງໄຟຟ້າໄລຍະແຕ່ປີ 2006-2009 ມີ 2.995,5 ລ້ານໂດລາ ເພີ່ມຂຶ້ນ 88,5% ທຽບໃສ່ 5 ປີຜ່ານມາ 2001-2005.

ສະຫລຸບແລ້ວ, ການຜະລິດໄຟຟ້າ ສະເລ່ຍເພີ່ມຂຶ້ນ 9,3% ຕໍ່ປີ; ລວມຍອດມູນຄ່າເພີ່ມ ຂອງ ຂະແໜງໄຟຟ້າ ກວມເອົາປະມານ 15% ຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ປະມານ 3% ຂອງ GDP

ຂ. ອຸດສາຫະກຳບໍ່ແຮ່:

- ການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່: ຍອດມູນຄ່າການຜະລິດບໍ່ແຮ່ ໃນໄລຍະ 5 ປີ 2006-2010 ເທົ່າກັບ 16.772,47 ຕື້ກີບ ມີການຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍເພີ່ມຂຶ້ນ 19,91% ຕໍ່ປີ (ຕາມລາຄາປະຈຸບັນ), ທຽບໃສ່ 5 ປີຜ່ານມາ (2001-2005) ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ 5 ເທື່ອ, ກວມເອົາ 9,5% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ; ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ຫຼອມຄຳແທ່ງ 4ປີ (2006-2009) ບັນລຸ 33,13 ໂຕນ (ປີ 2006 ໄດ້ 12,65 ໂຕນ, ປີ 2007 ໄດ້ 9,2 ໂຕນ, ປີ 2008 ໄດ້ 5,81 ໂຕນ, ປີ 2009 ໄດ້ 5,47 ໂຕນ) ແລະ ແຜນການ 2010 ໃຫ້ໄດ້ 5 ໂຕນ (ການຜະລິດຄຳຫຼຸດລົງໃນແຕ່ລະປີ ຍ້ອນປະລິມານແຮ່ຄຳໃນດິນແຮ່ທີ່ຂຸດຄົ້ນນັ້ນ ມີການປ່ຽນແປງ). ຜະລິດທອງແຜ່ນ 321.487 ໂຕນ ແລະ ທອງຝຸ່ນ 585.607 ໂຕນ, ມູນຄ່າຈຳໜ່າຍ 3.274 ລ້ານໂດລາ, ສະເພາະບໍ່ຄຳເຊໂປນ ປີ 2006-2009 ມອບພັນທະເຂົ້າລັດໄດ້ 445 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ແລະ ປີ 2010 ຄາດວ່າຈະສາມາດມອບ ພັນທະ 148 ລ້ານໂດລາ, ນອກນັ້ນ ມອບ ທຶນພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນປີລະ 5 ແສນໂດລາ. ສ່ວນບໍລິສັດພູເບ້ຍ ໃນປີ 2010 ໄດ້ມອບພັນທະ 18 ລ້ານໂດລາ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ມອບຕື່ມອີກ, ສ່ວນທຶນພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນໄດ້ມອບປີລະ 2 ແສນໂດລາ. ມູນຄ່າການລົງທຶນໃນຂະແໜງບໍ່ແຮ່ ທັງໝົດ 5 ປີ 2.545,3 ລ້ານໂດລາ ເພີ່ມຂຶ້ນ 5 ເທົ່າຕົວ ເມື່ອທຽບກັບ 5 ປີຜ່ານມາ (2001-2005). ປະຈຸບັນມີນັກລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການບໍ່ແຮ່ທັງໝົດ 154 ບໍລິສັດ ມີ 269 ໂຄງການ; ໃນນັ້ນ, ເປັນໂຄງການຂຸດຄົ້ນແລ້ວ 49 ໂຄງການ ແລະ ກຳລັງສຳຫລວດ 220 ໂຄງການ . ສຳເລັດໂຮງງານປຸງແຕ່ງເກືອກາລີຢູ່ທົ່ງມັງເມືອງໄຊທານີ (ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ) ຂະໜາດ 50 ພັນໂຕນຕໍ່ປີ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍເປັນ 1 ລ້ານໂຕນຕໍ່ປີ, ກຳລັງກໍ່ສ້າງແຫ່ງທີ 2 ຢູ່ເມືອງທ່າແຂກ (ແຂວງຄຳມ່ວນ) ແລະ ກຳລັງກະກຽມເພື່ອຈະກໍ່ສ້າງໂຮງງານປຸງແຕ່ງເຫລັກຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ.
- ດ້ານທໍລະນີສາດ: ການສ້າງແຜນທີ່ທໍລະນີສາດ-ແຮ່ທາດ ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ, ແຜນທີ່ມາດ ຕາສ່ວນໃຫຍ່ເທົ່າໃດ ຍິ່ງຈະຮູ້ລະອຽດ ກ່ຽວກັບຈຳນວນແຮ່ທາດໃນພື້ນດິນ. ຮອດປະຈຸບັນ ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງແຜນທີ່ມາດຕາສ່ວນ 1/1.000.000 ທົ່ວປະເທດແລ້ວ, ມາດຕາສ່ວນ 1/200.000 ໄດ້ 54,86% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ ແລະ ແຜນທີ່ມາດຕາສ່ວນ 1/50.000 ແມ່ນສຳເລັດຢູ່ບາງເຂດເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນ: ເຂດເຊໂປ

ນ, ຊະນະຄາມ, ລບົບຕາມແຄມແມ່ນ້ຳຂອງເຂດພາກເໜືອ ແລະ ເຂດທີ່ມີປ່າ ໝາຍຂຸດຄົ້ນຂອງບໍລິສັດ.

ສະຫລຸບແລ້ວ, ລວມຍອດມູນຄ່າເພີ່ມ ຂອງຂະແໜງການບໍ່ແຮ່ ຂະຫຍາຍຕົວສູງ, ການເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍໃນໄລຍະ 2006-2010 ແມ່ນປະມານ 19,91% ແລະ ປະກອບສ່ວນຂອງຂະແໜງການນີ້ ຕໍ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ແມ່ນປະມານ 9,5%.

[2]. ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ:

– ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງເປັນຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນຂົງເຂດວຽກງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳກໍ່ຄືໃນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໂດຍລວມ ເພາະເປັນຂະແໜງທີ່ປະກອບສ່ວນຫຼາຍ ພໍສົມຄວນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ກໍ່ຄືການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ພ້ອມທັງມີອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວໄວ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ ຈາກລວມຍອດມູນຄ່າເພີ່ມຜົນຜະລິດຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວໃນອັດຕາສະເລ່ຍປະມານ 9,4% ຕໍ່ປີ ໃນໄລຍະ 2006-2010. ອຸດສາຫະກຳປະເພດນີ້ ເປັນຂະແໜງທີ່ໃຊ້ທຶນໜ້ອຍກວ່າ ເມື່ອທຽບໃສ່ ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳອື່ນໆ ແຕ່ມີການຈ້າງງານທີ່ສູງ. ບາງຂະແໜງການຕົ້ນຕໍຂອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວດີ ເຊັ່ນ: ການຜະລິດແຜ່ນແພ, ຕັດຫຍິບ, ການປຸງແຕ່ງໄມ້ ແລະ ອາຫານ. ຈຳນວນຫົວໜ່ວຍອຸດສາຫະກິດກ່ຽວກັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງມີ 24.331 ຫົວໜ່ວຍ, ກວມ 19,2% ຂອງຈຳນວນອຸດສາຫະກິດທັງໝົດ (ຜົນການສຳຫລວດເສດຖະກິດທົ່ວປະເທດໃນປີ 2006).

ຂະແໜງຕັດຫຍິບ: ເປັນຂະແໜງທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວດີ ສາມາດສ້າງລາຍຮັບ, ສ້າງວຽກ ເຮັດງານທຳໃຫ້ແກ່ສັງຄົມໄດ້ຫລາຍພໍສົມຄວນ. ປັດຈຸບັນມີໂຮງງານ 463 ແຫ່ງ, ໃນນັ້ນເປັນໂຮງ ງານຂະໜາດໃຫຍ່ 39 ແຫ່ງ, ຂະໜາດກາງ 18 ແຫ່ງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ 406 ແຫ່ງ, ອຸດສາ ຫະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ໂຮງງານຊັກຟອກ ມີ 5 ແຫ່ງ, ໂຮງງານປັກກາ ມີ 12 ແຫ່ງ, ໂຮງງານພິມກາ ມີ 10 ແຫ່ງ, ໂຮງງານຜະລິດແກັດເຈ້ຍ ມີ 3 ແຫ່ງ, ມູນຄ່າການລົງທຶນ ພາກເອກະຊົນຂະແໜງຕັດຫຍິບ ໄລຍະ 2006-2009 ແມ່ນ 15.715 ພັນໂດລາ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ 84,9% ເມື່ອທຽບກັບ 5 ຜ່ານມາ (2001-2005). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການພັດທະນາຂະແໜງການຕັດຫຍິບ ຍັງໄດ້ຮັບຄວາມກົດດັນບາງບັນຫາ ເຊັ່ນ: ການຂາດເຂີນການສະໜັບສະໜູນການເງິນ, ຂາດການເຊື່ອມຕໍ່ທາງການຜະລິດ ເພື່ອຮອງຮັບ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການຜະລິດທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ, ຄ່າຂົນສົ່ງແພງ ແລະ ອັດຕາພາສີການຜະລິດ.

ຂະແໜງຫັດຖະກຳ: ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ສິນຄ້າຫັດຖະກຳໄດ້ຮັບການພັດທະນາທາງດ້ານ ລວດລາຍ ແລະ ສີໄມ້ລາຍມືຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ ເຮັດໃຫ້ສາມາດຂະຫຍາຍຕະຫລາດຈຳໜ່າຍຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ກໍ່ຍັງໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກການເຂົ້າປະກວດຜະລິດຕະພັນຫັດຖະກຳໃນລະດັບພາກພື້ນ ຊຶ່ງປະຈຸບັນໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງເປັນຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດທັງສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ລວມໝູ່, ໂດຍສະເພາະຢູ່ເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໄດ້ກຳນົດເອົາການຜະລິດຫັດຖະກຳເປັນໜ້າວຽກໜຶ່ງໃນການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ສ້າງລາຍຮັບເພີ່ມ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຕາມນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ; ນອກນັ້ນ, ລັດຖະບານຍັງມີການສົ່ງເສີມການຜະລິດສິນຄ້າຫັດຖະກຳໂດຍການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມວິຊາຊີບຫັດຖະກຳ.

ປະຈຸບັນ, ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນລາວ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃນຂະແໜງຫັດຖະກຳ ມີທັງ ໝົດ 40 ຫົວໜ່ວຍ, ສາມາດຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຫັດຖະກຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນປີລະປະມານ 7-8% ແລະ ສ້າງຕັ້ງອີສາຫະກິດສົ່ງເສີມຫັດຖະກຳຂຶ້ນ 18 ຈຸດ.

ການຜະລິດອັດສະດຸກໍ່ສ້າງ: ແມ່ນໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວ່ອງໄວຕາມສະພາບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຜະລິດຊີມັງສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ 80% ຂອງຄວາມຕ້ອງການໃນທົ່ວປະເທດ, ຜະລິດຕະພັນແມ່ນໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ ແລະ ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ຂອງຕະຫລາດພາຍໃນ; ການລົງທຶນໃນຂະແໜງນີ້ມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນ.

ປະຈຸບັນມີໂຮງງານຜະລິດຊີມັງ 6 ແຫ່ງ, ໃນນີ້ໂຮງງານທີ່ໃຫຍ່ກວ່າໝູ່ແມ່ນ ໂຮງງານຊີມັງ ຢູ່ແຂວງຄຳມ່ວນ (ໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງກ່ອນມີພຽງ 2 ແຫ່ງ ຄື: ໂຮງງານຊີມັງວັງວຽງ ຫລັງ 1 ແລະ 2) ລວມກຳລັງການຜະລິດທັງ ໝົດ ປະມານ 1,2 ລ້ານ ໂຕນ/ປີ. (ແຜນການວາງໄວ້ຮອດປີ 2010 ໃຫ້ບັນລຸ 1,3 ລ້ານໂຕນ) ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 44% ຕໍ່ປີ; ນອກຈາກນີ້, ກໍ່ຍັງມີບັນດາໂຮງງານທີ່ສະໜອງອັດສະດຸກໍ່ສ້າງ ຊຶ່ງໃນໄລຍະຜ່ານມາ ເຫັນວ່າຜະລິດຕະພັນດັ່ງກ່າວສາມາດກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງແລ້ວ, ໃນນັ້ນ ມີໂຮງງານຜະລິດ ແລະ ສະໜອງເຫລັກກໍ່ສ້າງ (ເຫລັກເສັ້ນ ແລະ ເຫລັກຮູບປະພັນ) ຈຳນວນ 24 ແຫ່ງ, ໂຮງງານກະເບື້ອງມຸງຫລັງຄາ ແລະ ຊີແພັກ ຈຳນວນ 10 ແຫ່ງ, ໂຮງງານຜະລິດ ເບຕົງ ແລະ ຄອນກຣີດ ຈຳນວນ 308 ແຫ່ງ.

ການປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ: ການຜະລິດເບຍ, ເຫລົ້າ, ນ້ຳຫວານ ແລະ ຢາສູບ

ເປັນຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວຕະຫລອດມາ, ສາມາດສະໜອງພາຍໃນໄດ້ 100% ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ. ການຜະລິດເບຍ ໃນໄລຍະປີ 2006-2009 ຜ່ານມາບັນລຸ ໄດ້ 5.180.179 ເຮັກໂຕລິດ, ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 14% ຕໍ່ປີ, ໃນນີ້ ໂຮງງານຜະລິດເບຍແຫ່ງທີ 2 ທີ່ແຂວງຈຳປາສັກ ແລະ ໂຮງງານເບຍໄຫເກີ ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ເບຍສະຫວັນນະເຂດ ກໍ່ໄດ້ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງ ແລະ ໄດ້ເປີດການຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍ ແລ້ວ. ຜົນການສຳຫຼວດເສດຖະກິດ ປີ 2006 ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າ ຂະແໜງ ປຸງແຕ່ງອາຫານ ມີຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງທັງ ໝົດ 15 .804 ແຫ່ງ, ໃນນັ້ນ 28 ແຫ່ງ ແມ່ນໂຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ມີການຈ້າງງານຫລາຍກວ່າ 100 ຄົນຂຶ້ນໄປ ແລະ 171 ແມ່ນມີໂຮງງານ 10-99 ຄົນ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຫົວໜ່ວຍ ການຜະລິດຂະໜາດກາງ ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອອີກ 15 .625 ແຫ່ງ ແມ່ນຫົວໜ່ວຍການຜະລິດ ຂະໜາດນ້ອຍ ຊຶ່ງມີແຮງງານໜ້ອຍກວ່າ 10 ຄົນ ຕໍ່ຫົວໜ່ວຍ. ສະຫລຸບແລ້ວ ຂະແໜງນີ້ ມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນໃນການຂະຫຍາຍຕົວສູງ ເນື່ອງຈາກວ່າ ສປປ ລາວ ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍດິນ ທີ່ ສາມາດສ້າງພົນຜະລິດພືດອື່ນໆ ເປັນສິນຄ້າລວມທັງລ້ຽງສັດ. ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ ຍັງບໍ່ທັນ ສຸມການຜະລິດ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າເທື່ອ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ອຸດສາຫະກຳປຸງ ແຕ່ງອາຫານພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ນອກນັ້ນ ກໍ່ຍັງມີບັນຫາ ກ່ຽວ ກັບລະດູການ ຊຶ່ງວັດຖຸດິບພາຍໃນສາມາດຜະລິດໄດ້ ໃນບາງລະດູການ ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ລະບົບການຂົນສົ່ງໃນປະຈຸບັນກໍ່ຍັງບໍ່ທັນ ສາມາດຂົນສົ່ງວັດຖຸດິບໃນໄລຍະທາງໄກໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ນອກ ນັ້ນ, ຊາວກະສິກອນ ສ່ວນໃຫຍ່ ຍັງໄດ້ນຳເອົາຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນ ໄປຂາຍຕາມແຂວງຊາຍແດນເພາະຈະໄດ້ລາຄາດີກວ່າ. ສະນັ້ນ ຖ້າຈະເພີ່ມການ ສົ່ງອອກຂະແໜງການນີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນກັບ ສາກົນທາງດ້ານມາດຖານ ແລະ ຄຸນນະພາບສິນຄ້າ.

ສະຫລຸບແລ້ວ, ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຂອງປະເທດເຮົາ ໄດ້ຄ່ອຍໆເກີດມີໜໍ່ແໜງ ແລະ ພື້ນຖານການຜະລິດຈຳນວນໜຶ່ງ ສາມາດຕອບສະໜອງໃຫ້ສັງຄົມໃນລະດັບດີພໍສົມຄວນ ເປັນຕົ້ນ: ຊີມັງ, ເຫລັກເສັ້ນ ແລະ ເຫລັກຮູບປະພັນ, ຝຸ່ນຊີວະພາບ, ອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ ແລະ ອື່ນໆ. ໃນນີ້ ພາກສ່ວນວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ໄດ້ປະກອບສ່ວນອັນສຳຄັນເຂົ້າໃນ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໂດຍເຫັນວ່າຈຳນວນຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດທີ່ ດຳເນີນກິດຈະການເຄື່ອນໄຫວທາງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄດ້ມີການຂະຫຍາຍ ຕົວເຊິ່ງຜ່ານການສຳ ຫລວດເສດຖະກິດທົ່ວປະເທດໃນປີ 2006 ມີ ຈຳນວນ 24.331 ຫົວໜ່ວຍ, ກວມ 19,2% ຂອງ ຈຳນວນວິສາຫະກິດທັງໝົດ.

3.1.3. ດ້ານການບໍລິການ

ຂະແໜງການບໍລິການຂະຫຍາຍໂຕໃນລະດັບທີ່ຊ້າກວ່າຂະ ແໜງອຸດສາຫະກຳ ເຊິ່ງມີອັດຕາຂະຫຍາຍຕົວໂດຍສະເລ່ຍ 8 ,4% ຕໍ່ປີ ໃນໄລຍະ 2006-2010. ການບໍລິການເປັນຂົງເຂດ

ໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຊຶ່ງຜ່ານມາການບໍລິການສາມາດປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນເສດຖະກິດ ປະມານ 37,2% ຂອງ GDP; ໃນນັ້ນ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການຄ້າຂາຍຍົກ-ຍ່ອຍ ແລະ ສ້ອມແປງ ກວມເອົາອັດຕາສ່ວນ ປະມານ 51%, ການບໍລິການຂອງລັດ ກວມ 17,3%, ການຂົນສົ່ງ-ສາງ-ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມ ກວມ 12,5% ແລະ ທີ່ເຫຼືອແມ່ນການບໍລິການດ້ານການເງິນ, ການເຊົ່າຊື້, ບໍລິການທຸລະກິດ, ການບໍລິການມວນຊົນ, ສັງຄົມ ແລະ ສ່ວນບຸກຄົນ, ໂຮງແຮມ, ຮ້ານອາຫານ ແລະ ອື່ນໆ.

ຮູບສະແດງ 6: ໂຄງປະກອບການຜະລິດຂົງເຂດຂະແໜງບໍລິການແຕ່ 2006-2010

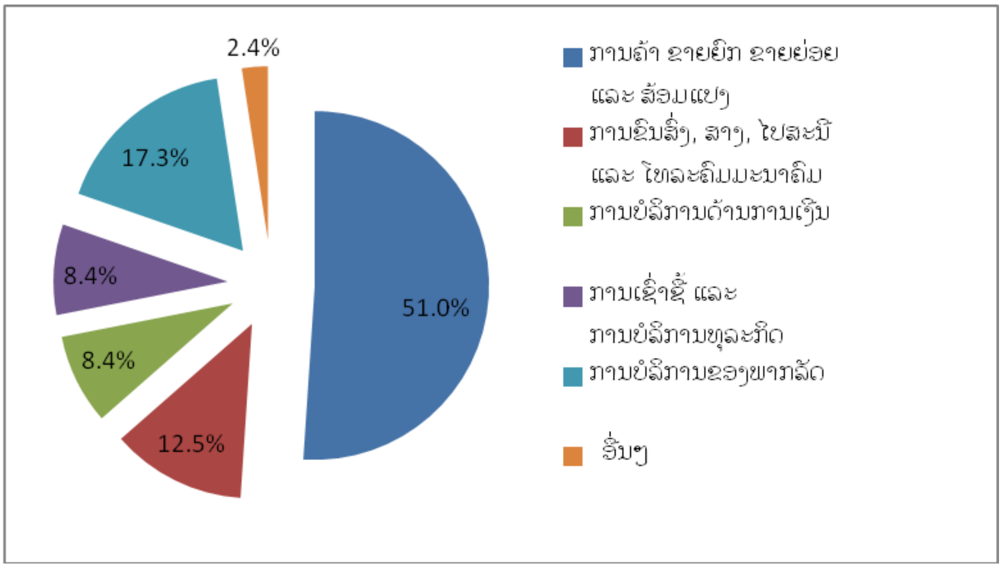

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ

[1]. ດ້ານການຄ້າພາຍໃນ:

ໃນໄລຍະ 2006-2010, ການພັດທະນາຂະແໜງການຄ້າໄດ້ເລັ່ງໃສ່ການພັດທະນາຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ໄດ້ນໍາໃຊ້ຫຼາຍມາດຕະການ ເພື່ອຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວດ້ານການຄ້າໃນ ຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສາມາດຈໍາໜ່າຍບັນດາສິນຄ້າທີ່ໄດ້ຜະລິດອອກໃຫ້ສັງຄົມ ລວມທັງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ ແລະ ສາມາດສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ຕະຫຼາດຈໍາໜ່າຍຜະລິດຕະພັນ. ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານການຄ້າ ເຊັ່ນ: ລະບົບຕະຫຼາດ (ລວມທັງຕະຫຼາດຊາຍແດນ), ເຂດການຄ້າຊາຍແດນ, ສູນການຄ້າ, ລະບົບການຈໍາໜ່າຍ (ຂາຍຍົກ-ຂາຍຍ່ອຍ), ຮ້ານຈໍາໜ່າຍ, ລະບົບສາງ, ສະຖານີຈອດລົດ, ທ່າເຮືອໄດ້ຮັບການປັບປຸງ. ສືບຕໍ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການຕອບສະໜອງການບໍລິການ ສໍາລັບລະບົບການຈົດທະບຽນວິສາຫະກິດມີຄວາມສະດວກກວ່າເກົ່າ, ຫຼຸດຜ່ອນບັນດາຂັ້ນຕອນຕ່າງໆທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນ, ເພີ່ມຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ນັກທຸລະກິດ. ສົ່ງເສີມພາກເອກະຊົນ

ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫ້າວຫັນຂຶ້ນໃນຂົງເຂດການບໍລິການ; ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົ່ງເສີມການແລກປ່ຽນ, ຈໍລະຈອນສິນຄ້າໃຫ້ສະດວກອ່ອງໄວໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ; ມີການຈັດຕັ້ງການວາງສະແດງສິນຄ້າ ແລະ ຈັດຕັ້ງການຈຳໜ່າຍສິນຄ້າກະສິກຳໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ເຂດພູດອຍ. ທັງໝົດນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດພາຍໃນຮັບການເປີດກ້ວາງ ແລະ ພັດທະນາດີຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ, ປະລິມານ ແລະ ອັດຕາເພີ່ມຂອງການຈໍລະຈອນສິນຄ້າແຕ່ລະປີເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ລວມມູນຄ່າຈໍລະຈອນສິນຄ້າພາຍໃນໄລຍະ 5 ປີ 2006-2010 ບັນລຸໄດ້ 29,395 ຕື້ກີບ, ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 11% ຕໍ່ປີ.

– ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງການຄ້າ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກ້ວາງຂວາງ, ມາເຖິງປະຈຸບັນ ທົ່ວປະເທດ ນັບທັງຕົວເມືອງໃຫຍ່ຈົນເຖິງເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ມີຕະຫຼາດທັງໝົດ 628 ແຫ່ງ. ໃນນີ້ຕະຫຼາດໃຫຍ່ 73 ແຫ່ງ, ລະດັບກາງ 156 ແຫ່ງ, ລະດັບນ້ອຍ ແລະ ຕະຫຼາດນັດ 429 ແຫ່ງ; ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີສູນການຄ້າ, ຮ້ານສັບພະສິນຄ້າ, ຕະຫຼາດກາງຄືນ ໄດ້ມີການພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບຄົບຊຸດຢູ່ໃນ 4 ແຂວງໃຫຍ່ ເຊັ່ນ: ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ແຂວງຫຼວງພະບາງ, ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ແຂວງຈຳປາສັກ; ການລົງທຶນກໍ່ສ້າງຕະຫຼາດ ແລະ ສູນການຄ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຫັນໄປໃນຮູບແບບໃຫ້ພາກສ່ວນເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເປັນຜູ້ລົງທຶນກໍ່ສ້າງ ແລະ ຈັດສັນເອງດ້ວຍຮູບການສຳປະທານຕາມອາຍຸການສັນຍາກັບລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາແຂວງຕ່າງໆຕາມລະບຽບການ; ເວົ້າລວມແລ້ວ ຕະຫຼາດຢູ່ບັນດາຕົວເມືອງໃຫຍ່ຕ່າງໆ ໃນທົ່ວປະເທດໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍ ເຮັດໃຫ້ການແລກປ່ຽນຊື້-ຂາຍ ແລະ ຈໍລະຈອນແຈກຢາຍສິນຄ້າສາມາດລົງສູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ບ່ອນຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ນອກນີ້ ຍັງມີດ່ານຊາຍແດນສາກົນ 17 ແຫ່ງ, ດ່ານທ້ອງຖິ່ນ 43 ແຫ່ງ, ຈຸດຊາຍແດນຊື້-ຂາຍແລກປ່ຽນຂອງປະຊາຊົນ 63 ແຫ່ງ. ມາຮອດທ້າຍປີ 2009 ຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດ, ທຸລະກິດ, ຜູ້ປະກອບການ ທີ່ຂຶ້ນທະບຽນ ແລະ ສາມາດເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ມີ 122.182 ຫົວໜ່ວຍ.

ການເພີ່ມຂຶ້ນດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ມູນຄ່າເພີ່ມຂອງຂະແໜງການຄ້າມີການເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍສະເລ່ຍ 7,6% ຕໍ່ປີໃນໄລຍະ 2006-2010 ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນລວມຍອດມູນຄ່າເພີ່ມໃນຂະແໜງບໍລິການ ປະມານ 51%.

[2]. ດ້ານຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ, ໄປສະນີ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ:

ກ. ການຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ:

ໃນໄລຍະປີ 2006-2010 ວຽກງານດ້ານໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ ໄດ້ສຸມໃສ່ປະຕິບັດ 25 ໂຄງການ ທີ່ເປັນຕົວຍູ້ດັນບັນດາໂຄງການຕ່າງໆທີ່ນອນໃນ 11 ແຜນງານໃຫຍ່ 111 ໂຄງການ ໂດຍ ສະເພາະແມ່ນແຜນງານໃຫຍ່ທີ 8 ດ້ານຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ ໄດ້ສຸມໃສ່ 2 ໂຄງການ ຄື: (1) ໂຄງການກໍ່ສ້າງ-ປັບປຸງດ້ານຄົມມະນາຄົມ, ຂົນສົ່ງ ແລະ ຕິດຕໍ່ສື່ສານໃນອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ຂົງເຂດ; (2) ໂຄງການກໍ່ສ້າງ-ປັບປຸງດ້ານຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ແລະ ຕິດຕໍ່ສື່ສານພາຍໃນປະເທດ.

ການຂົນສົ່ງໃນປະຈຸບັນປະກອບມີ 4 ຮູບແບບ ຄື: (1) ການຂົນສົ່ງທາງລົດໂອໂຕ ມີເສັ້ນທາງທັງໝົດ 37.768 ກມ (ກວມ 80% ຂອງບໍລິມາດການຂົນສົ່ງທັງໝົດ) ເຊິ່ງໃນໄລຍະ 2006-2008 ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ແລະ ໂດຍສານໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໃນນັ້ນ ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າເພີ່ມຂຶ້ນປີລະ 5-8% ແລະ ສຳລັບການຂົນສົ່ງໂດຍສານເພີ່ມຂຶ້ນປີລະປະມານ 8-10% ແລະ ສາມາດຂົນສົ່ງໂດຍສານໄປເຖິງທຸກເມືອງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, (2) ການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳຫຼາຍກວ່າ 3.000ກມ (ກວມ 18% ຂອງການຂົນສົ່ງທັງໝົດ), (3) ການຂົນສົ່ງທາງອາກາດທົ່ວປະເທດ ມີສະໜາມບິນ ທັງໝົດ 11 ແຫ່ງ (ກວມ 2%) ແລະ (4) ການຂົນສົ່ງທາງລົດໄຟ.

ວຽກງານຂົວ-ທາງໄດ້ມີການພັດທະນາຫຼາຍກວ່າດ້ານອື່ນໆ ໂດຍສະເພາະຕາໜ່າງເສັ້ນທາງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 17% ໃນໄລຍະ 5 ປີ (2005-2009) ຈາກ 33.803 ກມ ມາເປັນ 39.568 ກມ. ໂດຍສະເລ່ຍເພີ່ມຂຶ້ນ 4,6% ຕໍ່ປີ ຫຼື ປະມານ 1.824 ກມ ຕໍ່ປີ; ໃນນັ້ນ, ທາງປູຢາງເພີ່ມຂຶ້ນ ປະມານ 7% ຕໍ່ປີ ຈາກ 4.582 ກມ ມາເປັນ 4.882 ກມ; ໄດ້ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຂົວນ້ຳຂອງ ສະຫວັນນະເຂດ-ມຸກດາຫານ, ທາງເລກ 1 ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ທາງ R3 (ບໍ່ແຕນ-ຫ້ວຍຊາຍ), ໂຄງການປັບປຸງທາງເລກ 9 (ສະຫວັນນະເຂດ-ເຊໂນ), ທາງເລກ 12 (ຊ່ວງທ່າແຂກ-ຍົມມະລາດ) ແລະ ກຳລັງກໍ່ສ້າງມີ: ຂົວຂ້າມນ້ຳຂອງທ່າແຂກ-ນະຄອນພະນົມ ສຳເລັດ 40%, ທາງເລກ 2E (ເມືອງຂວາ-ໄຕຈາງ) ສຳເລັດ 31%, ທາງເລກ 14A; ສຳເລັດກໍ່ສ້າງສະຖານີລົດໄຟດົງໂພສີ-ທ່ານາແລ້ງ 3 ກມ; ສຳເລັດໂຄງການຮ່ວມມື ADB ເພື່ອພັດທະນາຕົວເມືອງນ້ອຍ ຈຳນວນ 12 ຕົວເມືອງ; ໂຄງການນ້ຳປະປາສຸຂາພິບານພາກເໜືອ-ພາກກາງ ສຳເລັດ 69%. ເຖິງວ່າຈະມີການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາລະບົບເສັ້ນທາງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຈາກຂໍ້ມູນຂ້າງເທິງ ກໍ່ເຫັນວ່າ ຄວາມ

ຕ້ອງການໃນການພັດທະນາເສັ້ນທາງແມ່ນຍັງມີສູງ
ເນື່ອງຈາກຈຳນວນເສັ້ນທາງທີ່ໄດ້ຮັບການປູຢາງແມ່ນມີໜ້ອຍ, ແຕ່
ເສັ້ນທາງສ່ວນຫຼາຍເປັນເສັ້ນທາງດິນປະສົມຫີນ, ທາງດິນທຳມະຊາດ
ໂດຍສະເພາະກໍ່ແມ່ນທາງຫຼວງຂອງແຂວງ , ເມືອງ ແລະ ທາງຊົນນະບົດ
ເຊິ່ງມີຄວາມສ່ຽງສູງຫຼາຍ ໃນການ ເດີນທາງໃນໄລຍະລະດູຝົນ; ນອກນັ້ນ,
ເສັ້ນທາງແຕ່ເທດສະບານແຂວງໄປຫາເມືອງຈຳນວນໜຶ່ງ ໃນທົ່ວປະເທດ
ຍັງບໍ່ສາມາດໄປໄດ້ຕະຫຼອດປີ,
ບັນດາເສັ້ນທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດສາຍຫຼັກທີ່ເປັນທາງ ພາກພື້ນ ແລະ
ຂົງເຂດ ຍັງມີມາດຖານເຕັກນິກຕ່ຳກວ່າບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງ
ເຊິ່ງເປັນອຸປະສັກ ໃນການຫັນປະເທດລາວເຮົາ
ໃຫ້ເປັນປະເທດບໍລິການທາງຜ່ານດ້ານຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ.
ພື້ນຖານເຕັກນິກ , ວັດຖຸ, ອຸປະກອນ, ພາຫະນະການຂົນສົ່ງ
ຍັງບໍ່ທັນສາມາດແຂ່ງຂັນກັບບັນດາປະເທດອ້ອມ
ຂ້າງໄດ້ເຮັດໃຫ້ການປະສານລະຫວ່າງຮູບແບບການຂົນສົ່ງຢູ່ພາຍໃນ
ແລະ ຜ່ານແດນຍັງບໍ່ທັນສອດຄ່ອງກົມກຽວກັນ . ສະນັ້ນ,
ໂດຍລວມແລ້ວພື້ນຖານໂຄ່ງລ່າງດ້ານຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ
ກໍ່ຄືການບໍລິການດັ່ງກ່າວນີ້ ເຫັນວ່າຍັງອ່ອນນ້ອຍ
ທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

ໄດ້ຍົກລະດັບ ແລະ ສ້ອມແປງສະໜາມບິນປາກເຊ ສຳເລັດ 81%. ເປີດນຳໃຊ້ສະໜາມບິນສະຫວັນນະເຂດຄືນໃໝ່ ແລະ ອື່ນໆ.

ດ້ານການບໍລິການການຂົນສົ່ງ ໃນໄລຍະປີ 2006-2010 ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ 111,9 ລ້ານໂຕນ, ຕໍ່າກວ່າແຜນການທີ່ຄາດໄວ້ 1%, ສ່ວນບໍລິມາດການຂົນສົ່ງໂດຍສານ ປະຕິບັດໄດ້ 210 ລ້ານເທື່ອຄົນ ແລະ ຫລຸດແຜນການ 2%.

ຂ. ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ

ບັນດາຕາໜ່າງໄປສະນີ-ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວດີພໍສົມຄອນ. ໄດ້ຂະຫຍາຍການບໍລິການໄປສະນີກໍ່ຄື ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ຕອບສະໜອງການບໍລິການສົ່ງໄປສະນີພັນພາຍໃນ-ຕ່າງປະເທດ, ໃບຝາກເງິນພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດ, ເມດ່ວນ EMS/Fedex ພາຍໃນ-ຕ່າງປະເທດ, ຈົດໝາຍພາຍໃນ-ຕ່າງປະເທດ, ການສະສົມສະແຕມພາຍໃນ-ຕ່າງປະເທດ, ຕູ້ໄປສະນີໃຫ້ກວ້າງຂວາງລວມທັງການພັດທະນາລົງສູ່ຊົນນະບົດເທື່ອລະກ້າວ.

ຫ້ອງການໄປສະນີ ລວມທັງໝົດທົ່ວປະເທດ ມີ 119 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 1 ແຫ່ງ, ຈ່າມໄປສະນີ 108 ແຫ່ງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງສາມາດຄາດຄະເນວ່າ ໃນສົກປີ 2009-2010 ນີ້ ຈະສາມາດຂະຫຍາຍຕາໜ່າງ

ໄປສະນີຂັ້ນເມືອງ ເພີ່ມອີກ 3 ແຫ່ງ ລວມທັງໝົດເປັນ 117 ແຫ່ງ. ຂະຫຍາຍສາຍກາບໃຍແກ້ວທົ່ວປະເທດໄດ້ທັງໝົດ 11.500 ກິໂລແມັດ, ສູນກາງໂທລະສັບລວມທັງໝົດມີ 99 ແຫ່ງ ເຊິ່ງໃນນີ້ ລັດວິສາຫະກິດໂທລະຄົມລາວມີ 38 ແຫ່ງ, ລັດວິສາຫະກິດປະສົມລາວໂທລະຄົມ 58 ແຫ່ງ, ບໍລິສັດສະຕາເທເລຄອມ 2 ແຫ່ງ ແລະ ບໍລິສັດ ມິລິຄອມ ລາວ 1 ແຫ່ງ.

ຄວາມສາມາດຂອງສູນກາງໂທລະສັບທັງໝົດ ມີປະມານ 3,6 ລ້ານເລກໝາຍ ເຊິ່ງໃນນີ້ ໂທລະສັບຕັ້ງໂຕະມີປະມານ 149,3 ພັນເລກໝາຍ (ນຳໃຊ້ແລ້ວ ປະມານ 99,4 ພັນເລກໝາຍ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 2,7%), ໂທລະສັບມືຖືມີ ປະມານ 3,39 ລ້ານເລກໝາຍ ນຳໃຊ້ແລ້ວ ປະມານ 2,59 ລ້ານເລກໝາຍ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 53%, ໂທລະສັບອິນໂຟນ (ຕັ້ງໂຕະບໍ່ມີສາຍ) ມີ 50 ພັນເລກໝາຍ ນຳໃຊ້ແລ້ວ 29,57 ພັນເລກໝາຍ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 5%. ໃນປີ 2009-2010 ຈະສູ້ຊົນຊຸກຍູ້ໃຫ້ບັນດາບໍລິສັດຜູ້ໃຫ້ການບໍລິການດ້ານໂທລະຄົມຂະຫຍາຍຕາໜ່າງໂທລະຄົມອອກສູ່ຊົນນະບົດໃຫ້ກວ້າງອອກຕື່ມ, ຍົກສູງຄຸນນະພາບ ແລະ ຂະຫຍາຍການບໍລິການໂທລະສັບທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວເມືອງລົງສູ່ຂັ້ນບ້ານໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນບ້ານທັງໝົດ.

ສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍໂທລະຄົມມະນາຄົມສູ່ຊົນນະບົດໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ກໍ່ສ້າງສາຍໄຍແກ້ວໃຫ້ໄດ້ 13,2 ພັນ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 15% ເຊິ່ງກວມເອົາບັນດາແຂວງ 90% ແລະ ບັນດາເມືອງ 80%. ຕິດຕັ້ງສະຖານີຮັບ-ສົ່ງສັນຍານມືຖື (BTS) ໃຫ້ໄດ້ທັງໝົດ 2.000 ແຫ່ງ, ຄາດຄະເນໝົດສົກປີ 2009-2010 ການນຳໃຊ້ໂທລະສັບໃນທົ່ວປະເທດ 3 ລ້ານເລກໝາຍ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 10%, ລະດັບຄວາມໜາແໜ້ນຂອງໂທລະສັບ 48 ໜ່ວຍ/100 ຄົນ. ຄາດຄະເນໝົດສົກປີ 2009-2010 ລາຍຮັບໄປສະນີຈະໄດ້ 40,11 ຕື້ກີບ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 2%ແລະ ຈະມອບພັນທະໃຫ້ງົບປະມານໄດ້ 4,4 ຕື້ກີບ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາ ເພີ່ມຂຶ້ນ 2% ແລະ ລາຍຮັບຂອງຂະແໜງໂທລະຄົມມະນາຄົມຈະໄດ້ 2.127 ຕື້ກວ່າກີບ ທຽບໃສ່ແຜນປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 32% ແລະ ຈະສາມາດມອບພັນທະໃຫ້ງົບປະມານໄດ້ 600 ຕື້ກວ່າກີບ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 7%.

ບັນດາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ໃນຂົງເຂດການບໍລິການໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ນັບມື້ນັບຂະຫຍາຍ ຕົວ, ເສັ້ນທາງລະດັບຕ່າງໆ, ຕາຄ່າຍໄຟຟ້າ, ລະບົບຊົນລະປະທານ, ສະໜາມບິນ ແລະ ອື່ນໆ ໄດ້ກາຍເປັນແຮງສະໜັບສະໜູນທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດ, ການຂົນສົ່ງ, ການຄ້າ-ການລົງທຶນ, ການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ຮັບປະກັນວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ. ໄດ້ຂະຫຍາຍການເຊື່ອມໂຍງ

ເສັ້ນທາງບົກ ແລະ ອາກາດກັບອານຸພາກພື້ນເພີ່ມຂຶ້ນ, ໄດ້ກໍ່ສ້າງສິ່ງຮອງຮັບທາງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຕາຫນ່າງໂທລະຄົມມະນາຄົມ.

ສະຫລຸບລວມແລ້ວ ຂະແຫນງຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງ, ສາງ, ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະ ນາຄົມມີບົດບາດ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບແບບທະວີຄູນ ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຂະແຫນງການອື່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍສະເລ່ຍມູນຄ່າເພີ່ມ ຂອງຂະແຫນງການຈະມີການຂະຫຍາຍຕົວ ໃນລະດັບ 7,8% ຕໍ່ປີ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ໂດຍສະເລ່ຍ 4,6%.

[3]. ດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ:

ຂະແຫນງທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຂະແຫນງຫນຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດແບບທະວີຄູນ ແລະ ສາມາດນຳລາຍໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ທັງເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ມີການພົວພັນທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມກັບບັນດາຂະແຫນງການອື່ນໆໃນລະບົບເສດຖະກິດ. ມາຮອດປະຈຸບັນການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວໄວຖ້າທຽບໃສ່ຂະແຫນງການອື່ນ ເຊິ່ງຈະເຫັນໄດ້ຈາກ ອັດຕາການເພີ່ມຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາໃນປະເທດ ໃນປີ 2009 ມີຈຳນວນ 2.008.363 ຄົນ ເພີ່ມຂຶ້ນ 15,55% ຖ້າທຽບ ໃສ່ປີ 2008 ແລະ ຄາດວ່າໃນປີ 2010[3] ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 2.216.986 ຄົນ ຫຼື ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 10,39%. ຖ້ານັບແຕ່ປີ 2006-2010 ຈໍານວນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາໃນ ສປປ ລາວ ມີທັງໝົດ 8,79 ລ້ານເທື່ອຄົນ ຫຼື ສະເລ່ຍ 1,76 ລ້ານເທື່ອຄົນຕໍ່ປີ, ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 15,8% ຕໍ່ປີ ແລະ ສ້າງລາຍຮັບສະເລ່ຍຕໍ່ປີໄດ້ 258,04 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ສົມທຽບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ໃສ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ V (2001-2005) ເຫັນວ່າ ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາ ສປປ ລາວ ເພີ່ມຂຶ້ນ 44,45% ແລະ ລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນເທົ່າຕົວ.

ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວ ເມື່ອສັງເກດເບິ່ງເປັນພາກ ແລະ ແຂວງ[4] ແລ້ວ ເຫັນວ່າພາກທີ່ມີຈໍານວນນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າໄປທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າໝູ່ໃນປີ 2006-2008 ແມ່ນພາກກາງ ກວມ 62,4% ຂອງຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ ເຊິ່ງໃນແຕ່ລະປີເພີ່ມຂຶ້ນ ປະມານ 22,7%, ຮອງລົງມາແມ່ນ ພາກເໜືອ 28,2% ແຕ່ລະປີເພີ່ມຂຶ້ນ 37,5% ແລະ ພາກໃຕ້ 9,4% ແຕ່ລະປີເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 31,9%. ສຳລັບແຂວງທີ່ມີ

---

[3] ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ປຶ້ມວາລະສານຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽງແຫ່ງຊາດປີ 2008

[4] ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວຕາມແຂວງ ແລະ ພາກ ແມ່ນເກັບໄດ້ຈາກບັນດາດ່ານ, ໂຮງແຮມ ແລະ ເຮືອນພັກ ຊຶ່ງລວມເອົາຈໍານວນ ນັກທ່ອງທ່ຽວພາຍໃນເຂົ້ານຳ (ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ປຶ້ມວາລະສານຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ 2008)

ນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າໄປທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ກວມ 28,7% ຂອງຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດຂອງປະເທດ ຫຼື ກວມ 46,1% ຂອງຈຳນວນ ນັກທ່ອງທ່ຽວ ໃນພາກກາງ, ເຊິ່ງເປັນຈຸດທຳອິດທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາພັກ ແລະ ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ສຳລັບການເດີນທາງເພື່ອໄປທ່ຽວຢູ່ແຂວງອື່ນໆຕໍ່ໄປ ເນື່ອງຈາກນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນເປັນສູນກາງຂອງ ການຄົມມະນາຄົມ, ຮອງລົງມາກໍ່ແມ່ນ ແຂວງ ສະຫວັນນະເຂດ ກວມ 15,5% ຂອງ ຈຳນວນ ນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ ຂອງປະເທດ ຫຼື ກວມ 24,9% ຂອງຈຳນວນ ນັກທ່ອງທ່ຽວໃນພາກກາງ ຊຶ່ງ ເຫດຜົນນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດເຂົ້າມາໄດ້ສະດວກຫຼາຍຂຶ້ນ ພາຍຫຼັງມີດ່ານຂົວມິດຕະພາບ ແຫ່ງທີ 2 ລະຫວ່າງ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ-ມຸກດາຫານ (ປະເທດ ໄທ) ແລະ ຫຼວງພະບາງ ກວມ 11,3% ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດຂອງປະເທດ ຫຼື ກວມປະມານ 40% ຂອງຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວໃນ ພາກເໜືອ ເນື່ອງຈາກຫຼວງພະບາງເປັນເມືອງ ມໍລະດົກໂລກທີ່ມີຊື່ສຽງ ທັງຍັງເປັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ທາງທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ສຳຄັນແຫ່ງໜຶ່ງຂອງ ສປປ ລາວ.

ສຳລັບລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວ, ພາກທີ່ມີລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ພາກກາງ ກວມ 62,39% ຫຼື ເທົ່າກັບ 160.653.188 ລ້ານໂດລາ ໃນໄລຍະ 2006-2010 ລາຍຮັບດັ່ງກ່າວ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 15%; ພາກກາງ 28,2% ຫຼື ເທົ່າກັບ 72.609.457 ລ້ານໂດລາ ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ລະປີ ປະມານ 22,5% ແລະ ພາກໃຕ້ 9,42% ຫຼື ເທົ່າກັບ 24.523.113 ລ້ານໂດລາ ແຕ່ລະປີເພີ່ມຂຶ້ນ 19,75%. ແຂວງທີ່ສ້າງລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ນະຄອນຫຼວງ ວຽງຈັນ ກວມ 28,7% ຂອງລາຍຮັບທັງໝົດ ຫຼື ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ລະປີປະມານ 8%, ຮອງລົງມາ ແມ່ນແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ກວມ 15,53% ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ລະປີປະມານ 27% ແລະ ຫຼວງພະບາງ 11,26% ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ລະປີ ປະມານ 24,15% .

ຈຳນວນໂຮງແຮມ ແລະ ເຮືອນພັກ ໃນປີ 2008 ມີທັງໝົດ 1.385 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 4,1% ເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2007, ໃນນັ້ນ ເປັນໂຮງແຮມ 265 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 25,6% Áì½ À»õº-²ñ¡ 1.120 Á¹È¤ ເຊິ່ງ ເຫັນວ່າ ຢູ່ໃນລະດັບເທົ່າເດີມ«É¾ê¼®Ã¦È¯ó 2007; ໃນປີ 2009 ຈຳນວນໂຮງແຮມ ແລະ ເຮືອນພັກ ມີ ທັງໝົດ 1,484 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 7,2% ຖ້າທຽບໃສປີ 2008, ໃນນັ້ນ ເປັນໂຮງແຮມ 357 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 34,7% ແລະ ເຮືອນພັກ 1,127 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນ 0,6% ເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2008 ; ໃນປີ 2010 ຈຳນວນໂຮງແຮມ 383ແຫ່ງ, ເຮືອນພັກ ແລະ ລີສອດ ມີ 1,379 ແຫ່ງ, ຮ້ານອາຫານ 1,389 ແຫ່ງ ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ (2006-2010) ແຕ່ລະປີຈຳນວນໂຮງແຮມຈະເພີ່ມ ຂຶ້ນປະມານ 21% ແລະ ເຮືອນພັກ 5%.

ແຂວງທີ່ມີໂຮງແຮມຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ກວມ 43% ຂອງຈຳນວນທັງ ໝົດ, ຮອງລົງມາແມ່ນ ແຂວງຈຳປາສັກ ກວມ 13,2% ແລະ ຫຼວງພະບາງ ກວມ 11,7% ຂອງຈຳ ນວນໂຮງແຮມທັງໝົດໃນປີ 2008.

ເຮືອນພັກ ແລະ ລີສອດ ມີຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ກວມ16,5%, ແຂວງວຽງຈັນ ກວມ 16% ແລະ ຫຼວງພະບາງ ກວມ 14,4% ຂອງຈຳນວນເຮືອນພັກທັງໝົດໃນປີ 2008.

ຈຳນວນຮ້ານອາຫານ ໃນປີ 2008 ມີຈຳນວນ 742 ແຫ່ງ, ປີ 2009 ມີ 1148 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 55% ເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2008 ແລະ ພາກທີ່ມີຈຳນວນຮ້ານອາຫານ ຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນພາກເໜືອ ແລະ ພາກກາງ, ເຊິ່ງພາກເໜືອ ກວມ 45,3% ສ່ວນພາກກາງ ກວມ 44,5% ສຳລັບພາກໃຕ້ກວມພຽງແຕ່ 10,2% ຂອງຈຳນວນຮ້ານອາຫານທັງໝົດ. ສຳລັບແຂວງທີ່ມີຮ້ານອາ ຫານຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນແຂວງ ວຽງຈັນ 16,4%, ບໍລິຄຳໄຊ 13,5% ແລະ ອຸດົມໄຊ 11,6% ສ່ວນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ກວມພຽງ 9,3% ຂອງຈຳນວນ ຮ້ານອາຫານທັງໝົດ.

ຈຳນວນສະຖານທີ່ບັນເທີງໃນປີ 2008 ມີຈຳນວນ 164 ແຫ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 20% ເມື່ອ ທຽບໃສ່ປີ 2005 ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນ 7,2% ເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2007. ສຳລັບພາກທີ່ມີຈຳນວນສະຖານທີ່ບັນເທີງຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ພາກກາງ ກວມ 70%, ສຳລັບພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ກວມພຽງແຕ່ 17,1% ແລະ 12,8% ຂອງຈຳນວນສະຖານທີ່ບັນເທີງທັງໝົດຕາມລຳດັບ. ສຳລັບແຂວງທີ່ມີສະຖານ ທີ່ບັນເທີງຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ກວມ 56%, ຈຳປາສັກ ກວມ 9,1% ແລະ ແຂວງ ຫົວພັນ ກວມ 4,9% ຂອງຈຳນວນສະຖານທີ່ບັນເທີງທັງໝົດ.

ຈຳນວນບໍລິສັດນຳທ່ຽວ ກໍ່ມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນເທົ່າຕົວ ຈາກ 64 ບໍລິສັດ ໃນປີ 2005 ມາເປັນ 93 ບໍລິສັດ ໃນປີ 2006, 113 ບໍລິສັດ ໃນປີ 2007 ແລະ 143 ບໍລິສັດໃນປີ 2008 ແລະ 169 ບໍລິສັດໃນປີ 2010 ເຫັນວ່າຈາກ 2005 ເຖິງ 2010 ຈຳນວນບໍລິສັດນຳທ່ຽວໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ຈຳນວນ 105 ບໍລິສັດ ຫຼື ເທົ່າຕົວ (ທຽບໃສ່ 2005); ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍ່ຍັງມີບັນດາສາຂາບໍລິສັດອື່ນ ເຊິ່ງໄດ້ເປີດບໍລິການພາຍໃນປະເທດ ເຊິ່ງ ໃນປີ 2005 ບໍລິສັດສາຂາ ມີຈຳນວນ 36 ແຫ່ງ, ປີ 2006 ມີ 44 ແຫ່ງ, ປີ 2007 ມີ 49 ແຫ່ງ, 2008 ມີຈຳນວນ 65 ແຫ່ງ ແລະ ປີ 2010 ມີຈຳນວນ 77 ສາຂາບໍລິສັດ, ເຫັນວ່ານັບແຕ່ປີ 2005 ຮອດ 2010 ຈຳນວນສາຂາບໍລິສັດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ເຖິງ 41 ແຫ່ງ ຫຼື ເພີ່ມຂຶ້ນ 2 ເທົ່າຕົວ.

ປະຈຸບັນທົ່ວປະເທດມີແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ 1.493 ແຫ່ງ, ໃນນີ້ ມີແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະ ຊາດ 849 ແຫ່ງ, ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວວັດທະນະທຳ 435 ແຫ່ງ ແລະ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວປະຫວັດສາດ 209 ແຫ່ງ ຊຶ່ງ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ເປີດບໍລິການໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າ ຊົມ ມີຈຳນວນ 626 ແຫ່ງ, ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ຮັບການສຳຫຼວດແລ້ວແຕ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາມີ 141 ແຫ່ງ,

ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ກຳລັງດຳເນີນການສຳຫຼວດມີ 230 ແຫ່ງ ແລະ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ບໍ່ທັນ ໄດ້ຮັບການສຳຫຼວດມີ 496 ແຫ່ງ. ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ, ແມ່ນໄດ້ຮັບການຈັດບູລິມະສິດໃນການພັດທະນາໃຫ້ເປັນລະບົບ, ເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວພາຍໃຕ້ການຮ່ວມມືຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ ແລະ ບັນດາ ແຂວງຂອງ ສປປ ລາວ.

ຜົນໄດ້ຮັບດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແນວທາງນະໂຍບາຍເປີດກວ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຈິງຈັງຂອງລັດຖະບານ ເຊິ່ງສະແດງອອກໃນແຕ່ລະດ້ານ ຄື:

- ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເຂົ້າ-ອອກ ຄື: ເປີດດ່ານສາກົນໃໝ່ 1 ແຫ່ງ ຄື: ດ່ານບ້ານເມືອງມ້ອມ, ເມືອງຕົ້ນເຜິ້ງ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ ເຮັດໃຫ້ປະຈຸບັນມີດ່ານສາກົນໃນທົ່ວປະເທດ 22 ແຫ່ງ ສາມາດວີຊາກັບດ່ານໄດ້ 18 ແຫ່ງ ແລະ ອອກອະນຸຍາດຢູ່ໄດ້ 30 ວັນ ເທົ່າກັບວີຊາຢູ່ສະຖານທູດ ແລະ ກົງສຸນລາວຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ຍັງອະນຸຍາດຕໍ່ໄລຍະເວລາ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໄດ້ທຸກແຂວງເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນແມ່ນສາມາດປະຕິບັດໄດ້ແຕ່ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນບ່ອນດຽວ.
- ຍົກເວັ້ນວີຊາໃຫ້ແກ່ພົນລະເມືອງຂອງ ບັນດາປະເທດອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ຍີ່ປຸ່ນ, ລັດເຊຍ, ມົງໂກລີ, ອະນຸຍາດໃຫ້ວີຊາສຳລັບຄົນເຊື້ອຊາດລາວ 3 ເດືອນ ຖ້າເອົາວີຊາຢູ່ສະຖານທູດລາວແມ່ນຕໍ່ໄດ້ອີກ 3 ເດືອນ, ຖ້າຕໍ່ກັບດ່ານໄດ້ 2 ເດືອນ ແລະ ຕໍ່ໄດ້ອີກ 2 ເດືອນ.
- ປະຕິບັດການໂຄສະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມການຕະຫລາດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ ແລະ ທຸກແຂວງໃນທົ່ວປະເທດ, ສ້າງເວັບໄຊທ່ອງທ່ຽວ, ເຂົ້າຮ່ວມງານວາງສະແດງທ່ອງທ່ຽວສາກົນຫລາຍຄັ້ງ ເຊັ່ນ: ITB ທີ່ ແບັກແລັງ ປະເທດເຢຍລະມັນ, TTM ທີ່ ບາງກອກ ປະເທດໄທ, CITM ທີ່ ຊຽງໄຮ ປະເທດຈີນ, ງານວາງສະແດງການຄ້າ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ນານໜິງ ສປ.ຈີນ, ງານວາງສະແດງ ການທ່ອງທ່ຽວອາຊຽນ (ATF) ທີ່ ສິງກະໂປ, JATA ທີ່ ປະເທດ ຍີ່ປຸ່ນ, ITE ທີ່ ໂຮ່ຈິມິນ ສສ. ຫວຽດນາມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ຮັບກຽດເປັນເຈົ້າພາບຈັດກອງປະຊຸມການທ່ອງທ່ຽວໂລກ(World Ecotourism Conference) ທີ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ສປປ ລາວ ໃນສົກປີ 2008-2009.
- ປະສານ ແລະ ສົມທົບກັບຂະແໜງວັດທະນະທຳ ແລະ ບັນດາທ້ອງຖິ່ນ ຈັດເທດສະການ ແລະ ບຸນປະເພນີເພື່ອການໂຄສະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວໃນເວທີສາກົນກໍ່ຄືພາຍໃນປະເທດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເຊັ່ນ: ບຸນວັດພູ ແຂວງຈຳປາສັກ, ບຸນພະທາດສີໂຄດຕະບອງ ແຂວງຄຳມ່ວນ,

ບຸນ ຊ້າງ ແຂວງໄຊຍະບູລີ, ບຸນພະທາດອີງຮັງ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ບຸນຊິນເຜົ່າໄຕດຳ ແຂວງຫລວງ ນ້ຳທາ, ບຸນຊິນເຜົ່າຕອງ ແຂວງອຸດົມໄຊ, ບຸນດອກງິ້ວບານ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ.

ນອກຈາກສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ ພາກສ່ວນທຸລະກິດ ກໍ່ເປັນພາກສ່ວນສຳຄັນໃນການພັດທະນາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີການໃຊ້ຈ່າຍສູງມາໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ປະເທດເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນ ເຊິ່ງໃນນັ້ນ ປະເທດທີ່ໃຊ້ຈ່າຍຫລາຍ 10 ອັນດັບຕົ້ນຕໍແມ່ນ ໄທ, ຫວຽດນາມ, ຈີນ, ອາເມລິກາ, ຝຣັ່ງ, ອັງກິດ, ຍີ່ປຸ່ນ, ອົດສະຕາລີ, ເຢຍລະມັນ ແລະ ການາດາ.

3.1.4. ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ

ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດ ຂອງ ສປປ ລາວ ເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນໂດຍຜ່ານ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍເປີດກວ້າງການຮ່ວມມືເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດ ບົນພື້ນຖານຫລັກການ ຄວາມເປັນເອກະລາດ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີປະໂຫຍດ, ໄດ້ເພີ່ມທະວີການພົວພັນຮ່ວມມືເສດຖະກິດ-ການຄ້າ ການເຈລະຈາວຽກງານການຄ້າຕ່າງປະເທດໃນຂອບສອງຝ່າຍ, ພາກພື້ນ, ອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ຫລາຍຝ່າຍ ນັບມື້ນັບກວ້າງຂວາງ ແລະແໜ້ນແຟ້ນ. ສິ່ງທີ່ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນ ວຽກງານການຮ່ວມມືການຄ້າຫລາຍຝ່າຍ, ການຮ່ວມມືເສດຖະກິດອາຊຽນ ແລະ ພາກພື້ນ, ການຮ່ວມມືໃນຂອບເຈລະຈາ ລະຫວ່າງ ອາຊຽນກັບປະເທດຄູ່ເຈລະຈາ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາການຄ້າອາຊີ-ປາຊີຟິກ (APTA) ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງອອກດັ່ງນີ້:

ການຮ່ວມມືການຄ້າຫລາຍຝ່າຍ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍັງບໍ່ທັນສາມາດເຂົ້າເປັນສະມາຊິກການຄ້າໂລກຕາມຄາດໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ກໍ່ຕາມ ແຕ່ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມຊຸກຍູ້ຈົນເຮັດໃຫ້ການເຈລະຈາເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດເປັນກ້າວໆ. ສຳເລັດການຕອບຄຳຖາມຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ ຈຳນວນ 700 ກວ່າຂໍ້ ແລະ ໄດ້ສຳເລັດການຈັດກອງປະຊຸມຫນ່ວຍປະຕິບັດງານການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ 5 ຄັ້ງ. ນອກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີການຖອດຖອນບົດຮຽນກ່ຽວກັບວຽກງານການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກຢູ່ ສປ.ຈີນ ແລະ ສສ.ຫວຽດນາມ ກ່ຽວກັບປະສົບການການເຈລະຈາເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ.

ການກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ໄດ້ຊ່ວຍຊຸກຍູ້ຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດການປັບປຸງບັນດາລະບຽບກົດໝາຍ ຄື: ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອາກອນມູນຄ່າເພີ່ມ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍວິສາຫະກິດ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຊັບສິນທາງປັນຍາ,

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍມາດຖານ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້, ດຳລັດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍພາສີ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການລ້ຽງສັດ ແລະ ການສັດຕະວະແພດ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປ້ອງກັນພືດ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍຄວາມປອດໄພຂອງອາຫານ, ດຳລັດວ່າດ້ວຍຂັ້ນຕອນການອອກໃບອະນຸຍາດນຳເຂົ້າ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປະມົງ, ລັດຖະບັນຍັດການປະມົງ, ລັດຖະບັນຍັດປະທານປະເທດວ່າດ້ວຍການເກັບຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການ ແລະ ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄວາມປອດໄພຂອງອາຫານ.

ການຮ່ວມມືເສດຖະກິດກັບອາຊຽນ ແລະ ພາກພື້ນ: ແມ່ນການສ້າງປະຊາຄົມເສດຖະກິດ ອາຊຽນ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການຄ້າດ້ານຜະລິດຕະພັນອາຊຽນ (ATIGA) ແລະ ການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການລົງທຶນອາຊຽນ ASEAN (ACIA) ເຊິ່ງໃນປະຈຸບັນກຳລັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂໍສັດຕະຍາບັນຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ; ສຳເລັດການເຈລະຈາ ແລະ ໄດ້ລົງນາມ ໃນສັນຍາການຄ້າດ້ານການບໍລິການອາຊຽນພາຍໃຕ້ສັນຍາອາຊຽນ ວ່າດ້ວຍການບໍລິການ ຈຳນວນ 7 ຜູດ ແລະ ກຳລັງເຈລະຈາຜູດທີ 8.

ການຮ່ວມມືໃນຂອບເຈລະຈາລະຫວ່າງ ອາຊຽນກັບຄູ່ເຈລະຈາ: ກ່ຽວກັບຂົງເຂດການຄ້າເສລີ ມາ ຮອດປະຈຸບັນນີ້ ໄດ້ສຳເລັດການເຈລະຈາເຂດການຄ້າເສລີ ອາຊຽນ-ສປ.ຈີນ ເຊິ່ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ໃນວັນທີ 1 ມັງກອນ 2010 ລະຫວ່າງ ອາຊຽນ+6 ແລະ ສປ.ຈີນ. ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການຮ່ວມມືເສດຖະກິດຮອບດ້ານ ລະຫວ່າງ ອາຊຽນ -ຍີ່ປຸ່ນ, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຕ່ວັນທີ 01 ທັນວາ 2008 ເປັນຕົ້ນມາໂດຍນຳໃຊ້ແບບຟອມນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກສິນຄ້າອາຊຽນ-ຍີ່ປຸ່ນ (AJ), ໃນປີ 2009, ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາ ວ່າດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງເຂດການຄ້າເສລີ ລະຫວ່າງ ອາຊຽນ-ອົດສຕາລີ ແລະ ນິວຊີແລນ, ແລະ ດ້ານຜະລິດຕະພັນ ອາຊຽນ-ອິນເດຍ, ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການລົງທຶນ ລະຫວ່າງ ອາຊຽນ-ສ.ເກົາຫລີ. ສຳເລັດການສ້າງບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການສ້າງເຂດການຄ້າເສລີ ລະຫວ່າງອາຊຽນ+3 (EAFTA) ແລະ ອາຊຽນ+6 (CEPEA), ເຊິ່ງຈະເປັນພື້ນຖານໃນການສົ່ງເສີມດ້ານການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນ ໃນພູມີພາກນີ້, ແລະ ປະສານຮ່ວມມືໃນຂະແໜງການເສດຖະກິດຕ່າງໆ ໃນຂອບການຮ່ວມມືເສດຖະກິດອາຊຽນໃນລະດັບຕ່າງໆ ເພື່ອຢາດແຍ່ງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນທີ່ໄດ້ກຳນົດ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາການຄ້າອາຊີ-ປາຊີຟິກ (APTA): ສປປ ລາວ ໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມເຈລະຈາສັນຍາການຄ້າ, ແຜນຫລຸດຜ່ອນມາດຕະການພາສີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາສີ (ອັດຕາພາສີ), ການອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານການຄ້າ ແລະ ການບໍລິການອາຊີ-ປາຊີຟິກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ການຮ່ວມມືການຄ້າສອງຝ່າຍ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວກວ້າງເພີ່ມຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງໃນພາກພື້ນອາຊີ ຄື: ການພົວພັນການຄ້າ ລາວ-ຫວຽດ, ການພົວພັນການຄ້າລາວ-ຈີນ ແລະ ການພົວພັນການຄ້າລາວ-ໄທ. ປະຈຸບັນໄດ້ເຊັນສັນຍາສອງຝ່າຍ ກ່ຽວກັບເສດຖະກິດ ແລະ ການຄ້າ ກັບ 18 ປະເທດ ຄື: ສ.ບຸນກາລີ, ໄທ, ມຽນມາ, ເກົາຫລີເໜືອ, ສປ ຈີນ, ຫວຽດ ນາມ, ກຳປູເຈຍ, ມາເລເຊຍ, ອິນເດຍ, ສ.ລັດເຊຍ, ສ.ແບນລາຣຸສ, ອາກຊັງຕິນ, ອາເມລິກາ, ຕວກກີ ແລະ ກູເວດ.

ສະຫລຸບແລ້ວ, ວຽກງານການກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ ກໍ່ຄືຄວາມພະຍາຍາມຂອງຄະນະເຈລະຈາ ໃນການຂໍເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ສປປ ລາວເຂົ້າເປັນສະມາຊິກ ໂດຍໄວ ໄດ້ມີບາດກ້າວທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ດີຂຶ້ນ. ການປະຕິບັດວຽກງານຮ່ວມມືເສດຖະກິດອາຊຽນໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ ເຫັນໄດ້ວ່າ ປະສົບຜົນສຳເລັດເປັນຢ່າງດີ ແລະ ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢ່າງພົ້ນເດັ່ນ ຜົນສຳເລັດຂອງການເຈລະຈາ ແລະ ໄດ້ລົງນາມໃນສັນຍາດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ພ້ອມທັງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການຮ່ວມມືດ້ານເສດຖະກິດ ລະຫວ່າງ ອາຊຽນ-ສ.ເກົາຫລີ, ລົງນາມ 7 ສັນຍາ ການຮ່ວມມືເສດຖະກິດອາຊຽນ ແລະ ອາຊຽນ-ສປ.ຈີນ ເຊິ່ງເປັນການສົ່ງເສີມຂະຫຍາຍຂອບເຂດການຮ່ວມມືທາງເສດຖະກິດພາຍໃນອາຊຽນ ພ້ອມກັບປະເທດຄູ່ເຈລະຈາຂອງອາຊຽນ ໃຫ້ນັບມື້ນັບກວ້າງຂວາງ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ເປົ້າໝາຍໃນການເປັນປະຊາຄົມເສດ ຖະກິດອາຊຽນ ແລະ ເປັນຕະຫລາດອັນໜຶ່ງອັນດຽວໃນອານາຄົດ. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພັນທະພາຍໃຕ້ສັນຍາ APTA ກໍ່ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງບັນຊີຫລຸດຜ່ອນອັດຕາພາສີນຳເຂົ້າ ສປປ ລາວ ໃນຂອບ APTA ເຖິງ 1.803 ລາຍການ. ຈາກຜົນງານດັ່ງກ່າວ, ເຮັດໃຫ້ປະເທດສະມາຊິກໄດ້ສະແດງ ທ່າອ່ຽງອັນດີໃນການສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເສີມຂະຫຍາຍການເປີດເສລີທາງດ້ານການຄ້າໃນຂອບ APTA.

ການເປີດກວ້າງການຄ້າກັບສາກົນ ການພົວພັນຮ່ວມມືການຄ້າໄດ້ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມເປີດກວ້າງ ແລະ ພັດທະນາຕະຫລາດໃຫ້ມີຫລາຍຮູບແບບການເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດໃນຂົງເຂດ ແລະ ພາກພື້ນ ເຫັນໄດ້ວ່າມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ມູນຄ່າການສົ່ງອອກ ແລະ ການນຳເຂົ້າ ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ລະດັບການເປີດກວ້າງທາງການຄ້າ ໃນໄລຍະ 2006-2010 ຢູ່ໃນລະດັບ 83%ໃນປີ 2010 ຊຶ່ງເພີ່ມຈາກ 41,5% ໃນປີ 2005. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມອັດຕາສ່ວນການຄ້າສາກົນຕໍ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ(GDP) ແມ່ນຍັງຕ່ຳຫລາຍ ເມື່ອທຽບໃສ່ບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນອື່ນໆ ຍົກເວັ້ນປະເທດມຽນມາ (ເບິ່ງຕາຕະລາງ 7).

ຕາຕະລາງ 7: ສົມທຽບການເປີດປະເທດທາງດ້ານການຄ້າ(ການເຊື່ອມໂຍງ) ໃນໄລຍະ 2006-10

ປະເທດ	ອັດຕາສ່ວນການຄ້າສາກົນ (ການສົ່ງອອກ+ການນຳເຂົ້າ) ຕໍ່

	ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ(GDP)
ສປປ ລາວ	**83,2**
ຫວຽດນາມ	159,1
ກຳປູເຈຍ	105,6
ໄທ	151,1
ຟີລິບປິນ	85,1
ຮົງກົງ	406,5
ມາເລເຊຍ	205,9
ສິງກະໂປ	443,2
ພະມ້າ	52,8

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ, ກະຊວງ ແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອົງການການຄ້າໂລກ.

ຕະຫຼາດສົ່ງອອກ ແລະ ໂຄງປະກອບຂອງຕະຫຼາດສົ່ງອອກ: ໃນປີ 2010 ມູນຄ່າການສົ່ງອອກປະຕິບັດໄດ້ 1.789 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ແລະ ນຳເຂົ້າມີ 1.670 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ໃນນີ້ ສົ່ງອອກແຮ່ທາດຕ່າງໆກວມເອົາ 58%, ພະລັງງານສົ່ງອອກ ກວມ 16% ຂອງການສົ່ງອອກທັງໝົດ, ສິນຄ້າທີ່ນຳເຂົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດກວມເຖິງ 40% ຂອງການນຳເຂົ້າທັງໝົດ; ສຳລັບ ປີ 2008 ສປປ ລາວ ໄດ້ເຮັດການຄ້າກັບບັນດາປະເທດຄູ່ຄ້າທີ່ຢູ່ໃນເຂດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ຫຼາຍກວ່າ 90 ປະເທດ ໃນໂລກ ເຊິ່ງມີມູນຄ່າການຄ້າທັງໝົດປະມານ 2.495 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ (ນຳເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກ) ຫຼື ເທົ່າກັບ 47,28% ຂອງ GDP, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ສປປ ລາວ ໄດ້ສົ່ງສິນຄ້າອອກໄປຕະຫຼາດໂລກ ປະມານ 48 ປະເທດ (ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ) ຊຶ່ງລວມມູນຄ່າການສົ່ງອອກໃນປີດັ່ງກ່າວ ປະມານ 1.091,91 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຫຼື ເທົ່າກັບ 20,69% ຂອງ GDP ໃນປີ; ໃນນັ້ນ, ຕະຫຼາດສົ່ງອອກຕົ້ນຕໍແມ່ນປະເທດໄທ ກວມອັດຕາສ່ວນການສົ່ງອອກ ທັງໝົດແມ່ນ 59,60% ຫຼື ເທົ່າກັບ 650,78 ລ້ານໂດລາ; ຮອງລົງມາແມ່ນ ຫວຽດນາມ 13,37%, ອົດສະຕຣາລີ 6,19%, ຈີນ 1,85% (ລະອຽດເບິ່ງຕາຕະລາງ 8 ຂ້າງລຸ່ມ).

ຕາຕະລາງ 8: ໂຄງປະກອບຂອງຕະຫຼາດສົ່ງອອກ ກັບປະເທດຄູ່ຄ້າຫລັກ ປີ 2008

ລຳດັບ	ປະເທດ	**ມູນຄ່າ** (ລ້ານໂດລາ)	**ສັດສ່ວນ (%)**
1	ໄທ	650.78	59.60
2	ຫວຽດນາມ	145.99	13.37

3	ອົດສະຕຣາລີ	67.59	6.19
4	ຈີນ	20.20	1.85
5	ສະວິດເຊີແລນ	10.05	0.92
6	ໂປແລນ	9.61	0.88
7	ສາທາລະນະລັດເກົາຫລີ	9.50	0.87
8	ສະຫະລັດອາເມລິກາ	4.04	0.37
9	ເຢຍລະມັນ	5.13	0.47
10	ເນເທີແລນ	4.37	0.40
11	ອື່ນໆ	164.66	15.08
ລວມ		1,091.91	100.00

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄິດໄລ່ຂອງກົມສະຖິຕິ ໂດຍອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຈາກ ກົມພາສີ, ກະຊວງການເງິນ ແລະ ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ສະຫລຸບລວມແລ້ວ, ໂຄງປະກອບຕະຫລາດສົ່ງອອກຂອງ ສປປ ລາວ ໃນ 5ປີຜ່ານມາ ໄດ້ແກ່ຕະຫລາດອາຊີ ກວມອັດຕາສ່ວນແບ່ງ 67,54%, ອີຢູ ກວມ 20,40%, ໂອເຊອານີ (ອົດສະຕຣາລີ) 10,4% ແລະ ອາເມລິກາເຫນືອ 2,02%. ໃນນັ້ນ ອາຊຽນ (10ປະເທດ) ກວມ 53,55%, ອາຊຽນ+3 ກວມ 63,03%. ສະເພາະໃນຕະຫລາດອາຊີ, ອາຊຽນ 10 ປະເທດ ກວມ 79,29%, ໃນນັ້ນ ໄທ ມີສ່ວນແບ່ງ 36,09%, ຫວຽດນາມ 11,37%, ມາເລເຊຍ 5,97%. ສົມທຽບພາຍໃນອາຊຽນ+3, ຈີນ ກວມອັດຕາສ່ວນ 6,03%, ຍີ່ປຸ່ນກວມ 1,07% ແລະ ເກົາຫລີໃຕ້ 7,93%. ພາຍໃນຕະຫລາດອີຢູ, ອັງກິດ ມີສ່ວນແບ່ງ 5,34%, ຝຣັ່ງ 2,30%, ເຢຍລະມັນ 3,34%. ສຳລັບ ໂຄງປະກອບຕະຫລາດນຳເຂົ້າ 5 ປີຜ່ານມາ ເຫັນວ່າ ຕະຫລາດກຸ່ມປະເທດອາຊີກວມເອົາ 96,00%, ອີຢູ 2,3%, ເຫລືອນັ້ນແມ່ນການນຳເຂົ້າຈາກທະວີບອາເມລິກາເຫນືອ (ການາດາ ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາ) ແລະ ທະວີບໂອເຊອານີ (ນິວຊີແລນ ແລະ ອົດສະຕຣາລີ). ສຳລັບຕະຫລາດອາຊີ, ສປປ ລາວ ນຳເຂົ້າຈາກບັນດາປະເທດອາຊຽນ 10 ກວມອັດຕາສ່ວນ 81,34% ຫລາຍກ່ວາຫມູ່ແມ່ນນຳເຂົ້າຈາກໄທ 67,26%, ຫວຽດນາມ 12,25%, ຈີນ 8,3%, ຍີ່ປຸ່ນ 2,60%, ເກົາຫລີໃຕ້ 1,88% ແລະ ມາເລເຊຍ 0,6%. ສຳລັບຕະຫລາດອີຢູ, ນຳເຂົ້າຈາກເຢຍລະມັນ 1,04%, ຝຣັ່ງ 0,70% ແລະ ບັນດາປະເທດອື່ນໆ ຊຶ່ງເປັນມູນຄ່າບໍ່ຫລາຍປານໃດ.

3.1.5. ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ:

ໃນໄລຍະຜ່ານມາການກໍ່ສ້າງໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວສູງສົມຄວນ, ໂດຍສະເພາະໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ຂະຫຍາຍຕົວໂດຍສະເລ່ຍ 11,26% ແລະ ກວມເອົາ 4,8% ຂອງລວມຍອດມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ. ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງເປັນການສະໜັບສະໜູນທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ

ໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການຄ້າ-ການລົງທຶນໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ, ການຂົນສົ່ງທັງໂດຍສານ-ສິນຄ້າເພີ່ມຂຶ້ນ, ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບມີສະຖຽນລະພາບ ແລະ ຮັບປະກັນການຈໍລະຈອນໄປມາຫາສູ່ກັນໄດ້ທົ່ວປະເທດໃນຕະຫລອດປີ. ວຽກງານການເຊື່ອມ ໂຍງເສັ້ນທາງ ບົກ ແລະ ອາກາດກັບອະນຸພາກພື້ນກໍ່ມີທ່າກ້າວສຳຄັນປະກົດຂຶ້ນ.

ສຳເລັດໂຄງການປ້ອງກັນຕະພັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳນ້ຳຂອງ ເຊັ່ນ: ເຂດເມືອງຕົ້ນເຜິ້ງ, ເຂດເມືອງ ຫາດຊາຍຟອງ ແລະ ກຸ່ມອື່ນໆຈຳນວນໜຶ່ງ, ສຳເລັດໂຄງການກໍ່ສ້າງນ້ຳປະປາເຂດດົງໝາກຄາຍ, ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາຕົວເມືອງນ້ອຍໄລຍະ 1, ໂຄງການນ້ຳປະປາ ແລະ ສຸຂາພິບານເມືອງນ້ອຍ ໄລຍະ1, ໂຄງການນ້ຳປະປາ ແລະ ສຸຂາພິບານພາກເໜືອ-ພາກກາງ ແລະ ໂຄງ ການປັບປຸງນ້ຳປະປາເກົ້າລ້ຽວ, ຈີ່ນາຍໂມ້. ໄດ້ສຳເລັດກໍ່ສ້າງເຂື່ອນນ້ຳມັງ 3 ໃນປີ 2005; ສຳເລັດ ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນນໍ້າລີກ1/2; ໂຄງການທີ່ຈະສຳເລັດໃນປີ 2011 ມີ: ໂຄງການເຂື່ອນນ້ຳງື່ມ2, ເຊຂະ ໝານ 3, ໂຄງການນ້ຳງື່ມ 5 ແລະ ຕາດສະແລນ, ແລະ ໂຄງການທີ່ຈະ ສຳເລັດໃນປີ 2012 ມີ: ເທີນຫີນບູນພາກຂະຫຍາຍ ແລະ ເຂື່ອນນ້ຳຊອງ ; ໂຄງການສາຍສົ່ງພາກເໜືອ, ສາຍສົ່ງພາກກາງ-ໃຕ້, ສຳເລັດໂຄງການສາຍສົ່ງແຮງກາງໄປສູ່ 7 ເມືອງແຂວງອຸດົມໄຊ, ສາຍສົ່ງແຮງກາງໄປເມືອງນາແລ. ສຳລັບວຽກງານກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ(ຊປທ) ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານນ້ຳຕິນ ແຂວງໄຊຍະບູລີ, ໂຄງການກໍ່ສ້າງລະບົບ ຊລປທ ດົງໂພສີ (ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ) ແລະ ໄດ້ສືບຕໍ່ສ້ອມແປງບັນດາ ຊລປທ ທີ່ເປ່ເພ ຈາກໄພທຳມະຊາດ ແລະ ທີ່ເກົ່າແກ່ຈຳນວນໜຶ່ງ.

ພ້ອມນັ້ນ, ການລົງທຶນເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງສິ່ງຮອງຮັບທາງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນທີ່ພັກ (ໂຮງແຮມ ແລະ ເຮືອນພັກ) ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍພໍສົມຄວນ ແລະ ຖ້າເບິ່ງຈາກຂໍ້ມູນທາງດ້ານການລົງທຶນ ໃນໄລຍະປີ 2006-2010 ໃຫ້ຮູ້ວ່າການລົງທຶນ (ສະເພາະ FDI) ໃສ່ການທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດແມ່ນ 166 ລ້ານໂດລາ, ສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີແມ່ນປະມານ 33 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ເປັນການລົງທຶນໃສ່ການສ້າງທີ່ພັກ (ໂຮງແຮມ ແລະ ຮ້ານອາຫານ); ນອກນັ້ນ, ກໍ່ຍັງມີການລົງທຶນໃສ່ຂະແໜງການ ທີ່ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານໂທລະຄົມມະນາຄົມ ເຊິ່ງມີມູນຄ່າ ໃນປີ 2008 ແມ່ນ 32,45 ລ້ານໂດລາ ແລະ ປີ 2009 ມີມູນຄ່າ 83,77 ລ້ານໂດລາ ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ວາເທົ່າຕົວຂອງປີ 2008.

ສໍາລັບການລົງທຶນດ້ານການທ່ອງທ່ຽວຂອງພາກລັດຖະບານ ແມ່ນສຸມໃສ່ການລົງທຶນທາງດ້ານພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເຊັ່ນ: ການປັບປຸງເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ຫາແຂວງ, ປັບປຸງການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ, ທາງອາກາດ ແລະ ທາງບົກ, ເພີ່ມພາຫະນະການຂົນສົ່ງທີ່ທັນສະໄໝໃສ່ລະບົບຂົນສົ່ງ, ເພີ່ມຖ້ຽວບິນ, ຂະຫຍາຍເສັ້ນທາງການບິນລະຫວ່າງແຂວງ, ເພີ່ມຖ້ຽວລົດໂດຍສານ ແລະ ມີຫລາຍລະດັບການບໍລິການ ເຊິ່ງການລົງທຶນໃສ່ດ້ານນີ້ ໃນໄລຍະປີ 2006-2010 ມີມູນຄ່າທັງໝົດແມ່ນ 2.060

ຕື້ກີບ ທຽບໃສ່ໄລຍະປີ 2001-2005 ເພີ່ມຂຶ້ນ 7,3%, ໃນນັ້ນ ເປັນທຶນພາຍໃນ 272 ຕື້ກີບ ເພີ່ມຂຶ້ນ 12% ແລະ ທຶນຕ່າງປະເທດ 1.788 ຕື້ກີບເພີ່ມຂຶ້ນ 20%.

ໄດ້ປັບປຸງສະໜາມບິນຫລວງນ້ຳທາ, ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ R3 ເຊິ່ງເປັນເສັ້ນທາງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບປະເທດໃນອານຸພາກພື້ນ, ທາງເລກທີ 12, ການເປີດນຳໃຊ້ຂົວມິດຕະພາບລາວ-ໄທ ແຫ່ງທີ 2 ສະຫວັນນະເຂດ-ມຸກດາຫານ ແລະ ເສັ້ນທາງອື່ນໆ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັບປະເທດເພື່ອນບ້ານ, ສ້າງເສັ້ນທາງເຂົ້າຫາແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຕົ້ນ: ຖ້ຳກອງລໍ, ຕາດກວາງຊີ, ໄດ້ປັບປຸງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຢູ່ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຫ້ອງນ້ຳສາທາລະນະ, ຈຸດຊົມທິວທັດ, ບ່ອນຈອດລົດ ແລະ ອື່ນໆ; ຂະຫຍາຍເຄືອຄ່າຍຕາໜ່າງໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາແລະ ສາທາລະນູປະໂພກອື່ນໆ.

ການພັດທະນາກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ, ໄດ້ເສີມສ້າງໂອກາດໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າເຂົ້າເຖິງການຜະລິດ, ການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ຕະຫລາດນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ, ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ-ການຄ້າ, ການລົງທຶນ (ທັງພາກລັດ ແລະ ພາກເອກະຊົນ), ການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງ ແລະ ໄຟຟ້າຊົນນະບົດ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ການສ້ອມແປງ, ການຂົນສົ່ງ, ສາງ, ໄປສະນີ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ໂຮງແຮມ ແລະ ຮ້ານອາຫານກໍ່ຄືການບໍລິການອື່ນໆມີການຂະຫຍາຍຕົວດີສົມຄວນ.

3.2. ການພັດທະນາພາກ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ

ການຕີລາຄາການພັດທະນາເຂດແຄວ້ນ ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານໂຄງປະກອບ ເຊິ່ງຕິດພັນກັບການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ 3 ຂະແໜງການຫລັກ ຄື: ກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ແລະ ສະພາບຄວາມທຸກຍາກ. ເນື່ອງຈາກກົນໄກການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນ ຜົນ ບັນດາແຜນງານ ແລະໂຄງການບໍ່ທັນເປັນລະບົບ ສົມທົບໃສ່ຄວາມຂາດແຄນຂໍ້ມູນສະຖິຕິ ການຕີລາຄາຈຶ່ງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ໂດຍສະເພາະ ການຕີລາຄາບັນດາຄາດໝາຍ ເຊັ່ນ: ງົບປະມານ, ການລົງທຶນ, ຜົນໄດ້ຮັບກໍ່ຄືປະສິດທິຜົນຂອງການລົງທຶນ ຂອງບັນດາໂຄງການບູລິມະສິດ ທີ່ນອນໃນ 11 ແຜນງານ ແລະ 111 ໂຄງການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນແຕ່ລະພາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການຕີລາຄາ ພະຍາຍາມນຳສະເໜີບັນດາກິດຈະກຳ ຫລື ໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນໄລຍະ 2006-2010.

[1]. ອັດຕາສ່ວນເສດຖະກິດ ຂອງພາກເໜືອ, ກາງ ແລະ ໃຕ້[5]

ເສດຖະກິດຂອງບັນດາພາກມີການເຕີບໂຕທີ່ບໍ່ສະເໝີກັນ, ພາກກາງ ເປັນພາກທີ່ມີການພັດທະນາສູງກວ່າພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້

---

5 ເພື່ອສາມາດເຫັນໄດ້ສະພາບເສດຖະກິດ ຂອງພາກ ກົມສະຖິຕິໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການ ການຄາດຄະເນ ໂດຍອີງໃສ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນ ຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ໂຄງປະກອບ ຂອງ ເນື້ອທີ່ ການຜະລິດກະສິກຳ, ບັນດາຫົວໜ່ວຍ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຜົນຜະລິດ ແບ່ງຕາມ ຂະແໜງການ ເພື່ອຈັດແບ່ງ ໂຄງປະກອບ ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນໃນຂົງເຂດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຕົວເລກດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຫັນພາບລວມ ແລະ ໃນຕໍ່ໜ້າວິທີການການສ້າງລະບົບການຄິດໄລ່ເສດຖະກິດ ແລະ ຂໍ້ມູນ ຕາມ ພາກ ແມ່ນຈຳເປັນທີ່ສຸດ

ເນື່ອງຈາກວ່າມີທ່າແຮງທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ເປັນສູນລວມຂອງປະຊາກອນ, ມີໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ດີກວ່າ. ໂດຍສະເລ່ຍ ແຕ່ໄລຍະປີ 2006-2010 ເສດຖະກິດພາກກາງ ກວມເອົາປະມານ 70,7% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນທົ່ວປະເທດ, ສ່ວນພາກເໜືອ ກວມເອົາ 15,3% ແລະ ພາກໃຕ້ ກວມເອົາພຽງແຕ່ 14,1% ເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມແຕກຕ່າງດັ່ງກ່າວແມ່ນຍ້ອນເຂດພາກເໜືອຂອງລາວເປັນເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂຫຍຸ້ງຍາກ ເຊັ່ນ: ພູມສັນຖານເປັນເຂດພູສູງ ແລະ ຜາຫີນ, ໂຄງລ່າງພື້ນຖານຍັງບໍ່ທັນພັດທະນາຢ່າງພຽງພໍ, ການຜະລິດກະສິກຳຕົ້ນຕໍແມ່ນອີງໃສ່ນ້ຳຟ້ານ້ຳຝົນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພາກເໜືອມີທ່າແຮງທາງດ້ານພະລັງງານໄຟຟ້າ, ບໍ່ແຮ່ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວກໍ່ຄືການພັດທະນາເຂດຊາຍແດນ.

[2]. ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຂອງເຂດແຄ້ວນ

ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ຢູ່ເຂດພາກເໜືອ: ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ກວມເອົາອັດຕາສ່ວນສູງ ແຕ່ກໍ່ມີທ່າອ່ຽງຫລຸດລົງ, ໃນຂະນະທີ່ໂຄງປະກອບຂອງຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ບໍລິການເພີ່ມຂຶ້ນເນື່ອງນັບແຕ່ ປີ 2005. ເຂດພາກເໜືອມີທ່າແຮງ ແຕ່ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳແມ່ນຍັງບໍ່ທັນພັດທະນາເທື່ອ, ປະຈຸບັນມີພຽງແຕ່ເຂື່ອນໄຟຟ້າຈຳນວນໜຶ່ງ, ການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ບາງອາຊີບຫັດຖະກຳ ແລະ ການປຸງແຕ່ງອາຫານແບບຄອບຄົວຍັງມີບໍ່ຫຼາຍ.

ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ຢູ່ເຂດພາກກາງ: ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານໂຄງປະກອບແມ່ນມີທ່າອ່ຽງໄປໃນທິດທາງອັນດີອັນ ອັດຕາສ່ວນກະສິກຳຫລຸດລົງ ແລະ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ບໍລິການເພີ່ມຂຶ້ນ. ສະເພາະເຂດພາກກາງຂະແໜງບໍລິການ ຈະກວມເອົາອັດຕາສ່ວນຫລາຍກວ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ການຜະລິດຢູ່ພາກກາງ ຍັງສຸມຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງລຽບຕາມແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ຂະແໜງການບໍລິການແມ່ນການຄ້າລວມທັງການຄ້າຊາຍແດນ, ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການຂົນສົ່ງ.

ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຢູ່ເຂດພາກໃຕ້: ເຂດພາກໃຕ້ຂອງລາວມີທີ່ຕັ້ງສຳຄັນໃນສາມລ່ຽມເສດຖະກິດສາກົນ ແລະ ມີທ່າແຮງໃນການຂະຫຍາຍຕົວພໍສົມຄວນ. ກະສິກຳເປັນຂະແໜງການທີ່ກວມເອົາຫລາຍກວ່າ 50% ຂອງເສດຖະກິດຂອງພາກແຕ່ກໍ່ມີທ່າອ່ຽງຫລຸດລົງເຊັ່ນກັນ.

ສະຫລຸບແລ້ວເຫັນວ່າ ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຂອງ 3 ພາກ ແມ່ນມີຄວາມແທດເໝາະກັບທ່າອ່ຽງພາວະວິໄສ ເຊິ່ງແມ່ນກົດເກນຂອງປະເທດກໍ່ຄື ພາກທີ່ຢູ່ໃນໄລຍະຕົ້ນຂອງຂະບວນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ

, ເຊິ່ງເຫັນວ່າການຜະລິດສິນຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ ເພື່ອການຊົມໃຊ້ຂອງຕົນເອງຫລາຍກວ່າ ການຜະລິດທີ່ເປັນສິນຄ້າຂະໜາດໃຫຍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປ່ຽນແປງຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການບຸກເບີກທ່າແຮງຂອງທ້ອງຖິ່ນ. ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຢູ່ເຂດພາກກາງ ໃນສົກປີ 2009-2010 ປະມານ 1.142 ໂດລາ, ໃນຂະນະທີ່ພາກເໜືອ ປະມານ 771 ໂດລາ ແລະ ພາກໃຕ້ ປະມານ 718 ໂດລາ ໃນປີ 2009 -2010 ຄາດວ່າລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ໂດຍສະເລ່ຍ ຈະສືບຕໍ່ເພີ່ມຂື້ນ ເມື່ອທຽບໃສ່ 2008 -2009, ພາກກາງຈະຢູ່ໃນລະດັບ ປະມານ 1 .400 ໂດລາ, ພາກເໜືອ ປະມານ 500 ໂດລາ ແລະ ພາກໃຕ້ ປະມານ 783 ໂດລາ. ເຫັນວ່າ ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ ລະຫວ່າງແຂວງ ໂດຍສະເພາະບັນດາແຂວງທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກສູງ, ມີເນື້ອທີ່ການຜະລິດໜ້ອຍ ແລະ ຈຳນວນຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດ ແລະ ຫ້າງຮ້ານໜ້ອຍ. ການຜະລິດໃນຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ເຫັນວ່າສຸມຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ.

ຕາຕະລາງ 9: ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ ຕາມພາກ ສະເລ່ຍແຕ່ 2006-2010

	ອັດຕາການເຕີບໂຕ GDP (%)	ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ			ລາຍໄດ້ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນ (ໂດລາສະຫະລັດ)
		ກະສິກຳ (%)	ອຸດສາຫະກຳ (%)	ບໍລິການ (%)	
ພາກເໜືອ :	**8,45**	**55,63**	**21,20**	**23,07**	**771**
ແຂວງ ຜົ້ງສາລີ	6,72	53,44	25,77	20,78	720
ແຂວງ ຫຼວງນ້ຳທາ	7,81	69,74	14,52	15,73	668
ແຂວງ ບໍ່ແກ້ວ	7,65	49,04	19,07	31,92	1.004
ແຂວງ ອຸດົມໄຊ	10,86	58,34	20,54	21,10	651
ແຂວງ ຫຼວງພະບາງ	9,36	47,00	18,00	35,00	821
ແຂວງ ໄຊຍະບູລີ	8,41	48,83	25,1	25,36	1.057
ແຂວງ ຫົວພັນ	8,97	65,6	14,14	20,24	397
ແຂວງ ຊຽງຂວາງ	7,78	53,08	32,46	14,43	852
ພາກກາງ :	**9,94**	**40,67**	**34,03**	**22,81**	**1.142**
ແຂວງ ວຽງຈັນ	8,69	48,55	39,54	11,91	751
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ	11,85	19,64	44,67	35.55	2.148
ແຂວງ ບໍລິຄຳໄຊ	7,8	38,03	27,27	34,19	1.029
ແຂວງ ຄຳມ່ວນ	10,84	44,81	36,28	17,14	887
ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ	10,5	52,33	22,4	25,27	897
ພາກໃຕ້ :	**10,65**	**46,87**	**24,04**	**29,09**	**718**

ແຂວງ ຈຳປາສັກ	9,76	45	26,3	28,7	1.097
ແຂວງ ສາລະວັນ	10,14	56,86	18,41	24,73	710
ແຂວງ ອັດຕະປື	12,28	36,01	36,36	27,6	654
ແຂວງ ເຊກອງ	10,43	49,6	15,08	35,31	412

[3]. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ພົ້ນເດັ່ນ

ກ. ເຂດພາກເໜືອ:

ການພັດທະນາໄດ້ສຸມໃສ່ ການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ພັດທະນາຊົນນະບົດ, ການພັດທະນາຕົວເມືອງໂດຍຕິດພັນກັບການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານອຸດສາຫະກຳ, ການບໍລິການ ແລະ ພັດທະນາທາງດ້ານສັງຄົມ ເພື່ອແນໃສ່ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມແຕກໂຕນ ລະຫວ່າງແຂວງ ແລະ ພາກ. ການພັດທະນາໄດ້ສຸມໃສ່ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ເຊັ່ນ:

- ໄດ້ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ສ້ອມແປງບັນດາລະບົບຊົນລະປະທານ, ເສັ້ນທາງ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ ແລະ ອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ລະບົບຊົນລະປະທານນ້ຳແສງ, ນ້ຳແທ້, ນ້ຳມ້າວ-ນ້ຳແໜ້ນ;
- ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ R3 (ບໍ່ເຕັນ-ຫ້ວຍຊາຍ), ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງ ແລະ ຍົກລະດັບທາງຫລວງນ້ຳທາ-ນາແລ; - ກຳລັງດຳເນີນການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 2W (ເມືອງເງິນ-ປາກແບ່ງ), ທາງເລກ 2E (ເມືອງຂວາ-ໄຕຈາງ), ທາງ1D (ທາງຍຸດທະສາດປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ຊຽງຂວາງ -ບໍລິຄຳໄຊ); ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຕ້ານເຈື່ອນຕາມລຳນ້ຳຂອງເຂດເມືອງຕົ້ນເຜິ້ງ.
- ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການສາຍສົ່ງໄຟຟ້າເມືອງງອຍ-ເມືອງວຽງຄຳ ແຂວງຫລວງພະບາງ, ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າແຮງກາງ 7 ເມືອງ (ເມືອງໄຊ -ເມືອງງາ-ເມືອງແບງ-ເມືອງຮຸນ-ເມືອງປາກແບງ, ເມືອງນາໝໍ້ ແລະ ເມືອງຫຼາ) ແຂວງອຸດົມໄຊ ແລະ ສາຍສົ່ງແຮງກາງ ແຕ່ເມືອງນ້ຳທາ-ເມືອງນາແລ ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ. ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງ ສະຖານີໄຟຟ້າ ຢູ່ເມືອງໄຊ ແລະ ເມືອງນາໝໍ້, ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໄຟຟ້າແຮງສູງ 115 KV ຈາກ ສປ.ຈີນ ຫາເມືອງນາໝໍ້ ແຂວງອຸດົມໄຊ. ຟື້ນຟູ ແລະ ສ້ອມແປງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໄພນ້ຳຖ້ວມໃນປີ 2008 ສຳເລັດເປັນຢ່າງດີ.
- ໄດ້ກໍ່ສ້າງ ແລະ ສ້ອມແປງບັນດາລະບົບຊົນລະປະທານ ເຊັ່ນ: ຊົນລະປະທານນ້ຳແສງ, ນ້ຳແທ້, ນ້ຳມ້າວ-ນ້ຳແໜ້ນ ແລະ ອື່ນໆ.
- ໄດ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນປູກພືດເປັນສິນຄ້າ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນຂະບວນການປູກສາລີ ຢູ່ ແຂວງໄຊຍະບູລີ ຈາກ 95.000 ໂຕນໃນປີ 2005 ມາເປັນ 328.196 ໂຕນ ໃນປີ 2010 ແລະ ຍັງມີ ແຂວງອຸດົມໄຊ, ບໍ່ແກ້ວ, ຫົວພັນ ແລະ ຊຽງຂວາງ ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ຕະຫລາດ ເຊັ່ນ: ໄທ, ສປ.ຈີນ

ແລະ ສສ.ຫວຽດນາມ. ຄຽງຄູ່ກັບນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີການສົ່ງເສີມພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດລົງທຶນປູກພືດອຸດສາຫະກຳເປັນຕົ້ນແມ່ນຢາງພາລາ.

- ສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບທຳມະຊາດ, ວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ: ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວຊຸມຊົນ, ໂຄງການຈັດສັນເທດສະການເພື່ອດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວ ຢູ່ສະຖານທີ່ທີ່ມີຊື່ສຽງ ເຊັ່ນ: ຫລວງພະບາງ, ວັງວຽງ, ເມືອງສິງ, ຊຽງຂວາງ,.... ປັບປຸງພື້ນຖານບໍລິການ ການທ່ອງທ່ຽວ, ຍົກລະດັບການບໍລິການ, ການທ່ອງທ່ຽວ, ການຄ້າຂາຍຕາມຊາຍແດນ ກໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນຢ່າງດີ.
- ວຽກງານການສຶກສາ ໄດ້ມີການສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ສະຫນອງອຸປະກອນການສຶກສາຕາມເຂດກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ ແລະ ການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ສຳເລັດການສ້າງຕັ້ງມະຫາວິທະຍາໄລ ສຸພານຸວົງ ຢູ່ແຂວງຫລວງພະບາງ.
- ດ້ານສາທາລະນະສຸກ ກໍ່ມີການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນປະກັນສຸຂະພາບຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃນການເຂົ້າປິ່ນປົວ.

ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການພັດທະນາຕົວເມືອງ ພວກເຮົາສາມາດສະຫລຸບຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຜະລິດ ກໍ່ຄືການພັດທະນາອັນພົ້ນເດັ່ນຢູ່ເຂດພາກເຫນືອ ຄື: ການ ຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ພືດເປັນສິນຄ້າ ຢູ່ແຂວງໄຊຍະບູລີ, ບໍ່ແກ້ວ; ການລ້ຽງງົວ ຢູ່ໄຊຍະບູລີ ແລະ ລ້ຽງຫມູ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ; ການປູກຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ ເຊັ່ນ: ຢາງພາລາ, ຊາ, ອ້ອຍ ຢູ່ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ຫລວງນ້ຳທາ, ອຸດົມໄຊ; ການພັດທະນາການຄ້າຊາຍແດນລາວ-ຈີນ ຢູ່ແຂວງ ຫລວງນ້ຳທາ, ແລະ ລາວ-ໄທ ຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ ແລະ ໄຊຍະບູລີ, ລາວ-ຫວຽດນາມ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ; ການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວໃນຫລາຍຮູບແບບຢູ່ ແຂວງ ຫລວງພະບາງ; ການພັດທະນາຫັດ ຖະກຳ, ຕ່ຳຫູກ, ທໍໄຫມ, ຈັກສານ ຢູ່ບັນດາແຂວງພາກເຫນືອ; ການຂຸດຄົ້ນຄຳ ຢູ່ເມືອງລອງ ແຂວງ ຫລວງນ້ຳທາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ, ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຈະຫລຸດລົງດັ່ງທີ່ໄດ້ສະເຫນີລະອຽດໃນຂໍ້ 3.3.1 ແລະ ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2 ແຕ່ແຂວງຫົວພັນ ກໍ່ຍັງເປັນແຂວງທີ່ມີອັດຕາ ສ່ວນຄວາມທຸກ ຍາກທີ່ສູງທີ່ສຸດ ຖ້າທຽບໃສ່ບັນດາແຂວງພາກເຫນືອ, ໃນຂະນະທີ່ ແຂວງໄຊຍະບູລີ ເປັນແຂວງທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕ່ຳທີ່ສຸດ.

ຂ. ເຂດພາກກາງ:

ເຂດພາກກາງ ເປັນເຂດທີ່ມີທ່າແຮງທາງດ້ານທີ່ຕັ້ງ, ການຜະລິດ, ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ການ ຕິດຕໍ່ພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ. ບັນດາທົ່ງພຽງໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ສາມາດສົ່ງອອກໄປຕ່າງປະເທດ. ແຂວງທີ່ມີການຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ພືດສວນກວ່າຫມູ່ແມ່ນ ແຂວງສະ ຫວັນນະເຂດ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ວຽງຈັນ, ຄໍາມ່ວນ; ການລ້ຽງສັດໃຫຍ່ ຢູ່ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ສະຫວັນນະເຂດ, ວຽງຈັນ ສະເພາະການລ້ຽງຫມູແມ່ນຢູ່ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ບໍລິຄໍາໄຊ; ການລ້ຽງປາກະຊັງ ພົ້ນເດັ່ນທີ່ສຸດ ແມ່ນ ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ວຽງຈັນ ແລະ ຄໍາມ່ວນ; ການຂຸດ ຄົ້ນໄຟຟ້າ ຢູ່ແຂວງຄໍາມ່ວນ, ວຽງຈັນ ແລະ ແຮ່ທາດ ເພື່ອການສົ່ງອອກ ຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ຊຽງຂວາງ; ການຜະລິດຊີມັງ ຢູ່ແຂວງ ວຽງຈັນ, ສະຫວັນນະເຂດ; ສ້າງນິຄົມອຸດສາຫະກໍາ ຢູ່ນະ ຄອນຫລວງວຽງຈັນ 2 ບ່ອນ ຄື: ນິຄົມອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການຄ້າຫລັກ 21 ມີເນື້ອທີ່ 110 ເຮັກຕາ ແລະ ນິຄົມອຸດສາຫະກໍານະຄອນຫລວງ (VIP); ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງ ຕົວເມືອງ ຄັນທະບູລີ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ປາກເຊ; ການພັດທະນາເຂດອຸດສາຫະກໍາ ຢູ່ແຂວງ ສະຫວັນນະເຂດ.

ອັນທີ່ພົ້ນເດັ່ນທີ່ສຸດແມ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ການສ້າງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນຊື່ງໄດ້ດໍາເນີນກິດຈະກໍາ ການກໍ່ສ້າງຕົ້ນຕໍ:

- ໄດ້ກະກຽມສະເຫລີມສະຫລອງການສ້າງຕັ້ງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ຄົບຮອບ 450 ປີ ຢ່າງເປັນຂະບວນຟົດຟື້ນທົ່ວປວງຊົນ ເປັນຕົ້ນ: ໄດ້ປັບປຸງເສັ້ນທາງຕ່າງໆພາຍໃນນະຄອນຫລວງ, ປັບປຸງເດີ່ນທາດຫລວງ, ສວນໄຊເສດຖາ.

- ໄດ້ດໍາເນີນການສ້າງເສັ້ນທາງດົງໂດກ-ດົງໂພສີ (ທາງ 450 ປີ ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ), ປັບປຸງ ທາງເລກ 9 (ສະຫວັນນະເຂດ-ເຊໂນ), ທາງເລກ 12 (ທ່າແຂກ-ຍົມມະລາດ), ກໍ່ສ້າງທາງ ກາສີ -ເມືອງນານ, ໄດ້ເປີດນໍາໃຊ້ເສັ້ນທາງລົດໄຟວຽງຈັນ-ຫນອງຄາຍ, ສໍາເລັດການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ໍາຂອງສະຫວັນນະເຂດ-ມຸກດາຫານ ແລະ ວາງສີລາລືກໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວ ຂ້າມນ້ໍາຂອງ ແຂວງຄໍາມ່ວນ-ນະຄອນພະນົມ, ສໍາເລັດການກໍ່ສ້າງທາງເລກ 1 ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ. ເປີດນໍາໃຊ້ສະຫນາມ ບິນສະຫວັນນະເຂດຄືນໃຫມ່ ແລະ ດໍາເນີນການກໍ່ສ້າງດ້ານເຈື່ອນແຄມຂອງຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ສວນເຈົ້າອະນຸວົງ.

- ສໍາເລັດການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ນ້ໍາລຶກ ½, ນ້ໍາເທີນ 2 ແລະ ກໍາລັງທົດລອງດໍາເນີນການ ຜະລິດ , ກໍາລັງກໍ່ສ້າງໂຄງການເຂື່ອນໄຟຟ້າເທີນຫີນບູນພາກຂະຫຍາຍ,

ເປີດນຳໃຊ້ໂຮງງານຊີມັງວັງວຽງແຫ່ງທີ 2, ໂຮງງານຊີມັງ ແຂວງຄຳມ່ວນ; ເປີດໂຮງງານຜະລິດນ້ຳຕານ, ກໍ່ສ້າງ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງທອງແດງ, ປຸງແຕ່ງກົ່ວທີ່ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ດຳເນີນການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໄຟຟ້າແຮງກາງ-ຕ່ຳ ໄປສູ່ 8 ບ້ານຂອງນະຄອນຫລວງ (ບ້ານຫມາກນາວດົງ, ດົງບອງ, ພັດທະນາ, ໂພໄຊ, ທ່າເດື່ອ, ຈັດສັນ, ຫ້ວຍສະກັນ ແລະ ດອນຫມາກໂມ) ແລະ 12ເຂດຈຸດສຸມເມືອງພິນຕາດໄຮ.

- ສຳເລັດການສ້າງສະຫນາມກິລາ ແລະ ເປັນເຈົ້າພາບ ການແຂ່ງຂັນຊີເກມ ຄັ້ງທີ 25.

ນອກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການກໍ່ສ້າງອານຸສອນສະຖານປະທານສຸພານຸວົງ (ໂຄງການກໍ່ສ້າງ ສອນ 21 ມີນາ) ທີ່ ແຂວງຄຳມ່ວນ; ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ບູລະນະສ້ອມແປງ ແລະ ຟື້ນຟູບັນດາໂຄງການທີ່ເສຍຫາຍຈາກໄພນ້ຳຖ້ວມ ໃນປີ 2008. ການລ້ຽງງົວ, ຄວາຍ, ຫມູ (ແບບເປັນຟາມ), ໄກ່ (ແບບເປັນຟາມ), ລ້ຽງແບ້, ລ້ຽງປາກະຊັງ ແລະ ປາຫນອງທຳມະຊາດ ມີການຂະຫຍາຍຕົວ; ສຳລັບການພັດທະນາວຽກການບໍລິການ, ວຽກການທ່ອງທ່ຽວ, ສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ການພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ວຽກຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ. ບັນດາແຂວງກໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດີຂື້ນກວ່າເກົ່າ; ແຂວງທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າຫມູ່ ຢູ່ເຂດພາກກາງແມ່ນ ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ. ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ບໍລິຄຳໄຊ ເປັນແຂວງທີ່ມີ ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຫລຸດລົງຫລາຍທີ່ສຸດທຽບໃສ່ບັນດາແຂວງອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ໃນພາກກາງ ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກແມ່ນຫລຸດລົງຕໍ່າກວ່າໃນລະດັບຊາດ (ລະອຽດເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນ 2).

ຄ. ເຂດພາກໃຕ້:

ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາການກໍ່ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ທີ່ໄດ້ສະເຫນີໃນການຕີລາຄາຂະແຫນງການ ຂໍ້ 3.1.5 ຂ້າງເທິງນັ້ນ ຍັງມີບາງໂຄງການສະເພາະທີ່ສຸມໃສ່ການພັດທະນາການຜະລິດເຂດພາກໃຕ້ຄື:

- ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ສ້ອມແປງລະບົບຊົນລະປະທານ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມປະຊາຊົນປູກເຂົ້ານາແຊງ ແລະ ການປູກພືດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ປູກກະລ່ຳປີ, ຜັກກາດ, ຫມາກເຫນັ່ງ.

- ການລ້ຽງສັດ ເຊັ່ນ: ລ້ຽງງົວ, ຄວາຍ, ຫມູ, ໄກ່, ການລ້ຽງປາກະຊັງ, ແບ້ ກໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຂື້ນຕື່ມ. ສືບຕໍ່ພັດທະນາຕາມແຜນແມ່ບົດການເຊື່ອມໂຍງເຂດ 3 ຫລ່ຽມເສດຖະກິດ ເຊັ່ນ: ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງແຕ່ເມືອງທ່າແຕງ-ບ້ານແບ່ງ (ທືນຊ່ວຍເຫລືອໃນໂຄງການພັດທະນາເຂດ 3 ຫລ່ຽມ), ການກໍ່ສ້າງທາງ 15A ແລະ ກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳເຊໂດນ. ກໍ່ສ້າງທາງເລກ 14A (ຂົວຂ້າມປາກເຊ-ຊາຍແດນລາວ-ກຳປູເຈຍ); ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງເຊກອງ-ດັກຈຶງ-ຊາຍແດນຫວຽດນາມ; ຍົກລະດັບ ແລະ

ສ້ອມແປງສະຫນາມບິນປາກເຊ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ສ້ອມແປງລະບົບຊົນລະປະທານ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມປະຊາຊົນປູກເຂົ້າ ແລະ ປູກພືດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ກະລໍ່າປີ, ຜັກກາດ, ຫມາກແຫນ່ງ; ລ້ຽງສັດເຊັ່ນ: ງົວ, ຄວາຍ, ຫມູ, ໄກ່ ແລະ ອື່ນໆ.

- ໄດ້ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງໄຟຟ້າແຮງກາງ-ຕໍ່າ ໄປສູ່ 6 ບ້ານ ເຂດຊາຍແດນລາວ-ໄທ ເມືອງ ສຸຂຸມມາ (ສໍາເລັດແລ້ວ 4 ບ້ານ) ແລະ ເລີ່ມດໍາເນີນການກໍ່ສ້າງສາຍສົ່ງ ໄປ 26 ບ້ານຊາຍແດນລາວ-ກໍາປູເຈຍ ເມືອງມູນລະປະໂມກ ແຂວງຈໍາປາສັກ.
- ສົມທົບກັບຂະແຫນງການສືບຕໍ່ ປັບປຸງຂອດການບໍລິການ ການຄ້າຜ່ານແດນຕາມເຂດດ່ານຕ່າງໆ; ພັດທະນາສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວເພື່ອດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວ, ສືບຕໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາວຽກງານການສຶກສາ ແລະ ສະຫນອງອຸປະກອນການສຶກສາ.
- ຕິດຕາມ ແລະ ເຝົ້າລະວັງການລະບາດຂອງພະຍາດໄຂ້ຫວັດສັດປີກ.
- ໄດ້ສໍາເລັດການຈັດຕັ້ງແຂ່ງຂັນກິລາແຫ່ງຊາດ ທີ່ແຂວງຈໍາປາສັກ; ການພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ວຽກງານອື່ນໆ ກໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດີຂື້ນກວ່າເກົ່າ.

ຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາແຂວງທີ່ຢູ່ເຂດພາກໃຕ້ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຜະລິດກະສິກໍາ, ອຸດສາຫະກໍາ ກໍ່ຄືການບໍລິການ ຊຶ່ງສະແດງອອກ ຄື: ແຂວງຈໍາປາສັກເປັນແຂວງທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າຫມູ່ໃນເຂດພາກໃຕ້ ແລະ ຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ສ່ວນ ແຂວງອັດຕະປືແມ່ນມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າອັດຕາຄວາມທຸກຍາກສະເລ່ຍລະດັບຊາດ (ລາຍລະອຽດເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2). ຜົນຜະລິດທີ່ພົ້ນເດັ່ນທີ່ສຸດໃນ ຂົງເຂດກະສິກໍາແມ່ນກາເຟ, ຫມາກຖົ່ວ, ມັນຝຣັ່ງ, ຢາສູບ ແລະ ຜັກ ຊຶ່ງແຂວງຈໍາປາສັກເປັນແຂວງທີ່ມີການຜະລິດສູງທີ່ສຸດ.ສ່ວນການປູກຢາງພາລາແມ່ນໄດ້ປູກຢູ່ທຸກແຂວງຂອງພາກໃຕ້. ນອກ ຈາກນັ້ນ, ການພັດທະນາຕົວເມືອງທີ່ສໍາຄັນຂອງພາກເຊັ່ນ: ເມືອງປາກເຊ, ເມືອງໄຊເສດຖາ, ເມືອງ ລະມາມ ແລະ ເມືອງສາລະວັນ ກໍ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ແລະ ໂດຍສານມີຄວາມຄ່ອງຕົວ. ບັນດາຕົວເມືອງທີ່ມີບົດບາດເປັນເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງສູນກາງ ກັບ ເຂດຜະລິດສິນຄ້າ ແລະ ບັນດາຕະຫລາດບໍລິໂພກພາຍໃນຂົງເຂດເຊັ່ນ: ສາມັກຄີໄຊ, ທ່າໂຫມ (ອັດຕະປື), ຄົງເຊໂດນ (ສາລະວັນ), ທ່າແຕງ (ເຊກອງ), ປາກຊ່ອງ, ປະທຸມພອນ (ຈໍາປາສັກ) ກໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງ, ປັບປຸງ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ບູລະນະຮັກສາ. ຂະແຫນງອຸດສາຫະກໍາ ປຸງແຕ່ງອາຫານເຊັ່ນ:

ການປຸງແຕ່ງກາເຟ, ຊາ, ປຸງແຕ່ງໄມ້ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວດີ; ຕະຫລາດຊາຍແດນໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຕິດພັນກັບການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ (ລາຍລະອຽດດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນສະເໜີໃນຂໍ້ 3.1.3).

3.3. ການພັດທະນາຂົງເຂດສັງຄົມ

ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາດ້ານເສດຖະກິດຢ່າງແຂງແຮງນັ້ນ ພັກ ແລະ ລັດຖະບານເຮົາກໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຂົງເຂດວັດທະນະທຳ - ສັງຄົມ ເພື່ອຮັບປະກັນປັບປຸງຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມສູງເພື່ອຍົກດັດສະນີໝາຍດ້ານສັງຄົມໃຫ້ສູງຂຶ້ນແລະຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງ ແລະພາກພື້ນ, ໃນແຕ່ລະປີໄດ້ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນການລົງທຶນຂອງລັດໃນຂົງເຂດສັງຄົມໃຫ້ສູງຂຶ້ນຕາມລໍາດັບ ເຊິ່ງສະແດງອອກໃນບາງວຽກງານພົ້ນເດັ່ນດັ່ງນີ້:

3.3.1. ການພັດທະນາຊົນນະບົດ-ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ

[1]. ການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ

ສປປ ລາວ ແມ່ນປະເທດໜຶ່ງທີ່ນອນຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີອັດຕາຄວາມທຸກຍາກສູງໃນຂົງເຂດປະເທດອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ປາຊີຟິກ. ຈາກການສຳຫລວດການຊົມໃຊ້ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນສົກປີ 2007-2008 ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກແມ່ນ 27,6%[6]. ຕົວເລກດັ່ງກ່າວໂດຍສົມທຽບກັບບັນດາປະເທດເພື່ອນບ້ານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຫວຽດນາມ, ກຳປູເຈຍ ແລະ ໄທ ເຫັນວ່າຍັງຂ້ອນຂ້າງສູງສົມຄວນ; ສະພາບຄວາມທຸກຍາກດັ່ງກ່າວມີລັກສະນະໜັກໜ່ວງຫລາຍໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຢູ່ໃນເຂດເນື້ອທີ່ຈຸດສຸມບູລິມະສິດທາງພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ບັນຫາຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນລະຫວ່າງຜູ້ທຸກ ແລະ ຜູ້ຮັ່ງກໍ່ເປັນອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ກີດໜ່ວງຕໍ່ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ.

-ໂດຍຍຶດໝັ້ນໃນອຸດົມການ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຂອງພັກ-ລັດທີ່ພະຍາຍາມລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານພາຍໃນປີ 2010, ບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາໃນປີ 2015 ແລະ ນຳພາປະເທດຊາດຫລຸດພົ້ນອອກຈາກປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ນັ້ນ, ວຽກງານແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໄດ້ກາຍເປັນພາລະກິດ

---

[6] ¡¾--£¾©-£½-À-£¸¾´ê÷¡-¨¾¡- ¥¾¡-¡¾--¦¿-Í¸© ¡¾--§ö´--Ã§É Áì½ ¡¾-Ã§É-¥È¾¨¢º¤-£ö¸-À»õº- (Lecs4) ¯ó 2007/2008, ¡ö´-¦½«òªò, ¡½§¸¤-Áº-¡¾- Áì½ ¡¾--ìö¤êô-.

ແລະເປັນວຽກງານບູລິມະສິດໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງລັດຖະບານໃນຂົງເຂດວຽກງານພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ. ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ລັດຖະບານໄດ້ມີມາດຕະການ, ແຜນງານ, ສຸມທຶນຮອນ ແລະ ບຸກຄະລາກອນ ໃສ່ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍຕິດພັນກັບວຽກງານພັດທະນາຊົນນະບົດ ກໍ່ຄືການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດ ທະນາໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ໂດຍໄດ້ກຳນົດເຂດຈຸດສຸມບູລິມະສິດໃນການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກແລະ ນະໂຍບາຍພິເສດຕໍ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກທີ່ມີເງື່ອນໄຂຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ເຂດທີ່ໝັ້ນການປະຕິວັດເກົ່າ.

ຜ່ານການປະຕິບັດຕົວຈິງກໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າ ແລະ ສາມາດບັນລຸຜົນສຳເລັດທີ່ເປັນໜ້າເພິ່ງພໍໃຈຈຳນວນໜຶ່ງ ເປັນຕົ້ນໄດ້ສຸມໃສ່ການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ໃນການວາງແຜນພັດທະນາກຸ່ມບ້ານ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານວາງແຜນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ທັງໝົດ 2.760 ຄົນ, ສຳເລັດການສ້າງແຜນພັດທະນາກຸ່ມບ້ານແບບມີສ່ວນຮ່ວມທັງໝົດ 133 ກຸ່ມບ້ານໃນ 69 ເມືອງທຸກຍາກ, ລວມມີ 1.620 ໂຄງການ. ເຊິ່ງໄລຍະຜ່ານມາ ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸມັດງົບປະມານ ເພື່ອສຸມໃສ່ໂຄງການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກມີທັງໝົດ 491 ໂຄງການ, ມູນຄ່າ 124 ຕື້ກີບ. ກອງທຶນພັດທະນາບ້ານໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ 528 ບ້ານ, ມີສະມາຊິກ 34.856 ຄອບຄົວ, ໃນ 54 ເມືອງ, ໃນນີ້ມີ 46 ເມືອງທຸກຍາກທີ່ສຸດ, 4 ເມືອງທຸກຍາກ ແລະ 4 ເມືອງທີ່ບໍ່ທຸກຍາກ, ມີທຶນໝູນວຽນທັງໝົດ 42,53 ຕື້ກີບ, ທຶນສະສົມຂອງປະຊາຊົນ 6,78 ຕື້ກີບ, ມີທັງໝົດ 1664 ໂຄງການ; ທະນາຄານສົ່ງເສີມກະສິກຳ ໄດ້ປ່ອຍສິນເຊື່ອໃຫ້ຊາວກະສິກອນເພື່ອນຳໄປປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ແລະ ເຮັດທຸລະກິດຂະ ໜາດນ້ອຍໃນ 140 ເມືອງ, ມີ 4.152 ບ້ານ ແລະ 130.000 ຄອບຄົວເປັນຈຳນວນເງິນສິນເຊື່ອທັງໝົດ 1.284 ຕື້ກີບ. ທະນາຄານນະໂຍບາຍສາມາດປ່ອຍສິນເຊື່ອທັງໝົດ 805 ,55 ຕື້ກີບ, ໃນ 46ເມືອງ, 1 .171 ບ້ານ, 65.431 ຄອບຄົວ. ສາມາດຂະຫຍາຍໜ່ວຍບໍລິການໄດ້ 33 ແຫ່ງ ໃນທົ່ວປະເທດ. ກອງທຶນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ (ທລຍ) ໄດ້ດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຕັ້ງໜ້າຢູ່ 5 ແຂວງ ເປົ້າໝາຍ ຊຶ່ງມີ 21 ເມືອງທຸກຍາກ, 161 ກຸ່ມບ້ານ, 1.900 ບ້ານມີງົບປະມານເຂົ້າໃນ ການປະຕິບັດໂຄງການຕົວຈິງ 203 ຕື້ກີບ, ມີ 1.673 ໂຄງການ (ໄລຍະ 2006-2010). ນອກຈາກນີ້, ກໍ່ຍັງມີກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ ແລະ ກຸ່ມທ້ອນເງິນຕ່າງໆຕື່ມອີກເຊັ່ນ: ກອງທຶນພັດທະນາຂອງຊາວບ້ານເອງ, ກອງທຶນ ແລະ ກຸ່ມທ້ອນເງິນຂອງສະຫະພັນແມ່ຍິງ, ຊາວໜຸ່ມ, ສະຫະພັນກຳມະບານ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ກອງທຶນນ້ຳລິນ, ທະນາຄານເຂົ້າ, ທະນາຄານສັດ, ສະຫະກອນສິນເຊື່ອ, ເງິນຝາກປະຢັດ ແລະ ກອງທຶນອື່ນໆຊຶ່ງອົງການແນວລາວສ້າງຊາດ, ບັນດາ

ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານທຶນຮອນ ແລະ ໄດ້ນຳພາຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ບ້ານຕ່າງໆໃນທົ່ວປະເທດ.

ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຫລຸດລົງໃນລະດັບທີ່ໜ້າພໍໃຈ ຄວາມ ທຸກຍາກໃນແງ່ການຊົມໃຊ້ໄດ້ຫລຸດລົງ, ການຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ສິດໃນການຄອບຄອງຊັບສິນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ອີງໃສ່ຜົນການສຳຫລວດການຊົມໃຊ້ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ໄດ້ເກັບກຳໃນທຸກໆ 5 ປີ ເລີ່ມແຕ່ສົກປີ 1992-1993 ຫາສົກປີ 2007-2008 ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າທ່າອ່ຽງຄວາມທຸກຍາກຂອງ ສປປ ລາວ ໃນລະດັບແຂວງ, ພາກ ແລະ ລະດັບຊາດແມ່ນຫລຸດລົງຕາມລຳດັບ. ແຕ່ປີ 1992-1993 ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກແມ່ນ 46% ຫລຸດລົງເປັນ 39,1%ໃນປີ 1997-1998, 33,5% ໃນປີ 2002-2003[7]ແລະ 27,6% ໃນປີ 2007-2008 ແລະ ສົກປີ 2009-2010 ຍັງເຫຼືອປະມານ 26%. ຈາກຕົວເລກດັ່ງກ່າວສັງເກດໄດ້ວ່າໃນຊ່ວງໄລ ຍະແຕ່ສົກປີ 1992-1993 ຫາສົກປີ 1997-1998 ການຫລຸດລົງຂອງອັດ ຕາຄວາມທຸກຍາກໃນລະດັບຊາດແມ່ນຫລຸດລົງຫລາຍໃນໄລຍະ 10 ປີ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ໃນເຂດຈຸດສຸມບູລິມະສິດ (ໝາຍເຖິງເມືອງທຸກຍາກທີ່ສຸດ) ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ຫຼຸດລົງໃນອັດຕາສ່ວນທີ່ຫຼາຍກວ່າເມືອງອື່ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພື້ນ ຖານໂຄງລ່າງຈຳນວນໜຶ່ງເປັນຕົ້ນແມ່ນຖະໜົນຫົນທາງ,ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ ຫລື ສຸກສາລາທີ່ຮັບໃຊ້ໃຫ້ຫລາຍໆບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານໃນ 47 ເມືອງທຸກຍາກ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ປັບປຸງດີຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ.

ຄວາມທຸກຍາກໃນແຕ່ລະພາກ: ພາກເໜືອ, ພາກກາງ, ແລະ ພາກໃຕ້ ແມ່ນຫລຸດລົງເປັນລຳດັບ. ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນດັ່ງນີ້:

ພາກເໜືອ: ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກໃນເຂດຕົວເມືອງແມ່ນຫລຸດລົງຈາກ 30,6% ໃນສົກປີ 2002-2003 ເປັນ 14,6% ໃນສົກປີ 2007-2008 ແລະ ໃນເຂດຊົນນະບົດຫລຸດລົງຈາກ 39,1%ໃນສົກປີ 2002-2003 ເປັນ 36,5% ໃນສົກປີ 2007-2008. ໃນນັ້ນ, ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າໝູ່ຢູ່ເຂດພາກເໜືອແມ່ນແຂວງໄຊຍະບູລີ ເຊິ່ງຫລຸດລົງຈາກ 25,0%, ໃນສົກປີ 2002-03 ເປັນ 15,7% ໃນສົກປີ 2007-2008, ຖັດມາແມ່ນແຂວງຫລວງພະບາງອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຫລຸດລົງຈາກ 39,5% ໃນສົກປີ 2002-2003 ເປັນ 27,2% ໃນສົກປີ 2007-2008, ໃນຂະນະທີ່ແຂວງຫົວພັນ ຊ້ຳພັດມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກສູງເຖິງ 50,5%.

ພາກກາງ: ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກໃນເຂດຕົວເມືອງແມ່ນ 20,1% ໃນສົກປີ 2002-2003 ເປັນ 22,2% ໃນສົກປີ 2007-2008, ໃນເຂດຊົນນະບົດແມ່ນຫລຸດລົງຈາກ 39,0% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 33,5% ໃນສົກປີ 2007-2008. ໃນນັ້ນ, ແຂວງທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າໝູ່ຢູ່ ເຂດພາກກາງ ແມ່ນແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ເຊິ່ງຫລຸດລົງຈາກ 28,7% ໃນສົກ

---

[7] ທ່າອ່ຽງຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ ສົກປີ 1992-03 ຫາ 2002-03 ສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, ຄະນະກຳມະການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ.

ປີ 2002-2003 ເປັນ 21,5% ໃນສົກປີ 2007-2008 ແລະ ແຂວງທີ່ມີອັດຕາຄວາມທຸກຍາກສູງກວ່າໝູ່ ໃນເຂດພາກກາງ ແມ່ນແຂວງຊຽງຂວາງ ມີເຖິງ 42% ໃນສົກປີ 2007-2008.

ພາກໃຕ້: ໃນເຂດຕົວເມືອງແມ່ນຫລຸດລົງຈາກ 12,8% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 11,3% ໃນສົກປີ 2007-2008 ແລະ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແມ່ນຫລຸດລົງຈາກ 35,5% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 25,5% ໃນສົກປີ 2007-2008 ໃນນັ້ນ, ຢູ່ພາກໃຕ້ແຂວງທີ່ມີອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຕໍ່າກວ່າໝູ່ ແມ່ນແຂວງຈຳປາສັກ ຄື ຫລຸດລົງຈາກ 18,4% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 10%ໃນສົກປີ 2007-2008, ກົງກັນຂ້າມແຂວງເຊກອງ ມີ 51,8% ໃນສົກປີ 2007-2008 ເຊິ່ງເປັນແຂວງທີ່ທຸກຍາກກວ່າໝູ່ໃນພາກໃຕ້. (ລາຍລະອຽດເບິ່ງຕາຕະລາງຊ້ອນທ້າຍ2).

ຮູບສະແດງ 7: ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກແຕ່ປີ 1992-1993 ຫາ 2007-2008

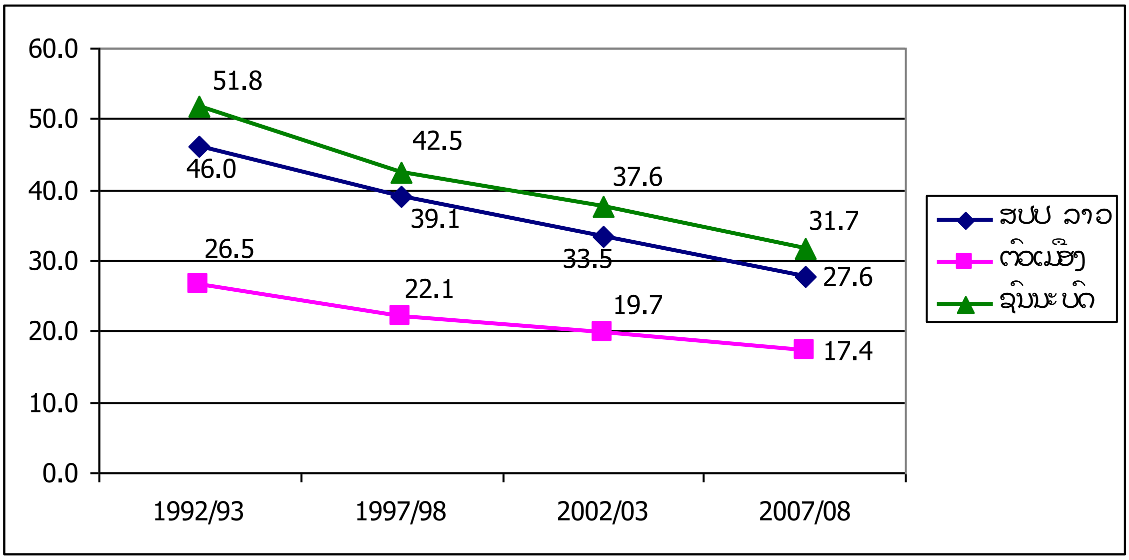

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນຍັງຂ້ອນຂ້າງສູງຖ້າສົມທຽບໃສ່ບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວເຫັນວ່າຍັງຮຸນແຮງຫລາຍໃນເຂດພາກເໜືອທຽບໃສ່ ພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້[8]; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຈາກການວິໄຈຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກແມ່ນຍັງຂຶ້ນກັບທີ່ຕັ້ງພູມສັນຖານເຊັ່ນ: ເຂດຊາຍແດນຕິດກັບຫວຽດນາມ ຍັງເປັນເຂດທີ່ມີຄວາມທຸກຍາກຫຼາຍປະມານ 54,5%, ເຂດຊາຍແດນຕິດກັບພະມ້າ ແມ່ນ 28,2% ແລະ ກຳປູເຈັຍ ແມ່ນ 23,1%; ໃນຂະນະທີ່ເຂດລຽບຕາມແມ່ນ້ຳຂອງ ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຊາຍແດນຕິດກັບໄທ ຄວາມທຸກຍາກ ໃນປີ 2007-2008 ແມ່ນ 16,1%. ເຖິງວ່າອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກ ຫລຸດລົງ 3,8% ຕໍ່ປີ

---

[8] ບົດລາຍງານ ສະພາບຄວາມທຸກຍາກ ຂອງ ສ ປ ປ ລາວ ແຕ່ປີ 2002/03-2007/08, ກົມສະຖິຕິ

ແຕ່ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບພັດເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 32,6 % ເປັນ 35,4 % ຫລື ເພີ່ມຂຶ້ນ 1,7% ຕໍ່ປີ. (ລາຍ ລະອຽດສະເໜີເບິ່ງຕາຕະລາງຊ້ອນທ້າຍ 2). ເຖິງແມ່ນ ວ່າອັດຕາຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຈະຍູ່ໃນລະດັບຕໍ່າກວ່າບັນດາປະເທດໃນຂົງເຂດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ທ່າອ່ຽງດັ່ງກ່າວກໍ່ຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການໄກກະຈາຍ ລາຍໄດ້ ແລະ ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ

ລວມທັງການແກ້ໄຂການເຮັດວຽກນອກລະດູການກະສິກຳ ໃຫ້ທົ່ວເຖິງ ແລະ ເໝາະສົມ.

ຕາຕະລາງ10:ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງບັນດາແຂວງ ໃນທົ່ວປະເທດເປັນ (%)

ລ/ດ	ຊື່ແຂວງ	2002-2003 (Lecs III)	2007-2008 (Lecs IV)
I	**ພາກເໜືອ**		
	ແຂວງຫົວພັນ	51.5	50.5
	ແຂວງຜົ້ງສາລີ	50.8	46.0
	ແຂວງຊຽງຂວາງ	41.6	42.0
	ແຂວງອຸດົມໄຊ	45.1	33.7
	ແຂວງບໍ່ແກ້ວ	21.1	32.6
	ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ	22.8	30.5
	ແຂວງຫລວງພະບາງ	39.5	27.2
	ແຂວງໄຊຍະບູລີ	25.0	15.7
II	**ພາກກາງ**		
	ແຂວງຄຳມ່ວນ	33.7	31.4
	ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ	43.1	28.5
	ແຂວງວຽງຈັນ	19.0	28.0
	ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ	28.7	21.5
	ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ	16.7	15.2
III	**ພາກໃຕ້**		
	ແຂວງເຊກອງ	41.8	51.8
	ແຂວງສາລະວັນ	54.3	36.3
	ແຂວງອັດຕະປື	44.0	24.6
	ແຂວງຈຳປາສັກ	18.4	10.0

ຕໍ່ລາຄາບັນດາປັດໃຈທີ່ເປັນທ່າແຮງ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກໃນໄລຍະຜ່ານມາ:

- **ການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງ:** ໃນໄລຍະຜ່ານມາເສດຖະກິດໂດຍລວມຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວເລີ່ມແຕ່ມີການຫັນປ່ຽນນະໂຍບາຍເສດຖະກິດແບບລວມສູນມາເປັນເສດຖະກິດຕະຫລາດ, ເຫັນໄດ້ວ່າລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນເພີ່ມຂຶ້ນຕາມລຳດັບ. ການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດ

ເຈນ ແມ່ນໃນພາກການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກະສິກຳຂອງປະຊາຊົນ ແມ່ນມີການເພີ່ມຂຶ້ນຕະຫລອດ, ຈຳນວນໂຮງຈັກໂຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍກໍ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ໃນພາກການຜະລິດສິນຄ້າກະສິກຳຂອງປະຊາຊົນກໍ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເປັນຂະບວນ ແລະ ມີໜໍ່ແໜງໃໝ່ເກີດຂຶ້ນໃນຫລາຍທ້ອງຖິ່ນ, ເຊິ່ງການຜະລິດທີ່ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນ: ສາລີ, ອ້ອຍ, ຖົ່ວເຫຼືອງ, ຊາ, ກາເຟ ແລະ ອື່ນໆ ລວມທັງຂະບວນການປູກພືດ, ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳເພື່ອສົ່ງອອກ, ການລ້ຽງສັດປະເພດຕ່າງໆທີ່ເປັນລັກສະນະຟາມແມ່ນເກີດຂຶ້ນຫຼາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ[9].

- **ການເຕີບໂຕທາງດ້ານການຊົມໃຊ້ຕໍ່ຫົວຄົນ** ລະດັບການຊົມໃຊ້ຕໍ່ຫົວຄົນຂອງປະຊາຊົນລາວແມ່ນມີການເຕີບໂຕເປັນລຳດັບ ເລີ່ມແຕ່ສົກປີ 1992-1993 ເປັນຕົ້ນມາ. ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການຊົມໃຊ້ສູງກວ່າເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ ແມ່ນສູງກວ່າອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງຄົວເຮືອນທີ່ມີລະດັບການຊົມໃຊ້ຕໍ່າກວ່າເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ. ຈາກທ່າແຮງເສດຖະກິດທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຕະຫລອດໄລຍະທີ່ຜ່ານມາສົ່ງຜົນໃຫ້ປະຊາຊົນມີລາຍໄດ້ທີ່ດີຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້, ກາຍເປັນປັດໃຈໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍລວມຫລຸດລົງ. ການຊົມໃຊ້ສະເລ່ຍຕໍ່ເດືອນຂອງຄົວເຮືອນແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍ 14 ,8% ຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນຕົວເມືອງ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 12% ແລະ ຊົນນະບົດແມ່ນ 16,4%. ແຂວງທີ່ມີການຊົມໃຊ້ຂອງຄົວເຮືອນເພີ່ມຂຶ້ນສູງສຸດແມ່ນແຂວງໄຊຍະບູລີ ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 22.5% ຕໍ່ປີ (ຫລື 2,8 ເທື່ອ ໃນປີ 2007-2008 ເມື່ອທຽບໃສ່ປີ 2002-2003), ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນສູງກວ່າລະດັບສະເລ່ຍຂອງທົ່ວປະເທດ.

- **ການສຸມໃສ່ໃນການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ** ການຈັດສັນງົບປະມານ ແລະ ບັນດາໂຄງການທີ່ສຸມໃສ່ວຽກງານພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃນລະດັບແຂວງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຂດຈຸດສຸມບູລິມະສິດ ໃນໄລຍະຜ່ານມາເຫັນວ່າມີການເຕີບໂຕຫລາຍ. ບັນດາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໄດ້ອະນຸມັດທຶນເຂົ້າໃນວຽກງານພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກກໍ່ຄືການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາໃນແຕ່ລະປີປະມານ 300-350 ກວ່າຕື້ກີບ, ສະເພາະສົກປີ 2008-2009 ມີເຖິງ 296 ຕື້ກີບ, ລວມມີ 440 ໂຄງການ, ໃນນັ້ນລັດຖະບານຈັດສັນສະເພາະມີ 36 ຕື້ກີບ ແລະ 164 ໂຄງການ[10]. ຈາກທ່າແຮງດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກໃນແຕ່ລະແຂວງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດມີການຫລຸດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

---

[9]®ö©-¦½ÍÑ-®- ¡¾-¥ñ©ªˆ¤¯½ªò®ñ© Á°--²ñ©ê½-¾-À¦©«½¡ò©Œ¦ñ¤£ö´ ¢º¤-®ñ-©¾-Á¢¸¤ 2007/2008

[10]®ö©-ì¾¨-¤¾--°ö-¦¿-Àìñ© ¢º¤-¡º¤-¯½§÷´ £½-½-§š-¿ ²ñ©ê½-¾-§ö--½®ö© -Áì½ ìö®ìÉ¾¤-£¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Á¹È¤-§¾©¯½¥¿-¯ó 2008

- **ການພັດທະນາຊົນນະບົດ:** ແມ່ນອີກທີ່ສຳຄັນ ແລະ ເປັນອີກບູລິມະສິດຈຸດສຸມໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ -ສັງຄົມ ລະດັບພາກພື້ນ. ໃນໄລຍະຜ່ານມາລັດຖະບານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສະໜັບສະໜູນ ອຸດສາຫະກຳຂະໜາດນ້ອຍໄປຄຽງຄູ່ກັບການສ້າງອີກເຮັດງານທຳ, ປັບປຸງ ແລະ ສົ່ງເສີມລະບົບເຄືອຂ່າຍການຂົນສົ່ງ ແລະ ສື່ສານ ແລະ ປັບປຸງເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ໂດຍຜ່ານ ການຊຸກຍູ້ການຜະລິດແບບຄອບຄົວຫັນໄປສູ່ການຜະລິດແບບສິນຄ້າ ແລະ ຕະຫຼາດ, ການສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການປະກອບອາຊີບ ແລະ ດຳເນີນທຸລະກິດ ແມ່ນໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງກວ້າງຂວາງລວມທັງ ການຕອບສະໜອງສິນເຊື່ອ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ. ໃນສົກປີ 2007-2008 ອັດຕາສ່ວນຂອງບ້ານທີ່ມີຕະຫຼາດ 51%. ນອກຈາກນີ້, ກໍ່ໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍທີ່ດິນ, ການມອບກຳມະສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນທີ່ຍາວນານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຜູ້ເຮັດການຜະລິດ ເພື່ອພັດທະນາປ່າແລະປູກໄມ້ໄລຍະຍາວ. ໃນສົກປີ 2007-2008 ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ 95% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດແມ່ນເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ. ທັງໝົດນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມທຸກຍາກຢູ່ເຂດຊົນນະບົດແມ່ນຫຼຸດລົງຈາກ 37,6% ໃນສົກປີ 2002-03 ມາເປັນ 31,7% ໃນສົກປີ 2007-2008. ການເຂົ້າເຖິງລະບົບພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນກໍ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງດີຂຶ້ນເປັນກ້າວໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຈຳນວນບ້ານທີ່ມີໂຮງຮຽນປະຖົມໃນບ້ານ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກ 79% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 89% ໃນສົກປີ 2007-2008, ສະເພາະບ້ານໃນເຂດຊົນນະບົດແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 80% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 91% ໃນສົກປີ 2007-2008, ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືໂດຍລວມແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 85% ໃນສົກປີ 2002-2003 ມາເປັນ 87% ໃນສົກປີ 2007-2008. ຄຽງຄູ່ກັບການສຶກສາ, ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານສາທາລະນະສຸກກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ຈາກຕົວເລກໃນສົກປີ 2007-2008 ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ 66% ຂອງບ້ານແມ່ນມີຖົງຢາ ຫຼື ຊຸດເຄື່ອງມືປະຈຳບ້ານ ທຽບໃສ່ສົກປີ 2002-2003 ມີພຽງແຕ່ 36%. ນອກຈາກນີ້ ການເຂົ້າເຖິງພື້ນຖານໂຄງລ່າງອື່ນໆ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນການນຳໃຊ້ໄຟຟ້າແມ່ນມີການເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍທຽບໃສ່ສົກປີ 2002-2003 ແມ່ນລື່ນ ຄາດໝາຍປະມານ 50%. ທາງດ້ານສຸຂະອານາໄມກໍ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ 78% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດແມ່ນສາມາດເຂົ້າເຖິງນ້ຳສະອາດ.

ຈາກຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ຕ້ອງການຫັນໃຫ້ປະຊາຊົນໄປເຮັດອາຊີບຄົງທີ່ອື່ນໆແທນ ເຊິ່ງມາຮອດປະຈຸບັນນີ້ ເນື້ອທີ່ໄຮ່ໝູນວຽນຍັງເຫລືອຢູ່ 76 ພັນເຮັກຕາ ແລະ ໄຮ່ເລື່ອນລອຍແມ່ນ 3,8 ພັນເຮັກຕາ (ຫລຸດລົງຈາກ 4,6 ພັນເຮັກຕາ) ໃນສົກປີ 2008-2009, ຖ້າທຽບໃສ່ໄລຍະ 5 ປີທີ່ຜ່ານມາແມ່ນຫລຸດລົງປະມານ 33%. ໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ການປັບປຸງລະບົບການປົກຄອງໃນຂັ້ນຮາກຖານກໍ່ມີການປັບປຸງຢ່າງໜັກແໜ້ນ ຂຶ້ນຕື່ມ. ຖັນແຖວພະນັກງານໄດ້ຮັບການອົບຮົມຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ກາຍເປັນພະນັກງານຫລັກແຫລ່ງປະກອບເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ ແລະ ລັດຫລາຍສົມຄວນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນຜົນສຳເລັດໜຶ່ງທີ່ຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນເຖິງແນວທາງໃນການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຢ່າງຮອບດ້ານຂອງພັກ ໂດຍຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງຕາມຍຸກສະໄໝ.

- **ການຫັນຈາກການຜະລິດກະສິກຳໄປສູ່ອຸດສາຫະກຳ** ການປ່ຽນແປງຂອງໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໂດຍສະເພາະແມ່ນເລັ່ງໃສ່ 3 ຂະແໜງການຄື: ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ແມ່ນສົ່ງຜົນໂດຍກົງໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງອັດຕາສ່ວນຂອງຜົນຜະລິດ. ຈາກບົດລາຍງານການຕີລາຄາຄວາມທຸກຍາກໃນ ສປປ ລາວ ປີ 2006 ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການເຕີບໂຕຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳນັບແຕ່ປີ 2000 ເປັນຕົ້ນມາ ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 12%[11]. ຈາກປະກົດການດັ່ງກ່າວສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ການເຕີບໂຕທາງດ້ານຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ຈະສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນມີລະດັບລາຍໄດ້ທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລະດັບຄວາມທຸກຍາກໂດຍລວມຫລຸດລົງເທື່ອລະກ້າວ.

- **ການພັດທະນາທາງດ້ານຂະແໜງສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ** ການປັບປຸງວຽກງານດ້ານການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກຂອງລັດຖະບານໃນໄລຍະຜ່ານມາ ເລີ່ມແຕ່ປີ 2001 ມີການຂະຫຍາຍຕົວສູງ. ໃນປີ 2005 ການລົງທຶນດ້ານຂະແໜງການສຶກສາທັງໝົດມີ 1.025,64 ຕື້ກີບ. ຈາກບົດລາຍງານສະຖິຕິປະຈຳປີ 2008 ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າດ້ານການສຶກສາ, ຈຳນວນໂຮງຮຽນທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ (ອະນຸບານ, ປະຖົມ, ມັດທະຍົມ, ວິທະຍາໄລ), ຈຳນວນຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງນັບແຕ່ປີ 1990 ເປັນຕົ້ນມາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ຈຳນວນນັກຮຽນລົງທະບຽນຮຽນ, ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນສຸດທິ ແລະ ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີ. ສຳລັບວຽກງານສາທາລະນະສຸກກໍ່ແມ່ນ

[11] ®ö©-ì¾¨-¤¾- ¡¾--ªó-ì¾£¾-£¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Ã- ¦¯ ì¾¸, -ñ®-ÁªÈ-À¢©-ê‰¤²¼¤ ¹³⁄₄-À¢©-²ø-¦ø¤Œ¡¾--ÍÐ©°Èº-- £¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Ã- 15 ¯ó °È¾--´¾. ¦ø--¦½«òªò-Á¹È¤-§¾©, £½-½-¡¿´½-¡¾--Á°-¡¾- Áì½ ¡¾--ìö¤êô--.

ອີກຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ລັດຖະບານໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຖືເປັນວຽກບູລິມະສິດໃນໄລຍະຜ່ານມາ. ສະເພາະໄລຍະປີ 2001-2005 ໄດ້ອະນຸມັດທຶນທັງໝົດເຂົ້າໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ 96 ຕື້ກີບລວມມີ 15 ໂຄງການ, ໃນນັ້ນ 12 ໂຄງການ ແມ່ນກ່ຽວກັບການພັດທະນາດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ, 3 ໂຄງການ ແມ່ນກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງລະບົບການເງິນທີ່ຍືນຍົງ, ໂຄງການປັບປຸງກົນໄກ, ສ້າງກົດລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍເພື່ອສຸຂະພາບ[12]. ຈາກບົດລາຍງານສະຖິຕິປະຈຳປີ 2008 ສະແດງໃຫ້ເຫັນອີກວ່າຈຳນວນໂຮງໝໍ, ສຸກສາລາ, ຈຳນວນແພດ ແລະ ພະຍາບານ ແມ່ນມີການເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີຊຶ່ງສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຕາຍລວມ, ອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່, ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກຫລຸດລົງຕາມລຳດັບ. ຈາກບັນດາປັດໃຈເຫລົ່ານີ້ ເຮັດໃຫ້ມາດຖານຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຮັບການປັບປຸງດີຂຶ້ນ.

- **ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ** ພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນຢູ່ຊົນນະບົດ ເພື່ອບໍລິການຮັບໃຊ້ສັງຄົມ ແລະ ການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນເປັນຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງ , ລະບົບໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ໄຟຟ້າ ແລະ ອື່ນໆໄດ້ ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນ. ໃນປີ 2008 4.923 ບ້ານ ແມ່ນມີເສັ້ນທາງທປິວໄດ້ 2 ລະດູ, ໃນທຸກເມືອງ ແລະ ປະມານ 60% ຂອງບ້ານທັງໝົດແມ່ນສາມາດຕິດຕໍ່ທາງໂທລະສັບໄດ້ ແລະ ປະມານ 49% ຂອງບ້ານທັງໝົດສາມາດຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ[13]. ນອກຈາກນີ້, ຂະແໜງພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່ ກໍ່ມີຜົນກະທົບທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມຕໍ່ການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ຂອງປະຊາຊົນຢູ່ບໍລິເວນເຂດສຳປະທານ ແລະ ບໍລິເວນເຂດພັດທະນາຂອງໂຄງການຕ່າງໆເປັນຕົ້ນແມ່ນການຈັດສັນອາຊີບ ແລະ ການຕັ້ງຖິ່ນຖານຄົງທີ່, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ກິດຈະກຳສ້າງລາຍຮັບຂອງປະຊາຊົນ, ກໍ່ຄືການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳ - ສັງຄົມອື່ນໆເຊັ່ນ: ໂຄງການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2, ໂຄງການນ້ຳງື່ມ 2, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນບໍ່ຄຳເຊໂປນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ. ທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ.

- **ການເຕີບໂຕຂອງປະຊາກອນທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມທຸກຍາກ** ຂະໜາດຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການເຕີບໂຕຂອງພົນລະເມືອງ ແມ່ນຕິດພັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນກັບການພັດທະນາ. ຈາກຜົນການ ສຳຫລວດການຊົມໃຊ້

---

[12]®ö©-ì¾¨-¤¾--¡¾-¥ñ©ª˜¤¯½ªò®ñ©-Á°--²ñ©ê½-¾¸¼¡-¤¾--¦¾ê¾ì½-½-¦÷¡ ¯ó 2001-2005-. ¡½§¸¤-¦¾ê¾ì½-½-¦÷¡

[13]®ö©-ì¾¨-¤¾--°ö-¦¿-Àìñ© ¢º¤-¡º¤-¯½§÷´ £½-½-§š-¿ ²ñ©ê½-¾-§ö--½®ö© -Áì½ ìô®ìÉ¾¤-£¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Á¹È¤-§¾©, ¯ó 2008

ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນທຸກສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນອາໄສຢູ່ໃນຄົວເຮືອນທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ມີອັດຕາການເອື່ອຍອີງສູງກວ່າຄົນບໍ່ທຸກ. ຈາກການສຳຫລວດພົນລະເມືອງ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສປີ 2005 ພົບວ່າອັດຕາສ່ວນຂອງຄົວເຮືອນຂະໜາດໃຫຍ່ໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນຫລຸດລົງຕາມລຳດັບແຕ່ປີ 1985-2005. ຢູ່ໃນ 47 ເມືອງບູລິມະສິດເຫັນວ່າຈາກສົກປີ 1992-1993 ຫາສົກປີ 1997-1998 ຄວາມທຸກຍາກແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນໄປພ້ອມໆກັບການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຂະໜາດຂອງຄົວເຮືອນ ແລະ ໄລຍະຕໍ່ມານັບແຕ່ສົກປີ 1997-1998 ຫາສົກປີ 2002-2003 ການຫລຸດລົງຂອງຄວາມທຸກຍາກແມ່ນຫລຸດລົງພ້ອມໆກັບການຫລຸດລົງຂອງຂະໜາດຄົວເຮືອນ[14]ແລະ ໃນສົກປີ 2007-2008 ກໍ່ເຊັ່ນກັນ[15]. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນວ່າການເຕີບໂຕຢ່າງຊ້າໆຂອງພົນລະເມືອງແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນໃນການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ.

[2]. ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ

ຜ່ານມາລັດຖະບານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດຈຸດສຸມພັດທະນາ 6 ເຂດຂອງສູນກາງເຊັ່ນ: ເມືອງໄຊສົມບູນ ແຂວງວຽງຈັນ (ຂຸດສຸມຜາລະແວກ, ຈຸດ ສຸມເມືອງອ່າວ, ຈຸດສຸມເມືອງອ້ອມ, ຈຸດສຸມລ່ອງແຈ້ງ), ແຂວງຊຽງຂວາງ (ຈຸດສຸມສັນທ້ວງເມືອງຄູນ ແລະ ຈຸດສຸມນໍ້າເມືອງຜາໄຊ), ໃນບັນດາເຂດຈຸດສຸມດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງ, ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການ ຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ແລະ ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຊົນນະບົດ ເຮັດໃຫ້ເກີດມີກຸ່ມການຜະລິດ ແລະ ກຸ່ມທ້ອນເງິນຫລາຍຂຶ້ນ; ຢູ່ແຂວງຈຳປາສັກ, ແຂວງອັດຕະປື, ແຂວງເຊກອງ ແລະ ແຂວງຫົວພັນເຊິ່ງໄດ້ມີການຈັດສັນງົບປະມານໃຫ້ແກ່ເຂດດັ່ງກ່າວທັງໝົດ 81 ຕື້ກີບ, ໂດຍສຸມໃສ່ ການຈັດສັນບ້ານ , ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ສ້າງອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ປະຊາຊົນ; ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຈຳນວນນຶ່ງ ເຊັ່ນ: ຖະໜົນຫົນທາງ, ໂຄງລ່າງກະສິກຳ, ສຶກສາ, ສາທາ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂເອື້ອອຳນວຍໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ; ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າຂອງປະຊາຊົນ, ບູລະນະ ແລະ ປັບປຸງກົງຈັກອຳນາດການປົກຄອງຢູ່ທ້ອງຖິ່ນຮາກຖານໃຫ້ມີຄຸນນະພາບໃໝ່, ມີຄວາມປອດ

[14]®ö©-ì¾¨-¤¾- ¡¾--ªó-ì¾£¾-£¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Ã- ¦¯ ì¾¸, -ñ®-ÁªÈ-À¢©-ê‰¤²¼¤ ¹¾-À¢©-²ø-¦ø¤Œ¡¾--ÍÐ©°Èº--£¸¾´ê÷¡-¨¾¡-Ã- 15 ¯ó °È¾--´¾. ¦ø--¦½«òªò-Á¹È¤-§¾©, £½-½-¡¿´½-¡¾--Á°-¡¾- Áì½ ¡¾--ìö¤êô--.

[15]¡¾--£¾©-£½-À--À®œº¤ªí--¥¾¡-¡¾--¦¿-Í¸© Lecs4 ¯ó 2007/08. ¡ö´«òªò-, ¡½§¸¤-Á°-¡¾- Áì½ ¡¾--ìö¤êô-.

ໃສອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນດີຂື້ນເທື່ອລະກ້າວ.

3.3.2. ດ້ານການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ສັງເກດເຫັນວ່າວຽກງານການສຶກສາໄດ້ສືບຕໍ່ປັບປຸງຕາໜ່າງການສຶກສາ ແລະ ຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນລະບົບສາມັນສຶກສາໄປສູ່ທ້ອງຖິ່ນເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໂດຍສະເພາະກໍ່ແມ່ນຢູ່ບັນດາເມືອງທຸກຍາກ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ມີການຍົກລະດັບໃຫ້ຄູສອນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາດຖານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄູຜູ້ທີ່ຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ, ເຂດທີ່ຂາດແຄນຄູມາຍົກລະດັບໃນລະບົບຕໍ່ເນື່ອງຢູ່ຕາມສະຖາບັນສ້າງຄູໃຫ້ຫລາຍຂື້ນ ເພື່ອເປັນການແນໃສ່ຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ຄຸນະພາບຂອງການສຶກສາມີການຫັນປ່ຽນເທື່ອລະກ້າວ.

ການຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນລ້ຽງເດັກ ແລະ ອະນຸບານເພີ່ມຂື້ນຈາກ 969 ແຫ່ງໃນປີ 2005 ມາເປັນ 1.284 ແຫ່ງໃນປີ 2009 ເພີ່ມຂື້ນ 315 ແຫ່ງ ຄິດສະເລ່ຍເພີ່ມຂື້ນປີລະ 3% ເຮັດໃຫ້ ອັດຕາການ ເຂົ້າຮຽນຂອງເດັກໃນເກນອາຍຸ 3-4 ປີ ບັນລຸໄດ້ 14,6% (ຄາດໝາຍຂອງການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ຫຼື EFA ແມ່ນ 10,4% ໃນສົກຮຽນປີ 2009-2010) ແລະ ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນ ຂອງເດັກອາຍຸ 5 ປີ ບັນລຸ 36,7% (ຄາດໝາຍຂອງການສຶກສາ ເພື່ອທຸກຄົນ ຫຼື EFA ແມ່ນ 27,4% ໃນສົກຮຽນປີ 2009-10). ໂຮງຮຽນປະຖົມໄດ້ເພີ່ມຈາກ 8.573 ແຫ່ງໃນປີ 2005 ມາເປັນ 8.968 ແຫ່ງ ໃນສົກປີ 2009-2010, ເພີ່ມຂື້ນຈຳນວນ 395 ແຫ່ງ, ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມ ເພີ່ມຂື້ນຈາກ 84,2% ໃນປີ 2005-2006 ມາເປັນ 93% ໃນສົກປີ 2009-2010 (ຄາດໝາຍ ຂອງການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ຫຼື EFA ແມ່ນ 88,8% ໃນສົກຮຽນປີ 2009-2010). ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ສະແດງເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງລັດຖະບານໃນການຂະຫຍາຍໂອກາດໃຫ້ພົນລະເມືອງລາວທັງຍິງ ແລະ ຊາຍບໍ່ວ່າຢູ່ເຂດຕົວເມືອງ ຫລື ເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກສອກຫລີກໃຫ້ມີໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຢ່າງທົ່ວເຖິງກັນ. ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາວຽກງານການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມແລ້ວ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນກໍ່ຄືຊຸມຊົນໄດ້ພ້ອມກັນພັດທະນາການສຶກສາຂັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຢ່າງແຂງແຮງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະຕິບັດຍຸດທະສາດການປະຕິຮູບລະບົບ ການສຶກສາແຫ່ງຊາດຈາກ 5+3+3 ເປັນ 5+4+3, ໄດ້ຍົກລະດັບຄູສອນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາດຖານຢູ່ສະຖາບັນສ້າງຄູຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ປະຈຸບັນມີຄູສອນທົ່ວປະເທດ 58.404 ຄົນ ເພີ່ມຂື້ນ 34% ທຽບ ໃສ່ປີ 2005. ນອກນັ້ນບັນດາສະຖາບັນອາຊີວະສຶກສາ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລກໍ່ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍເພີ່ມຂື້ນຢູ່ບາງບ່ອນເປັນຕົ້ນ:
ມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ(ຫຼວງພະບາງ), ມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ,

ມະຫາວິທະຍາໄລວິທະຍາສາດການແພດ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລຈຳປາສັກ . ປະຈຸບັນມີສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ 154 ແຫ່ງ ມີນັກສຶກສາ 122.026 ຄົນ. ລັດຖະບານໄດ້ມີການລົງທຶນໂດຍໄດ້ນຳໃຊ້ງົບປະມານລາຍຈ່າຍຂອງລັດຖະບານເຂົ້າໃສ່ຂະແໜງການສຶກສາເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ11,63% ປີ 2005 ມາເປັນ 13,21% ໃນປີ 2009. ອັນພົ້ນເດັ່ນແມ່ນພາກເອກະຊົນໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການສຶກສານັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນ. ການລຶບລ້າງຄວາມບໍ່ຮູ້ໜັງສືໃຫ້ເປົ້າໝາຍຕ່າງໆດຳເນີນໄປເປັນປົກກະຕິ, ມາຮອດປະຈຸບັນທົ່ວປະເທດມີຜູ້ຮູ້ໜັງສືເພີ່ມຂຶ້ນ.

3.3.3. ດ້ານສາທາລະນະສຸກ

ໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເບີ່ງແຍງ ແລະ ປັບປຸງສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນ ຕາມທິດທີ່ເອົາວຽກງານການປ້ອງກັນພະຍາດເປັນຕົ້ນຕໍ, ການປິ່ນປົວເປັນສຳຄັນ, ຕາໜ່າງສາທາລະນະສຸກໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວໄປພ້ອມກັບການບຳລຸງສ້າງແພດໝໍລະດັບຕ່າງໆເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີ, ເຮັດໃຫ້ປະ ຊາຊົນໄດ້ຮັບການບໍລິການສາທາລະນະສຸກຂັ້ນພື້ນຖານຢ່າງກວ້າງຂວາງແລະມີຄຸນນະພາບດີຂຶ້ນ. ອາຍຸຍືນສະເລ່ຍປະມານ 64,7 ປີ (ແມ່ຍິງປະມານ 66,7 ປີ, ຜູ້ຊາຍປະມານ 62,7 ປີ). ສູ້ຊົນໃຫ້ປະຊາ ຊົນເຂົ້າເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍລິການ ສາທາລະນະສຸກຂັ້ນພື້ນຖານກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ , ໄດ້ຮັບການປັບປຸງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ . ຕາໜ່າງສາລະນະສຸກໄດ້ສືບຕໍ່ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວໃນຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ການບຳລຸງສ້າງພະນັກງານແພດໝໍລະດັບຕ່າງໆເພີ່ມຂຶ້ນ, ປະຈຸບັນມີແພດໝໍທັງໝົດ 9.861 ຄົນ ເພີ່ມຂຶ້ນ 2.897 ຄົນ, ສຸກສາລາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 813 ແຫ່ງ; ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງສາທາລະນະສຸກຈຳນວນຫນຶ່ງ ເປັນຕົ້ນ: ສູນວິໄຈ, ໂຮງໝໍເມືອງ; ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ການກໍ່ສ້າງບ້ານສາທາລະນະສຸກແບບຢ່າງຕາມ 8 ເນື້ອໃນຂອງການຮັກສາສຸຂະພາບຂັ້ນຕົ້ນໃນຂອບຂອງການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານ ພັດທະນາ ; ແພດໝໍ ແລະ ພະຍາບານກໍໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນພາກທິດສະດີ ແລະ ພາກການປະຕິບັດຕົວຈິງໃນການບໍລິການຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນພ້ອມທັງມີຈັນຍາບັນໃນການປິ່ນປົວ, ການສັກ ຢາ ແລະ ຢອດຢາກັນພະຍາດໃຫ້ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ບັນລຸໄດ້ 71% ທຽບໃສ່ເປົ້າໝາຍຕົວຈິງ; ການສຸຂະສຶກສາ ແລະ ໂພສະນາການພາຍຫລັງໄພນ້ຳຖ້ວມກໍ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນ;
ການສະຫນອງນ້ຳສະອາດບັນລຸໄດ້ 78%;
ອັດຕານຳໃຊ້ວິດຖ່າຍຂອງປະຊາຊົນບັນລຸໄດ້ 52%;
ອັດຕານຳໃຊ້ວິດຖ່າຍຂອງໂຮງຮຽນບັນລຸໄດ້ 48%;

ສາມາດສະຫນອງມຸ້ງຍ້ອມຢາໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເຂດສ່ຽງຕໍ່ໄຂ້ຍຸງໄດ້ 1,6 ລ້ານດາງ; ເອົາໃຈໃສ່ຕ້ານ ແລະ ປ້ອງກັນການແຜ່ພະຍາດໂລກເອດໃຫ້ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ໂດຍສະເພາະກຸ່ມສາວບໍລິການໄດ້ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ ແລະ ປ້ອງກັນເຖິງ 80%; ອັດຕາການຕິດເຊື້ອຫຼຸດລົງຕໍ່າກວ່າ 1%, ອັດຕາການປິ່ນປົວວັນນະໂລກປອດບັນລຸໄດ້ 92%; ອັດຕາການເປັນໄຂ້ຍຸງກໍ່ໄດ້ຫຼຸດລົງຫຼາຍພໍສົມຄວນໃນໄລຍະຜ່ານມາ. ໄດ້ຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງກອງທຶນ ປະກັນສຸຂະພາບຊຸມຊົນມາຮອດປະຈຸບັນມີທັງຫມົດ 9 ແຂວງ, 20 ເມືອງ, ກວມເອົາ 934 ບ້ານ, ມີ 19.211 ຄອບຄົວ, ມີສະມາຊິກຫລືຜູ້ປະກັນຕົນທັງຫມົດ 111,6 ພັນຄົນ ເທົ່າກັບ 3,7% ຂອງປະຊາຊົນເປົ້າຫມາຍ (3 ລ້ານຄົນ) ແລະ 1,8% ຂອງປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ. ລະບົບເຝົ້າລະວັງ ແລະ ເຕືອນໄພລ່ວງຫນ້າການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດສາມາດຕິດຕາມ ແລະ ໂຕ້ຕອບການລະບາດ ຂອງພະຍາດໄຂ້ຫວັດສັດປີກ 2 ຄັ້ງ ແລະ ໄຂ້ຫວັດໃຫຍ່ສາຍພັນໃຫມ່ H1N1 ໄດ້ຢ່າງທັນການ.

3.3.4. ດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະເຕັກໂນໂລຊີ

ປະກາດໃຊ້ກົດຫມາຍຊັບສິນທາງປັນຍາ, ກົດຫມາຍມາດຕະຖານການຂຶ້ນທະບຽນນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ, ປະກາດໃຊ້ມາດຖານແຫ່ງຊາດ ດ້ານຜະລິດຕະພັນອັດຖຸກໍ່ສ້າງ, ຜະລິດຕະພັນອາຫານ ແລະ ກະສິກຳ ຈຳນວນ 6 ມາດຖານ. ສຳເລັດການຄົ້ນຄວ້າປູກເຊື້ອຈຸລິນຊີ ແລະ ທົດລອງປູກເຊື້ອໃສ່ໄມ້ ກິດສະຫນາ, ການສ້າງລະບົບການບໍລິຫານລັດແບບເອເລັກໂຕນິກ ສຳເລັດ 40%, ສ້າງສູນບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານແບບເອເລັກໂຕນິກໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ 11 ແຫ່ງ, ສ້າງໂປຣແກຣມລະບົບພາສາລາວໃນຄອມພິວເຕີ, ສາມາດແກ້ໄຂການຮ້ອງຟ້ອງ ສິດທາງຊັບສິນທາງປັນຍາໄດ້ຈຳນວນ 20 ກໍລະນີ ແລະໄດ້ທຳລາຍສິນຄ້າປອມແປງ. ສຳເລັດການຄົ້ນຄວ້າການນຳໃຊ້ນ້ຳມັນພືດທີ່ໃຊ້ແລ້ວມາໃຊ້ໃນເຄື່ອງຈັກກາຊວນ. ນອກຈາກນີ້ຍັງໄດ້ສຳເລັດການຕິດຕັ້ງເສົາຮັບສັນຍານ Wimax ຢູ່ບັນດາແຂວງ ໄດ້ 16 ເສົາ, ເຊິ່ງຄາດວ່າໂຄງການບໍລິຫານລັດແບບເອເລັກໂຕນິກຈະໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ ໃນເດືອນ 6 ປີ 2009, ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຫ້ອງການສວນອຸທິຍານວິທະຍາສາດແຫ່ງຊາດ ຢູ່ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ (ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງລັດຖະບານລາວ ແລະ ລັດຖະບານອີຕາລີ).

3.3.5. ດ້ານຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ

ໄດ້ສຸມໃສ່ການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ສ້າງບຸກຄະລາກອນເພື່ອເຮັດຫນ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກຕໍ່ວຽກງານດັ່ງກ່າວ ແນໃສ່ຮັບປະກັນການພັດທະນາເສດຖະກິດໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ດ້ວຍຈັງຫວະການເຕີບໂຕທີ່ໄວ ຕິດພັນກັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ;

ໄດ້ລິເລີ່ມວຽກງານການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳແບບປະສົມປະສານ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ທີ່ສອດຄ່ອງ ກັບການຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດພາຄີສັນຍາແມ່ນ້ຳຂອງ 1995 ວ່າດ້ວຍການພັດທະນາອ່າງແມ່ນ້ຳແບບຍືນຍົງ ໂດຍຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາແຜນງານຫຼັກທີ່ນອນຢູ່ໃນແຜນຍຸດທະສາດ 2009-10 ຂອງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນ ແລະ ບັນດາປະເທດຄູ່ເຈລະຈາໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນເທິງ ເພື່ອຈຸດປະສົງການພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ອ່າງແມ່ນ້ຳໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊາດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ.

ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາແຜນງານໃນສີ່ປະເທດສະມາຊິກ ຊຶ່ງມີບາງຜົນສຳເລັດອັນພົ້ນເດັ່ນຂອງການຮ່ວມມືກັບຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນດັ່ງນີ້:

ໃນແຜນງານພັດທະນາອ່າງ (BDP) ໄດ້ສຳເລັດການສຶກສາສະພາບໃນເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳສາຂາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງໃນ ສປປລາວ ແລະ ໄດ້ສຳເລັດການສັງລວມບັນດາໂຄງການກ່ຽວກັບການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ໄດ້ກຳນົດ 9 ໂຄງການບູລິມະສິດໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ 40 ໂຄງການບູລິມະສິດຢູ່ ສປປ ລາວ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳແບບປະສົມປະສານ.

ແຜນງານສິ່ງແວດລ້ອມ ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງບົດລາຍງານຄຸນນະພາບນ້ຳໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ການເກັບຂໍ້ມູນ ແລະ ຂື້ນບັນຊີເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບດິນບໍລິເວນນ້ຳໃນທົ່ວອ່າງແມ່ນ້ຳຕອນລຸ່ມ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ 4 ປະເທດສະມາຊິກໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບ ພະຍາກອນນ້ຳແບບປະສົມປະສານ.

ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງຕັ້ງສູນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບັນເທົາໄພນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ການສຶກສາຄຸ້ມຄອງ ນ້ຳຖ້ວມ ໃນບັນດາປະເທດສະມາຊິກ; ສຳເລັດການສັງລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານພູມສາດ ແລະ ການຈຳ ລອງອຸທົກກະສາດ ແລະ ສັງລວມຂໍ້ມູນອຸຕຸນິຍົມ-ອຸທົກກະສາດ.

ສຳເລັດການສຳຫຼວດສະພາບການເດີນເຮືອຢູ່ເຂດອັນຕະລາຍຊ່ວງແຕ່ ຫຼວງພະບາງຫາ ປາກ ເຊ ແລະ ຫ້ວຍຊາຍ ຫາ ຫຼວງພະບາງ ແລະ ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງໝາຍການເດີນເຮືອ ແລະ ສຳເລັດການ ປັບປຸງແຜນຍຸດທະສາດການຄຸ້ມຄອງການປະມົງໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ອ່າງເກັບນ້ຳ ພ້ອມທັງສຳຫຼວດແຫຼ່ງຫາປາ.

ນອກນັ້ນ ຍັງມີແຜນງານຫຼັກໃນການສຶກສາທ່າແຮງພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກໃນອ່າງແມ່ນ້ຳ ຂອງ ພ້ອມທັງກຳນົດກອບການສຶກສາການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ບົດແນະນຳ ການສ້າງເຂື່ອນໃນລຳແມ່ນ້ຳຂອງ; ຂໍ້ຕົກລົງທີ່ຕັ້ງຖາວອນຂອງກອງເລຂາຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳ ຂອງສາກົນ ໂດຍການປັບເຈົ້າພາບຮ່ວມ ລະຫວ່າງ ສປປ ລາວ ແລະ ຣາດຊະອານາຈັກກຳປູເຈັຍ.

ນອກຈາກໃນກອບການຮ່ວມມືທີ່ກ່າວມາແລ້ວ ຍັງມີຜົນສຳເລັດຫຼາຍດ້ານດັ່ງສະແດງອອກລຸ່ມນີ້:

ໄດ້ສືບຕໍ່ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງກອບນິຕິກຳເພື່ອຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມແລະຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ໂດຍ ສປປ ລາວ ໄດ້ສ້າງຕົວແບບແຫ່ງການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂະໜາດໃຫຍ່ ເຊັ່ນ: ໂຄງການເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳເທີນ 2 ແລະ ໂຄງການຂຸດຄົ້ນແຮ່ຄຳເຊໂປນ ໂດຍຮັບປະກັນຢ່າງໜັກແໜ້ນທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ສປປ ລາວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ກັບປະຊາຄົມໂລກ ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໂດຍໄດ້ສ້າງຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ເພື່ອກຳນົດບັນດາທິດທາງ ແລະ ມາດຕະການຕົວຈິງໃນການປັບຕົວ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໃນຂະແໜງການຫລັກຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ເຊັ່ນ: ກະສິກຳ, ປ່າໄມ້, ຊັບພະຍາ ກອນນ້ຳ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ. ລວມທັງຍຸດທະສາດ ການຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ການປູກປ່າໃຫ້ໄດ້ 70% ໃນປີ 2020 ແລະ ສ້າງລະບົບເຕືອນໄພ ເຊັ່ນ: ສະຖານີຕິດຕາມແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ສະຖານີຣາດາຕິດຕາມອາກາດ ເພື່ອຮັບປະກັນການປົກປ້ອງຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ.

ໄດ້ສືບຕໍ່ປັບປຸງຕາໜ່າງສະຖານີອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ ເພື່ອ ພະຍາກອນອາກາດ ຮັບໃຊ້ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານແກ່ການສ້າງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ.

ໃນກອບການຮ່ວມມືເສດຖະກິດອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ໂດຍໄດ້ເປັນເຈົ້າພາບຈັດກອງປະຊຸມສຸດຍອດຜູ້ນຳບັນດາປະເທດອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ໃນປີ 2008 ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາແຜນດຳເນີນງານວຽງຈັນ ແລະ ກຳລັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດແຜນງານຮ່ວມມືໃນ 9 ຂະແໜງການ, ສັນຍາຂົນສົ່ງຂ້າມແດນໃນກອບການຫັນແລວຂົນສົ່ງເປັນແລວທາງເສດຖະກິດ. ພ້ອມທັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານຫລັກດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເອົາໃຈໃສ່.

ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍຍັງໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຈຸດປະສານງານຂອງລັດຖະບານ ໃນການປະຕິບັດ ສົນທິສັນຍາສາກົນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນຈຳນວນ 6 ສະບັບ ເປັນຕົ້ນ: ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍ ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ປີ 1995, ແລະ ອະນຸສັນຍາກຽວໂຕ 2003, ສົນທິສັນຍາສະຕອກໂຮມ ປີ 2006 ແລະ ສັນຍາ ແມ່ນ້ຳຂອງ 1995.

3.3.6. ດ້ານແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ

[1]. ດ້ານແຮງງານ:

ສຳເລັດການປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍແຮງງານ; ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄ່າແຮງງານຕ່ຳສຸດ ໂດຍໄດ້ ປັບປຸງແຮງງານຕ່ຳສຸດຈາກ 290.000 ກີບ ຂຶ້ນເປັນ 348.000 ກີບ, ປະກາດໃຊ້ດຳລັດວ່າດ້ວຍ ການສ້າງແລະພັດທະນາສີມືແຮງງານ, ສຳເລັດການສ້າງດຳລັດວ່າດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ວິສາຫະກິດບໍລິການຈັດຫາງານ, ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ ແລະ

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ກວດກາແຮງງານ; ປັບປຸງຂໍ້ຕົກລົງຂອງລັດຖະມົນຕີວ່າການ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ວ່າດ້ວຍການອະນຸມັດນໍາເຂົ້າ ແລະ ນໍາໃຊ້ແຮງງານຕ່າງປະເທດ.

ໄປພ້ອມໆກັບການປັບປຸງນິຕິກໍາ, ຂະແໜງແຮງງານ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງ ສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານຢູ່ແຕ່ລະພາກ. ປະຈຸບັນມີສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ສູນວິຊາຊີບທັງໝົດ ຈໍານວນ 153 ແຫ່ງ ເຊິ່ງສາມາດຝຶກສີມືແຮງງານໄດ້ 79.128 ຄົນ, ລື່ນຄາດໝາຍ ແຜນການ 15,14% ແລະ ໄດ້ຈັດຫາວຽກເຮັດງານທໍາໃຫ້ແຮງງານລາວ ໄດ້ທັງໝົດ 556.661 ຄົນ ລື່ນຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້ 2,23%. ໃນນັ້ນ; ສູນທີ່ຂື້ນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງຂະແໜງ ຮສສ ມີ 4 ແຫ່ງ, ຂື້ນກັບພາກສ່ວນອື່ນ ຂອງລັດມີ 57 ແຫ່ງ ແລະ ຂອງເອກະຊົນ ມີ 92 ແຫ່ງ. ພ້ອມນີ້ຍັງໄດ້ພັດທະນາຫລັກສູດການຝຶກ , ເຊິ່ງສາມາດສ້າງປື້ມຕໍາລາການຮຽນການສອນໄດ້ 7 ສາຂາວິຊາຊ່າງຄື : ຊ່າງສ້ອມແປງ ແລະ ນໍາໃຊ້ຄອມພິວເຕີ, ຊ່າງໄຟຟ້າ, ຊ່າງລົດຍົນ, ຊ່າງສ້ອມແປງເຄື່ອງເອເລັກໂຕຼນິກ , ຊ່າງໄມ້, ຊ່າງຕັດຫຍິບ ແລະ ປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ໄດ້ພັດທະນາລະດັບການຝຶກຈາກລະດັບ ເຄິ່ງຊໍານານງານມາເປັນລະດັບຊໍານານງານ ແລະ ປະຈຸບັນ ກໍາລັງພັດທະນາລະດັບ ນາຍຊ່າງເຕັກນິກ, ຊຶ່ງມີໄລຍະຮຽນແຕ່ 2 ອາທິດ ຫາ 3 ປີ; ສະໜອງອຸປະກອນການຮຽນ, ການ ຝຶກງານໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານເທື່ອລະກ້າວ.

ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ ແລະຜູ້ອອກແຮງງານຕາມລະບຽບ ກົດໝາຍໂດຍການກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍແຮງງານ, ສັນຍາແຮງງານໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບເງິນເດືອນ, ຊົ່ວໂມງເຮັດວຽກ ແລະ ສະຫວັດດີການຢູ່ໃນຫົວໜ່ວຍແຮງງານຕ່າງໆໄດ້ 1.606 ແຫ່ງ, ເຊິ່ງກວມເອົາຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດ 98.342 ຄົນ; ໄກ່ເກ່ຍຂໍ້ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຈໍານວນ 141 ກໍລະນີ ຈາກທັງໝົດ 254 ກໍລະນີ, ສາມາດນໍາເອົາຜົນປະໂຫຍດມາໃຫ້ຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດ 1.684 ລ້ານກີບ.

[2]. ສະຫວັດດີການສັງຄົມ:

ປັບປຸງດໍາລັດ 178/ນຍ ວ່າດ້ວຍລະບອບປະກັນສັງຄົມພາກລັດ ມາເປັນດໍາລັດ 70/ນຍ, ໂຮມດໍາລັດ 71/ນຍ,194/ນຍ ແລະ 145/ນຍ ເຂົ້າເປັນດໍາລັດ 343/ນຍ, ຫັນເອົາມະຕິ 102/ກມສພ ມາເປັນດໍາລັດ 241/ນຍ; ສ້າງຮ່າງດໍາລັດວ່າດ້ວຍສິດທິຄົນພິການ, ອອກບົດແນະນໍາ

ວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດ 70/ນຍ ແລະ ດຳລັດ 343/ນຍ; ອອກລະບຽບຊົ່ວຄາວກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງລັດ; ສຳເລັດແຜນງານແຫ່ງຊາດວ່າດ້ວຍການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການຂູດຮີດທາງເພດເດັກ ພ້ອມທັງ ດຳລັດເລກທີ 160/ນຍ ວ່າດ້ວຍການຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້ແຜນງານດັ່ງກ່າວ.

ໄດ້ປັບປຸງຜົນປະໂຫຍດລະບອບອຸດໜູນ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ-ລັດຖະກອນຈາກ 5 ອຸດໜູນ ໃນດຳລັດ 178/ນຍ ມາເປັນ 8 ອຸດໜູນໃນດຳລັດ 70/ນຍ, ປັບປຸງອັດຕາເງິນສົມທົບກອງທຶນປະກັນສັງຄົມເປັນ 16,5% ໃນນັ້ນ: ເງິນສົມທົບຂອງພະນັກງານ-ລັດຖະກອນ ໃນຖານະຜູ້ອອກແຮງງານ ຈາກ 5% ມາເປັນ 8% ແລະ ລັດຖະບານ ໃນນາມຜູ້ໃຊ້ແຮງງານອອກເງິນສົມທົບ 8,5% ຂອງຄັງເງິນເດືອນ ; ປັບປຸງລະບົບບໍລິການປິ່ນປົວຂອງຜູ້ປະກັນຕົນດ້ວຍການຈ່າຍຄ່າປິ່ນປົວຕາມບິນ ແລະ ຖອນເງິນຄືນໄປສູ່ລະບົບການຈ່າຍແບບມອບເໝົາ. ປະຈຸບັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຈາກລະບົບປະກັນສັງຄົມກວມປະມານ 11,74% ຂອງພົນລະເມືອງລາວ.

ຂະຫຍາຍວົງປະກັນສັງຄົມພາກວິສາຫະກິດ ໄປສູ່ແຂວງທີ່ມີເງື່ອນໄຂສະດວກເທື່ອລະກ້າວ ແລະ ຍົກລະດັບຄ່າປະກັນສຸຂະພາບໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ໃນແຕ່ລະໄລຍະໂດຍໄດ້ປັບອັດຕາຄ່າປະກັນສຸຂະພາບ ໃນປີ 2006 ຈາກ 65.000 ກີບ/ຄົນ/ປີ ຂຶ້ນມາເປັນ 85.000 ກີບ/ຄົນ/ປີ ໃນປີ 2009. ກອງທຶນມີການເຕີບໃຫຍ່ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຮັບປະກັນປະຕິບັດນະໂຍບາຍປະກັນສັງຄົມ ໃຫ້ແກ່ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໃນ ວິສາຫະກິດຕ່າງໆຕາມສິດ ແລະ ພັນທະຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການ.

ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ພະນັກງານປະຕິວັດອາວຸໂສ ທີ່ມີຄຸນງາມຄວາມດີຕໍ່ການປະຕິວັດ ໃນການປະຕິບັດເປົ້າໝາຍຕ່າງໆໄດ້ທັງໝົດ 14.446 ທ່ານເທົ່າ ກັບ 17,13% ຂອງຈຳນວນທີ່ມີບັນຊີໃນປະຈຸບັນ(84.944ທ່ານ). ເປັນລົດ 1.028 ຄັນ ແລະ ເປັນ ເງິນ 78.695.898.564 ກີບ ພ້ອມທັງເອົາໃຈໃສ່ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພາຍໃນ ແລະ ສາ ກົນ ເພື່ອປະຕິບັດນະໂຍບາຍສັງຄົມສົງເຄາະ, ພັດທະນາຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເກັບກູ້ລະເບີດບໍ່ທັນແຕກອອກຈາກສະຖານທີ່ຕ່າງໆ,

ຊຶ່ງມີຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດ 1.295.677 ຄົນ. ສຳເລັດການສ້າງສຸສານນັກຮົບປະຕິວັດແລະນັກຮົບນິລະນາມ.

3.3.7. ດ້ານຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ

[1]. ຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ສື່ມວນຊົນ:

ວຽກງານຖະແຫລງຂ່າວ ໄດ້ມີບາດກ້າວຂະຫຍາຍຕົວ ທັງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນະພາບນັບມື້ດີຂື້ນ, ຍົກລະດັບທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ ແລະ ເຕັກນິກໃຫ້ພະນັກງານເພື່ອຕອບສະໜອງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານໃຫ້ແກ່ສັງຄົມທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ກວ້າງຂວາງ; ປັບປຸງພາລະບົດບາດ ແລະ ຂອບເຂດສິດຂອງບັນດາກົມ, ອົງການ, ກອງວິຊາການ, ສະຖາບັນ, ໂຮງຮຽນ, ພະແນກຖະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳປະຈຳແຂວງ, ຫ້ອງການຖະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເມືອງໃຫ້ສອດຄ່ອງນະໂຍບາຍປ່ຽນແປງໃໝ່ຂອງພັກ-ລັດ, ໂດຍໄດ້ສ້າງໂຄງປະກອບ ກົງຈັກການຈັດຕັ້ງແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ໜັກແໜ້ນ ແລະ ຮັດກຸມກວ່າເກົ່າ, ຈຳນວນພະນັກງານລັດຖະກອນທົ່ວຂະແໜງ ຖະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ທັງໝົດ 2.990 ຄົນ, ຍິງ 920 ຄົນ, ໃນນັ້ນ ມີພະນັກງານຂັ້ນສູນກາງ 1.161 ຄົນ, ຍິງ 410 ຄົນ, ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ 1.829 ຄົນ, ຍິງ 510 ຄົນ. ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ບຳລຸງກໍ່ສ້າງພະນັກງານເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ດ້ານທິດສະດີການເມືອງ ແລະ ວິຊາສະເພາະທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດໃນລະດັບຊັ້ນກາງຈົນເຖິງປະລິນຍາເອກ ຈຳນວນ 105 ຄົນ, ຍິງ 30 ຄົນ.

ດ້ານການອອກຂ່າວທາງໜັງສືພິມ ກໍ່ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍສະເພາະ ການເກັບຂ່າວ ແລະ ອອກຂ່າວທາງໜັງສືພິມ ໃຫ້ທັນເວລາ ແລະ ວ່ອງໄວ, ນອກຈາກນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ ເພີ່ມປະລິມານການ ຈັດພິມໜັງສືພິມ ແລະ ວາລະສານ ແຕ່ລະປີ, ໃນນັ້ນ ໜັງສືພິມ, ວາລະສານຕ່າງໆ ກໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວ ທຽບໃສ່ປີ 2005 ເພີ່ມຂື້ນ 20 ກວ່າສະບັບ.ການພິມຈຳໜ່າຍ ໜັງສືພິມໄດ້ເພີ່ມຂື້ນເປັນ 45.368.000 ສະບັບຕໍ່ອັນເພີ່ມຂື້ນ 40.426.000 ສະບັບ ທຽບໃສ່ປີ 2005 ແລະ ໄດ້ຈຳໜ່າຍລົງຮອດບາງເມືອງທີ່ຫ່າງໄກຈາກເທດສະບານແຂວງ ໂດຍສະເພາະຢູ່ແຂວງຈຳປາສັກ, ສະຫວັນນະເຂດ, ຫຼວງພະບາງ ແລະ ແຂວງຄຳມ່ວນ. ພ້ອມນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຮັບໃຊ້ສັງຄົມ ດ້ວຍເນື້ອໃນຫຼາຍຮູບຫຼາຍສີ ສາມາດຕອບສະໜອງຂໍ້ມູນ-ຂ່າວສານ ຄວາມຮູ້ຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ປະຈຸບັນວຽກງານສື່ສິ່ງພິມແລະວຽກງານເອເລັກໂຕນິກໄດ້ພັດທະນາຂື້ນໂດຍນຳໃຊ້ ເຕັກໂນໂລຊີການສື່ສານ ແລະ ໂທລະຄົມທີ່ທັນສະໄໝຂອງໂລກເຂົ້າມາປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາ ວຽກງານສື່ສານຂອງປະເທດ; ເຊິ່ງສ້າງແອັບ

ໄຊບັນດາສື່ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ລະບົບອິນເຕີເນັດສາມາດເຮັດໃຫ້ການສົ່ງຂໍ້ມູນ-ຂ່າວສານຂອງຕົນອອກສູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ, ທັນການ ແລະ ກວ້າງຂວາງ.

ດ້ານການອອກຂ່າວທາງວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ກໍເປັນຂອດໜື່ງທີ່ສຳຄັນ ຂອງປະເທດເຮົາໄດ້ກຳເນີດ ແລະ ຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ການເມືອງແຕ່ຊຸມປີ 60 ຂອງສັດຕະວັດທີ 20 ຜ່ານມານັ້ນ ເຊິ່ງໄດ້ປັບປຸງ ເນື້ອໃນລາຍການຕ່າງໆ ແລະ ທາງດ້ານເຕັກນິກກໍໄດ້ມີການປັບປຸງຈາກລະບົບອານາລອກ(Analog) ໄປສູ່ລະບົບດິຈິຕອນ (Digital), ພ້ອມນີ້ ກໍ່ຍັງໄດ້ເພີ່ມການກະຈາຍສຽງລະບົບ FM1 ແລະ FM2 ຂື້ນຕື່ມ 2 ຊົ່ວໂມງ. ຊື່ງປະຈຸບັນກໍ່ໄດ້ມີການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາໄປສູ່ຄຸນນະພາບໃໝ່ ແລະ ໄດ້ ຂະຫຍາຍຈາກ 14 ສະຖານີໃນເມື່ອກ່ອນຂື້ນເປັນ 43 ສະຖານີໃນທົ່ວປະເທດ, ຊື່ງຂະຫຍາຍເປັນສອງລະບົບ (ລະບົບ FM ແລະ AM) ສາມາດແຜ່ຄື້ນກະຈາຍສຽງເພີ່ມເປັນ 90% ຂອງພື້ນທີ່ ທົ່ວປະເທດ; ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີການປັບປຸງໜ້າເວບໄຊ ເປັນ 4 ພາສາ ຄື: ພາສາລາວ, ພາສາມົ້ງ, ພາສາຝລັ່ງ ແລະ ພາສາອັງກິດ; ໄດ້ມີການກະຈາຍສຽງໃນລະບົບອອນລາຍ ເຮັດໃຫ້ລະບົບການກະຈາຍສຽງວິທະຍຸ FM1 ສາມາດຮັບຟັງໄດ້ທົ່ວໂລກ ແລະ ກໍ່ມີວິທະຍຸ FM ສຳລັບຖ່າຍທອດວິທະຍຸສາກົນຂອງບາງປະເທດເຊັ່ນ: ວິທະຍຸສາກົນຈີນ, ວິທະຍຸສາກົນຝຣັ່ງ ແລະ ວິທະຍຸສາກົນອົດສະຕາລີ; ນອກຈາກນີ້, ຍັງໄດ້ອະນຸມັດສ້າງຕັ້ງສະຖານີວິທະຍຸກະຈາຍສຽງກອງທັບ ແລະ ສະຖານີວິທະຍຸກະຈາຍສຽງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນຂື້ນຕື່ມອີກ. ທາງດ້ານໂທລະພາບ ກໍ່ໄດ້ປັບປຸງເນື້ອ ໃນລາຍການອອກອາກາດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ທັນກັບສະພາບການຂອງພາຍໃນກໍ່ຄືຕ່າງປະເທດ.

ທາງດ້ານວຽກງານໂທລະພາບ, ປະຈຸບັນມີສະຖານີໂທລະພາບ ທັງໝົດ 37 ສະຖານີ, ເພີ່ມຂື້ນ 30 ແຫ່ງ, ໃນນັ້ນ, ໂທລະພາບແຫ່ງຊາດມີ 2 ສະຖານີ (ຊ່ອງ1 ແລະ ຊ່ອງ3) ສະຖານີຖ່າຍທອດໂທລະພາບ ຫວຽດນາມ 1 ສະຖານີ, ໂທລະພາບ ສ.ປ ຈີນ 2 ສະຖານີ (CCTV4, CCT9), ໂທລະພາບເອກະຊົນ (ລາວສະຕາ ແລະ ເອັມວີລາວ) 2 ສະຖານີ, ໂທລະພາບທ້ອງຖິ່ນ ຢູ່ ແຂວງ ແລະ ເມືອງ ມີ 30 ສະຖານີ. ສາມາດແຜ່ຄື້ນພາກພື້ນດິນເພີ່ມຂື້ນຈາກ 60% ເປັນ 70% ຂອງ ພື້ນທີ່ທົ່ວປະເທດ. ໃນນັ້ນ ໂທລະພາບແຫ່ງຊາດລາວຊ່ອງ 3 ແຫ່ງໃໝ່ ທີ່ໄດ້ມີການເພີ່ມຊ່ອງທີ່ເຫຼືອຈາກ ສ.ປ ຈີນ ມີຄວາມແຮງສົ່ງ 20 KW ໄດ້ສຳເລັດ ແລະ ໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນງານມະຫະກຳກິລາຊີເກມ ຄັ້ງທີ່ 25 ໃນທ້າຍປີ 2009 ແລ້ວ, ບັນດາພາຫະນະສື່ດັ່ງກ່າວນັ້ນຕ້ອງມີການປັບປຸງເນື້ອໃນລາຍການທັງໝົດ

ພ້ອມທັງຍົກລະດັບຄຸນນະພາບດ້ານເຕັກນິກແບບເກົ່າຫັນປ່ຽນລະບົບເຕັກນິກຈາກອານາລັອກໄປສູ່ດິຈິຕອນເທື່ອລະກ້າວ.

[2]. ວັດທະນະທຳ:

ໄດ້ມີການຟື້ນຟູປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍວັດທະນະທຳທີ່ມີລັກສະນະຊາດ, ກ້າວໜ້າ ແລະ ມະຫາຊົນ. ທັງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ສະກັດກັ້ນວັດທະນະທຳທີ່ບໍ່ກ້າວໜ້າ ເຊິ່ງຈະສ້າງຄວາມເຊື່ອມເສຍໃຫ້ແກ່ປະເພນີວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ, ຊຸກຍູ້ຂະບວນການສິລະປະວັນນະຄະດີ ທັງອາຊີບ ແລະ ສະມັກຫລິ້ນ ນັບແຕ່ຂັ້ນສູນກາງຈົນຮອດທ້ອງຖິ່ນ, ຈັດຕັ້ງງານມະໂຫລານສິລະປະພື້ນເມືອງ, ງານແຂ່ງຂັນທາງດ້ານສິລະປະວັນນະຄະດີ ກໍຄືເທດສະການລະດັບຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ແນໃສ່ຟື້ນຟູ ແລະ ສົ່ງເສີມສິລະປະວັດທະນະທຳຂອງຊາດກໍຄືສິນລະປະວັນນະຄະດີຂອງຊົນເຜົ່າຕ່າງໆ.

ວຽກງານການຄຸ້ມຄອງການຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍກະແຊັດ ຫລື ແຜ່ນສຽງເພງຮ້ອງ, ຂັບ ລຳ, ລະຄອນເອທີປະເພດຕ່າງໆ ແມ່ນເປັນວຽກງານໜຶ່ງທີ່ໄດ້ມີການເອົາໃຈໃສ່ ເພື່ອຮັບປະກັນທາງດ້ານເນື້ອໃນໃຫ້ຕິດພັນກັບວັດທະນະທຳຂອງຊາດ ແລະ ຮັບປະກັນທາງດ້ານການນຳໃຊ້ຊັບສິນທາງປັນຍາຂອງບັນດາສິລະປິນໃຫ້ມີຄວາມເປັນທຳ. ຊຸກຍູ້ບັນດາການຈັດຕັ້ງ, ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນທີ່ຂຽນ, ແປ ແລະ ພິມປຶ້ມປະເພດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ທິດສະດີການເມືອງ, ບົດວັນນະກຳ, ກົດໝາຍ ແລະ ຫລັກສູດການສຶກສາ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ. ພ້ອມນີ້, ກໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງການປະກວດເລື່ອງສັ້ນ, ເລື່ອງຍາວ, ບົດກະວີ ແລະ ກາບກອນໃຫ້ນັກຂຽນ ແລະ ນັກປະພັນທັງມືອາຊີບ ແລະ ມືສະໝັກຫລິ້ນໄດ້ມີໂອກາດສະແດງຝີມື ແລະ ຫົວຄິດປະດິດສ້າງຂອງຕົນອອກສູ່ສັງຄົມ.

ວຽກງານປັບປຸງຫ້ອງສະໝຸດ, ຫ້ອງອ່ານໜັງສືຕາມຮາກຖານສຳນັກງານ, ຫ້ອງການ, ບ້ານ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ຫ້ອງສະໝຸດເຄື່ອນທີ່, ກໍ່ເປັນວຽກງານໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍການໃຫ້ບໍລິການໃຫ້ມີຄຸນນະພາບດີຂຶ້ນ, ເຊິ່ງສະແດງອອກຈາກທ່າອ່ຽງ ການເຂົ້າໃຊ້ບໍລິການຫ້ອງສະໝຸດແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ ທົ່ວປະເທດມີຫ້ອງສະໝຸດຈຳນວນ110 ໜ່ວຍ, ມາຮອດປະຈຸບັນມີຈຳນວນ 450 ໜ່ວຍ, ຖ້າທຽບໃສ່ປີ 2005 ເພີ່ມຂຶ້ນ 340 ໜ່ວຍ. ຂະແໜງຖະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ກໍ່ໄດ້ມີການ

ສ້າງຂະບວນການກໍ່ສ້າງຊີວິດວັດທະນະທຳຊົນນະບົດ ໂດຍຖືເອົາການກໍ່ສ້າງຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານວັດທະນະທຳເປັນມາດຕະການຕົ້ນຕໍ ເຊິ່ງດຳເນີນໄປເປັນຂະບວນກວ້າງຂວາງໃນທົ່ວປະເທດ.

ຂະບວນການສ້າງຄອບຄົວວັດທະນະທຳ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ມີຄອບຄົວວັດທະນະທຳ 279.590 ຄອບຄົວ, ປະຕິບັດໄດ້ລື່ນແຜນການທີ່ວາງໄວ້ 253.590 ຄອບຄົວ ແລະ ສ້າງບ້ານ ວັດທະນະທຳ ໄດ້ 1.266 ບ້ານ ລື່ນຄາດຫມາຍ 32%. ໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງຮ້ານບັນເທີງ, ເຮືອນພັກ, ຫ້ອງຫລິ້ນເກມ, ຮ້ານຄາລາໂອເກະ ແລະ ປ້າຍໂຄສະນາຕ່າງໆ, ໂດຍສະເພາະໃນຕົວເມືອງໃຫຍ່ໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ເປັນລະບຽບດີຂຶ້ນ.

ໄດ້ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ທີ່ໄດ້ຮັບຮອງມໍລະດົກໂລກ 2 ແຫ່ງ (ເມືອງຫລວງພະບາງ ແລະ ວັດພູຈຳປາສັກ), ພ້ອມນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ມີການສຳຫລວດຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອປະກອບເອກະສານສ້າງແຜນແມ່ບົດນຳສະເຫນີອົງການອຸຍແນດສະໂກ ໃຫ້ພິຈາລະນາຮັບ ຮອງເອົາທົ່ງໄຫຫີນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເປັນມໍລະດົກໂລກແຫ່ງທີ 3 ຂອງລາວ, ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການປະຕິສັງຂອນວັດວາອາຮາມ, ສະຖານບູຮານນະຄະດີ ແລະ ສະຖານທີ່ທາງປະຫວັດສາດ ເຊິ່ງເປັນມໍລະດົກທາງດ້ານວັດທະນາທຳ ແລະ ປະຫວັດສາດຂອງຊາດທີ່ພົ້ນເດັ່ນ ແມ່ນການບູລະນະ ເມືອງວຽງໄຊ, ຖ້ຳປະຫວັດສາດການຕໍ່ສູ້ກູ້ຊາດ.
ໄດ້ສົມທົບກັບທ້ອງຖິ່ນໃນການຄຸ້ມຄອງສະຖານ ບູຮານ ແລະ ວັດຖຸບູຮານ ທີ່ຖືກຄົ້ນພົບໃຫມ່ ພ້ອມທັງມີການສຳຫລວດຄົ້ນຄວ້າເອົາວັດຖຸບູຮານທີ່ຢູ່ໃນພື້ນດິນເພື່ອປົກປັກຮັກສາໄວ້ຫໍພິພິດທະພັນ.

ວຽກງານການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສົ່ງເສີມວຽກງານສິນລະປະຫັດຖະກຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງຊາດ ກໍ່ແມ່ນວຽກງານຫນຶ່ງທີ່ເປັນວຽກງານທີ່ສຳຄັນ ໂດຍມີການຈັດງານວາງສະແດງຜະລິດຕະພັນຫັດຖະກຳ ແລະ ດ້ານວິຈິດສິນຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເປັນປົກກະຕິ. ວຽກງານການຜະລິດ ແລະ ຮັກສາ ພິມເອກະສານທີ່ສຳຄັນຂອງຊາດແມ່ນເປັນວຽກງານຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່. ມາຮອດປີ 2008 ໄດ້ສຳເລັດການຜະລິດຮູບເງົາເອກະສານສາລະຄະດີຕ່າງໆ ທັງຫມົດ 14 ເລື່ອງ ແລະ ໄດ້ໂຄສະນາ ເຜີຍແຜ່ໂດຍກົງຜ່ານທາງໂທລະພາບລາວແຕ່ລະຊ່ອງ.

3.3.8. ດ້ານວຽກງານຍຸຕິທຳ

ໄດ້ຫັນເອົາມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ VIII ຂອງພັກກ່ຽວກັບການສ້າງລັດແຫ່ງກົດໝາຍເປັນຍຸດທະສາດແຫ່ງການພັດທະນາລັດແຫ່ງກົດໝາຍຮອດປີ 2020 ເຊິ່ງລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງໃນປີ 2009; ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າປະກອບຄຳເຫັນໃສ່ການຮ່າງກົດໝາຍໃໝ່ ແລະປັບປຸງກົດ

ໝາຍເກົ່າໄດ້ 49 ສະບັບ, ລັດຖະບັນຍັດ 20 ສະບັບ, ດຳລັດ 143 ສະບັບແລະນິຕິກຳອື່ນໆ 189 ສະບັບ, ພ້ອມກັນນີ້, ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະສັງລວມກ່ອນກັບກົດປະເພນີຂອງ 49 ຊົນເຜົ່າສຳເລັດຜົນ. ໄດ້ປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານສຳ ເລັດ6.649 ເລື່ອງ; ໄດ້ຍັ້ງຍືນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງເອກະສານທັງໝົດ 77.072 ສະບັບ; ສາມາດ ໂຄສະນາກົດໝາຍຢູ່ບ້ານຕ່າງໆໄດ້ 6.730ເທື່ອ ມີຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຟັງ 1.130.821 ຄົນ; ສ້າງຄອບຄົວປອດ ຄະດີໄດ້ 332.731 ຄອບຄົວ, ບ້ານປອດຄະດີໄດ້ 2.472 ບ້ານ, ປັບປຸງໜ່ວຍໄກ່ເກ່ຍຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຂັ້ນບ້ານໄດ້ 7.895 ໜ່ວຍ; ສ້າງນັກກົດໝາຍປະລິນຍາຕີໄດ້ 1.450 ຄົນ, ຊັ້ນກາງ 337 ຄົນ, ຈັດເຝິກອົບຮົມດ້ານກົດໝາຍໄລຍະ 3 ເດືອນໄດ້ 2.687 ຄົນ.

ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່, ສຶກສາອົບຮົມກົດໝາຍ ຊຶ່ງໄດ້ຫັນເອົາວຽກງານນີ້ລົງ ສູ່ຮາກຖານຢ່າງເປັນລະບົບ ໂດຍຕິດພັນກັບຂະບວນການກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງ, ການ ສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາຢູ່ແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ໃນນີ້ແຂວງທີ່ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນ: ແຂວງຫຼວງ ພະບາງ, ໄຊຍະບູລີ, ຜົ້ງສາລີ, ອຸດົມໄຊ, ຫົວພັນ, ບໍລິຄຳໄຊ, ສະຫວັນນະເຂດ, ສາລະວັນ ແລະ ແຂວງເຊກອງ ແລະ ບາງແຂວງໄດ້ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍເປັນພາສາມົ້ງ, ຂະມຸ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງເຜົ່າຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈກົດໝາຍງ່າຍຂຶ້ນ.

ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ເຮັດບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ໄກ່ເກ່ຍ, ເປັນກຳມະການຕັດສິນ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນດ້ານ ຕ່າງໆ ແກ່ຄູ່ກໍລະນີ ເຊິ່ງສາມາດແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ 172 ເລື່ອງ.

3.3.9. ດ້ານກິລາກາຍຍະກຳ

ໃນ 5 ປີຜ່ານມາຂະບວນການກິລາ, ກາຍຍະກຳປະເພດຕ່າງໆ ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນແລະຂະຫຍາຍ ຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ຊຶ່ງໄດ້ປະກອບສ່ວນຢ່າງ ຕັ້ງໜ້າເຂົ້າໃນການພັດທະນາສຸຂະພາບ, ພາລະນາໄມ ຂອງປະຊາຊົນ, ປຸກລະດົມຂະບວນການຜະລິດທຸລະກິດ, ການປ້ອງກັນຊາດ- ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວເຮັດໜ້າທີ່ສາກົນດີຂຶ້ນ ຕື່ມຄື: ໄດ້ປຸກລະດົມຂະບວນຫຼີ້ນກິລາ ເພື່ອສຸຂະພາບ, ມິດຕະ

ພາບເພື່ອການຮ່ວມມືຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໄດ້ຫັນວຽກງານການກິລາໃຫ້ກາຍເປັນຂອງປວງຊົນ ແລະ ກາຍເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງໝົດທຸກຄົນເທື່ອລະກ້າວ; ໄດ້ນຳເອົາຫຼັກສູດການກິລາເຂົ້າໃນການ ຮຽນການສອນຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນ, ສະຖາບັນການສຶກສາຕ່າງໆ ແລະໃນຂົງເຂດປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ; ໄດ້ສຳເລັດການຈັດງານມະຫາກຳກິລາແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ 8 ທີ່ແຂວງຈຳປາສັກ, ວັນ ສ້າງກິລາລາວ, ກິລາພື້ນເມືອງກໍ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູ, ສົ່ງເສີມ ແລະຂະຫຍາຍຕົວຕາມທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ໄດ້ຜັດປ່ຽນກັນເປັນເຈົ້າພາບ ແລະ ຮັບໃຊ້ວັນສຳຄັນຂອງພັກ, ຂອງຊາດ. ພິເສດສປປລາວໄດ້ຮັບກຽດເປັນເຈົ້າພາບຈັດການແຂ່ງຂັນກິລາຊີເກມຄັ້ງທີ 25 (ປີ 2009) ທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ເຊິ່ງຖືເປັນຄັ້ງປະຫວັດສາດຂອງຊາດລາວ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຢ່າງສົມກຽດແລະສະຫງ່າງາມໂດຍສະເພາະແມ່ນຜົນງານຂອງນັກກິລາລາວທີ່ສາມາດຍາດມາໄດ້ 33 ຫລຽນ ຄຳ(ແຜນການ 25 ຫລຽນຄຳ), 25 ຫລຽນເງິນ ແລະ 52 ຫລຽນທອງ ລວມທັງໝົດ 110 ຫລຽນ; ການກຽມຄວາມພ້ອມດ້ານຕ່າງໆ, ການຈັດການແຂ່ງຂັນແຕ່ລະປະເພດກິລາ, ພິທີເປີດ-ພິທີປິດການແຂ່ງຂັນເປັນທາງການແລະການອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານຕ່າງໆແມ່ນໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຈາກບັນດາປະເທດເຂົ້າຮ່ວມແຂ່ງຂັນ, ສື່ມວນຊົນທັງພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດເປັນຢ່າງດີ, ຜົນສຳເລັດຢ່າງສະຫງ່າງາມນັ້ນໄດ້ສ້າງຜົນກະທົບທີ່ດີຕໍ່ໜ້າໃຫ້ການຂະຫຍາຍຂະບວນການກິລາ ຂອງປະເທດເຮົາ ແລະ ເປັນການປຸກລະດົມກຳລັງໃຈໃຫ້ຄົນລຸ່ນໜຸ່ມບຸກບືນຕົວຂື້ນ ແລະ ເຊື່ອມຕົວເຂົ້າກັບສາກົນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ສົ່ງນັກກິລາເຂົ້າຮ່ວມການແຂ່ງຂັນກິລາປະເພດຕ່າງໆຢູ່ຂົງເຂດ ແລະ ພາກພື້ນເປັນຕົ້ນແມ່ນກິລາອາຊຽນອິນດໍເກມຄັ້ງທີ 2 ທີ່ຫມູ່ເກາະມາເກົາ, ຊີເກມຄັ້ງທີ 23 ທີ່ປະເທດ ຫວຽດນາມ, ຄັ້ງທີ 24 ທີ່ປະເທດໄທແລະໂອແລມປິກທີ່ປັກກິ່ງ, ອິນດໍເກມຫວຽດນາມ ແລະ ກິລາອາ ຊຽນພາລາເກມ.

3.3.10. ດ້ານການສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານໄພສັງຄົມ

ທົ່ວພັກ-ລັດເວົ້າລວມ, ເວົ້າສະເພາະແມ່ນກຳລັງປກຊ-ປກສ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນແຕ່ລະຂັ້ນ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ມີຄວາມພະຍາຍາມເຄື່ອນໄຫວຈັດຕັ້ງບັນດາກິດຈະກຳ ເພື່ອສະກັດກັ້ນແລະແກ້ໄຂບັນຫາໄພສັງຄົມດ້ວຍຫລາຍວິທີການ, ໂດຍຕິດພັນກັບການປຸກລະດົມຂົນຂວາຍປະຊາຊົນໃຫ້ມີຄວາມສາມັກຄີເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວ,

ເປັນຫູເປັນຕາ ແລະ ເປັນເຈົ້າການໃນການ
ປ້ອງກັນຄວາມປອດໄພແລະບັນຫາຫຍໍ້ທໍ້ໃນຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມ.

ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນແຕ່ລະຂັ້ນ, ອົງການແນວໂຮມ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ໄດ້ພະຍາຍາມເພີ່ມທະວີການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການສຶກສາ ແລະ ປຸກລະດົມທຸກຊັ້ນຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ, ປະເພນີ ແລະສະພາບ ຫຍໍ້ທໍ້ທາງສັງຄົມທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສັງຄົມປະຈຸບັນເຮັດ ໃຫ້ບັນຫາຢາເສບຕິດຢູ່ຊຸມຊົນ, ຕົວເມືອງໃຫຍ່ , ໂສເພນີ, ຂີ້ລັກງັດແງະ, ຕົ້ມຕຸ໋ນ, ການພະນັນ, ພະຍາດໂລກເອດສໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂເປັນກ້າວໆ. ຊຸກຍູ້ຂະບວນການໃນການສ້າງເມືອງ, ບ້ານປອດໃສເຂັ້ມແຂງໂດຍຖືເອົາການຊຸກຍູ້ການຫັນລົງສູ່ຮາກຖານຂອງທຸກພາກສ່ວນຕິດພັນກັບການສ້າງຊີວິດວັດທະນາທຳໃຫມ່.

ສືບຕໍ່ປັບປຸງຄຸນນະພາບສູນບຳບັດຢາເສບຕິດເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ເພີ່ມປະສິດທິພາບໃນ ການບຳບັດຜູ້ຕິດຢາເສບຕິດ . ນອກນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີຍຸດທະສາດຍ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນ ແລະ ແກ້ໄຂການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດຕິດແປດທາງສັງຄົມ ແລະ ພະຍາດເອດສ໌ , ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຄະນະ ກຳມະທິການແຫ່ງຊາດເພື່ອການຄວບຄຸມໂລກເອດ. ໄດ້ເພີ່ມທະວີມາດຕະການ ການກວດກາໃຫ້ເຂັ້ມງວດເພື່ອ ສະກັດກັ້ນແລະຄວາມຄຸມແຫລ່ງການຂົນສົ່ງຢາເສບຕິດຜ່ານຊາຍແດນ, ການກວດກາ ຊື້ຂາຍຂອງ ພວກກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະຫວັງດີຕໍ່ສັງຄົມໂດຍການເພີ່ມກຳລັງກວດກາ, ປະກອບອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄຫມໃຫ້ແກ່ດ່ານກວດກາຄົນເຂົ້າ-ອອກໃນແຕ່ລະຈຸດລວມທັງຫ້ອງການພາສີ. ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືກັບປະເທດເພື່ອນບ້ານເຊັ່ນ: ຫວຽດນາມ, ຈີນ, ກຳປູເຈຍ, ໄທແລະມຽນມ້າ. ໄດ້ມີການ ຖອດຖອນບົດຮຽນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດໂດຍສະເພາະແມ່ນບັນດາເພື່ອນມິດຍຸດທະສາດຕໍ່ກັບ ຜົນສຳເລັດໃນການສະກັດກັ້ນແລະຕ້ານໄພສັງຄົມ.

ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມຄືບໜ້າດັ່ງກ່າວ, ວຽກງານສະກັດກັ້ນແລະຕ້ານໄພສັງຄົມຍັງເປັນບັນຫາທີ່ທ້າທາຍແລະມີຂໍ້ຈຳກັດຫລາຍດ້ານໂດຍສະເພາະແມ່ນການແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຂອງສັງຄົມ, ບັນຫາ ຄວາມບໍ່ສະເຫມີພາບ, ການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງສະຖາບັນຄອບຄົວ, ໂຮງຮຽນແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະອຳນາດການປົກຄອງໃນແຕ່ລະຂັ້ນຍັງອ່ອນແອແລະມີຄວາມເອື່ອຍອີ່ງ ແລະ ຂາດຄວາມເປັນເຈົ້າການ. ອົງການແນວໂຮມ ແລະ

ຂອງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ຍັງບໍ່ທັນມີຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ກິດຈະກໍາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ,
ລັກສະນະສຶກສາອົບຮົມປຸກລະດົມປະຊາຊົນທຸກຊັ້ນຄົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນລຸ້ນ ສືບທອດທີ່ຍັງບໍ່ທັນຮັບຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ທັນແຂງແຮງ. ການເຜີຍແຜ່ ແລະ ການໂຄສະນາ ຊວນເຊື່ອຍັງບໍ່ທັນກວ້າງຂວາງ,
ປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ໃນອົງການຈັດຕັ້ງທຸກຂັ້ນ,
ຂະແໜງການຍັງບໍ່ທັນ ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ກົມກຽວ, ການປະສານສົມທົບເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ມີລັກສະ ນະກອມລວມ ແລະ ກໍລະນີທີ່ບໍ່ເປັນເອກະພາບ, ການເຜີຍແຜ່ ແລະ ການສ້າງສະຕິເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດກົດໝາຍຍັງບໍ່ທັນຮັດກຸມ ແລະ ເຂັ້ມງວດ, ການບໍລິການປະຊາຊົນຍັງບໍ່ທັນທົ່ວເຖິງ.

3.4. ການສົມທົບລະຫວ່າງການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມ ກັບການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ

-ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມ ແລະ ປະເທດຊາດ ມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມປອດໄພ ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໄດ້ຖືກຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງແນະນໍາຂອງກົມການເມືອງສູນກາງພັກ ເລກທີ 09/ກມສພ ແລະ ຄໍາສັ່ງເພີ່ມ ເຕີມຂອງຄະນະເລຂາທິການສູນກາງພັກ ເລກທີ 14/ຄລສພ ແລະ ບັນດາມະຕິຂອງກອງປະຊຸມ ຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກສະໄໝທີ VIII ໂດຍໄດ້ສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແກ້ໄຂປະກົດ ການຫຍໍ້ທໍ້ຂອງສັງຄົມ, ໂຄງການຕ້ານອາດສະຍາກໍາຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ເຊິ່ງສາມາດແກ້ໄຂກຸ່ມແກ໊ງກໍ່ການກະທໍາຜິດ ແລະ ໄດ້ລົງໂທດຕາມກົດໝາຍໄດ້ຫຼາຍກຸ່ມ ເຮັດໃຫ້ການກະທໍາຜິດຢູ່ບັນດາຕົວເມືອງໃຫຍ່ຫລຸດລົງ ; ໄດ້ສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນ ແລະ ໄວໜຸ່ມບໍ່ໃຫ້ກະທໍາຜິດ ແລະ ມີສະຕິລະວັງຕົວໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບສົມບັດຂອງຕົນ.
ໄດ້ປຸກລະດົມຂົນຂວາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຢູ່ຮາກຖານ ແລະ ສໍານັກງານ-ອົງການ, ອັນພົ້ນເດັ່ນແມ່ນການປ້ອງກັນໃນງານກິລາຊີເກມ ຄັ້ງທີ 25, ກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ງານໃຫຍ່ຕ່າງໆ, ການແກ້ໄຂຊາວອົບພະຍົກຈາກຕ່າງປະເທດ.
ເວົ້າລວມແລ້ວພວກເຮົາສາມາດຮັກສາຄວາມເປັນເອກະ ລາດ, ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງຊາດໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງ,

ຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມໄວ້ໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ ເຊິ່ງໄດ້ກາຍເປັນເງື່ອນໄຂອັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານກໍ່ສ້າງຮາກຖານ-ພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຕິດພັນກັບວຽກງານສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ, ຮັບປະກັນໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາໄປພ້ອມໆກັບການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ; ນອກຈາກນັ້ນ, ໄດ້ສຶກສາໃຫ້ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວຽກງານປ້ອງກັນຊາດໃຫ້ກັບນັກສຶກສາ ໂດຍໄດ້ນຳເອົາວິທີ ແລະ ຫລັກສູດການຮຽນພື້ນຖານທາງການທະຫານບັນຈຸເຂົ້າຫລັກສູດຂອງໂຮງຮຽນອະຊີວະ, ວິທະຍາໄລ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລຕ່າງໆ ຂອງພາກລັດ.

4. ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານລັດໃນກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ

ລັດຖະບານໄດ້ສ້າງລະບົບບໍລິຫານ ແລະ ນິຕິບັນຍັດທີ່ມີປະສິດທິພາບໂດຍການຫັນມະຕິ 8 ແລະ ແຜນນະໂຍບາຍອື່ນໆຂອງພັກອອກມາເປັນຍຸດທະສາດ, ໃນນັ້ນໄດ້ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງດ້ານນິຕິກຳ ແລະ ລະບຽບການບໍລິຫານ, ໄດ້ປັບປຸງກົງຈັກການປົກຄອງແຕ່ຂັ້ນສູນກາງຮອດຮາກຖານຕາມທິດສູນກາງເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ, ສ່ວນທ້ອງຖິ່ນເຮັດໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ໄດ້ປັບປຸງແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບປະຈຸບັນ ໃນນັ້ນ:

4.1. ອົງການນິຕິບັນຍັດ

- ສະພາແຫ່ງຊາດຊຸດທີ VI ໄດ້ມີການປັບປຸງທັງໃນດ້ານການຕິດຕາມກວດກາຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງອົງການລັດຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ, ທັງໃນດ້ານການປັບປຸງ-ສ້າງນິຕິກຳ ແລະ ການພິຈາລະນາບັນຫາໃຫຍ່ໆລະດັບຊາດ, ໄດ້ຮັບຮອງກົດໝາຍ 47 ສະບັບ, ເພີ່ມຂຶ້ນ 15 ສະບັບທຽບໃສ່ປີ 2005.
- ປະຈຸບັນມີກົດໝາຍທັງໝົດ 83 ສະບັບ, ດຳລັດ 176 ສະບັບ, ພິຈາລະນາ ແລະ ຮັບຮອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI ແລະ ແຜນພັດທະນາປະຈຳສົກປີຢ່າງເປັນທາງການ, ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນການຕິດຕາມກວດກາການປະຕິບັດລະບຽບການເງິນ, ໄດ້ກວດສອບກວດກາ ການບໍລິການ, ບໍລິຫານງານຂອງລັດຖະບານ, ໄອຍາການ

ແລະ ສານປະຊາຊົນປະຈຳທຸກ 6 ເດືອນ, ມີການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳຂອງປະຊາຊົນຫຼາຍຂື້ນກວ່າເກົ່າ.

- ການພົບປະກັບປະຊາຊົນໃນເຂດເລືອກຕັ້ງກໍ່ມີຫຼາຍຂື້ນກວ່າເກົ່າ,ພິເສດແມ່ນສະພາແຫ່ງຊາດ ໄດ້ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານຊັກຖາມຄະນະລັດຖະບານກ່ຽວກັບແຜນງານຂອງລັດຖະບານໃຫ້ປະຊາຊົນຮັບຊາບ, ໄດ້ເປີດສາຍດ່ວນຮັບຄຳຕຳນິຕິຊົມຈາກປະຊາຊົນໃນທຸກກອງປະຊຸມຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

4.2. ການພັດທະນາອົງການບໍລິຫານແຫ່ງລັດ

- ປັບປຸງກົນໄກການປະສານງານລະຫວ່າງບັນດາກະຊວງ, ຂະແໜງການ ແລະ ອຳນາດ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນດ້ວຍການປະຊຸມລັດຖະບານ-ເຈົ້າແຂວງ, ສ້າງກົນໄກການປົກຄອງ-ຄຸ້ມຄອງລັດ ຖະກອນ, ກົງຈັກຂອງຂະແໜງການຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ແທດເໝາະກັບກົນໄກແບບແຜນວິທີເຮັດ ວຽກຕົວຈິງ; ໄດ້ເຮັດທົດລອງການໂຮມຂະແໜງການເສດຖະກິດ-ແຜນການ-ການເງິນໃນຈຳນວນ 40 ກວ່າເມືອງ; ໄດ້ຫັນການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດຕາມທິດທາງຂອງກະຊວງ-ອົງການສູນກາງເຮັດໜ້າທີ່ດ້ານ ມະຫາພາກທັງຕິດພັນກັບຮາກຖານ ແລະ ຈຸ ນລະພາກ, ໄດ້ຝຶກອົບຮົມວຽກບໍລິຫານໃຫ້ 140ເມືອງ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ຍັງໄດ້ສະເໜີຂັ້ນເທິງຊັບຊ້ອນພະນັກງານຄືນໃໝ່.
- ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ຮ່າງຍຸດທະສາດພັດທະນາການປົກຄອງແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຮອດປີ 2020, ຍຸດທະສາດພັດທະນາການບໍລິຫານລັດ ໄລຍະ 2011-2015, ໄດ້ຮັບຮອງ ແລະ ປະ ກາດໃຊ້ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄົມມະນາຄົມ, ສຳເລັດເບື້ອງຕົ້ນການຮ່າງຍຸດທະສາດວຽກງານຄຸ້ມຄອງລັດຖະ ກອນ ໄລຍະ 2011-2020; ໄດ້ຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄົມມະນາຄົມ.
- ໄດ້ປັບປຸງສຳເລັດການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງ 8 ກະຊວງ, 3 ມະ ຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ບັນດາອົງການທີ່ຂຶ້ນກັບສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີຈຳນວນໜຶ່ງ; ໄດ້ຫັນບາງວຽກງານຂອງລະບົບການເງິນໄປສູ່ການຄຸ້ມຄອງແບບລວມສູນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ວຽກງານພາສີ, ອາກອນ ແລະ ຄັງເງິນ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງງົບປະມານແຫ່ງຊາດ; ໄດ້ສຳເລັດການສ້າງຕັ້ງ 4 ເມືອງໃໝ່ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາ. ຫົວໜ່ວຍການບໍລິການຜ່ານປະຕູດຽວໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນລະດັບເມືອງຈຳນວນໜຶ່ງ.
- ວຽກງານຄຸ້ມຄອງລັດຖະກອນໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ; ໄດ້ຮັບຮອງເອົາດຳລັດວ່າດ້ວຍຕຳແໜ່ງບໍລິຫານຂອງລັດຖະກອນ ແລະ ດຳລັດວ່າດ້ວຍນະໂຍບາຍຕໍ່ພະນັກງານ-ລັດຖະກອນ ຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ; ກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງສູນຝຶກອົບຮົມ

ລັດຖະກອນໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຝຶກອົບຮົມພະນັກງານການນຳທຸກງເມືອງໃນທົ່ວປະເທດ.

4.3. ພັດທະນາອົງການຕຸລາການ

- ກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກຳຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ ຖືກພິຈາລະນາຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງຂຶ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ອົງການປົກຄອງຂັ້ນຕ່າງໆ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຍຸຕິທຳ, ຂໍ້ຂັດແຍ່ງຄະດີຄວາມຕ່າງໆໃນສັງຄົມ, ເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີປອງດອງໃນທົ່ວສັງຄົມ.
- ລະບົບຍຸຕິທຳ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄະລາກອນ ໂດຍມີການເຕົ້າໂຮມສານ, ໄອຍະການເມືອງໃຫ້ເປັນສານ, ໄອຍະການເຂດ ແລະ ມີການສ້າງຕັ້ງສານພາກ; ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງໄດ້ບຳລຸງຍົກລະດັບຄຸນທາດການເມືອງ ແລະ ວິຊາສະເພາະໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ-ລັດຖະກອນໃນຂົງເຂດກົດໝາຍ ແລະ ຍຸຕິທຳ. ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງພະນັກງານກົດໝາຍໃນລະບົບ ຊັ້ນກາງ 2 ປີ ເຊິ່ງເປົ້າໝາຍ ແມ່ນ ນັກຮຽນທີ່ຮຽນຈົບ ມ.6 ທີ່ມາຈາກເມືອງທຸກຍາກຕ່າງໆ.
- ໄດ້ມີການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂອງການຈັດຕັ້ງລັດ, ລວມໝູ່ ແລະ ພົນລະເມືອງໄດ້ 4.775 ເລື້ອງເທົ່າກັບ 84,54% ຂອງຄຳຮ້ອງທັງໝົດ, ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ສັງຄົມມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຕິດພັນກັບການປຸກລະດົມປະຊາຊົນສ້າງສາ ແລະ ພັດທະນາປະເທດຊາດໃຫ້ມີຄວາມສີວິໄລ ໃນໄລຍະ2006-2010 ແມ່ນໄດ້ມີການຕິດຕາມກວດກາອົງການສືບສວນ -ສອບສວນ ແລະການສົ່ງຟ້ອງໂດຍສະເພາະແມ່ນການແກ້ໄຂຄະດີໃນຂັ້ນອົງການໄອຍະການຂັ້ນແຂວງ ແລະນະຄອນຫລວງໄດ້ທັງໝົດ 13.898 ເລື້ອງ ເທົ່າກັບ 80,07% ຂອງຈຳນວນຄະດີທັງໝົດ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນຂັ້ນອຸທອນໄດ້ 3.420 ເລື້ອງ (ລວມ 3 ພາກ) ເທົ່າກັບ79,81% ຂອງຈຳນວນທັງໝົດ, ໄອຍະການທະຫານຂັ້ນສູງ 133 ເລື້ອງ ເທົ່າກັບ 82,09% ຂອງຈໍານວນທັງໝົດ ແລະ ໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ 3.451 ເລື້ອງ ເທົ່າກັບ 85,25% ຂອງຈຳນວນຄະດີທັງໝົດ.
- ໄດ້ດຳເນີນການຕິດຕາມກວດກາການດຳເນີນຄະດີຢູ່ສານ ແລະ ການປະຕິບັດກົດໝາຍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນ ຫລືຄຳພິພາກສາຂອງສານ ລວມທັງການກວດກາການປະຕິບັດກົດໝາຍຢູ່ສະຖານທີ່ກັກຂັງ, ກັກຕົວ, ຄ້າຍດັດສ້າງ, ສູນດັດສ້າງ ແລະ ສະຖານທີ່ບັງຄັບອື່ນໆຂອງສານກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາດີຂຶ້ນ; ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍ່ໄດ້ມີການປະຕິບັດການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງນິຕິກຳຫລາຍສະບັບກ່ຽວກັບການອອກຂໍ້ກຳນົດ ວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນແຕ່ລະຂັ້ນ, ບັນດາຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດໍາເນີນຄະດີອາຍາ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີແພ່ງ.

- ໄດ້ໃຫ້ການບໍລິການປະຊາຊົນ, ລູກຄວາມ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າດ້ານກົດໝາຍ ຊຶ່ງ ສະແດງອອກຄື: ທະນາຍຄວາມໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນ ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ ຂັດແຍ່ງ ຫລື ຄະດີຕ່າງໆ ລວມທັງຄະດີອາຍາ ແລະ ຄະດີແພ່ງ ຈຳນວນ 11.448 ເລື້ອງ (ສຳເລັດ ແລ້ວ 2.332 ເລື້ອງ, ກຳລັງດຳເນີນ 8.641 ເລື້ອງ ແລະ ຄະດີບໍ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 475ເລື່ອງ); ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າດ້ານກົດໝາຍ ໂດຍແບ່ງເປັນການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ແຕ່ງຕັ້ງ ທະນາຍ ເພື່ອຊ່ວຍປົກປ້ອງປະຊາຊົນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ, ລົງໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ເຖິງບ້ານຈຳນວນຫນຶ່ງ ແລະ ໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານກົດໝາຍທາງໂທລະສັບ.

5. ການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ

ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນການພັດທະນາເອກະຊົນ ແມ່ນໄດ້ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການສົ່ງເສີມພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ດຶງດູດການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດ ໂດຍໄດ້ມີການປັບປຸງບັນດາລະບຽບການ, ກົດໝາຍ ແລະ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນການສ້າງຕັ້ງ ວິສາຫະກິດ, ຫັນລັດວິສາຫະກິດໄປສູ່ກົນໄກໄລ່ລຽງທຸລະກິດ ໂດຍຜ່ານຕະຫຼາດທີ່ມີການດັດສົມ ຂອງ ລັດ ການມອບສິດຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງທາງດ້ານການເງິນ, ແຜນການ ແລະ ຕະຫຼາດ ຈົນສາມາດ ຫຼຸດຜ່ອນການບໍລິຫານແບບເກົ້ອກູນ.

ພ້ອມນັ້ນ, ການພັດທະນາພາກເອກະຊົນກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕະຫລາດສິນຄ້າການບໍລິການ, ຕະຫຼາດແຮງງານ, ຕະຫລາດການເງິນ(ທຶນ), ຕະຫລາດທີ່ດິນ, ຕະຫລາດເທັກໂນໂລຊີໄດ້ຮັບການພັດທະນາໄປພ້ອມໆກັນ ໂດຍສະເພາະ ຕະຫຼາດການເງິນ, ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ(LSX) ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ໄວແລະ ໄດ້ມີການເປີດກວ້າງການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງບັນດາທຸລະກິດທະນາຄານ. ລະບົບການບໍລິການຊຳລະ ສະສາງແລະການຫັນເປັນທັນສະໄໝເຊັ່ນ: ການພັດທະນາລະບົບໂອນເງິນ, ການຊຳລະດ້ວຍບັດເອ ເລັກໂຕຣນິກຕ່າງໆ. ນອກນີ້, ຕະຫຼາດທີ່ດິນ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວໄວ ໂດຍສະເພາະຢູ່ໃນເຂດຕົວ ເມືອງທີ່ມີການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເຊິ່ງປະກອບມີຕະຫຼາດ: ການເຊົ່າທີ່ດິນບຸກຄົນ, ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນລັດ, ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຄ້ຳປະກັນການກູ້ຢືມ, ການຂາຍສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ຕະຫຼາດສິນເຊື່ອກ່ຽວກັບທີ່ດິນ.

ກ. ນະໂຍບາຍລະບຽບການ ແລະ ພາກປະຕິບັດ

- ໄດ້ເຂົ້າໃຈໃສ່ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງພາກສ່ວນເສດຖະກິດຂອງລັດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງຂຶ້ນ ເລື້ອຍໆ, ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າກຳນົດການຈັດຕັ້ງຄຸ້ມຄອງລັດວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ ຕາມທິດຫັນໄປສູ່ລະບອບເປັນເຈົ້າຕົນເອງທາງດ້ານການເງິນຢ່າງຂາດຕົວ.

  ຫຼຸດຜ່ອນການເກື້ອກູນຕ່າງໆ ຂອງລັດ, ແກ້ໄຂບັນຫາການຫຼຸບທຶນ ແລະ ໜີ້ສິນຄຸມເຄືອຂອງລັດວິສາຫະກິດໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ.
- ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ ແລະ ຂະຫຍາຍເສດຖະກິດຫຼາຍພາກສ່ວນ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ ລ້ວນ ແຕ່ມີສິດເສລີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ, ປັບປຸງ ແລະ ດັດແປງ ພາກສ່ວນເສດຖະກິດຂອງລັດ, ສົ່ງເສີມເສດຖະກິດຄອບຄົວຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ເສດຖະກິດເອກະຊົນໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.
- ລັດໄດ້ນຳໃຊ້ບັນດານະໂຍບາຍໄມ້ງັດທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ທະນາຄານ ໂດຍແນໃສ່ຊຸກຍູ້ການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ໂດຍປະຕິບັດຕາມທິດທາງ ຫຼຸດຜ່ອນທຶນຈາກການລົງທຶນໂດຍກົງ ຂອງງົບປະມານ, ແຕ່ເພີ່ມການລົງທຶນດ້ວຍສິນເຊື່ອ ແລະ ທຶນທີ່ມີເອງຂອງວິສາຫະກິດ.
- ພາກສ່ວນເສດຖະກິດເອກະຊົນ, ເອກະເທດ ໄດ້ມີບົດບາດສຳຄັນ ແລະ ຍາວນານຕໍ່ການພັດ ທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ-ປົກປ້ອງ ຈາກລັດ. ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ແລະ ຮູບການຈັດຕັ້ງເສດຖະກິດເຫຼົ່ານັ້ນມີທັງການແຂ່ງຂັນກັນ, ຮ່ວມມືກັນດຳເນີນທຸລະກິດດ້ວຍຮູບແບບບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນ ແລະ ອື່ນໆ ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພາວະວິໄສ.

ຂ. ການປັບປຸງຂອບກົດໝາຍແລະ ນິຕິກຳ

- ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອ ສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃນການ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ແທດເໝາະໃນແຕ່ລະໄລຍະ ແລະ ລົບ ລ້າງລະບຽບການອັນບໍ່ຈຳເປັນບໍ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ສ້າງຄວາມສັບສົນໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ, ກົດໝາຍການລົງທຶນສະບັບໃໝ່ຖືກຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້.
- ໄດ້ປັບປຸງນະໂຍບາຍ, ລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ວິທີເຮັດວຽກໃຫ້ກະທັດຮັດ, ຮັດກຸມ ແລະ ວ່ອງໄວ ເຮັດໃຫ້ນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ມີຄວາມພໍໃຈຕໍ່ການຮ່ວມມື ແລະ ລົງທຶນຢູ່ປະເທດເຮົາ.
- ໄດ້ສ້າງລະບົບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດທີ່ຮັບໃຊ້ໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດ ໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບກົດເກນພາວະວິໄສ ແລະ ກົນໄກຕະຫຼາດ

ເຊັ່ນ: ລະບົບການບໍລິການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດໃຫ້ມີຄວາມໂປ່ງໃສເປັນກ້າວໆ ແລະ ການຫັນແນວທາງ, ແຜນນະໂຍບາຍ ຂອງພັກໃນທຸກດ້ານໃຫ້ກາຍເປັນກົດໝາຍ, ເປັນນະໂຍບາຍອັນລະອຽດທັ່ງ ດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນັບມື້ນັບຄົບຖ້ວນ.

- ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍແຮງງານ ໄດ້ກາຍເປັນນິຕິກຳພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນຕະຫຼາດແຮງງານ ອັນເປັນເງື່ອນໄຂໃນການສົ່ງເສີມການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພາກເອກະຊົນໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ.
- ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທະນາຄານແຫ່ງລັດ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປະກັນໄພ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ວິສາຫະກິດ; ນອກນັ້ນ, ກໍ່ຍັງມີດຳລັດວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງທະນາຄານ ທຸລະກິດ; ດຳລັດວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທະນາຄານທຸລະກິດ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ, ດຳລັດວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງການຈໍລະຈອນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ແລະ ວັດຖຸມີຄ່າ, ດຳລັດວ່າດ້ວຍການເຊົ່າສິນເຊື່ອ, ດຳລັດວ່າດ້ວຍໂຮງຊວດຈຳ ແລະ ອື່ນໆ.
- ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆ ໄດ້ມີການປະກອບສ່ວນ ແລະ ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ໃນລະບົບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງປະເທດເຮົາ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການປະຕິບັດພັນທະດ້ານຕ່າງໆຕໍ່ງົບປະມານ.
- ອຸປະສັກຕ່າງໆທີ່ຂັດຂວາງການຈໍລະຈອນສິນຄ້າໃນທົ່ວປະເທດໃນເມື່ອກ່ອນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂເທື່ອລະກ້າວເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດເຄື່ອນໄຫວຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ, ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບຕະຫຼາດສາກົນມີບາດກ້າວ ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ສາມາດຍາດແຍ່ງເອົາສ່ວນແບ່ງຂອງຕະ ຫຼາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໄດ້ດີພໍສົມຄວນ.
- ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ (ວນກ) ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂື້ນ. ດຳລັດວ່າ ດ້ວຍການສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການແຂ່ງຂັນໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ, ການເຂົ້າເຖິງຕະຫລາດ, ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອ ແລະ ລະບົບການເງິນ, ພ້ອມທັງເປັນການ ຊຸກຍູ້ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກອບການ. ລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາວິສາຫະກິດ ຊຶ່ງການພັດທະ ນາວິສາ

ທະກິດຕາມ 6 ຂົງເຂດນະໂຍບາຍໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ເຊັ່ນ: ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງເນື້ອທີ່ເອື້ອອຳນວຍ, ການຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນດ້ານການແຂ່ງຂັນ, ການຂະຫຍາຍຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ການປັບປຸງການເຂົ້າຫາແຫລ່ງທຶນ, ການຊຸກຍູ້ ແລະ ການສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການສ້າງຕັ້ງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທາງທຸລະກິດການເສີມຂະຫຍາຍທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງຜູ້ປະກອບກິດຈະການໃນສັງຄົມ.

ຄ. **ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະໃຫ້ຄຳປຶກສາ**

- ໄດ້ມີການຈັດພິມເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍທັງສະບັບທີ່ເປັນພາສາລາວ ແລະ ອັງກິດ. ໄດ້ເປີດກວ້າງບັນດາ ກົນໄກການປະສານງານ ແລະ ການພົບປະລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດ ທາງທຸລະກິດ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.
- ໄດ້ຈັດພິມເຜີຍແຜ່ ເປັນປະຈຳກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນສະຖິຕິດ້ານມະຫາພາກ ແລະ ການຜະລິດຂະແໜງການ, ການຈັດພິມວາລະສານກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ແລະ ອື່ນໆ.

ພ້ອມນັ້ນ, ການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ ກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດສິນຄ້າການບໍລິການ, ຕະຫຼາດການເງິນ (ທຶນ), ຕະຫຼາດທີ່ດິນ ແລະ ຕະຫຼາດເທັກໂນໂລຊີ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ຕະຫຼາດກໍ່ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ.

ຕະຫຼາດສິນຄ້າ ແລະ ບໍລິການ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວອອກໃນຫຼາຍທີ່, ຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການພົວພັນດ້ານການຄ້າໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວເຊັ່ນກັນ.

ຕະຫຼາດແຮງງານ ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການ ວ່າເປັນຕະຫຼາດປັດໃຈການຜະລິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ບັນດາການເຄື່ອນໄຫວເສດຖະກິດ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ທັນໄດ້ພັດທະນາຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ໄດ້ສ້າງຕັ້ງລະບົບພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ ເຊັ່ນ: ການໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ການຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳເປັນຕົ້ນ; ນອກນັ້ນ, ກໍ່ຍັງມີບັນດາຮູບການຕ່າງໆເພື່ອແລກປ່ຽນການບໍລິການແຮງງານກໍ່ຄ່ອຍໆຖືກສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ.

ຕະຫຼາດການເງິນ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວ ແລະ ໄດ້ມີການເປີດກວ້າງທາງດ້ານການແຂ່ງຂັນຂອງບັນດາທຸລະກິດທະນາຄານ. ປະຈຸບັນ ສປປ ລາວ

ມີທະນາຄານທຸລະກິດຫຼາຍກວ່າ 22 ແຫ່ງ ແລະ ມີສາຂາຂອງທະນາຄານຫຸ້ນສ່ວນ, ເອກະຊົນ ແລະ ສາຂາຂອງຕ່າງປະເທດໃນທົ່ວ ປະເທດ 65 ແຫ່ງ. ນອກນີ້, ສະຖາບັນການເງິນຈຸລະພາກທີ່ໄດ້ຮັບການສຳຫຼວດທັງໝົດມີ 5.000 ກວ່າແຫ່ງ, ມີການເຄື່ອນໄຫວກວມ 50% ຂອງຈຳນວນທັງໝົດໃນທົ່ວປະເທດ. ລະບົບການບໍລິການ ຊຳລະສະສາງ ແລະ ການຫັນເປັນທັນສະໄໝຂອງລະບົບທະນາຄານ ໄດ້ມີການເປີດກວ້າງການແຂ່ງຂັນ ລະຫວ່າງບັນດາທຸລະກິດທະນາຄານ ສະແດງອອກການພັດທະນາລະບົບໂອນເງິນ, ການບໍລິການຊຳລະດ້ວຍບັດເອເລັກໂຕຣນິກຕ່າງໆ. ພ້ອມນີ້, ດ້ານຕະລາດທຶນກໍ່ພວມໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງຄື: ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ.

ຕະຫຼາດເຕັກໂນໂລຊີ ມາເຖິງປະຈຸບັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕະຫຼາດວິທະຍາການຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງໃນປະເທດລາວ ເຖິງຈະມີນິຕິກຳຈຳນວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບຊັບສິນທາງປັນຍາ, ແຕ່ບໍ່ທັນຖືກນຳໃຊ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ຕະຫຼາດທີ່ດິນ
ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂົງເຂດທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ທັງຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ, ເຂດຊານເມືອງ ແລະ ເຂດຊົນນະບົດ ປະກອບມີຕະຫຼາດການເຊົ່າທີ່ດິນ ບຸກຄົນ, ຕະຫຼາດການເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນລັດ, ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຄ້ຳປະກັນການກູ້ຢືມ, ຕະຫຼາດ ການຂາຍສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ຕະຫຼາດສິນເຊື່ອກ່ຽວກັບທີ່ດິນ. ຕະຫຼາດທີ່ດິນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂົງເຂດທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານ ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ມີການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຖະໜົນຫົນທາງ, ໄຟຟ້າ ແລະ ນ້ຳປະປາ ໃນເຂດຕົວເມືອງ, ຊານເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ.

6. ການປະຕິບັດ 11 ແຜນງານ ແລະ 111 ໂຄງການ

ຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍແຜນງານດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງຕົນຄື:

- ແຜນງານຮັກສາສະຖຽນລະພາບ ແລະ ຄວາມສະຫງົບຮອບດ້ານ: ໄດ້ສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຂອງສັງຄົມ, ໂຄງການຕ້ານອາດສະຍາກຳ; ໄດ້ສືບຕໍ່ຫັນກຳລັງປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຖັນແຖວພະນັກງານລົງປະຈຳກຸ່ມບ້ານໃນທົ່ວປະເທດ; ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານກໍ່ສ້າງຮາກຖານພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຕິດພັນກັບການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ ໄປພ້ອມກັບການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ.

- ແຜນງານພັດທະນາກະສິກຳຮອບດ້ານ: ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນໂຄງການຕົ້ນຕໍແມ່ນ ໂຄງການຈັດສັນ ແລະ ພັດທະນາດິນ ເພື່ອການກະສິກຳ ເຊິ່ງໄດ້ເຮັດສຳເລັດການສ້າງແຜນທີ່ແບ່ງເຂດດິນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂັ້ນເມືອງ ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ເມືອງໄຊພູທອງ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ; ໂຄງການຍົກສະມັດຖະພາບການຜະລິດ ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນປູກເຂົ້າແບບກະເສດສຸມດ້ວຍກ້າກິບດບົວ ໃຫ້ຜົນຜະລິດໄດ້ 7-8 ໂຕນ/ຮຕ ຢູ່ເມືອງຊື່ນ ແລະ ເມືອງນານ ແຂວງຫຼວງພະບາງ; ການລ້ຽງສັດຮູບແບບເປັນຟາມມີການຂະຫຍາຍຕົວ; ສາມາດປ້ອງກັນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາ ພະຍາດສັດລະບາດ ເຊັ່ນ: ພະຍາດເຕົ້າໂຮມເລືອດງົວ-ຄວາຍ, ພະຍາດໄຂ້ຫວັດໃຫຍ່ສາຍພັນ AH1N1 ແລະ ອື່ນໆ. ໄດ້ສຳເລັດການສ້ອມແປງ ແລະ ຟື້ນຟູຊົນລະປະທານ ຈາກໄພນ້ຳຖ້ວມໃຫຍ່ໃນປີ 2008; ການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານຕ່າງໆມີຄວາມຄືບໜ້າ ເປັນຕົ້ນໂຄງການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານຂຸດສາມບາດ ສຳເລັດ 95% ຄອງເໝືອງຍາວ 8.700 ແມັດ ສາມາດສະໜອງນ້ຳໃນເນື້ອທີ່ 280 ເຮັກຕາ ແລະ ໂຄງການຊົນລະປະທານນ້ຳມັງ 3 ສຳເລັດ 57%, ໂຄງການນາພອກສຳເລັດ 86%, ໂຄງການເຊແຊະ ສຳເລັດ 90% ແລະ ອື່ນໆ.
- ແຜນງານການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ແລະ ອຸດສາຫະກຳໄມ້: ຜັນຂະຫຍາຍເປັນໂຄງການໃຫຍ່ຄື: ໂຄງການຟື້ນຟູ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ເພື່ອເປົ້າໝາຍທາງເສດຖະກິດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ສຳລັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ໄດ້ລົງສຳຫຼວດໝາຍຂອບເຂດນ້ຳຖ້ວມອ່າງເກັບນ້ຳເຂື່ອນໄຟຟ້າເຊກອງ 4. ໂຄງການສຳຫຼວດ ແລະ ວາງແຜນນຳໃຊ້ທີ່ດິນປ່າໄມ້ ເຊິ່ງກຳລັງດຳເນີນການສ້າງແຜນທີ່ນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂອງ 3 ປະເພດປ່າ ຈຳນວນ 5 ແຂວງ ເຊັ່ນ: ຫຼວງພະບາງ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນ້ຳທາ, ຜົ້ງສາລີ ແລະ ບໍ່ແກ້ວ.
- ແຜນງານສ້າງພື້ນຖານອຸດສາຫະກຳແຫ່ງຊາດ ແລະ ສົ່ງເສີມຫັດຖະກຳ: ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍເປັນໂຄງການໃຫຍ່ ຄື: ໂຄງການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳພະລັງງານລວມມີ 75 ໂຄງການ, ໃນນັ້ນ 45 ໂຄງການມີສັນຍາ MOU ເຊິ່ງກຳລັງສຶກສາ, ສຳຫຼວດ ເພື່ອສ້າງບົດວິພາກ, ເຊັນສັນຍາພັດ ທະນາ (PDA) 24 ໂຄງການ ແລະ ເຊັນສັນຍາສຳປະທານ (CA) 6 ໂຄງການປະຈຸບັນກຳລັງກໍ່ສ້າງຢູ່. ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການນ້ຳເທີນ 2 (1.088 MW) ແລະ ເຂື່ອນເຊເສັດ2 (76MW), ປີ 2010 ມີ 2 ໂຄງການສຳເລັດ: ໂຄງການເຂື່ອນນ້ຳລີກ 1/2 (100MW) ແລະ ໂຄງການນ້ຳຍອນ (3MW) ຮອດເດືອນ 3 ປີ 2011 ຈຶ່ງຈະສຳເລັດ. ມາຮອດປະຈຸບັນ ມີເຂື່ອນໄຟຟ້າດຳເນີນການຜະລິດທັງໝົດ 29 ແຫ່ງ (2.583MW). ສຳລັບໂຄງການໄຟຟ້າພະລັງຄວາມຮ້ອນຫົງສາ (1.878MW) ໄດ້ຮັບການເຊັນສັນຍາສຳປະທານກໍ່ສ້າງແລ້ວ ທ້າຍປີ 2009 ກຳລັງດຳເນີນການຍົກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແລະ ວຽກງານສິ່ງແວດລ້ອມ

ເຊິ່ງຈະເປີດພິທີການກໍ່ສ້າງຢ່າງເປັນທາງການໃນປີ 2011. ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳບໍ່ແຮ່: ສົກປີ 2009-2010 ໄດ້ສຳເລັດໂຮງງານຂຸດຄົ້ນປຸງແຕ່ງເກືອກາລີທີ່ງມັງຂະໜາດ 50 ໂຕນຕໍ່ປີ; ໄດ້ອອກອະນຸຍາດລົງທຶນແກ່ບໍລິສັດທັງໝົດ 154 ບໍລິສັດ ມີ 269 ໂຄງການ, ໃນນີ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ 118 ບໍລິສັດ ໃນຈຳນວນ 186 ໂຄງການ.

- <u>ແຜນງານສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການຜ່ານ:</u> ວຽກງານນິຕິກຳໄດ້ສຳເລັດແຜນແມ່ບົດພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງທ່ອງທ່ຽວເຂດມະຫານະທີສີພັນດອນ, ທ່ອງທ່ຽວເມືອງວັງວຽງ, ເມືອງວຽງໄຊ, ຕາດເລາະ, ຕາດກວາງຊີ, ບໍ່ນ້ຳຮ້ອນເມືອງວຽງທອງ. ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການປັບປຸງທາງເຂົ້າສະ ຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວນ້ຳຕົກຕາດກວາງຊີ ແຂວງຫຼວງພະບາງໃນ ປີ 2005; ກໍ່ສ້າງທາງເຂົ້າຖ້ຳກອງລໍ ແຂວງຄຳມ່ວນ, ສຳເລັດການປັບປຸງສະໜາມບິນຫຼວງນ້ຳທາ. ໄດ້ສ້າງຫ້ອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານການທ່ອງທ່ຽວປະຈຳແຂວງໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ວຽກງານໂຄງການອື່ນໆ. ໄດ້ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມ; ໄດ້ກຳນົດໂຄງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວລາວ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງການທ່ອງທ່ຽວກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງດ້ວຍຮູບການໂຄສະນາຜ່ານອິນເຕີເນັດ, ສິ່ງພິມຕ່າງໆ, ວິທະຍຸ, ໂທລະພາບ, ສາລະຄະດີ, ວີຊີດີທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ; ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມງານວາງສະແດງ ແລະ ເປັນເຈົ້າພາບຈັດງານຕ່າງໆ: ບຸດອັດພູ, ງານບຸນພະທາດອີງຮັງ, ບຸນຊ້ວງ, ເຂົ້າຮ່ວມງານວາງສະແດງທ່ອງທ່ຽວສາກົນທີ່ຄຸນມິງ ແລະ ໄດ້ສຳເລັດການກຳນົດແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວຂອງສາມປະເທດ ລາວ, ໄທ ແລະ ກຳປູເຈຍ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

- <u>ແຜນງານແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ ແລະ ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າ:</u> ໄດ້ມີການຈັດສັນພູມລຳເນົາ, ຈັດສັນທີ່ດິນເພື່ອທຳການຜະລິດ ແລະ ມີການສ້າງແຜນພັດທະນາກຸ່ມບ້ານແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ສຳເລັດທັງໝົດ 133 ກຸ່ມບ້ານ ໃນ 69 ເມືອງທຸກຍາກ; ໄດ້ປ່ອຍສິນເຊື່ອໃຫ້ຊາວກະສິກອນເພື່ອນຳໄປປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ແລະ ເຮັດທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍໄດ້ 230.287 ຄອບຄົວ ເປັນເງິນ 2.132,08 ຕື້ກີບ; ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ກ່ຽວກັບຈຳນວນບ້ານ ແລະ ເມືອງ ເພື່ອປະກາດຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ຄື: ແຂວງຜົ້ງສາລີ ມີ 2 ບ້ານ ເມືອງບຸນເໜືອ, ແຂວງອຸດົມໄຊ ບ້ານກໍ່ນ້ອຍ ເມືອງໄຊ, ແຂວງບໍ່ແກ້ວ ເມືອງຜາອຸດົມ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ບ້ານຖ້ຳຫອຍ ແລະ ບ້ານຊາງ (ເມືອງໜອງແຮດ ແລະ ເມືອງຄູນ), ແຂວງວຽງຈັນ ມີເມືອງເຟືອງ, ຫີນເຫີບ, ໝື່ນ, ວັງວຽງ, ກາສີ ແລະ ເມືອງແມດ. ມາຮອດປະຈຸບັນ ຄົວເຮືອນທຸກຍາກມີ 218.280 ຄົວເຮືອນ ຫລື ປະມານ 22%, ຍັງມີ ເມືອງທຸກຍາກ 46 ເມືອງ (ເມືອງບໍລິຄັນ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ

ໄດ້ປະກາດຫລຸດພົ້ນອອກຈາກເມືອງທຸກຍາກແລ້ວ) ຫຼຸດລົງ 2,12% ຂອງຈຳນວນເມືອງທຸກທີ່ສຸດ.

- <u>ແຜນງານການຮ່ວມມື ແລະ ເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດ ແລະ ສົ່ງເສີມການລົງທຶນ:</u> ພວກເຮົາໄດ້ຮ່າງນະໂຍບາຍການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດ ຂອງ ສປປ ລາວ ເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ; ນະໂຍບາຍເປີດກວ້າງການຮ່ວມມືເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດ ບົນພື້ນຖານຫລັກການ ຄວາມເປັນເອກະລາດ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີປະໂຫຍດ, ໄດ້ເພີ່ມທະວີການພົວພັນຮ່ວມມືເສດຖະກິດ-ການຄ້າ, ການເຈລະຈາວຽກງານການຄ້າຕ່າງປະເທດໃນຂອບສອງຝ່າຍ, ພາກພື້ນ, ອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ຫລາຍຝ່າຍ. ສິ່ງທີ່ພົ້ນເດັ່ນແມ່ນວຽກງານການຮ່ວມມືການຄ້າຫລາຍຝ່າຍ, ການຮ່ວມມືເສດຖະກິດອາຊຽນ ແລະ ພາກພື້ນ, ການຮ່ວມມືໃນຂອບເຈລະຈາລະຫວ່າງອາຊຽນກັບປະເທດຄູ່ເຈລະຈາ, ການ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາການຄ້າອາຊີ-ປາຊີຟິກ (APTA). ການກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ໂດຍໄດ້ປັບປຸງບັນດາລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວຂ້ອງ. ວຽກງານການດຶງດູດການລົງທຶນ ຈາກຕ່າງປະເທດມີທ່າກ້າວ ແລະ ເປັນທ່າແຮງສູງ, ໄດ້ມີການປັບປຸງນິຕິກຳ ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີກົນໄກ, ນະໂຍບາຍທີ່ແທດເໝາະ ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການລົງທຶນທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ເຖິງ 1.022 ໂຄງການ, ມີມູນຄ່າທຶນອະນຸມັດ 11,01 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ. ໃນ 5 ປີຍອດທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ກູ້ຢືມສາມາດປະຕິບັດໄດ້ 2.251 ໂຄງການ, ຊຶ່ງມີມູນຄ່າ 2.443 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ, ສະເລ່ຍ 488 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ/ປີ.
- <u>ແຜນງານດ້ານຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ແລະ ການຕິດຕໍ່ສື່ສານ:</u> ສຳລັບກຸ່ມໂຄງການທີ່ມີການເຊື່ອມຕໍ່ອະນຸພາກພື້ນ ໄດ້ສຳເລັດກໍ່ສ້າງຂົວນ້ຳ ຂອງສະຫວັນນະເຂດ-ມຸກດາຫານ, ທາງR3 (ບໍ່ເຕັນ-ຫ້ວຍຊາຍ), ໂຄງການຂະຫຍາຍທາງເລກ 9 (ສະຫວັນນະເຂດ-ເຊໂນ), ທາງເລກ 12 (ຊ່ວງທ່າແຂກ -ຍົມມະລາດ). ໄດ້ສຳເລັດກໍ່ສ້າງສະຖານນີລົດໄຟດົງໂພສີ-ທ່ານາແລ້ງ 3 ກມ. ໄດ້ສຳເລັດໂຄງການປັບປຸງພັດທະນາຕົວເມືອງນ້ອຍ ADB ຈຳນວນ 12 ຕົວເມືອງ. ການສຳຫລວດອອກແບບອາຄານໃໝ່ຂອງເດີ່ນບິນຫຼວງພະບາງສຳເລັດ 100%, ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າປະຕິບັດໄດ້ 111,9 ລ້ານໂຕນ, ຂົນສົ່ງໂດຍສານປະຕິບັດໄດ້ 210 ລ້ານຄົນ (ຫລຸດແຜນການ 2%). ໂທລະສັບທັງໝົດມີປະມານ 3,6 ລ້ານເລກໝາຍ (ຕັ້ງໂຕະມີ 149,3 ພັນເລກໝາຍ, ມີຜູ້ຊົມໃຊ້ແລ້ວ 67%, ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 2,7%), ໂທລະສັບມືຖືມີ 3,39 ລ້ານເລກໝາຍ ມີຜູ້ຊົມໃຊ້ແລ້ວ 67%, ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມ ຂຶ້ນ 53%. ໄດ້ຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍໂທລະຄົມມະນາຄົມສູ່ຊົນນະບົດໃນທົ່ວປະ

ເທດ ແລະ ກໍ່ສ້າງສາຍໄຍແກ້ວໃຫ້ໄດ້ 13,2 ພັນກິໂລແມັດ ທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາເພີ່ມຂຶ້ນ 15% ເຊິ່ງກວມເອົາບັນດາແຂວງ 90% ແລະ ບັນດາເມືອງ 80%.

- <u>ແຜນງານເພີ່ມປະສິດທິພາບ</u>

<u>ດ້ານການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກຂອງລັດ:</u> ມີການປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂັ້ນສູນກາງໃນການຕິດຕາມສະພາບເສດຖະກິດປະຈຳເດືອນ, ປະຈຳໄຕມາດ ແລະ ສະຫຼຸບລາຍງານກ່ຽວກັບຈຸດດີ, ຂໍ້ຄົງຄ້າງ ພ້ອມທັງຄົ້ນຄວ້າວິທີແກ້ໄຂ ເພື່ອນຳສະເໜີໃຫ້ລັດຖະບານເປັນແຕ່ລະໄລຍະ; ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ໜ່ວຍງານມະຫາພາກ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງການເງິນ, ທະນາຄານແຫ່ງຊາດ ແລະ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ -ການຄ້າ ກໍ່ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ນອກຈາກນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ປະສານກັບຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂະແໜງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ. ຜົນສຳເລັດຂອງການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 7,9% ຕໍ່ປີ; ອັດຕາເງິນເຟີ້ມີການເໜັງຕີງໄປໃນທາງບວກໃນລະດັບ 1 ຕົວເລກຕໍ່ປີ; ຖານະທາງດ້ານງົບປະມານແຫ່ງລັດແມ່ນໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວໂດຍສະເພາະ ໄດ້ມີການປັບປຸງກົນໄກການຄຸ້ມຄອງງົບປະມານ ໂດຍຫັນເອົາ 3 ຂະແໜງຄື: ຄັງເງິນ, ພາສີ ແລະ ອາກອນ ໃຫ້ມາລວມສູນ ແລະ ຂຶ້ນກັບສາຍຕັ້ງ.

- <u>ແຜນງານພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ:</u>

ໄດ້ມີການປະຕິຮູບລະບົບການສຶກສາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສຶກສາຂະຫຍາຍຕົວທັງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ໂດຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແຜນຍຸດທະສາດສ້າງຄູ, ປັບປຸງ-ພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ເນື້ອໃນການຮຽນ-ການສອນ ທັງສາຍສາມັນ, ສາຍສ້າງຄູ, ສາຍອາຊີວະສຶກສາ, ການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ; ປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາ, ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານຊຸມຊົນ; ໄດ້ເພີ່ມປີຮຽນໃນລະບົບສາຍສາມັນຈາກ 11 ປີ ເປັນ 12 ປີ.

ໄດ້ຖືເອົາວຽກງານການປ້ອງກັນພະຍາດ ແລະ ການປິ່ນປົວຮັກສາສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນເປັນສຳຄັນ, ໄດ້ມີການກໍ່ສ້າງ ແລະ ສ້ອມແປງສຸກສາລາ, ໂຮງໝໍເມືອງ ແລະ ໂຮງໝໍແຂວງ ອັນພົ້ນເດັ່ນເອກະຊົນພາຍໃນໄດ້ລົງທຶນກໍ່ສ້າງໂຮງໝໍແມ່ ແລະ ເດັກ (120 ຕຽງ) ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສາທາລະນະສຸກຂັ້ນພື້ນຖານ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີຄຸນນະພາບດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ; ນອກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຄົ້ນຄວ້າຜະລິດຢາຫຼວງ 880 ລາຍການ ແລະ ຢາພື້ນເມືອງ 228 ລາຍການ;

ໄດ້ມີການຟື້ນຟູປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍວັດທະນະທຳທີ່ມີລັກສະນະຊາດ, ກ້າວໜ້າ ແລະ ມະຫາຊົນ; ຊຸກຍູ້ຂະບວນການສິນລະປະວັນນະຄະດີ ທັງມືອາຊີບ ແລະ ສະມັກຫຼິ້ນ ນັບແຕ່ຂັ້ນສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ; ນອກນັ້ນ ຍັງໄດ້ປັບປຸງລະບົບສື່ມວນຊົນໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ ໂດຍປັບປຸງຈາກລະບົບອານາລັອກ ມາເປັນລະບົບດີຈີຕອນ.

- ແຜນງານປັບປຸງຍົກລະດັບປະສິດທິພາບຂອງການບໍລິຫານລັດ:

ໄດ້ມີການປັບປຸງການບໍລິ ຫານລັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງກວ່າເກົ່າ: ສູນກາງເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ,
ທ້ອງຖິ່ນເຮັດໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດ, ໄດ້ປັບປຸງການຈັດຕັ້ງຂອງທຸກກະຊວງ-ອົງການ, ທ້ອງຖິ່ນ,ໃນນັ້ນ ມີ 8 ກະຊວງ, ຫັນເອົາວຽກງານພາສີ, ອາກອນ ແລະ ຄັງເງິນແຫ່ງຊາດຂຶ້ນກັບສາຍຕັ້ງ, ສຳເລັດການເຮັດທິດລວງສ້າງຕັ້ງເທດສະບານເມືອງຫຼວງພະບາງ,
ການບໍລິການປະຕູດຽວ ໂດຍເລີ່ມຈາກບົດຮຽນການບໍລິການຜ່ານປະຕູດຽວຢູ່ເມືອງໄຊເສດຖາ ແລະ ຂະຫຍາຍໄປສູ່ພາກສ່ວນອື່ນຈຳນວນໜຶ່ງ; ນຳໃຊ້ໃນການຄຸ້ມ ຄອງລັດ ແບບອີເລັກໂທຣນິກ: ການຄຸ້ມຄອງທະນາຄານແບບອີເລັກໂທຣນິກ, ການຄຸ້ມຄອງລັດຖະບານແບບອີເລັກໂທຣນິກ, ການຄຸ້ມຄອງການເງິນແບບອີເລັກໂທຣນິກ.

7. ສັງລວມຜົນສຳເລັດທີ່ພົ້ນເດັ່ນ ແລະ ສາຍເຫດພາໃຫ້ບັນລຸຜົນ

7.1. ຜົນສຳເລັດທີ່ພົ້ນເດັ່ນ:

- ປະເທດເຮົາມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ມີຄວາມສະຫງົບ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທາງດ້ານສັງຄົມ . ລະບົບການບໍລິຫານການປົກຄອງ, ລະບຽບກົດໝາຍ ປະກອບສ້າງຂຶ້ນເປັນພື້ນຖານໃຫ້ການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມໃນປະເທດ.
- ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ: ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ບໍລິການເປັນ ຕົ້ນເປັນໂຕຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ພື້ນຖານເສດຖະກິດທຳມະຊາດ-ເຄິ່ງທຳມະຊາດ ຄ່ອຍຫັນມາສູ່ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດທີ່ມີຫລາຍພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຕົວໄປພ້ອມໆ ກັບການມີກົນໄກການວາງແຜນ (ການຄຸ້ມຄອງ); ກໍ່ສ້າງແຮງສັງລວມຂອງສັງຄົມ, ແຫລ່ງຊັບພະຍາກອນທຳ ມະຊາດ, ຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນພາຍໃນຖືກຂຸດຄົ້ນມານຳໃຊ້; ບັນດາຄາດໝາຍໃຫຍ່ ດ້ານເສດຖະ ກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ບັນລຸຜົນສ່ວນໃຫຍ່. ອັນສຳຄັນ, ພວກເຮົາ ສາມາດຜ່ານຜ່າ

ຜົນກະທົບຈາກໄພທຳມະຊາດຮ້າຍແຮງສອງຄັ້ງ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກວິກິດການການເງິນໂລກໄດ້ໃນລະດັບດີ.

- ຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນຫຼຸດລົງ, ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸ, ແລະ ຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂື້ນກ້າວໜື່ງ, ຖັນແຖວພະນັກງານ, ບຸກຄະລາກອນເຕີບໃຫຍ່ໃນທຸກຂົງເຂດ, ຂະແໜງການ. ບັນຍາກາດທົ່ວສັງຄົມ, ຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງຂອງປະຊາຊົນ,ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆສູງຂື້ນ, ລະດັບດັດສະນີໝາຍການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂ່າວສານຢູ່ໃນລະດັບດີ.
- ການພົວພັນຮ່ວມມືເສດຖະກິດກັບປະເທດໃກ້ຄຽງ, ພາກພື້ນ, ສາກົນ, ກັບຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນໄດ້ຮັບການເສີມຂະຫຍາຍທັງທາງກວ້າງ ແລະ ທາງເລິກ, ທັງ ສອງຝ່າຍ ແລະ ຫລາຍຝ່າຍ ເຊິ່ງໄດ້ນຳຜົນປະໂຫຍດມາໃຫ້ຊາດເຮົາ.

7.2. ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ:

ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ສາມາດສະຫລຸບຕີລາຄາບັນດາສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ມີຜົນສຳເລັດໄດ້ດັ່ງນີ້:

- ແນວທາງການເມືອງທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມະຕິຕ່າງໆຂອງພັກ ເປັນຕົ້ນ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ 8 ແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ການຊີ້ນຳ-ນຳພາຂອງສູນກາງພັກ ສອດຄ່ອງກັບສະພາບພາຍໃນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ.
- ສະພາແຫ່ງຊາດ, ລັດຖະບານພິຈາລະນາຮັບຮອງເອົາແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ເປັນໄປຕາມລະບຽບການ, ກົດໝາຍ, ບັນດາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍເປັນແຜນງານ, ເປັນໂຄງການຂອງຕົນ ແລະ ມີແຫຼ່ງທຶນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍທົ່ວໄປ.
- ປະຊາຊົນ, ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆ, ນັກທຸລະກິດສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ, ໂຄງການ.
- ເພື່ອນມິດ, ສາກົນໄດ້ໃຫ້ການສະຫນັບສະຫນູນຊ່ວຍເຫລືອຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ບັນດາສາເຫດດັ່ງກ່າວໄດ້ ສົ່ງຜົນໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (2006-2010) ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ແລະ ເປັນພື້ນຖານທີ່ແຂງແກ່ນໃຫ້ແກ່ການກ້າວໄປສູ່ການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດໃນປີ 2015 ແລະ ນຳພາປະເທດຊາດອອກຈາກປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020.

III. ຈຸດອ່ອນ, ຂໍ້ຄົງຄ້າງ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 2006-2010 ແລະ ສາເຫດ

1. ຈຸດອ່ອນ ແລະ ຂໍ້ຄົງຄ້າງ

1.1. ຂໍ້ຄົງຄ້າງທີ່ຕິດພັນກັບບາງຄາດໝາຍມະຫາພາກ

- ເຖິງວ່າລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນເພີ່ມຂຶ້ນ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນສ່ອງແສງ ແລະ ກະຈາຍໃຫ້ປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນຢ່າງທົ່ວເຖິງ; ການເຕີບໂຕສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຍ້ອນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ, ການສົ່ງວັດຖຸດິບອອກຕ່າງປະເທດຍັງບໍ່ທັນແມ່ນການປຸງແຕ່ງພາຍໃນ, ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ເຫັນວ່າໂຄງປະກອບຂອງອຸດສາຫະກຳໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວຊ້າ ເມື່ອທຽບໃສ່ຂະແໜງການບໍລິການ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນການຫັນໄປສູ່ອຸດສາຫະກຳບໍ່ທັນແຂງແຮງ.
- ການລົງທຶນຂອງລັດເລີ່ມມາຈາກຮາກຖານແມ່ນດີ, ແຕ່ມີລັກສະນະສະເລ່ຍບໍ່ມີຈຸດສຸມ, ປະສິດທິຜົນຍັງຕ່ຳ, ຫລາຍໂຄງການຍັງຂາດທຶນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ຂາດທຶນສົມທົບການປະຕິບັດໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ກູ້ຢືມ; ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນຫລາຍຂະແໜງການທ້ອງຖິ່ນຍັງບໍ່ທັນມີໂຄງການຮຽກການລົງທຶນ, ກົນໄກການບໍລິການປະຕູດຽວບໍ່ທັນແຜ່ຫຼາຍ; ການກວດກາ, ຕິດຕາມໂຄງການຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ອະນຸມັດໄປແລ້ວບໍ່ທັນໄດ້ດີ.
- ການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານກໍ່ມີທ່າດີຂຶ້ນຕາມລຳດັບ, ແຕ່ອັດຕາສ່ວນການອີງໃສ່ຕ່າງປະເທດຍັງເຫັນວ່າສູງຢູ່, ການເກັບລາຍຮັບພາຍໃນຍັງບໍ່ທັນສະໝໍ່າສະເໝີບາງປີໄດ້ດີ, ບາງປີບໍ່ທັນໄດ້ດີ ແລະ ບໍ່ທັນຂຸດຄົ້ນໄດ້ໝົດທ່າແຮງເທື່ອ ເຮັດໃຫ້ການຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນບໍ່ທັນໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ, ຍັງມີໜີ້ສິນຄຸມເຄືອຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍປະຢັດແຫ່ງຊາດບໍ່ທັນຕັ້ງໜ້າເທົ່າທີ່ຄວນ.
- ການດຸ່ນດ່ຽງຄວາມຕ້ອງການດ້ານແຮງງານ ແລະ ການແກ້ໄຂວຽກເຮັດງານທຳ ໃຫ້ພົ້ນ ລະເມືອງດຳເນີນການໄປຕາມກົນໄກຕະຫລາດແຕ່ບໍ່ທັນມີການວາງແຜນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງໄດ້ມີສະພາບບໍ່ຄ່ອງຕົວດ້ານຕະຫລາດແຮງງານ (ມີຄົນລາວໄປອອກແຮງງານຢູ່ປະເທດອ້ອມຂ້າງ, ແຕ່ພາຍໃນຂາດແຮງງານ ແລະ ນຳເອົາແຮງງານຕ່າງປະເທດເຂົ້າມາແທນເປັນຈຳນວນຫລາຍ), ແຮງງານກະເສດໃນຊົນນະບົດໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍເຂົ້າມາສູ່ຕົວເມືອງມີຈຳນວນຫລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດສະພາບຂາດແຮງງານໃນການຜະລິດກະສິກຳຢູ່ຊົນນະບົດ.

- ການສົ່ງອອກ-ນຳເຂົ້າເຫັນວ່າມີທ່າອ່ຽງທີ່ດີ ແຕ່ວ່າການສົ່ງອອກສ່ວນໃຫຍ່ຍັງແມ່ນມາຈາກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ເປັນຕົ້ນແຮ່ທາດຫາກບໍ່ແມ່ນການຜະລິດທີ່ມາຈາກພື້ນຖານເສດຖະກິດ, ຊຶ່ງມີຄວາມສ່ຽງໃນຕໍ່ໜ້າ ເມື່ອຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດບົກແຫ້ງ; ການສົ່ງອອກເປັນວັດຖຸດິບຍັງກວມອັດຕາສ່ວນສູງຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຍັງບໍ່ທັນເປັນເຈົ້າການໃນການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມກ່ອນການສົ່ງອອກ.
- ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກແມ່ນຍູ່ໃນຈັງຫວະທີ່ດີ ແຕ່ຖ້າທຽບໃສ່ການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດ ເຫັນວ່າຍັງຊັກຊ້າຍູ່.

1.2. ຂໍ້ຄົງຄ້າງທີ່ຕິດພັນກັບບັນດາຂະແໜງການແລະການພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ

- ການຜະລິດຂະແໜງກະສິກຳຍັງແມ່ນການຜະລິດສິນຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ທັນຕອບສະໜອງກັບການຜະລິດທີ່ເປັນສິນຄ້າຍ່າງເຕັມສ່ວນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອການປຸງແຕ່ງ ຍັງບໍ່ທັນມີການຜະລິດແບບຊົນລະກະເສດທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ໝາກຜົນອັນໃໝ່ຂອງວິທະຍາສາດ ແລະ ເທັກໂນໂລຍີຍ່າງກ້ວາງຂວາງ, ຍັງບໍ່ສາມາດສ້າງຕົວແບບ ແລະ ນຳໃຊ້ຕົວແບບການຜະລິດເປັນຕົ້ນການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວໄດ້. ປະສິດທິພາບການຜະລິດຕ່ຳ, ການຜະລິດຕົ້ນຕໍຂຶ້ນກັບທຳມະຊາດ, ກະແຈກກະຈາຍ, ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ, ປ່າຜະລິດ, ການຈັດສັນ ແລະ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳ, ການປູກໄມ້ເປັນສິນຄ້າຍັງບໍ່ທັນພົ້ນເດັ່ນ ແລະ ບໍ່ທັນບັນລຸຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້.
- ຂາດງົບປະມານ ແລະ ນັກວິຊາການທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການນຳພາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຕົວຈິງໃນຫລາຍຂະແໜງການ. ຂາດວິຊາການສະເພາະດ້ານເຊັ່ນ: ໃນຂະແໜງພະລັງງານ-ບໍ່ແຮ່, ຂະແໜງກະສິກຳ.... ການນຳໃຊ້ອຸປະກອນ, ເຕັກນິກ ແລະ ການນຳໃຊ້ບົດຮຽນໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານທຸລະກິດ ກວມອັດຕາສ່ວນຕ່ຳປະມານ 10% (ຫວຽດນາມ 33%, ໄທ 40% ແລະ ສິງກະໂປ 84%).
- ການຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍໄຟຟ້າຮັບໃຊ້ພາຍໃນຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການ, ກະແສໄຟຟ້າສ່ວນໜຶ່ງຍັງນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ, ການຜະລິດໄຟຟ້າເພື່ອສົ່ງອອກຍັງຊັກຊ້າກວ່າ ແຜນການທີ່ວາງໄວ້. ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນຍູ່ໃນຂະແໜງພະລັງງານ-ບໍ່ແຮ່ແມ່ນມີຈຳນວນຫລາຍ ແຕ່ຍັງແມ່ນຂັ້ນຕອນການຊອກຄົ້ນສຳຫລວດ ແລະ ມີຫລາຍໂຄງການກໍ່ແກ່ຍາວເວລາ , ບໍ່ປະຕິບັດຕາມສັນຍາກໍ່ຄືລະບຽບການທີ່ວາງອອກ, ບາງໂຄງການຂຸດຄົ້ນສ້າງຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ.
- ຄຸນນະພາບຂອງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຍັງບໍ່ໄດ້ມາດຖານເທົ່າທີ່ຄວນ (ບາງເສັ້ນ ທາງ, ຊົນລະປະທານ, ອາຄານສຳນັກງານ), ຍັງ

ຂາດທຶນໃນການບົວລະບັດຮັກສາກໍ່ສ້າງສ້ອມແປງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ໂຄງລ່າງດັ່ງກ່າວບໍ່ເຕັມຄວາມສາມາດຫລືປະໃຫ້ເປ່ເພໄປນຳ.

- ການປະສານລະຫວ່າງຂະແໜງການຜະລິດຍັງບໍ່ທັນກົມກຽວ ແລະ ສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ການສົ່ງອອກແມ່ນຍັງເນັ້ນໃສ່ວັດຖຸດິບບໍ່ແມ່ນສິນຄ້າປຸງແຕ່ງ.
- ໃນຂະແໜງສຶກສາ ແລະ ສາທາເຫັນວ່າການຫັນໄປສູ່ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມອ່ຽງໄວ ບໍ່ທັນສູງ, ພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ ຈຳນວນຫຼາຍສົມຄວນຍັງຫຼຸດມາດ ຖານ, ເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດຄາດໝາຍ "ການສຶກສາປະຖົມພາກບັງຄັບ" ແລະ ການປະກັນສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນບໍ່ທັນບັນລຸຄາດຫມາຍກຳນົດໄວ້.
- ການລາຍງານຂໍ້ມູນ-ຂ່າວສານຍັງຂາດເນື້ອຫາສາລະທີ່ອຸດົມສົມບູນ ອັນເປັນສິ່ງຈູງໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ອ່ານ, ຜູ້ຟັງ ແລະ ຜູ້ຊົມ, ການນຳສະເໜີຂ່າວສານທີ່ມີລັກສະນະສ່ອງແສງເຖິງສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງຊີວິດສັງຄົມບໍ່ທັນກວ້າງຂວາງ, ມີລັກສະນະຊັກຊ້າບໍ່ທັນກັບເວລາທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກຂອງວຽກງານສື່ມວນຊົນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປັບປຸງຢ່າງເປັນລະບົບ, ການປົກປັກຮັກສາຟື້ນຟູບູລະນະວັດຖຸບູຮານ, ປູຊະນີຍະສະຖານ ແລະ ສະຖານທີ່ປະຫວັດສາດບໍ່ທັນໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ.
- ການພັດທະນາວົງການກິລາຜ່ານມາ ຖ້າທຽບໃສ່ມາດຕະຖານສາກົນເຫັນວ່າຄວາມສາມາດຍັງອ່ອນ, ສະຕິຕໍ່ລະບຽບວິໄນ ແລະ ການຝຶກຊ້ອມຍັງບໍ່ທັນເຂັ້ມງວດເທົ່າທີ່ຄວນ.
- ການພັດທະນາເຂດແຄວ້ນ ເຫັນວ່າບໍ່ທັນສົມສ່ວນ ແລະ ບໍ່ປະກົດອອກຢ່າງຈະແຈ້ງ ເປັນຕົ້ນເຂດເສດຖະກິດ, ການເຊື່ອມໂຍງ, ການເພິ່ງພາອາໄສຂອງພາກຕ່າງໆ, ຊຶ່ງເຫັນວ່າການ ພັດທະນາແຂວງປະກົດອອກຊັດເຈນກວ່າ, ເຮັດໃຫ້ການຊ່ວຍຫນູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນບໍ່ທັນໄດ້ດີ, ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ຂອງທ້ອງຖິ່ນໃນພາກດຽວກັນບໍ່ສະຫມ່ຳສະເຫມີ, ຍັງຂາດການປະສານແຜນງານ ແລະ ໂຄງການພັດທະນາຂອງແຂວງກັບພາກດຽວກັນ.
- ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ເຖິງວ່າມີຄວາມຕັ້ງຫນ້າສູງກໍ່ຕາມ ແຕ່ກໍ່ຍັງພົບກັບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍຢ່າງ ເປັນຕົ້ນຂາດທຶນຮອນ, ບຸກຄະລາກອນດ້ານວິຊາການຍັງຈຳກັດ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ນິຕິກຳດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຕໍ່ໂຄງການພັດທະນາ.
- ການຄຸ້ມຄອງພະນັກງານ-ລັດຖະກອນໂດຍລວມແມ່ນເຮັດໄດ້ດີ ແຕ່ການຍົກລະດັບຂີດຄວາມສາມາດດ້ານຕ່າງໆໃຫ້ພະນັກງານຍັງມີລັກສະນະກວມລວມ ບໍ່ທັນມີແບບແຜນລະອຽດ, ການປະຕິບັດວຽກງານຍັງມີການຊໍ້າຊ້ອນ.

1.3. ຂໍ້ຄົງຄ້າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 11 ແຜນງານ ແລະ 111 ໂຄງການ

- ການຄົ້ນຄວ້າກຳນົດ 11 ແຜນງານ 111 ໂຄງການ ອອກຊ້າກວ່າແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຊັບຊ້ອນໂຄງການ ແລະ ທຶນຮອນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ພາໃຫ້ຫລາຍແຜນງານ ແລະ ໂຄງການບໍ່ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.
- ການມອບຫມາຍໃນການຄຸ້ມຄອງແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຊັກຊ້າ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ແຜນງານໜຶ່ງ ກໍ່ກວມເອົາຫລາຍກະຊວງ ພາໃຫ້ບໍ່ມີຜູ້ຄຸ້ມຄອງຕົວຈິງເຮັດໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການສະຫລຸບລາຍງານພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.
- ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ແຜນງານຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ໂດຍສິ້ນເຊີງ ແມ່ນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ດີ ແລະ ບໍ່ບັນລຸໄດ້ຕາມຄາດຫມາຍທີ່ວາງໄວ້.
- ກົນໄກ ແລະ ລະບົບຕິດຕາມຜົນໄດ້ຮັບ, ຫມາກຜົນ ຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງ ເຊິ່ງບັນຫານີ້ ຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງໃນແຜນ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII.

1.4. ຂໍ້ຄົງຄ້າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການແກ້ໄຂອຸທົກກະໄພໃນປີ 2009

- ທຶນຮອນສຳລັບແກ້ໄຂຜົນກະທົບຈາກພາຍຸເກດສະໜາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອການ ຟື້ນຟູບັນດາພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ກັບເຂົ້າສູ່ສະພາບປົກກະຕິ, ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ເພື່ອບັນເທົາ ຄວາມເສຍຫາຍທັງທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ ໃນດ້ານການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການ ຍັງຈຳກັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງເທື່ອ.
- ຂາດການຕິດຕາມ, ກວດກາ ແລະ ລາຍງານ ທີ່ເປັນລະບົບ ແລະ ເອກະພາບໃນການ ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ງົບປະມານທັງຂອງລັດ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ລະດົມໄດ້ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຖືກ ເປົ້າໝາຍ, ມີຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

1.5. ສັງລວມຈຸດອ່ອນ-ຂໍ້ຄົງຄ້າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VI

ກ່ຽວກັບຄາດໝາຍຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ບໍ່ທັນບັນລຸຄາດໝາຍຄື:

- ຄາດໝາຍການພັດທະນາຊົນນະບົດ, ການຄ້າ-ການບໍລິການ, ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຍັງຊັກຊ້າ ທຽບໃສ່ລະດັບການຂະຫຍາຍໂຕດ້ານເສດຖະກິດ. ພ້ອມນັ້ນ, ກໍ່ຍັງບໍ່ສະໝໍ່າສະເໝີກັນໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ, ບາງທ້ອງຖິ່ນໄວ, ບາງທ້ອງຖິ່ນຊ້າ ແລະ ບາງບ່ອນບໍ່ທັນມີການປ່ຽນແປງພໍເທົ່າໃດ. ໂດຍການຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່, ການຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ປະຊາຊົນເຮັດໄດ້ໜ້ອຍ;

- ຄາດຫມາຍການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາເສດຖະກິດຕະຫລາດ, ໃນນັ້ນຕະຫລາດເຕັກໂນໂລຊີ, ຕະຫລາດອະສັງຫາລິມະຊັບ, ຕະຫລາດແຮງງານ, ຄາດໝາຍການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມແບບບັງຄັບ, ການສ້າງກອງທຶນປະກັນສຸຂະພາບກໍຍັງບໍ່ທັນບັນລຸຜົນດີເທົ່າທີ່ຄວນ...

- ຄວາມແຕກໂຕນຂອງການພັດທະນາ

ມີບາງດ້ານເຫັນວ່າປະຕິບັດບໍ່ທັນໄດ້ດີ ຄື: ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ, ສະເລ່ຍສູງລື່ນຄາດໝາຍວາງໄວ້ ແຕ່ລາຍຮັບຕົວຈິງ ຂອງ ກຸ່ມຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ ເປັນຕົ້ນໃນຊົນນະບົດແມ່ນຫ່າງໄກຈາກລະດັບສະເລ່ຍ, ບາງພື້ນທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງພໍເທົ່າໃດ; ການເຕີບໂຕບໍ່ທັນໄປຄຽງຄູ່ກັບການສະສົມ; ພາກສ່ວນເສດຖະກິດລັດ ແລະ ພາກສ່ວນເສດຖະກິດຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ກາຍເປັນເຈົ້າພາທາງໄດ້ເທື່ອ; ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດດ້ານຂະແໜງການ (ການປຸງແຕ່ງ) ບໍ່ທັນສົມຄູ່; ການກຳນົດ ແລະ ປະຕິບັດແຜນງານ, ໂຄງການບໍ່ທັນຄຽງຄູ່ກັບແຜນເງິນ, ແຜນສ້າງ-ຝຶກອົບຮົມບຸກຄະລາກອນ. ໃນບາງຂະແໜງການວຽກງານຂະຫຍາຍຕົວແຮງດີ, ແຕ່ຍັງອາໄສບຸກຄະລາກອນຕ່າງປະເທດ, ສ່ວນບຸກຄະລາກອນພາຍໃນມີໜ້ອຍ.

- ການປະຕິຮູບການສຶກສາແຫ່ງຊາດ,

ໂຄງການຂະຫຍາຍການສຶກສາພາກບັງຄັບ, ການສຶກສາ ແລະ ສ້າງຄົນບໍ່ທັນຕອບສະໜອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາ. ບັນຫາປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ໃນສັງຄົມຖືກແກ້ໄຂໃນລະດັບຕໍ່າ; ການສົ່ງເສີມສຸຂະພາບ ແລະ ການບໍລິການດ້ານສາທາລະນະສຸກຍູ່ຮາກຖານຍັງອ່ອນ; ການຍົກລະດັບສີມືແຮງງານຍັງບໍ່ທັນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາ.

2. ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ມີຂໍ້ຄົງຄ້າງ:

- ການພັນຂະຫຍາຍມະຕິ 8 ຂອງພັກອອກເປັນແຜນງານ, ໂຄງການ, ຊັກຊ້າແກ່ຍາວ ບາງຂະແໜງການ ແລະ ບາງທ້ອງຖິ່ນຫາກໍ່ເລີ່ມປະຕິບັດຫຼັງກາງສະໄໝເປັນຕົ້ນມາ.
- ການຕິດຕາມ, ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ ຍັງບໍ່ທັນເປັນລະບົບປົກກະຕິ, ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ການກຳນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບບໍ່ທັນຈະແຈ້ງເທື່ອທີ່ຄວນ.
- ລະດັບຄວາມຮູ້ວິຊາການໃນການວາງແຜນ, ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານແຜນງານ ແລະ ໂຄງ ການຈຳກັດ, ຂາດເງື່ອນໄຂເຂົ້າເຖິງໂຄງການຕົວຈິງ.
- ໄພທຳມະຊາດເກີດຂຶ້ນ 2 ຄັ້ງ, ວິກິດການເສດຖະກິດໂລກກະທົບໜັກຕໍ່ການປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາ.
- ໃນເງື່ອນໄຂກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດ, ການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ແທດເຖິງພາໃຫ້ເກີດມີປະກົດ ການຫຍໍ້ທໍ້ດ້ານຕ່າງໆ, ລະເຫຼີງລະບຽບກົດໝາຍ.

IV. ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້

1. **ຫັນບັນດາມະຕິຂອງພັກໃຫ້ເປັນແຜນງານ ແລະ ເປັນໂຄງການ, ເປັນແຜນເງິນ, ແຜນຄົນ ແລະ ອອກເປັນກົດໝາຍ, ເປັນນິຕິກຳ ໃນແຕ່ລະປີແມ່ນເງື່ອນໄຂທຳອິດພາໃຫ້ແຜນພັດທະນາຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດີຫລືບໍ່ດີ:**

----- ຂະແໜງການສູນກາງໃດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໃດຮູ້ຜັນຂະຫຍາຍມະຕິຂອງພັກ, ມະຕິຂອງອົງຄະນະພັກຂັ້ນຂອງຕົນອອກໃຫ້ເປັນໂຄງການ, ເປັນແຜນວຽກທີ່ຊັດເຈນ , ຮູ້ຈັດຫາແຫລ່ງທຶນ ແລະ ແບ່ງ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຈະແຈ້ງຢູ່ບ່ອນ-~-ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາໄດ້ດີກ່ວາ.

2. **ການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ລະດົມແຫລ່ງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ນຳໃຊ້ໃຫ້ໄປເຖິງ ປະຊາຊົນ, ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ໂປ່ງໃສແມ່ນເປັນກຳລັງແຮງຕົວຈິງ ຂອງການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ:**

- ຂະແໜງການໃດ, ແຂວງໃດ, ວິສາຫະກິດໃດຮູ້ຈັກຊອກສະແຫວງຫາ ແລະ ລະດົມໄດ້ແຫລ່ງທຶນຮອບແມ່ນບ່ອນນັ້ນສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ, ໂຄງການໄດ້ດີ ແລະ ບ່ອນໃດສາມາດນຳໃຊ້ທຶນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນກໍ່ຍິ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້ແຫລ່ງທຶນອື່ນໄຫລເຂົ້າສູ່ໂຄງການນັ້ນ. ການ ລະດົມທຶນເຂົ້າໃນຊ່ວງແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI, ການແກ້ໄຂຜົນກະທົບຈາກໄພວິກິດດ້ານການເງິນຂອງໂລກ ແລະ ຈາກໄພທຳມະຊາດ ປີ 2008 ຍັງຍືນການນຳໃຊ້ທິດທາງເສດຖະກິດ ແລະ ປະ

ສົບການຕົວຈິງຂອງ ສປປ ລາວ ໂດຍອາໄສກຳລັງແຮງພາຍໃນເປັນຕົ້ນຕໍໃນການພັດທະນາ. ການເສີມຂະຫຍາຍ ແລະ ປັບປຸງກຳລັງພາຍໃນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງສາມາດດຶງດູດ ແລະ ນຳໃຊ້ກຳລັງພາຍນອກໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ທັງສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ຄວາມເປັນເອກະລາດ, ຄວາມເປັນເຈົ້າການທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

- ໃນ 5 ປີຜ່ານມາ ການລະດົມແຮງຈາກບັນດາປັດໃຈພາຍໃນຂອງພື້ນຖານເສດຖະກິດກໍ່ ແມ່ນປັດໃຈຕັດສິນການພັດທະນາ, ຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ແຕ່ແຫຼ່ງທຶນພາຍນອກຍັງມີຄວາມສຳຄັນ;

ການລະດົມແຫຼ່ງທຶນພາຍນອກບວກໃສ່ແຫຼ່ງທຶນພາຍໃນທັງຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ທຶນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສາມາດສ້າງຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການຊຸກຍູ້ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

- ການເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງພາຍໃນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງຄົນ, ກຳລັງແຮງງານຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ, ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດການຫັນຊັບສິນຢ່າງຖືກ ຕ້ອງ; ປັດໃຈທີ່ຕັດສິນໃນການລະດົມທຶນແມ່ນຕ້ອງຂຶ້ນກັບນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງໂຄງການ, ການຮອງຮັບຂອງຕະຫຼາດ.

3. **ຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຕາມທິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ຕິດພັນກັບການເສີມຂະຫຍາຍທ່າແຮງໃນແຕ່ລະຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນນຳໃຊ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະ ກິດເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມເຕີບໂຕໄວ ແລະ ບ່ອນນັ້ນກໍ່ມີການປ່ຽນແປງ**

- ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແມ່ນຈຳເປັນພາວະວິໄສໃນການບູລະນະເສດຖະ ກິດໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສົມດຸນ, ຮັບປະກັນການເຕີບໂຕ ແລະ ໄປຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ; ລັດຖະບານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການສ້າງແຜນການ, ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການລະອຽດເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ຂະແໜງການຕ່າງໆ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຂະບວນການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຂອງຊາດ ແລະທັງສ້າງເສດຖະກິດຕາມເຂດແຄວ້ນ ບົນພື້ນຖານກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດໂດຍມີການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ.
- ການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ຕ້ອງໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາຕະຫຼາດພາຍໃນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຜະລິດໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ, ຍົກສູງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ. ໃນໄລຍະທີ່ການເຂົ້າຫາຕະຫຼາດພາຍນອກຍັງຈຳກັດ ເນື່ອງຈາກການເຊື່ອມໂຍງກັບພາຍນອກຍັງບໍ່ທັນສູງ, ຈຳເປັນຕ້ອງພັດທະນາຕະຫຼາດພາຍໃນໃຫ້ຍືນຍົງ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ປະຊາຊົນສາມາດຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ; ພ້ອມທັງອອກແຮງສົ່ງເສີມ ແລະ ຊຸກຍູ້ກຳລັງຊື້ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ໂດຍການສົ່ງເສີມວຽກເຮັດງານທຳໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ (ລວມທັງວຽກລະດູການ) ແລະ ການເພີ່ມການສ້າງລາຍຮັບ.

4. ເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ບົນພື້ນຖານຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງທາງດ້ານເສດຖະກິດກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການແຂ່ງຂັນ ແລະ ກ້າວໄປເຖິງການປ່ຽນແປງສູ່ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ:

- ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນແມ່ນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພາວະວິໄສ ເຊິ່ງປະເທດເຮົາຕ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນການຍາດແຍ່ງເອົາຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ ຈາກຂະບວນການດັ່ງກ່າວ. ຕ້ອງສ້າງໃຫ້ໄດ້ຄວາມພ້ອມໃນທຸກດ້ານ, ຕ້ອງມີຍຸດທະສາດ ແລະ ຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງໜັກແໜ້ນ; ໃນນີ້, ຕ້ອງເປີດກວ້າງພາຍນອກ ເພື່ອເພີ່ມທະວີການສົ່ງອອກໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນໄປພ້ອມໆກັບການເປີດກວ້າງຕະຫລາດພາຍໃນເພື່ອຮອງຮັບຂະບວນການເຊື່ອມໂຍງດັ່ງກ່າວ ແລະ ດຶງດູດເອົາເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ປະສົບການທີ່ກ້າວໜ້າຂອງໂລກໄປຄຽງຄູ່ກັບການຍົກສູງປະສິດທິພາບຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງບັນດາຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດພາຍໃນໃຫ້ສູງຂຶ້ນໂດຍໃຊ້ຕະຫລາດທີ່ມີທ່າໄດ້ປຽບ.
- ເພື່ອຮັບຮອງການເຊື່ອມໂຍງນີ້ ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບດ້ານການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດໃຫ້ດີ, ເພີ່ມທະວີຄັງແຮງເງິນຕາຕ່າງປະເທດ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ດີ, ເອົາໃຈໃສ່ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ.

5. ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຕາມກົນໄກຕະຫລາດປະສານກັບການວາງແຜນແມ່ນຖືກຕ້ອງກັບສະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນຈິງຂອງປະເທດເຮົາໃນປະຈຸບັນ:

- ກົນໄກຕະຫລາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ, ຜົນປະໂຫຍດຂອງກຸ່ມເປົ້າໝາຍຕ່າງໆໃນສັງຄົມ, ຍັງບອກໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນອິດສະຫລະໃນການເລືອກເຟັ້ນທິດທາງ, ເປົ້າໝາຍ ຜະລິດ, ທຸລະກິດ, ການຈຳໜ່¾ດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ.
- ການວາງແຜນເປັນການແນະນຳ, ກຳນົດທິດທາງ, ທ່າອ່ຽງການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ວາງກອບມະຫາພາກ, ບໍ່ບັງຄັບໃຫ້ພາກທຸລະກິດເຮັດເລື່ອງບໍ່ລະອຽດ. ດ້ວຍການປະສານສອງກົນໄກ ນີ້ເຮັດໃຫ້ປະເທດເຮົາສາມາດເອົາຕົວຢືນຢູ່ໃນທ່າມກາງຜົນກະທົບຂອງວິກິດການເສດຖະກິດໂລກ ແລະ ສາມາດຮັກສາຈັງຫວະໄວຂອງການເຕີບໂຕໄດ້.

6. ການພັດທະນາຕາມທິດຫັນສູ່ຄຸນນະພາບ ແລະ ຍືນຍົງເປັນທ່າອ່ຽງທົ່ວໄປ ໂດຍປະສົມປະສານ 3 ສ່ວນປະກອບ (ເສດຖະກິດເຕີບໂຕໝັ້ນທ່ຽງ, ສັງຄົມຍຸຕິທຳ, ສີວິໄລ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດໃຫ້ຍືນຍົງ):

- ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແລະ ຄຸນນະພາບໝາຍເຖິງການພັດທະນາເສດຖະກິດໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາສັງຄົມ; ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ການປົກປັກຮັກສາສະພາບ

ແວດລ້ອມບໍ່ໃຫ້ບົກເຫ້ງ, ເປັນການພັດທະນາຂຸດຄົ້ນວັດທະນາທຳ, ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດ ທີ່ບໍ່ມີຊ້ອນຂອງຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ເປັນການເປີດກວ້າງຄວາມມີປະຊາທິປະໄຕທີ່ກ້າວຫນ້າ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບໃນສັງຄົມ, ການສ້າງງານຢ່າງກວ້າງຂວາງໃຫ້ປະຊາຊົນ, ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມ ແຕກໂຕນລະຫວ່າງຜູ້ທຸກ ແລະ ຜູ້ຮັ່ງ ແລະ ຕົວເມືອງ-ຊົນນະບົດການໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ. ສົ່ງເສີມການສ້າງຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍ.

- ພວກເຮົາໄດ້ເອົາບັນຫາດັ່ງກ່າວ®ñ-¥÷ໃນນະໂຍບາຍມະຫາພາກ ແລະ ໄປຈົນເຖິງການ ປະຕິບັດຕົວຈິງ ຈື່ງເຮັດໃຫ້ຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ ແລະ ເຂດແຂວງບັນລຸຜົນດີ. ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ທັນນຳໃຊ້ທັດສະນະດັ່ງກ່າວ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ການພັດທະນາຂະຫຍາຍຕົວຊ້າ ແລະ ບາງບ່ອນກໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງ, ຄະດີຄວາມ, ມີການບົກເຫ້ງຂອງຊັບພະຍາກອນ, ສູນເສຍຄວາມສົມດູນຂອງລະບົບນິເວດຢ່າງເຫັນປະຈັກຕາ.

7. **ການປັບປຸງປູລະບະການບົກຄອງຄຸ້ມຄອງລັດຕາມທິດລັດແຫ່ງກົດໝາຍ, ມີຄວາມສັກສິດ, ປະສິດທິຜົນ, ໂປ່ງໃສ, ວ່ອງໄວ, ພະນັກງານລັດຖະກອນລັດເປັນທັງຜູ້ບໍລິຫານ ເປັນທັງຜູ້ບໍລິການ ແລະ ເປັນທັງຜູ້ຮັບໃຊ້ ປະຊາຊົນ ແນ່ນປັດໃຈສຳຄັນໃນການຂັບເຄື່ອນການພັດທະ ນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນເງື່ອນໄຂເສດຖະກິດຕະຫລາດແລະ ການເຊື່ອມໂຍງ:**

- ບົດຮຽນຜ່ານມາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການປັບປຸງປູລະບະລະບົບການບໍລິຫານຕາມທິດສັກ ສິດ, ປະສິດທິຜົນ, ໂປ່ງໃສ, ວ່ອງໄວ, ເປັນທັງຜູ້ບໍລິຫານ, ເປັນທັງຜູ້ບໍລິການ-ຮັບໃຊ້ ຂອງອຳນາດ ການບົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ ໄດ້ປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ໄດ້ຮັບການພັດທະ ນາ ດີຂື້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ເປັນປັດໃຈຕັດສິນຕໍ່ຜົນສຳເລັດ, ຄວາມສາມາດຜັນຂະຫຍາຍແຜນພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃຫ້ເປັນອັນລະອຽດ ຢູ່ບັນດາຂະແຫນງການສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂື້ນກັບ ຄວາມສາມາດໃນການຊີ້ນຳນຳພາເຮັດຕົວຈິງ (ຊື່ງເປັນຫນື່ງໃນເງື່ອນໄຂຂອງປັດໄຈການພັດທະນາທີ່ ຍືນຍົງ) ຂອງອຳນາດການບົກຄອງຂະແຫນງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

- ໃນໄລຍະທີ່ປະເທດເຮົາໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກວິກິດການການເງິນຂອງໂລກ ແລະ ໄພນ້ຳຖ້ວມ ຢ່າງຮຸນແຮງ ໃນປີ 2008 ແລະ 2009 ລັດຖະບານກໍ່ຄືຂະແຫນງການສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ກໍ່ໄດ້ພ້ອມກັນຊອກວິທີແກ້ໄຂ, ເສີມ ຂະຫຍາຍທຸກກຳລັງແຮງໃນສັງຄົມພ້ອມພຽງກັນຜ່ານຜ່າອຸປະສັກ ແລະ ສູ້ຊົນປະຕິບັດບັນດາເປົ້າຫມາຍທີ່ໄດ້ວາງໄວ້. ສະນັ້ນ 5 ປີ ຕໍ່ຫນ້າຜົນສຳເລັດໃນການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ -Ä©Éຂື້ນກັບຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງ ທຸກພາກສ່ວນທັງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ; ໃນນັ້ນ, ປັດໃຈພັກ-ພະນັກງານ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ຕັດສິນໃຈເຮັດຫລ້ອນຫນ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງໃນຖັນແຖວພະນັກງານ ຫລັກແຫລ່ງມີບົດບາດ ສຳຄັນ ແລະ ຕັດສິນ.

- ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ດີ, ຕ້ອງສັບຊ້ອນພະນັກງານໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງວິຊາການ, ຕ້ອງມອບໝາຍໜ້າທີ່ ແລະ ຂອບເຂດສິດໃຫ້ຊັດເຈນ, ນັບທັງຂອບເຂດສິດກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງກົງຈັກ ແລະ ພະນັກງານ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນຍັງຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີກົນໄກ ແລະ ວິທີການດ້ານການບໍລິຫານເພື່ອເປັນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ ແລະ ຈູງໃຈພະນັກງານ ເພື່ອ ເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົວ.

8. **ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມປະຈຸບັນທຸກບ່ອນຍາມໃດກໍ່ຕ້ອງຕິດພັນກັບວິຊາການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຕິດພັນກັບການວາງຮາກຖານ ໂດຍຖືເອົາການສ້າງບ້ານຕາມ 4 ເນື້ອໃນ 4 ຄາດໝາຍ ເປັນເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປັນພື້ນທີ່ຂອງການພັດທະນາ.**

- ຜົນສຳເລັດຂອງການພັດທະນາດ້ານຕ່າງໆ ຈະແນ່ນການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນÃ-ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ, ການຜະລິດສິນຄ້າໃນຊົນນະບົດ, ການສ້າງບ້ານປອດຄະດີ, ບ້ານວັດທະນະທຳ, ບ້ານສາທາລະນະສຸກ, ບ້ານມີຄວາມສະຫງົບອື່ນໆ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຢັ້ງຢືນບົດຮຽນ ດັ່ງກ່າວມາແລ້ວ, ກົງກັນຂ້າມບ່ອນໃດບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ວິຊາການຮາກຖານ, ປ່ອຍປະບ້ານຊົນນະບົດການ ພັດທະນາເຂດດັ່ງກ່າວ ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ບໍ່ບັນລຸຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້.

9. **ການສ້າງ ແລະ ປະຕິບັດແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນໄລຍະ 5 ປີ ໄດ້ຮັບຜົນ ສຳເລັດ ຊໍ່າໃດຍັງຂຶ້ນກັບການສ້າງລະບົບ ແລະ ຂອບການຕິດຕາມປະເມີນຜົນ, ການກວດ ກາກວດສອບທັງໃນລະດັບຊາດ, ຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດທຸລະກິດ ເປັນປົກກະຕິ ເປັນມາດຕະການປ້ອງກັນການກະທຳຜິດກົດໝາຍ, ການສໍ້ລາດບັງຫລວງ, ການຟູມເຟືອຍຮົ່ວໄຫລ:**

ຈາກປະສົບປະການ ແລະ ຜົນສຳເລັດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ແຕ່ລະໄລຍະຫລາຍຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາ ໄດ້ຢັ້ງຢືນເຖິງຄວາມສາມາດໃນການພະຍາກອນດ້ວຍວິໄສທັດທີ່ມີວິທະຍາສາດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ, ອັດຕະວິໄສ ແລະ ໃນຕົວ «ຕາໃຫຍ່ກວ່າທ້ອງ» ຫາກຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຄວາມສາມາດທີ່ເປັນຈິງ, ຄວາມສາມາດໃນການລະດົມແຫລ່ງທຶນ, ຄວາມສາມາດໃນການສະໜອງງົບປະມານ, ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄະລາກອນຂອງຂະແໜງການ ທ້ອງຖິ່ນບ່ອນນັ້ນ. ແຕ່ບໍ່ຄວນຍ້ຳເທົ້າຢູ່ບ່ອນເກົ່າ, ຫາກຕ້ອງເປົ່ງກົດເກນເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ຄວາມ

ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການແທ້ຈິງຂອງສັງຄົມ, ຂອງປະຊາຊົນບ່ອນນັ້ນ, ຄົນເພີ່ມຂຶ້ນເສດຖະກິດກໍ່ຕ້ອງເພີ່ມຂຶ້ນ ພ້ອມກັນນັ້ນ, ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນໃນແຕ່ລະໄລຍະຢ່າງເປັນລະບົບ ເພື່ອຕີລາຄາປະສິດທິຜົນການນຳໃຊ້ທຶນຮອນ, ຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ ແລະ ແຜນງານຕ່າງໆ ທີ່ບັນຈຸໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງຊາດໃນແຕ່ລະໄລຍະເພື່ອຊອກເຫັນການດຸ່ນດ່ຽງຂອງເສດຖະກິດມະຫາພາກ, ຄວາມສົມດຸນ ຂອງຂະແໜງການ ແລະ ເຂດແຄ້ວນ. ສະນັ້ນ, ຢາກຕິດຕາມປະເມີນຜົນໄດ້ດີຕ້ອງມີ ແລະ ກຳແໜ້ນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ສະຖິຕິ ແລະ ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນເພື່ອດັດປັບການຜິດເຂວຂອງການປະຕິບັດ.

ພາກທີສອງ: ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VII (2011-2015)

I. ທິດທາງລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VII (2011-2015)

1. ຄາດຄະເນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຳນວຍ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍ

1.1. ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ອຳນວຍ (ຂໍ້ສະດວກ):

ກ. ສະພາບສາກົນ:

ເສດຖະກິດຂອງໂລກ ແລະ ພາກພື້ນມີສັນຍານທາງບວກທີ່ຈະຟື້ນຕົວ ແລະ ກັບສູ່ໄລຍະຂະຫຍາຍຕົວໃໝ່. ສຳລັບ ສປ.ຈີນ, ອິນເດຍ, ລັດເຊຍ, ບຣາຊິນ.. ເສດຖະກິດສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວສູງ, ກາຍເປັນຜູ້ຂັບເຄື່ອນເສດຖະກິດໂລກໃນທົດສະວັດນີ້; ບັນດາປະເທດອາຊຽນ, ປະເທດຄູ່ຮ່ວມເຈລະຈາ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆຍັງຈະສືບຕໍ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນໃນການພັດທະນາລະຫວ່າງບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ. ຂະບວນການເປີດກວ້າງເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ, ອາຊຽນ+1, ອາຊຽນ+3, ອາຊີຕາເວັນອອກຈະເປັນໂອກາດທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃນການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດຕ່າງປະເທດຫຼາຍຂຶ້ນ. ການຫັນເປັນສາກົນ (ໂລກາພິວັດ), ການຄົ້ນຄວ້ານຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຍີ, ນະວັດຕະກຳໃໝ່ ແລະ ການພັດທະນາແບບກ້າວກະໂດດຍັງຖືເປັນທ່າອ່ຽງລວມຂອງໂລກ ແລະ ເປັນໂອ

ກາດອັນດີທີ່ສາມາດຍາດແຍ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ.

ຂ. ສະພາບພາຍໃນ:

- ປະເທດເຮົາມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ທາງສັງຄົມຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າມີຄວາມສາມັກຄີເປັນປຶກແຜ່ນແໜ້ນໜາ; ລະບົບການ ເມືອງປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນໄດ້ຮັບການປັບປຸງແລະແກ້ໄຂ; ກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດປະສົມປະ ສານກັບການວາງແຜນ (ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ) ໄດ້ກາຍເປັນກຳລັງແຮງຂັບເຄື່ອນການພັດທະນາເສດ ຖະກິດ-ສັງຄົມ.
- ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຂຸດຄົ້ນເຕັມຄວາມສາມາດ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນຄວາມອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ: ທີ່ດິນ, ປ່າໄມ້, ແຫຼ່ງນ້ຳ, ອາກາດຮ້ອນຊຸ່ມ, ປະລິມານນ້ຳຝົນ ແລະ ແຮ່ທາດທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີການສຳຫລວດ ແລະ ຂຸດຄົ້ນອີກຫລາຍແຫ່ງ; ການຂຸດຄົ້ນທ່າແຮງທີ່ໄດ້ປຽບນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງຫັນທີ່ດິນ, ປ່າໄມ້ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳ ໃຫ້ມີມູນຄ່າສູງຂຶ້ນ, ຫັນໄປເປັນການຜະລິດສິນຄ້າ; ສາມາດນຳໃຊ້ທີ່ດິນເຂົ້າໃນການປູກໄມ້ອຸດສະຫະກຳທີ່ມີລາຄາແພງ, ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນ ການສ້າງຊົນລະກະເສດ , ການສົ່ງເສີມກະສິກຳອິນຊີ (ກະສິກຳປອດສານພິດ) ແລະ ຂະຫຍາຍຖານການຜະລິດໃຫ້ກວ້າງອອກເພື່ອສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດ ທີ່ສຸມໃສ່ຫັນຜະລິດໃຫ້ເປັນສິນຄ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
- ພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ, ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໄດ້ຫັນປ່ຽນຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ-ທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ, ລະບອບລະບຽບ ການ ແລະ ກົດໝາຍໄດ້ຖືກປະກາດໃຊ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ເຊິ່ງເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາໃນ ຂັ້ນຕໍ່ໄປ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ປະເທດເຮົາຍັງມີທີ່ຕັ້ງຢຸດທະສາດຢູ່ໃຈກາງຂອງອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ, ເປັນຈຸດເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງອາຊຽນ-ຈີນ, ອາຊຽນ-ເກົາຫລີ, ອາຊຽນ-ຍີ່ປຸ່ນ, ເຊິ່ງເໝາະສົມສຳລັບສ້າງເປັນໃຈກາງການບໍລິການຜ່ານ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ-ສາກົນ.
- **ໂຄງສ້າງຂອງພົນລະເມືອງ:**

ຜົນການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ 3 ຄັ້ງຜ່ານມາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພົນລະເມືອງຂອງສປປ ລາວ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 1 ລ້ານຄົນໃນທຸກໆ 10 ປີ ເຊັ່ນ: ປີ 1985 ປະເທດລາວມີພົນລະເມືອງ 3,5 ລ້ານຄົນ, ປີ 1995 ມີ 4,5 ລ້ານຄົນ ແລະ ປີ 2005 ມີ 5,6 ລ້ານຄົນ. ດ້ວຍຈັງຫວະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງໃນລະດັບ 2% ຕໍ່ປີ ແລະ ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງ

ໃນໄວຈະເລີນພັນມີລູກປະມານ 4-5 ຄົນ, ຄາດຄະເນວ່າຮອດປີ 2015 ປະເທດເຮົາຈະມີພົນລະເມືອງປະມານ 6,9 ລ້ານຄົນ.

ພົນລະເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ເປັນພົນລະເມືອງໜຸ່ມນ້ອຍ, ອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 20ປີ ກວມຫຼາຍກວ່າ 50% ຂອງພົນລະເມືອງທັງໝົດ. ຖ້າຈັດເປັນກຸ່ມອາຍຸ, ໃນປີ 2011 ຄາດວ່າພົນລະເມືອງໃນກຸ່ມອາຍຸ 0-14 ປີ ມີປະມານ 2,38 ລ້ານຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 1,17 ລ້ານຄົນ; ໃນກຸ່ມອາຍຸ 15-64 ປີ ມີປະມານ 3,76 ລ້ານຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 1,89 ລ້ານຄົນ ແລະ ໃນກຸ່ມອາຍຸ 65 ປີ ຂຶ້ນໄປ ມີປະມານ 237 ພັນຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 127 ພັນຄົນ; ຮອດປີ 2015 ຄາດວ່າພົນລະເມືອງໃນກຸ່ມອາຍຸ 0-14 ປີ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ເປັນ 2,54 ລ້ານຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 1,25 ລ້ານຄົນ; ກຸ່ມອາຍຸ 15-64 ປີ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ເປັນ 4,10 ລ້ານຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 2,06 ລ້ານຄົນ ແລະ ກຸ່ມອາຍຸ 65 ປີ ຂຶ້ນໄປ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 254 ພັນຄົນ, ໃນນັ້ນ ເປັນຍິງ 137 ພັນຄົນ.

ຈາກການສຳຫຼວດຜ່ານມາເຫັນວ່າພົນລະເມືອງໃນກຸ່ມອາຍຸ 15ປີລົງມາ ມີສັດສ່ວນທີ່ຫຼຸດລົງ ຈາກ 43% ໃນປີ 1995 ມາເປັນ 39% ໃນປີ 2005 ແລະ ຄາດວ່າຈະສືບຕໍ່ຫຼຸດລົງເປັນ 36% ໃນປີ 2015; ສ່ວນປະຊາກອນໃນໄວອອກແຮງງານ (15-64 ປີ) ມີທ່າອ່ຽງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກ 51% ໃນປີ 1995 ມາເປັນ 57% ໃນປີ 2005 ແລະ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 60% ໃນປີ 2015, ປະຊາກອນອາຍຸ 65 ປີຂຶ້ນໄປ ຈະມີປະມານ 4%. ສະພາບການດັ່ງກ່າວໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າອັດຕາການເອື່ອຍອີງ[16] ຈະມີປະມານ 0,68 ໃນປີ 2015 (ຈາກ 0,76 ໃນປີ 2010), ໝາຍຄວາມວ່າທຸກໆ 100 ຄົນ ໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກ (ອາຍຸ 15-64 ປີ) ຈະຕ້ອງລ້ຽງດູ 68 ຄົນ (ປະຊາກອນອາຍຸ 0-14 ປີ ແລະ ປະຊາ ກອນອາຍຸ 65ປີ ຂຶ້ນໄປ).

ຮູບສະແດງ 8: ຮູບທາດອາຍຸພົນລະເມືອງໃນປີ 2015

[16] ອັດຕາການເອື່ອຍອີງຂອງປະຊາກອນໃນໝວດອາຍຸ 0-14 ປີ ແລະ ປະຊາກອນອາຍຸ 65 ປີຂຶ້ນໄປ ທຽບໃສ່ປະຊາກອນໃນໝວດອາຍຸ 15-64 ປີ, (ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກເສດຖະກິດຕໍ່ກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກ).

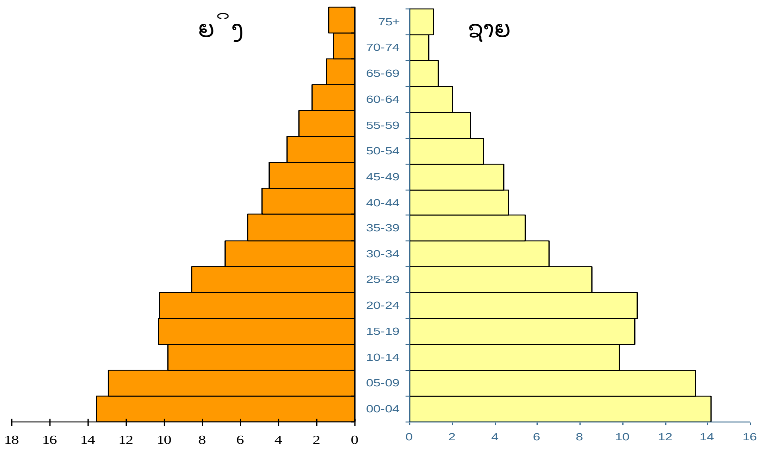

ຂໍ້ມູນຂ້າງເທິງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ປະຊາກອນໃນໄວອອກແຮງງານອາຍຸ 15-64 ປີ ຈະມີສັດສ່ວນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍ ເຊິ່ງແມ່ນເງື່ອນໄຂໜຶ່ງທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບທາງບວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ເນື່ອງຈາກປະຊາກອນໃນໄວອອກແຮງງານ ສາມາດສ້າງລາຍໄດ້ຫຼາຍກວ່າການໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຊາກອນທັງໝົດ. ຊຶ່ງລັດຖະບານຕ້ອງຮັບປະກັນໃນການພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ສ້າງອາຊີບໃຫ້ປະຊາກອນໃນໄວອອກແຮງງານໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າສາມາດປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

1.2. ສິ່ງທ້າທາຍ(ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ)

ກ. ສະພາບສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ:

ເຖິງວ່າສັນຍານການຟື້ນຕົວເສດຖະກິດຂອງຫຼາຍປະເທດ ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງຈັງຫວະການຂະຫຍາຍຕົວເສດຖະກິດທີ່ເປັນບວກກໍ່ຕາມ ແຕ່ສະພາບວິກິດການດ້ານການເງິນ ແລະ ເສດຖະກິດໂລກ ຍັງຈະສືບຕໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຈະເລີນເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກ. ບັນດາປະເທດມະຫາອຳນາດຍັງສືບຕໍ່ໃຊ້ອຳນາດທາງດ້ານເສດຖະກິດສ້າງຄວາມກົດດັນດ້ວຍການວາງລະບຽບການສາກົນເພື່ອຕໍ່ລອງ, ແຊກແຊງ ແລະ ເອົາປຽບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາດ້ວຍຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ວິທີການ.

ການແຂ່ງຂັນການຄ້າສາກົນນັບມື້ຮຸນແຮງຂຶ້ນ ໄປພ້ອມກັບການຮ່ວມມືທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນຂອບເຂດການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ໂດຍສະເພາະການເປີດກວ້າງການຄ້າເສລີ, ເຂດການຄ້າເສລີ, ການສ້າງຕະຫຼາດຮ່ວມ ແລະ ປະຊາຄົມເສດຖະກິດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ, ແຜນການສ້າງເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ+1 ໃຫ້ໄດ້ໃນປີ 2012, ແຜນການສ້າງຕະຫຼາດຮ່ວມ ແລະ ປະຊາຄົມອາຊຽນໃຫ້ໄດ້ໃນປີ 2015.

ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ການເກີດໄພພິບັດໃນຫຼາຍປະເທດໃນໂລກ ອາດຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ເສດຖະກິດໂລກ ເຊິ່ງອາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ເສດຖະກິດລາວບໍ່ຫລາຍກໍ່ຫນ້ອຍ.

ຂ. ສະພາບພາຍໃນ:

ພື້ນຖານເສດຖະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງມີລັກສະນະເສດຖະກິດທຳມະຊາດ ແລະ ເຄິ່ງທຳມະຊາດ, ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າຍັງອ່ອນນ້ອຍ ກອມເອົາພາກສ່ວນເອກະເທດເອກະຊົນເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ການປ່ຽນແປງຈາກພາຍນອກ ແລະ ການກະທົບຂອງເສດຖະກິດຕະຫລາດ ນຳໄປເຖິງການຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງຂີ້ວທຸກ-ຂີ້ວຮັ່ງ, ການຫລຸດໂຕນລະຫວ່າງຕົວເມືອງ-ຊົນນະບົດ.

ຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ, ຄວາມດ້ອຍພັດທະນາຂອງປະເທດ, ຄວາມຈຳກັດດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ແບບແຜນວິທີການເຮັດວຽກຍັງບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາປະເທດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ ເຫັນໄດ້ຈາກອັດຕາການເຊື່ອມໂຍງ ກັບສາກົນ (ລະດັບການເປີດປະເທດ) ມີພຽງແຕ່ປະມານ 83% (ປີ 2008) ເຊິ່ງເຫັນວ່າຍັງຢູ່ໃນລະດັບທີ່ຕ່ຳຖ້າທຽບໃສ່ ສສ. ຫວຽດນາມ ເຊິ່ງມີສູງກວ່າ 100%; ພັນທະຜູກພັນໃນຂະບວນການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນມີຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ຄວາມກຽມພ້ອມຍັງຈຳກັດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນດ້ານບຸກຄະລາກອນທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ດ້ານທຶນຮອນ ແລະ ລະບົບສະຖາບັນທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ບັນຫາໜີ້ສິນຄຸມເຄືອທີ່ຍັງມີອັດຕາສ່ວນທີ່ສູງ, ຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນກັບສາກົນຍັງຕ່ຳ.

ປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ໃນກົງຈັກການຈັດຕັ້ງພັກ-ລັດ, ພະນັກງານ ແລະ ໃນສັງຄົມ. ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຍັງບໍ່ມີການຄຸ້ມຄອງທີ່ຮັດກຸມ, ຟູມເຟືອຍ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ ເປັນເຫດໃຫ້ເກີດມີຜົນກະທົບຈາກຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີ ເຊິ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຫລາຍຢ່າງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ໄພແຫ້ງແລ້ງ, ນ້ຳຖ້ວມ, ລົມພະຍຸ, ພະຍາດລະບາດ ແລະ ອື່ນໆ.

ການລົງທຶນໃສ່ຂົງເຂດສັງຄົມ ແລະ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ກຸ່ມປະຊາກອນທຸກໄດ້ຮັບການບໍລິການທາງດ້ານສັງຄົມທີ່ ©ó ເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ການພັດທະນາສີມື ແລະ ຍົກລະດັບທັກສະໃນການອອກແຮງງານເພື່ອເປັນກ້ອນກຳລັງທີ່ແຂງແກ່ນ ແລະ ມີຄຸນນະພາບແຂງແຮງ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນພາວະວິໄສ ເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມປະຊາກອນເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດໃນແຕ່ລະໄລຍະ. ສະນັ້ນການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງສະພາບ

ແວດລ້ອມທີ່ດີ ລວມທັງຕະຫຼາດແຮງງານຈະເປັນການສ້າງງານ ແລະ ດຶງດູດການລົງທຶນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

2. ຈຸດໝາຍລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII

(1). ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບໝັ້ນທ່ຽງ ດ້ວຍອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງ (GDP) ເພີ່ມຂຶ້ນ 8% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ, ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນສະ ເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ 1.700 ໂດລາສະຫາລັດຕໍ່ຄົນຂຶ້ນໄປ ໃນປີ 2015.

(2). ບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (MDGs) ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ໄດ້ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມປະຊາຄົມອາຊຽນໃນປີ 2015, ສ້າງພື້ນຖານອັດຖຸຕັກນິກ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນເພື່ອນຳເອົາປະເທດຫລຸດພົ້ນອອກຈາກສະຖານະພາບຂອງປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ໃນປີ 2020.

(3). ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງຂອງການພັດທະນາ, ໂດຍເນັ້ນການພັດທະນາເສດຖະກິດຕິດພັນກັບການພັດທະນາວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ອັນເປັນທ່າແຮງຂອງຊາດ, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພທຳມະຊາດ ແລະ ກນປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ.

(4). ຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບທາງການເມືອງ, ຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນສັງຄົມ; ຄວາມປອດໄພໃຫ້ພົນລະເມືອງຢ່າງໜັກແໜ້ນ ພ້ອມທັງຮັບປະກັນການເປີດກວ້າງການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

3. ທິດທາງໜ້າທີ່ລວມຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII

ໜ້າທີ່ຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ແມ່ນສືບຕໍ່ໝາກຜົນຂອງການພັດທະນາປະເທດຊາດໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ທິດສອບທ້າທາຍ, ເປັນການປະຕິບັດມະຕິກອງປະຊຸມຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ IX ຂອງພັກ, ເປັນມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຮອດປີ 2020 ແລະ ເປັນແຜນບຸກທະລຸ ອີກສະໄໝໜຶ່ງ ຄື: ບຸກທະລຸດ້ານຈິນຕະນາການ, ບຸກທະລຸດ້ານການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ບຸກທະລຸລະບົບກົນໄກ, ລະບອບ, ລະບຽບການບໍລິຫານ ແລະ ບຸກທະລຸດ້ານການແກ້ໄຂ ຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ ດ້ວຍການຂຸດຄົ້ນແຫລ່ງທຶນຕ່າງໆ ແລະ ດ້ວຍນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ

ພິເສດ, ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢ່າງມີຈຸດສຸມ; ເປັນການພັດທະນາທີ່ຄົບຊຸດ, ຮອບດ້ານ, ດຳເນີນໄປທຸກຂົງເຂດ, ທຸກຂະແໜງການ, ເຂດແຄ້ວນ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ; ໃນນັ້ນ, ທິດທາງໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍແມ່ນ:

(1). ພັດທະນາເສດຖະກິດມະຫາພາກເປັນໃຈກາງ ຕາມທິດສ້າງການເຕີບໂຕທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ສຸມໃສ່ການສ້າງເສດຖະກິດຕະຫລາດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ, ຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນທ່ຽງທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ, ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງດ້ວຍຈັງຫວະທີ່ໄວ; ຍູ້ແຮງການຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ແລະ ໂຄງປະກອບແຮງງານຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ທີ່ທັນສະໄໝ ໂດຍຖືເອົາການພັດທະນາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ, ການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະ ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນເປັນເປົ້າໝາຍສຳຄັນ, ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດເປັນປັດໄຈຕົ້ນຕໍ ແລະ ການຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຂອງການພັດທະນາ ໂດຍການຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ການເພີ່ມເນື້ອທີ່ປ່າປົກຫຸ້ມ ແລະ ປ້ອງກັນແຫລ່ງນ້ຳ ເພື່ອຮັກສາຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃຫ້ຍືນຍົງ, ປັບປຸງການພົວພັນການຜະລິດໃຫ້ສອດຄ່ອງ, ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງ ແລະ ຄຸນປະໂຫຍດຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃນການພັດທະນາ, ສົ່ງເສີມວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ຍືນຍົງ.

(2). ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານດ້ວຍມາດຕະການທີ່ສອດຄ່ອງ, ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຕິດພັນກັບການກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງຕາມ 4 ເນື້ອໃນ 4 ຄາດໝາຍ, ການຈັດສັນພູມລຳເນົາ ແລະ ອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ສ້າງຄວາມຢູ່ດີກິນດີໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ສ້າງຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ, ຫລຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຕົວເມືອງ-ຊົນນະບົດ, ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ, ຜູ້ທຸກ-ຜູ້ຮັ່ງ ໂດຍຖືເອົາການສ້າງຄວາມຮູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການສຶກສາໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ຍູ້ແຮງການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ການປ້ອງກັນ ແລະ ປິ່ນປົວສຸຂະພາບ, ການສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ; ຫລຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຂອງປະຊາຊົນຈາກລະບົບບໍ່ທັນແຕກ.

(3). ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ຢ່າງສົມຄູ່ ກົມກຽວກັນລະຫວ່າງ ການພັດທະນາເສດຖະກິດກັບສັງຄົມ, ສ້າງຄວາມຈະເລີນ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີທາງດ້ານວັດຖຸ, ແລະ ສ້າງຄວາມສີວິໄລທາງດ້ານຈິດໃຈ, ສ້າງໃຫ້ໄດ້ຖັນແຖວບຸກຄະລາກອນ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ພາລະກິດການຫັນປະເທດເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ໂດຍຖືເອົາການປະຕິຮູບການສຶກສາ, ການຍົກສູງຄຸນນະພາບ ແລະ ການຂະຫຍາຍໂອກາດດ້ານການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາເສດຖະກິດພູມປັນຍາເປັນສຳຄັນ; ຂະຫຍາຍເສດຖະກິດພູມປັນຍາ, ບຳລຸງສ້າງຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້, ມີສຸຂະພາບ ແລະ ມີພາລານາໄມສົມບູນ; ສ້າງໃຫ້ໄດ້ພະນັກງານຄຸ້ມຄອງເກັ່ງ, ນັກວິຊາການຊຳນານງານ ແລະ ເປັນກຳມະກອນທີ່ມີສີມືດີ, ກໍ່ສ້າງຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ແກ່ທ້ອງຖິ່ນຮາກຖານ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ປະຕິບັດຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ, ຍົກສູງບົດບາດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ປົກປ້ອງສິດທິຂອງເດັກ, ສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍພັດທະນາຊາວໜຸ່ມລາວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງເພື່ອເປັນກຳລັງທີ່ແຂງແກ່ນ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ສືບຕໍ່ຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄຸນຄ່າວັດທະນະທຳທີ່ດີງາມຂອງຊາດຄຽງຄູ່ກັບການເປີດກວ້າງການແລກປ່ຽນກັບສາກົນ ແລະ ການຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງວຽກງານຖະແຫລງຂ່າວ

(4). ຍົກສູງຄວາມສັກສິດ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານລັດແຕ່ສູນກາງລົງຮອດຮາກຖານ ຕາມທິດລັດແຫ່ງກົດໝາຍ ສູນກາງເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ, ທ້ອງຖິ່ນ-ຮາກຖານເຮັດໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ; ຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ; ຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ, ເພີ່ມທະວີການປະຢັດ ແລະ ຕ້ານການຟູມເຟືອຍ. ເອົາໃຈໃສ່ແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆ ໃຫ້ທັນກັບສະພາບການໂດຍມີການຈັດຕັ້ງເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນເອກະພາບ, ມີການແບ່ງຂັ້ນ, ແບ່ງງານຢ່າງລະອຽດ ຈະແຈ້ງກວ່າເກົ່າລະຫວ່າງບັນດາອົງການອຳນາດລັດແຕ່ລະຂັ້ນທັງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຕາມທິດເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນເຈົ້າການໃນການປະດິດສ້າງ ແລະ ການຂຸດຄົ້ນນຳໃຊ້ທ່າແຮງຂອງທ້ອງຖິ່ນຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ຄຽງຄູ່ກັບການເອົາໃຈໃສ່ຜັນຂະຫຍາຍບັນດາກົດໝາຍຕ່າງໆ ທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດຮັບຮອງໃຫ້ເປັນອັນລະອຽດ ແລະ ເຂັ້ມງວດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ທັນການ.

(5). ຮັບປະກັນການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໃນທຸກພື້ນທີ່ທົ່ວປະເທດ ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ມີຄວາມສະຫງົບຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນສັງຄົມຢ່າງໜັກແໜ້ນ; ປັບປຸງກົນໄກ, ລະບອບ ແລະ ລະບຽບການເຂົ້າ-ອອກເມືອງ, ການຄຸ້ມຄອງພົນລະເມືອງໃຫ້ມີຄວາມເປັນລະບຽບສະດວກ ແລະ ຮັດກຸມ. ປັບປຸງກໍ່ສ້າງກຳລັງປະກອບອາວຸດປະຊາຊົນໃຫ້ນັບມື້ເຂັ້ມແຂງ-ທັນສະໄໝ ເຮັດລ້ອນໜ້າທີ່ຢ່າງທັນການ.

(6) ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງສັງລວມຂອງຊາດ ແລະ ກຳລັງແຮງຂອງຍຸກສະໄໝເຂົ້າໃນການພັດທະນາປະເທດ; ຈັດສັນ, ຟື້ນຟູ ແລະ ນຳໃຊ້

ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ; ຂະຫຍາຍການພົວພັນຮ່ວມມືກັບເພື່ອນມິດ ແລະ ບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ; ເພີ່ມທະວີຄວາມເປັນເຈົ້າການເຂົ້າຮ່ວມການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ໂດຍຖືເອົາການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເປັນປັດໃຈສຳຄັນ; ສ້າງລະບົບໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແບບຄົບຊຸດ ແລະ ວາງນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຈາກທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ເຂົ້າໃນເຂດຈຸດສຸມຂອງການພັດທະນາ, ເຂດຈຸດສຸມການຜະລິດ, ເຂດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ.

(7). ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝດ້ວຍບາດກ້າວທີ່ຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີຈຸດສຸມຢູ່ ຂະແໜງການ ແລະ ບໍລິເວນເຂດແຄວ້ນທີ່ມີທ່າແຮງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນດ້ານລະດັບການພັດທະນາກັບບັນດາປະເທດອື່ນໆໃນພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນໄດ້ໄວຂຶ້ນ ໂດຍ ການສຸມໃສ່ບັນດາໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່, ໂຄງການທີ່ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ ເພື່ອສ້າງຖານການເຕີບໂຕໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງປະເທດ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມຫົວໜ່ວຍການຜະລິດ-ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ-ກາງ, ເສດຖະກິດຮ່ວມມື, ເສດຖະກິດຄອບຄົວຂອງປະຊາຊົນນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ເພື່ອຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ປະສິດທິຜົນການລົງທຶນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.

4. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5ປີຄັ້ງທີ VII

4.1. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ

- ຮັບປະກັນໃຫ້ຈັງຫວະການເຕີບໂຕຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 8% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ, ໃນນັ້ນ, ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 3,5% ຂຶ້ນໄປ, ກວມປະມານ 23% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ, ອຸດສາຫະກຳ ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 15% ຂຶ້ນໄປ, ກວມ ປະມານ 39% ແລະ ການບໍລິການ ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 6,5% ຂຶ້ນໄປ, ກວມປະມານ 38% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ; ຮອດປີ 2015, ຄາດວ່າລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍ ໃນສະເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ປະມານ 1.700 ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ຄົນ (ອັດຕາແລກປ່ຽນ 8.500ກີບ/ ໂດລາສະຫະລັດ).
- ອັດຕາເງິນເຟີ້ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າກວ່າອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ, ຮັກສາອັດຕາ ແລກປ່ຽນໃຫ້ມີສະຖຽນລະພາບ, ເງິນກີບແຂງຄ່າຫຼືອ່ອນຄ່າຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ເກີນ 5% ຕໍ່ປີທຽບກັບເງິນຕາຕ່າງປະເທດສະກຸນຫຼັກ.
- ມູນຄ່າການສົ່ງອອກສິນຄ້າສະເລ່ຍເພີ່ມຂຶ້ນ 18%; ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຂະຫຍາຍຕົວໃນ ອັດຕາສະເລ່ຍບໍ່ຫຼຸດ 13%

ຕ ່ ່ ປ ີ ແລະ ຫ ັ ດຖະກ ່ າ ຂະຫຍາຍຕ ົ ວໃນອ ັ ດຕາສະເລ ່ ຍ 15% ຕ ່ ່ ປ ີ; ສ ້ າງຫ ົ ວໜ ່ ວຍເສດຖະກ ິ ດຮ ່ ວມມ ື ຂອງປະຊາຊ ົ ນໃຫ ້ ກວມປະມານ 50% ຂອງຈຳນວນກ ຸ ່ ມ ບ ້ ານ Áì½ ¦øÉ§ö-ໃຫ ້ ຄ ົ ງສຳຮອງເງ ິ ນຕາຕ ່ າງປະເທດຂະຫຍາຍຕ ົ ວຢ ່ າງຕ ່ ່ ເນ ື ່ ອງ ແລະ ກ ຸ ້ ມການນຳເຂ ົ ້ າໃຫ ້ ໄດ ້ ຢ ່ າງໜ ້ ອຍ 6 ເດ ື ອນຕ ່ ່ ປ ີ.

- ຫ ັ ນປ ່ ຽນໂຄງປະກອບ ຂອງເສດຖະກ ິ ດໄປຕາມທ ິ ດທ ີ ່ ຕ ັ ້ ງໜ ້ າກວ ່ າເກ ົ ່ າ ໂດຍການສ ູ ້ ຊ ົ ນໃຫ ້ ອ ັ ດຕາການຊ ົ ມໃຊ ້ ຂອງພາກເອກະຊ ົ ນກວມປະມານ 75%, ການຊ ົ ມໃຊ ້ ຂອງພາກລ ັ ດ ປະມານ 8%, ການລ ົ ງທ ຶ ນລວມ (ທ ັ ງພາກລ ັ ດ ແລະ ເອກະຊ ົ ນ) ກວມປະມານ 32%, ການສ ົ ່ ງອອກ ກວມ ປະມານ 35% ແລະ ການນຳເຂ ົ ້ າ ກວມປະມານ 50%. ຮ ັ ບປະກ ັ ນດ ຸ ນການຊຳລະສະສາງກ ັ ບຕ ່ າງປະເທດໃຫ ້ ເໝາະສ ົ ມ ແລະ ສ ູ ້ ຊ ົ ນເຮ ັ ດໃຫ ້ ການຄ ້ າຕ ່ າງປະເທດມ ີ ຄວາມສ ົ ມດ ຸ ນ; ຄວບຄ ຸ ມອ ັ ດຕາເງ ິ ນເຟ ້ ີ ໃຫ ້ ຢ ູ ່ ໃນລະດ ັ ບຕ ່ ຳກວ ່ າອ ັ ດຕາການຂະຫຍາຍຕ ົ ວຂອງເສດຖະກ ິ ດ, ຄ ຸ ້ ມຄອງ ອ ັ ດຕາແລກປ ່ ຽນໃຫ ້ ມ ີ ຄວາມສະຫງ ົ ບປ ົ ກກະຕ ິ.
- ຮອດປ ີ 2015 ສ ູ ້ ຊ ົ ນປະຕ ິ ບ ັ ດລາຍຮ ັ ບທ ັ ງໝ ົ ດ (ລວມເງ ິ ນຊ ່ ວຍເຫລ ື ອລ ້ າ) ໃຫ ້ ໄດ ້ ລະຫວ ່ າງ 19-21% ຂອງGDP ຂ ຶ ້ ນໄປ; ໃນນ ີ ້ : ລາຍຮ ັ ບພາຍໃນ ໃຫ ້ ໄດ ້ ປະມານ 16-18% ຂອງລວມ ຍອດຜະລ ິ ດ ຕະພ ັ ນພາຍໃນ ຕ ່ ່ ປ ີ ຂ ຶ ້ ນໄປ, ຮ ັ ບປະກ ັ ນການຂາດດ ຸ ນງ ົ ບປະມານ 5 ປ ີ ໃຫ ້ ຢ ູ ່ ໃນລະ ຫວ ່ າງ 3-5% . ສ ູ ້ ຊ ົ ນໃຫ ້ ການລະດ ົ ມເງ ິ ນຝາກເພ ີ ່ ມຂ ຶ ້ ນໂດຍສະເລ ່ ຍ 25,6% ຕ ່ ່ ປ ີ ຫ ຼ ື ກວມເອ ົ າ 39,5% ຂອງລວມຍອດຜະລ ິ ດຕະພ ັ ນພາຍໃນ.
- ຮ ັ ບປະກ ັ ນໃຫ ້ ການເຕ ີ ບໂຕຂອງເສດຖະກ ິ ດ ຕ ິ ດພ ັ ນກ ັ ບການນຳໃຊ ້ ຊ ັ ບພະຍາກອນແບບຍ ື ນຍ ົ ງ ຕ ິ ດພ ັ ນສະໜ ິ ດແໜ ້ ນກ ັ ບການສ ້ າງວຽກເຮ ັ ດງານທຳໃຫ ້ ແກ ່ ປະຊາຊ ົ ນ ເພ ື ່ ອຫລ ຸ ດຜ ່ ອນຄວາມ ແຕກໂຕນທາງດ ້ ານລາຍຮ ັ ບຂອງປະຊາຊ ົ ນ.

4.2. ຄາດໝາຍສ ູ ້ ຊ ົ ນດ ້ ານຂະແໜງການເສດຖະກ ິ ດ

- ສ ູ ້ ຊ ົ ນຜະລ ິ ດເຂ ົ ້ າໃຫ ້ ໄດ ້ ປະມານ 4,2 ລ ້ ານໂຕນ, ໃນເນ ື ້ ອທ ີ ່ 1,04 ລ ້ ານເຮ ັ ກຕາ, ຄາດວ ່ າສະ ມ ັ ດຕະພາບໃນການຜະລ ິ ດເຂ ົ ້ າປະມານ 4 ໂຕນຕ ່ ່ ເຮ ັ ກຕາ; ສະເລ ່ ຍຄ ົ ນຜ ູ ້ ໜ ຶ ່ ງຜະລ ິ ດເຂ ົ ້ າໄດ ້ 450-500 ກ ິ ໂລຕ ່ ່ ປ ີ ເພ ື ່ ອຮ ັ ບປະກ ັ ນໃຫ ້ ໄດ ້ ພະລ ັ ງງານ 2.400-2.500 ກ ິ ໂລກະລ ່ ລ ີ ຕ ່ ່ ຄ ົ ນຕ ່ ່ ວ ັ ນ.
- ຂະຫຍາຍພ ັ ນສ ັ ດ ໃຫ ້ ໄດ ້ ປະມານ 4-6% ຕ ່ ່ ປ ີ; ໃນນ ັ ້ ນ ,ງ ົ ວ - ຄວາຍປະມານ 2-3%, ໝ ູ 4% ແລະ ສ ັ ດປ ີ ກ ປະມານ 6%,
- ພ ັ ດທະນາຊ ົ ນລະປະທານໄປສ ູ ່ ການພ ັ ດທະນາຊ ົ ນລະກະເສດທ ີ ່ ນຳໃຊ ້ ກ ົ ນຈ ັ ກ ແລະ ໄຟຟ ້ າໃຫ ້ ກວມອ ັ ດຕາສ ່ ວນ 60-70% ຂອງເນ ື ້ ອທ ີ ່ ປ ູ ກຝ ັ ງໃນເຂດທ ົ ່ ງພຽງ ແລະ ພ ູ ດອຍ ຫ ຼ ື 50% ຂອງເນ ື ້ ອທ ີ ່ ການຜະລ ິ ດເຂ ົ ້ າ, ປ ູ ກພ ື ດອ ຸ ດສາຫະກຳ ແລະ ລ ້ ຽງສ ັ ດ.

- ໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີ ສູ້ຊົນສ້າງ ໂຮງງານຜະລິດກະແສໄຟຟ້າໃຫ້ສຳເລັດ 8 ແຫ່ງ ດ້ວຍກຳລັງຕິດຕັ້ງ 2.862 ເມກາວັດ; ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍສາຍສົ່ງແຮງກາງ 22kv ແລະ ໄຟຟ້ານອກລະບົບ (off-grid) ໄປສູ່ເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກບ່ອນທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີໄຟຟ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວໃນທົ່ວປະເທດໄດ້ມີໄຟຟ້າໃຊ້ໃນປີ 2015. ຖືເອົາການກະຈາຍໄຟຟ້າໄປສູ່ຊົນນະບົດເປັນບັນຫາຫຼັກໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ MDG.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ສຳເລັດການເຊື່ອມຕໍ່ສາຍສົ່ງພາກເໜືອ-ກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ເຂົ້າກັນດ້ວຍລະບົບ ແຮງດັນ 115 Kv ເພື່ອສາມາດດຸ່ນດ່ຽງການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໄຟຟ້າ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ສຳເລັດການເຊື່ອມໂຍງລະບົບສາຍສົ່ງກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ໂດຍສະເພາະໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ດ້ວຍລະບົບແຮງດັນ 500 kv.
- ສູ້ຊົນສ້າງແຜນທີ່ທໍລະນີສາດ-ບໍ່ແຮ່ ມາດຕາສ່ວນ 1/200.000 ໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງໜ້ອຍ 75% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ ແລະ ສູ້ຊົນຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດສຳຄັນເຊັ່ນ: ທອງແຜ່ນ 86.200 ໂຕນຕໍ່ປີ, ທອງຝຸ່ນ 298.000 ໂຕນຕໍ່ປີ, ຄຳແທ່ງ 6 ໂຕນຕໍ່ປີ, ຖ່ານຫີນ 728.000 ໂຕນຕໍ່ປີ, ຫີນກາວ 600.000 ໂຕນຕໍ່ປີ ແລະ ອື່ນໆ.
- ສູ້ຊົນດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 2,8 ລ້ານຄົນ/ປີ, ຂະຫຍາຍໂຮງແຮມໃຫ້ໄດ້ປະມານ 350 ແຫ່ງ, ຮີສອດມາດຕະຖານສູງ ແລະ ຮ້ານອາຫານ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 850 ແຫ່ງ; ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ຂະຫຍາຍແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ປະຫວັດສາດໃຫ້ກາຍເປັນມໍລະດົກໂລກອີກ 2 ແຫ່ງ.
- ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ກັບອະນຸພາກພື້ນໃຫ້ໄດ້ 100% ຂອງແຜນການ ແລະ ສູ້ຊົນກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງຫຼວງຂອງເມືອງ, ຊົນນະບົດທີ່ເຊື່ອມໃສ່ເຂດຈຸດສຸມ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາຈຳນວນໜຶ່ງ ໃຫ້ສາມາດສັນຈອນໄປມາໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງລະດູ ໃຫ້ໄດ້ 100% ໃນປີ 2015; ການຂົນສົ່ງໂດຍສານການບິນ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 8-10% ຕໍ່ປີ; ສະໜອງນ້ຳປະປາໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງ ໃຫ້ໄດ້ 67% ຂອງຈຳນວນປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ອາໄສໃນຕົວເມືອງ.
- ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງ ແລະ ການບໍລິການໂທລະຄົມອອກສູ່ຊົນນະບົດໃຫ້ໄດ້ 90% ຂອງຈຳນວນບ້ານໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ກໍ່ສ້າງລະບົບສາຍກາບໃຍແສງໃຫ້ໄດ້ 17.192 ກິໂລແມັດ ແລະ ຂະຫຍາຍຈຳນວນເລກໝາຍ

ໂທລະສັບມືຖື ແລະ ຕັ້ງໂຕະ ໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ.

- ຂະຫຍາຍຖານຂໍ້ມູນ ແລະ ດັດສະນີໝາຍສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການພັດທະນາ.

4.3. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານສັງຄົມ

- ຄາດຄະເນວ່າຮອດປີ 2015 ປະເທດເຮົາຈະມີພົນລະເມືອງປະມານ 6,9 ລ້ານຄົນ, ດ້ວຍຈັງຫວະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງ ໃນລະດັບ 2% ຕໍ່ປີ ແລະ ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນໄວຈະເລີນພັນມີລູກປະມານ 4-5 ຄົນ.
- ສູ້ຊົນຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ (ຄົນທຸກຍາກ) ໃຫ້ຕໍ່າກວ່າ 19% ຂອງຈຳນວນພົນລະເມືອງທັງໝົດ ແລະ ອັດຕາຄົວເຮືອນທຸກຍາກໃຫ້ຕໍ່າກວ່າ 10% ຂອງຄົວເຮືອນທັງໝົດໃນປີ 2015.
- ເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າຮຽນສຸດທິຂອງຊັ້ນປະຖົມໃຫ້ໄດ້ 98% ໃນປີ 2015.
- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປ 1 ທີ່ສືບຕໍ່ຮຽນຮອດຊັ້ນ ປ5 ໃຫ້ໄດ້ 95%, ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືໃນກຸ່ມອາຍຸ 15-24ປີ ໃຫ້ໄດ້ 99%.
- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕາຍຂອງເດັກລຸ່ມ 5 ປີ ໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 70 ຄົນຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ.
- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ ໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 45 ຄົນຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ.
- ຫຼຸດອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍລຸ່ມ 5 ປີທີ່ມີນ້ຳໜັກຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານໃຫ້ໄດ້ຕໍ່າກວ່າ 22%.
- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕາຍຂອງແມ່ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ 260 ຄົນ ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 100.000 ຄົນ.
- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນລວມຊົມໃຊ້ນ້ຳສະອາດ ໃຫ້ໄດ້ 80% ແລະ ອັດຕາສ່ວນຊົມໃຊ້ ວິດຖ່າຍ ໃຫ້ໄດ້ 60% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ.
- ຄວບຄຸມການແຜ່ລະບາດເຊື້ອໄຂ້ຍຸງ, ພະຍາດວັນນະໂລກ ແລະ ເຊື້ອເອສໄອວີ/ເອດສ ແນ່ນອນໃສ່ເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ.
- ຮອດປີ 2015 ເພີ່ມອາຍຸຍືນສະເລ່ຍໃຫ້ບັນລຸ 68 ປີ, ຜູ້ຊາຍ 66 ປີ ແລະ ຜູ້ຍິງ 70 ປີ;
- ຄວບຄຸມອັດຕາການຫວ່າງງານສະເລ່ຍໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ເກີນ 2%.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ສັດສ່ວນແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ຫຼຸດມາເປັນ 70%, ອຸດສາຫະກຳ-ກໍ່ສ້າງ-ບໍ່ແຮ່ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 7% ແລະ ຂະແໜງບໍລິການເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 23% ຂອງແຮງງານ ລວມ.
- ສູ້ຊົນສ້າງບ້ານວັດທະນະທຳໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 700 ບ້ານ, ສ້າງຄອບຄົວວັດທະນະທຳໃຫ້ໄດ້ ຫຼາຍກວ່າ 100.000 ຄອບຄົວ,

ສ້າງສອນສາທາລະນະຍູ່ສູນກາງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 4 ແຫ່ງ ແລະ ເທດສະບານ ແຂວງລະ 1 ແຫ່ງ, ເທດສະບານເມືອງລະ 1 ແຫ່ງ.

- ສູ້ຊົນເພີ່ມຈໍານວນເພດຍິງເຂົ້າໃນຄະນະນໍາຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພັກ-ລັດ-ມະຫາຊົນຂັ້ນຕ່າງໆ ໃຫ້ໄດ້ 15% ຂຶ້ນໄປ, ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນເພດຍິງທີ່ເປັນສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ໄດ້ 30% ຂຶ້ນໄປ ແລະ ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນເພດຍິງໃຫ້ກວມເອົາ 40% ຂອງກໍາລັງແຮງງານ ທັງໝົດເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຄ່ຽງຄູ່ກັບເພດຊາຍ.
- ປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ" ເສັ້ນທາງກ້າວສູ່ຄວາມປອດໄພ" ຄັ້ງທີ II ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ໂດຍການຫລຸດຜ່ອນຈໍານວນຜູ້ບາດເຈັບ, ເສຍຊີວິດ ຈາກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ.
- ສູ້ຊົນພັດທະນາຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງປະຊາຊົນລາວໃຫ້ດີຂຶ້ນໂດຍພົ້ນຖານຄວຽງຄູ່ກັບການສູ້ຊົນ ເພື່ອບັນລຸບັນດາເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (ລາຍລະອຽດຢູ່ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ).

4.4. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານຂະແໜງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ

- ຮອດປີ 2015, ການພັດທະນາຕ້ອງຮັບປະກັນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທໍາມະຊາດໃຫ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພັດທະນາ ແລະ ປົກປັກຮັກສາເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ກວມປະມານ 65% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ, ສ້າງ ສປປ ລາວ ໃຫ້ກາຍເປັນພື້ນທີ່ສີຂຽວຂອງໂລກ.
- ສໍາເລັດການຈັດສັນ, ກໍານົດເຂດພັດທະນາ ແລະ ການນໍາໃຊ້ດິນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ເຂດທີ່ມີປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມ: ເຂດປ່າສະຫງວນ, ເຂດປ່າຜະລິດ, ເຂດປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ເຂດຍອດນ້ໍາ.
- ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການຕ້ານໂລກຮ້ອນ, ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍມົນລະພິດ, ຮັກສາແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດ (ຮັກສາເນື້ອທີ່ແຫຼ່ງສະສົມແຮ່ທາດໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 65% ຂອງແຫຼ່ງແຮ່ທາດທົ່ວປະເທດ), ຮັກສາຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງດິນ, ນ້ໍາ ແລະ ອາກາດ.
- ຮັບປະກັນໃນລະດັບສູງຕໍ່ການປ້ອງກັນເຫດການໄພພິບັດທາງທໍາມະຊາດ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນໄຟ ໄໝ້ປ່າ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ, ນ້ໍາຖ້ວມ, ການເຊາະເຈື່ອນຂອງແມ່ນ້ໍາລໍາເຊ ແລະ ພູເຂົາ.
- ຟື້ນຟູສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ຖືກສູນເສຍຈາກຫຼາຍເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາ.
- ຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ໍາແບບປະສົມປະສານ ໂດຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນລະດັບ ທົ່ວອ່າງແມ່ນ້ໍາຂອງ ແລະ ໃນລະດັບອ່າງແມ່ນ້ໍາສໍາຄັນ ທີ່ເປັນສາຂາແມ່ນ້ໍາຂອງ.
- ຮັບປະກັນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃນເຂດຕົວເມືອງ, ຊຸມຊົນ(ບ້ານ), ທາງຫຼວງແຫ່ງ ຊາດ, ສາທາລະນຸປະໂຫຍດ ໄປຕາມທິດສີຂຽວ, ສະອາດ, ງາມຕາ.

4.5. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ

- ສູ້ຊົນໃຫ້ການພົວພັນການຄ້າກັບຕ່າງປະເທດເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຄ້າຕໍ່ລວມ ຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ສູງຂຶ້ນ ຈາກ 83% ປີ 2010 ເປັນ 100% ຂຶ້ນໄປ ປີ 2015.
- ບັນລຸເປົ້າໝາຍການເຂົ້າຮ່ວມປະຊາຄົມອາຊຽນ ໃນປີ 2015 ເຊິ່ງລວມມີເປົ້າໝາຍປະຊາຄົມການເມືອງ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ປະຊາຄົມເສດຖະກິດ ແລະ ປະຊາຄົມສັງຄົມ , ປອດຢາເສບຕິດ (ໃນປີ 2015).
- ສູ້ຊົນໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການ ການຄ້າໂລກ.
- ບັນລຸບັນດາແຜນງານຮ່ວມມືໃນກອບອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ, ເຂດສາມຫຼ່ຽມພັດທະນາລາວ- ຫວຽດນາມ-ກຳປູເຈຍ (CLV).
- ປະກອບສ່ວນສ້າງອາຊຽນປອດຢາເສບຕິດ ປີ 2015.
- ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການຮ່ວມມືໃນຂອບເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ຜ່ານກອງຄະນະກຳມະທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນ , ກອບການຮ່ວມມືໃນອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ GMS, CLV, CLMV.

5. ຄາດຄະເນການດຸ່ນດ່ຽງມະຫາພາກ

5.1. ການດຸ່ນດ່ຽງການລົງທຶນ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຈັງຫວະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ສຳລັບໄລຍະ 2011-2015 ໃຫ້ບັນລຸ 8% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປນັ້ນ, ມີຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນລວມທັງໝົດ ຢ່າງໜ້ອຍປະມານ 127 ພັນຕື້ກີບ ຫຼື ປະມານ 32% ຂອງ GDP; ໃນນັ້ນ:

- <u>ການລົງທຶນຈາກງົບປະມານພາຍໃນຂອງລັດ</u> ກວມປະມານ 10-12% ຂອງການລົງທຶນທັງຫມົດ ຫລື ເທົ່າກັບປະມານ 12-15 ພັນຕື້ກີບ (1. 500-1.800 ລ້ານໂດລາສະຫາລັດ). ຈຸດສຸມຂອງການລົງທຶນຈາກງົບປະມານຂອງລັດແມ່ນ: ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນ, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໂຄງການບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ, ສົມທົບທຶນເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອລ້າ ແລະ ກູ້ຢືມ, ພັດທະນາສາທາລະນຸປະໂຫຍດຂັ້ນພື້ນຖານ, ພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ສົ່ງເສີມການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ວຽກງານຕົວແບບໃນການພັດທະນາ, ວຽກງານສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ, ພັດທະນາເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ, ເຂດຊາຍແດນ, ເຂດທີ່ຍັງຈຳເປັນອື່ນໆ ແລະ ວຽກງານສົ່ງເສີມ ແລະ ຮັກສາວັດທະນະທຳຮີດຄອງປະເພນີອັນດີງາມຂອງຊາດ.
- <u>ການຊ່ວຍເຫລືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA)</u> ກວມປະມານ 24-26% ຂອງການລົງທຶນທັງຫມົດ ຫລື ເທົ່າກັບ 30-33 ພັນຕື້ກີບ (3.500-3.900 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ). ທຶນດັ່ງກ່າວຈະສຸມໃສ່ການບັນລຸເປົ້າຫມາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (MDGs) ແລະ ການພັດທະນາ

ສັງຄົມອື່ນໆ ເປັນຕົ້ນ: ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ສົ່ງເສີມໃຫ້ຄົນມີການສຶກສາທີ່ສູງ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ, ມີລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ດີຂຶ້ນ, ມີສຸຂະພາບທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ມີໂພຊະນາການທີ່ຖືກຫລັກອະນາໄມ. ສະນັ້ນ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງລະດົມການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ໄດ້ ໂດຍສະເລ່ຍປະມານ 780 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ.

- <u>ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ (FDI)</u> ກວມປະມານ 50-56% ຂອງການລົງທຶນລວມທັງໝົດ ຫຼື ເທົ່າກັບ 64-71 ພັນຕື້ກີບ (ປະມານ 7.400-8.300 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ). ການລົງທຶນດັ່ງກ່າວແມ່ນສຸມໃສ່ບັນດາໂຄງການໃຫຍ່ລະດັບຊາດທີ່ມີທ່າແຮງໄດ້ປຽບ, ການສົ່ງເສີມກິດຈະກຳທາງເສດຖະກິດໂດຍສະເພາະແມ່ນການຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະ ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນຈຳນວນໜຶ່ງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດບັນລຸໄດ້ຕາມຄາດໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້ຕ້ອງສູ້ຊົນລະດົມການລົງທຶນໃຫ້ໄດ້ໂດຍສະເລ່ຍ ປະມານ 1.600 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ.
- <u>ການປ່ອຍສິນເຊື່ອຂອງທະນາຄານ ແລະ ການລົງທຶນຂອງປະຊາຊົນ</u> ກວມປະມານ 10-12% ຂອງການລົງທຶນລວມທັງໝົດ ຫຼື ປະມານ 12-15 ພັນຕື້ກີບ (ປະມານ 1.500-1.800 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ), ສິນເຊື່ອດັ່ງກ່າວ ແມ່ນສຸມໃສ່ການສົ່ງເສີມການຜະລິດ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມບັນດາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ, ການຜະລິດຂອງຄົວເຮືອນ ແລະ ກຸ່ມການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນ; ເພື່ອບັນລຸຄວາມຕ້ອງການດັ່ງກ່າວ ການປ່ອຍສິນເຊື່ອຕ້ອງໃຫ້ໄດ້ສະເລ່ຍປະມານ 3.000 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ.

ຖ້າວ່າຕະຫຼາດຫຸ້ນຫາກໄດ້ເປີດຂຶ້ນຕາມແຜນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຄາດວ່າອັດຕາການລະດົມທຶນຈະເພີ່ມຂຶ້ນພໍສົມຄວນ ເຊິ່ງຈະເປັນຜົນດີຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

+ ການຈັດສັນແຫຼ່ງທຶນຈາກງົບປະມານຂອງລັດໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍງົບປະມານ, ກົດໝາຍການລົງທຶນຂອງລັດ ແລະ ຂັ້ນການຄຸ້ມຄອງ:

- **ຕາມຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ:**

(1). ສູນກາງ (ລັດຖະບານ) ຄຸ້ມຄອງ ໂຄງການປະເພດ I

(2). ຂະແໜງການສູນກາງຄຸ້ມຄອງໂຄງການປະເພດ II ທີ່ກວມເອົາຫລາຍແຂວງ

(3). ທ້ອງຖິ່ນ ຄຸ້ມຄອງ ໂຄງການປະເພດ II ແລະ III ທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ແຕ່ລະແຂວງ

- **ຕາມຂະແໜງການ:**

(1).<u>ຂະແໜງເສດຖະກິດ:</u> ກວມປະມານ 30% ຂອງການລົງທຶນລວມທັງໝົດ ຫຼື ປະມານ 38.000 ຕື້ກີບ, (ປະມານ 4.500 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ), ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ເພີ່ມຂຶ້ນ 15 ເທື່ອ ຫລື ປະມານ 6% ຂອງການລົງທຶນໃສ່ຂະແໜງເສດຖະກິດໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງນີ້; ຖ້າສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີ ປະມານ 7.600 ຕື້ກີບ (ປະມານ 900 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ), ເພື່ອໃຫ້ສາ ມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມໂຄງປະກອບດັ່ງກ່າວ ທະນາຄານຄວນປ່ອຍສິນເຊື່ອເພື່ອກະຕຸ້ນການຜະລິດ ສະເລ່ຍປະມານ 1.220 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ (ປະມານ 143 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ) ສົມທົບກັບການລົງທຶນຈາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ສະເລ່ຍປະມານ 6.400 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ (ປະມານ 752 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ).

(2).<u>ຂະແໜງສັງຄົມ:</u> ກວມປະມານ 35% ຂອງການລົງທຶນລວມທັງໝົດ ຫຼື ປະມານ 44.500 ຕື້ກີບ (ປະມານ 5.240 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ), ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ເພີ່ມຂຶ້ນ 7 ເທື່ອ ຫລື ປະມານ 14% ຂອງການລົງທຶນໃສ່ຂະແໜງສັງຄົມໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງນີ້; ຖ້າສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີ ປະມານ8.874 ຕື້ກີບ (1.050 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ) ເຊິ່ງການລົງທຶນແມ່ນ ສຸມໃສ່ການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະວັດດ້ານການພັດທະນາ. ເພື່ອສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄາດໝາຍດັ່ງກ່າວ ລັດຖະບານຕ້ອງມີທຶນສົມທົບເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ ສະເລ່ຍປະມານ 2.000 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ ຫຼື ປະມານ 240 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ.

(3).<u>ການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ (ທາງ ແລະ ເຄຫາສະຖານ):</u> ກວມປະມານ 35% ຂອງ ການລົງທຶນທັງໝົດ ຫຼື ປະມານ 44.500 ຕື້ກີບ (ປະມານ 5.240 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ), ທຽບໃສ່ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VI ເພີ່ມຂຶ້ນ 5 ເທື່ອ ຫລື ປະມານ 18% ຂອງການລົງທຶນໃສ່ໂຄງລ່າງພື້ນຖານໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງນີ້; ຖ້າສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີ ປະມານ 8.874 ຕື້ກີບ (1.050 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ) ຊຶ່ງການລົງທຶນດັ່ງກ່າວແມ່ນສຸມໃສ່ການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານທາງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ເພື່ອບັນລຸຄາດໝາຍດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໄດ້ລະດົມການລົງທຶນຈາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ຈາກສິນເຊື່ອທະນາຄານ ປະມານ 8.215 ຕື້ກີບຕໍ່ປີ ຫຼື ປະມານ 960 ລ້ານໂດລາສະຫາລັດຕໍ່ປີ.

+ ການຊໍາລະໜີ້ສິນຍູ່ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ໄປຕາມສັນຍາ ແລະ ກວມໃນລະດັບ 35% ຂອງລາຍຈ່າຍການລົງທຶນພາຍໃນ.

5.2. ການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານແຫ່ງລັດ

ຄາດຄະເນລາຍຮັບລວມໃນ 5 ປີ ປະມານ 90.407 ຕື້ກີບ, ທຽບໃສ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ໃຫ້ບັນບຸໄດ້ລະຫວ່າງ 19-21% ຫລື

ໃຫ້ໄດ້ຫລາຍກ່ວານີ້ຂຶ້ນໄປ, ເມື່ອທຽບໃສ່ 5 ປີຜ່ານມາເຫັນວ່າເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າ 2 ເທົ່າຕົວ , ໃນນັ້ນ: ສູ້ຊົນສ້າງລາຍຮັບພາຍໃນ ລວມໃນ 5 ປີ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 66.079 ຕື້ກີບ, ທຽບໃສ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍກວມ 1 6,6% ຫຼື ຢູ່ໃນລະຫວ່າງ 16-18%. ລາຍຮັບຈາກສ່ວຍສາອາກອນ ກວມ 47,17%, ລາຍຮັບ ຈາກພາສີກວມ 32,39%, ລາຍຮັບຈາກພາສີທີ່ດິນ ກວມ 1,34% ແລະ ລາຍຮັບຈາກຊັບສິນຂອງລັດ ກວມ 12,10% ຂອງ ລາຍຮັບພາຍໃນ. ສູ້ຊົນລະດົມລາຍຮັບຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 24.328 ຕື້ກີບ ທຽບໃສ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ໃຫ້ກວມລະຫວ່າງ 5-6%.

ຄາດຄະເນລາຍຈ່າຍງົບປະມານລວມໃນ 5 ປີ ປະມານ 103.716 ຕື້ກີບ ທຽບໃສ່ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ກວມລະຫວ່າງ 22-25%, ໃນນັ້ນ ສະເພາະລາຍຈ່າຍລົງທຶນຂອງລັດ ກວມປະ ມານ 11-12% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ.

ການຂາດດຸນງົບປະມານ ຄາດວ່າ 13.309 ຕື້ກີບ ກວມປະມານ 3-5% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ.

5.3. ການດຸ່ນດ່ຽງການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການສະສົມ

- ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາການສະສົມໃນລະບົບທະນາຄານມີທ່າກ້າວຂຶ້ນ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບປະມານ 39,5% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ.

- ສູ້ຊົນໃຫ້ຄັງສະສົມແຫ່ງລັດຢູ່ລະຫວ່າງ 2-5% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ ຂອງລາຍຮັບພາຍໃນ ເພື່ອສາມາດນຳໃຊ້ໃນເວລາຈຳເປັນຮີບດ່ວນ ໂດຍສະເພາະ ສະສົມໃນຄັງແຮວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ -ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ; ໄພພິບັດທາງດ້ານທຳມະຊາດ ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຂາດສະບຽງອາຫານ, ແນວພັນ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ; ລາຄານ້ຳມັນປ່ຽນແປງ ແລະ ຄັງເງິນສົດ; ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ດັດສົມມະຫາພາກ ແລະ ວຽກງານທີ່ຈຳເປັນອື່ນໆ.

5.4. ການດຸ່ນດ່ຽງຂາອອກ-ຂາເຂົ້າ

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດດຸ່ນດ່ຽງຂາອອກ-ຂາເຂົ້າໃນລະບົບເສດຖະກິດໄດ້ ການສຶກສາເຖິງທ່າອ່ຽງຂອງທຶນໄຫຼເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດໂດຍສະເພາະແມ່ນ ທຶນໄລຍະສັ້ນທີ່ຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼັງຈາກການເປີດຕະຫຼາດຫຸ້ນຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2010 ແລະ ການສົ່ງອອກພະລັງງານໄຟຟ້າຈາກເຂື່ອນນ້ຳເທີນ 2 ທີ່ເລີ່ມ ໃນປີ 2010 ຈະເປັນປັດໄຈບວກທີ່ສຳຄັນ ແລະ ເປັນເງື່ອນໄຂຮອງຮັບເພື່ອບັນລຸຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານດຸນການຊຳລະໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບປົກກະຕິ ຫຼື ເກີນດຸນເປັນສ່ວນໃຫຍ່; ສູ້ຊົນໃຫ້ຄັງສຳຮອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ກຸ້ມການນຳເຂົ້າໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ.

5.5. ການດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານ

ເພື່ອໃຫ້ໂຄງປະກອບຂອງແຮງງານໄປຕາມທິດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ສອດຄ່ອງກັບອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງບັນດາຂະແໜງການ, ຮອດປີ 2015 ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ອັດຕາສ່ວນແຮງງານທີ່ມີວຽກເຮັດງານທຳໃນຂົງເຂດກະສິກຳຫຼຸດລົງຈາກ 75,1% ໃນປີ2010 ມາເປັນ 70%, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 5,5% ມາເປັນ 7% ແລະ ຂົງເຂດການບໍລິການເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 19,5% ມາເປັນ 23% ຂອງແຮງງານລວມ. ຄາດວ່າຮອດປີ 2015 ມີຄວາມຕ້ອງການແຮງ ງານ (ທັງແຮງງານທີ່ມີຢູ່ ແລະ ແຮງງານໃໝ່) 3 ,26 ລ້ານຄົນ, ແຕ່ກຳລັງແຮງງານທີ່ຈະສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ມີພຽງ 3,17 ລ້ານຄົນ; ໃນນີ້, ແຮງງານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃໝ່ ປະມານ 277.000 ຄົນ (ສະເລ່ຍ 55.000 ຄົນຕໍ່ປີ), ໃນນັ້ນ: ຂົງເຂດກະສິກຳ ປະມານ 210.000 ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ປະມານ 14.000 ຄົນ ແລະ ຂົງເຂດບໍລິການ ປະມານ 53.000 ຄົນ. ໃນ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການກຳລັງແຮງງານຕື່ມ ປະມານ 190 ພັນຄົນ. ສະນັ້ນ ເພື່ອດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານໃນສອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງມີການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານຈາກຂົງເຂດກະສິກຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ຫວ່າງງານ ປະມານ 140 ພັນຄົນ ໄປສູ່ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຂົງເຂດການບໍລິການຢ່າງທັນການ ແລະ ມີຄວາມກົມກຽວກັນ. ສ່ວນອີກ 50 ພັນຄົນທີ່ຍັງບໍ່ພໍນັ້ນ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີນະໂຍບາຍສ້າງ ແລະ ພັດທະນາສີມືແຮງງານ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນການສ້າງໂຮງຮຽນ ຫຼື ສູນຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບເຕັກນິກຕ່າງໆ ໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ພ້ອມທັງກຳນົດນະໂຍບາຍ ດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານພາຍໃນ ແລະ ແຮງງານຕ່າງປະເທດຢ່າງຮັດກຸມ, ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບການໃນພາກພື້ນ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

II. ທິດທາງໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍ ຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII

1. ການພັດທະນາຊົນນະບົດ, ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ

[1]. ທິດທາງ:

ຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ, ການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ການຜ່ານພົ້ນຈາກຄວາມ ດ້ອຍພັດທະນາເປັນບັນຫາພື້ນຖານທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ການເມືອງທັງໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອາດສົ່ງຜົນກະທົບໃນໄລຍະຍາວຕໍ່ປະເທດເຮົາ,

ເຊິ່ງມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພັກຫລາຍຄັ້ງ, ພ້ອມທັງລາຍງານການເມືອງຄັ້ງທີ IX ຂອງພັກ ໄດ້ຖືເປັນໜ້າທີ່ການເມືອງໃຫຍ່ອັນດັບໜຶ່ງຂອງພັກ ແລະ ລັດຖະບານ; ສະນັ້ນ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VII ຈຶ່ງໄດ້ຖືເອົາການ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການພັດທະນາຊົນນະບົດເປັນບູລິມະສິດອັນດັບໜຶ່ງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ທິດທາງການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກໃນຊຸມປີຕໍ່ໜ້າ ແມ່ນຕ້ອງສ້າງໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນໃໝ່ຢ່າງຮອບດ້ານຢູ່ຊົນນະບົດໂດຍຖືເອົາຄອບຄົວ, ບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານທີ່ທຸກຍາກໃນທົ່ວປະ ເທດ, ເຂດພື້ນຖານການປະຕິວັດເກົ່າເປັນເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປັນຈຸດສຸມຂອງການພັດທະນາຊົນນະບົດໂດຍເນັ້ນໃສ່ບັນດາກຸ່ມບ້ານທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໜ້ອຍກວ່າເຂດອື່ນໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ; ເຮັດໃຫ້ ຊົນນະບົດໄດ້ຮັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ທີ່ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ປ່າໄມ້, ແຫຼ່ງນ້ຳ, ຊີວະນາໆພັນ, ກາຍເປັນເຂດພັດທະນາໃໝ່ສີຂຽວ, ສະອາດ, ຊຸ່ມຊື່ນ, ອາກາດສົດໃສ. ຖືເອົາການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາຕາມ 4 ເນື້ອໃນ 4 ຄາດໝາຍຕາມຄຳສັ່ງແນະນຳເລກທີ 09 /ກມສພ, ຄຳສັ່ງແນະນຳເພີ່ມເຕີມເລກທີ 13/ນຍ ແລະ ຄຳສັ່ງແນະນຳເລກທີ 03/ກມສພ, ລົງວັນທີ 30 ພຶດສະພາ 2011 ໃນນັ້ນຖືເອົາການສຶກສາອົບຮົມ, ປຸກລະດົມຂົນຂວາຍປະຊາຊົນເຂົ້າຮ່ວມເປັນກົກ, ເອົາການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງຂັ້ນຮາກຖານເປັນກຳລັງແຮງຕັດສິນ, ເອົາວຽກງານຮັກສາຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມຢູ່ຮາກຖານເປັນສິ່ງຄໍ້າປະກັນ, ເອົາການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນເປັນບັນຫາໃຈກາງ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດເພື່ອການພັດທະນາແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ຊົນນະບົດໄດ້ຊົມໃຊ້ໝາກ ຜົນຂອງການພັດທະນາ ດ້ວຍອັດຕາສ່ວນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນທາງດ້ານການພັດທະນາລະຫວ່າງຊົນນະບົດກັບຕົວເມືອງ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ສູ້ຊົນຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ (ອັດຕາສ່ວນຂອງຄົນທຸກຍາກ) ໃຫ້ຕໍ່າກວ່າ 19% ຂອງຈຳນວນພົນລະເມືອງທັງໝົດ ແລະ ອັດຕາຄົວເຮືອນທຸກຍາກໃຫ້ຕໍ່າກວ່າ 1 0% ຂອງຄົວເຮືອນ ທັງໝົດ ໃນປີ 2015.
- ສືບຕໍ່ດຳເນີນຮູບແບບການສ້າງແຜນແບບມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ຂັ້ນບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ເມືອງໃຫ້ໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ.

• ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກອງທຶນຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນໃຫ້ກອມ 3 ເທົ່າ ຂອງຈຳນວນບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນປະຈຸບັນ.

• ສູ້ຊົນເຕົ້າໂຮມບ້ານນ້ອຍເປັນບ້ານໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງຊຸມຊົນໃໝ່ (ຕົວເມືອງນ້ອຍ) ໃຫ້ເປັນ ຕົວແບບຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກແຂວງໜຶ່ງ 1-2 ແຫ່ງ.

• ສູ້ຊົນຈັດສັນພູມລຳເນົາຄົງທີ່ ແລະ ບ່ອນທຳມາຫາກິນຖາວອນໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເຂດເປົ້າຫມາຍໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພື້ນຖານ, ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍໃຫ້ໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

• ສືບຕໍ່ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາກຸ່ມບ້ານເພື່ອຕ້ານຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ພັດທະນາຊົນນະບົດ ກໍ່ຄືການພັດທະນາມະນຸດ.

• ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງເສັ້ນທາງລົງສູ່ບັນດາເມືອງທີ່ທຸກຍາກໃນທົ່ວປະເທດ ໃຫ້ສາມາດແລ່ນໄດ້ຕະຫຼອດປີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ເມືອງດັກຈຶງ, ເມືອງກະລຶມ, ເມືອງສະໝ້ວຍ, ເມືອງໄຊສະຖານ, ເມືອງໂພນທອງ, ເມືອງໄຊຈຳພອນ ແລະ ຂະຫຍາຍລົງສູ່ບັນດາເຂດຈຸດສຸມ ແລະ ບັນດາບ້ານທີ່ເປັນໃຈກາງກຸ່ມບ້ານ ແລະ ເຂົ້າເຖິງບັນດາບ້ານທີ່ມີເງື່ອນໄຂ.

• ສູ້ຊົນເຮັດໃຫ້ 80% ຂອງຄອບຄົວຢູ່ຊົນນະບົດໄດ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ແລະ ເທດສະບານທຸກເມືອງໃນທົ່ວປະເທດໄດ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າຕາຂ່າຍແບບຖາວອນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

• ໂຄງການພັດທະນາ 10 ເຂດຈຸດສຸມ ຂອງລັດຖະບານຄື: ຈຸດສຸມຜາລະແອກ, ຈຸດສຸມລ່ອງແຈ້ງ, ຈຸດສຸມເມືອງອ່ວ, ຈຸດສຸມເມືອງອ້ອມ ແຂວງວຽງຈັນ; ຈຸດສຸມສັນຫຼວງ, ຈຸດສຸມນໍ້າສບົມ ແຂວງ ຊຽງຂວາງ, ຈຸດສຸມກຸ່ມບ້ານປ່າວັນ ແຂວງຜົ້ງສາລີ; ຈຸດສຸມນາຊອນ ແຂວງຫລວງພະບາງ; ຈຸດສຸມ ລາວຮຸ່ງ-ພຽງສາ ແຂວງຫົວພັນ; ຈຸດສຸມຫນອງງາ ແຂວງຈຳປາສັກ ແລະ 54 ຈຸດສຸມບຸກທະລຸ ຂອງ ແຂວງ.

• ໂຄງການຝຶກອົບຮົມການເມືອງແນວຄິດ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

• ໂຄງການພັດທະນາເຂດທີ່ໝັ້ນປະຕິວັດ: ບ້ານວິລະຊົນ ແລະ ເມືອງວິລະຊົນ.

• ໂຄງການສ້າງນັກພັດທະນາອາສາສະມັກຂັ້ນບ້ານ ໃຫ້ບັນດາຈຸດສຸມບູລິມະສິດຂອງເມືອງ, ແຂວງ.

• ໂຄງການຈັດສັນພູມລຳເນົາ ແລະ ບ່ອນທຳມາຫາກິນຄົງທີ່ຖາວອນ ໃຫ້ປະຊາຊົນ: ໂດຍສຸມ ໃສ່ 4 ກຸ່ມບ້ານ ເມືອງໂພນໄຊ ແຂວງຫຼວງພະບາງ ແລະ ພັດທະນາ 3 ເຂດຈຸດສຸມພັດທະນາ: ຢູ່ ໜອງສານ ແລະ ເຂດປຸງລັດ

ເມືອງການສີ ແຂວງວຽງຈັນ; ພັກເບືອກ ເມືອງບໍລິຄັນ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ຈັດສັນເຕົ້າໂຮມບ້ານນ້ອຍທີ່ຢູ່ກະແຈກກະຈາຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃນການພັດທະນາເຂົ້າເປັນບ້ານໃຫຍ່ ຫລື ຈັດສັນໃຫມ່ ໂດຍໃຫ້ເປັນໃຈກາງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ວັດທະນະທຳຂອງເຂດຈຸດສຸມ ແລ້ວກາຍເປັນຕົວເມືອງນ້ອຍໃນຊົນນະບົດຕາມທິດການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ.

- ໂຄງການສ້າງຊົນນະບົດສີຂຽວ ໂດຍສ້າງໃຫ້ໄດ້ກິດຈະກຳຈັດສັນດິນ-ປ່າໄມ້ປະເພດຕ່າງໆໃນເຂດຊົນນະບົດ, ການຈັບຈອງດິນ-ປ່າໄມ້ທີ່ເຫັນວ່າບໍ່ມີກິດຈະກຳ, ຫັນຄອບຄົວທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງລັດຄຸ້ມຄອງຮັກສາປ່າໄມ້ປະເພດຕ່າງໆ, ກິດຈະກຳຟື້ນຟູ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ປ່າໄມ້ຊຸມຊົນເປັນປ່າທຳມະຊາດຄືນໃໝ່, ກິດຈະກຳຊົນນະບົດແຫລ່ງອົກຊີແຊນສູງ.

ທຸກເມືອງໃນເຂດຊົນນະບົດຕ້ອງສ້າງໃຫ້ໄດ້ ໂຄງການລາວສີຂຽວ, ລາວສະອາດສວຍງາມ ໂດຍນຳໃຊ້ກອງທຶນ LPP ແລະ ແຫລ່ງອື່ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

- ໂຄງການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ ສອດຄ່ອງກັບທ່າແຮງແລະ ມູນເຊື້ອຂອງປະຊາຊົນ ໂດຍມີການສະໜັບສະໜູນດ້ານນະໂຍບາຍ, ທຶນຮອນ, ວິຊາການ ແລະ ການຕະຫຼາດ ເພື່ອຮັບປະກັນການສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄົວ: ຂະຫຍາຍສູນບໍລິການເຕັກນິກກະສິກຳລົງສູ່ບັນດາເມືອງ ແລະ ກຸ່ມບ້ານຕ່າງໆໃຫ້ທົ່ວເຖິງ, ຂະຫຍາຍລະບົບການບໍລິການສິນເຊື່ອຊົນນະບົດ ເຊັ່ນ: ທະນາຄານນະໂຍບາຍ, ກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ, ກຸ່ມທ້ອນເງິນ, ສະຫະກອນສິນເຊື່ອ ແລະ ອື່ນໆ, ສົ່ງເສີມເສດຖະກິດຮ່ວມມື ຫລື ກຸ່ມການຜະລິດ-ບໍລິການຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມພາກສ່ວນທຸລະກິດຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງລົງສູ່ຊົນນະບົດໂດຍການນຳໃຊ້ສັນຍາຜູກພັນສອງສົ້ນກັບກຸ່ມການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນ; ຂະຫຍາຍຕະຫລາດຊົນນະບົດລົງສູ່ກຸ່ມບ້ານຕ່າງໆ, ພ້ອມທັງສ້າງກົນໄກ ຫລື ລະບົບທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນການສະຫນອງຂໍ້ມູນດ້ານການຕະຫລາດ, ການຄ້ຳປະກັນຕໍ່ຄວາມສ່ຽງດ້ານການຕະຫລາດ ແລະ ລາຄາຜົນຜະລິດຂອງປະຊາ ຊົນ, ສ້າງໃຫ້ໄດ້ບັນດາຕົວແບບໃນການຜະລິດເປັນສິນຄ້າຢູ່ບ້ານ ຫລື ກຸ່ມບ້ານ ເພື່ອເປັນບ່ອນສາທິດ ແລະ ຖ່າຍທອດບົດຮຽນໃຫ້ຊາວບ້ານ.
- ສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກຳຕິດພັນກັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການບໍລິການ ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດໂດຍສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າກຳນົດທ່າແຮງ ແລະ ຄວາມສາມາດດ້ານການປູກການລ້ຽງສັດ ແລະ ການບໍລິການຢູ່ກັບທີ່ໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຕື່ມອີກ.
- ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຢູ່ຊົນນະບົດເປັນຕົ້ນກໍ່ສ້າງສ້ອມແປງ ແລະ ຂະຫຍາຍເສັ້ນທາງເຂົ້າຫາໃຈກາງຂອງບັນດາກຸ່ມບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານຫາບ້ານ, ເຂດການຜະລິດໃຫ້ໄປມາໄດ້ຢ່າງສະດວກ; ປັບປຸງ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍລະບົບຊົນລະປະທານ, ເຫມືອງຝາຍຂະຫນາດຕ່າງໆ, ຕາຫນ່າງໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ໄຟຟ້າ, ໂຮງຮຽນ,

ສຸກສາລາ, ລະບົບນ້ຳສະອາດ, ສູນຝຶກອາຊີບ ແລະ ພັດທະນາສີມືແຮງງານ, ລະບົບຂົນສົ່ງໂດຍສານລົງສູ່ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ບ້ານຕ່າງໆໃຫ້ທົ່ວເຖິງ. ສຸມໃສ່ສະໜອງເງື່ອນໄຂ ອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຖືກຍົກຍ້າຍພູມລຳເນົາ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໄດ້ໂດຍພື້ນຖານດ້ວຍຄວາມສະຫງົບປອດໄພ ແລະ ສຸມໃສ່ກຸ່ມບ້ານທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກແຜນງານການພັດທະນາ.

- ສ້າງອາຊີບໃນໄລຍະທີ່ບໍ່ມີການເກັບກ່ຽວ (ດ້ວຍຄ່າຈ້າງຂັ້ນຕ່ຳ) ໃຫ້ແກ່ແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ ຮັບປະກັນໄດ້ສອງເປົ້າໝາຍທັງດ້ານອາຊີບ ແລະ ລາຍຮັບ ເຊິ່ງເປັນການສ້າງຊັບສິນ ໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດຊົນນະບົດ. ນັ້ນກໍ່ເພື່ອເປັນການຮັບປະກັນທັງດ້ານອາຊີບ ແລະ ລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດຢູ່ຊົນນະບົດ. ສປປ ລາວ ສາມາດນຳໃຊ້ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ຈາກປະເທດທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ (30 ກວ່າປະເທດ) ເພື່ອມາພັດທະນາປະເທດຕົນ.
- ປັບປຸງຄຸນນະພາບການບໍລິການ ແລະ ຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກຢູ່ຊົນນະບົດ ໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບມາດຕະຖານຂອງຕົວເມືອງ; ສູ້ຊົນແກ້ໄຂບັນຫາການຂາດຄູສອນ ແລະ ຄູບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານໃຫ້ໄດ້. ສ້າງ ແລະ ດຳເນີນລະບົບປະກັນສຸຂະພາບຂັ້ນພື້ນຖານຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ເພີ່ມທະວີການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສຸຂະພາບ, ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດຕໍ່ການຮັກສາສຸຂະພາບ ແລະ ໂພຊະນາການຂອງແມ່ ແລະ ເດັກ , ສົ່ງເສີມວຽກງານສຸຂະສຶກສາຢ່າງແຂງແຮງ.
- ໂຄງການພັດທະນາບ້ານທົ່ວໄປ, ໂຄງການສ້າງຕົວແບບບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ
- ໂຄງການປັບປຸງຄວາມສາມາດຂອງອົງການປົກຄອງຂັ້ນຮາກຖານ
- ໂຄງການສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຖານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ປັບປຸງລະບົບສະຖິຕິຄວາມທຸກຍາກທົ່ວປະເທດ.
- ໂຄງການຝຶກສີມືແຮງງານໃຫ້ແກ່ແຮງງານໜຸ່ມຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຕົວເມືອງ ແລະ ໂຄງ ການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

- ແຕ່ລະຂະແໜງການສູນກາງ ສືບຕໍ່ຫັນລົງຮາກຖານ ສຸມໃສ່ການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາກໍ່ຄືການກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງຕາມ 4 ເນື້ອໃນ 4 ຄາດໝາຍ, ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນບ້ານ ໃຫ້ສາມາດນຳພາປະຊາຊົນເຮັດຕົວຈິງຕາມພາລະບົດບາດຂອງຂະແໜງການ.
- ສືບຕໍ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງປະຊາຊົນຢູ່ບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານດ້ວຍ ການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນຢູ່ເຂດດັ່ງກ່າວ.

• ປັບປຸງການຈັດຕັ້ງທີ່ຮັບຜິດຊອບວຽກງານຊົນນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ໃຫ້ກາຍເປັນລະບົບການຈັດຕັ້ງໜຶ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງແຕ່ສູນກາງຮອດຮາກຖານ ເພື່ອຮເຣັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມ ກວດກາ, ນຳພາໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ສະຫຼຸບລາຍງານຢ່າງເປັນລະບົບປົກກະຕິ.

• ລະດົມການລົງທຶນເຂົ້າໃນເຂດຊົນນະບົດໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ລະປີ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນ ການ ແລະ ໂຄງການໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງເຊັ່ນ: ການລົງທຶນຂອງລັດ, ການປະກອບສ່ວນຂອງປະຊາ ຊົນ, ທະນາຄານນະໂຍບາຍ, ກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ, ການຫັນຊັບສິນເປັນທຶນ, ທຶນຊ່ວຍເຫລືອລ້າແລະ ກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ, ສະຖາບັນການເງິນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ, ອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ (NGO), ລະດົມທຶນຈາກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມທັງພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດ, ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ. ໃນໄລຍະ 5 ປີຕໍ່ໜ້າການລົງທຶນ ໃສ່ເຂດຊົນນະບົດແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 10-15% ຂອງການລົງທຶນທັງໝົດ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍປັບປຸງລະບຽບ, ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ແຫລ່ງທຶນ “ກອງທຶນຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ”, ກອງທຶນພັດທະນາບ້ານຂອງຊຸມຊົນມີປະສິດທິຜົນສູງກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ການແກ້ໄຂ ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ພັດທະນາເຂດຊົນນະບົດ.

• ປະຕິບັດນະໂຍບາຍດ້ານພາສີ, ອາກອນ, ສິນເຊື່ອ, ນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ຊັບພະ ຍາກອນກັບທີ່ ແລະ ກົນໄກຕ່າງໆທີ່ເໝາະສົມ; ສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກລົງທຶນ, ຜູ້ປະກອບການທີ່ໄປລົງທຶນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ກິດຈະການທີ່ກະທົບຕໍ່ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໂດຍກົງຕາມກົດໝາຍສົ່ງ ເສີມການລົງທຶນສະບັບໃໝ່ ແລະ ນະໂຍບາຍພັດທະນາແບບພິເສດໃນເຂດທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ.

• ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງບັນດານິຕິກຳຈຳນວນໜຶ່ງຕື່ມອີກ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດວຽກງານພັດທະນາຊົນນະບົດ, ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ.

• ປະສານສົມທົບໂຄງການພັດທະນາຊົນນະບົດ-ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກເຂົ້າໃນໂຄງການ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (MDGs), ໂດຍນຳໃຊ້ທຶນຈາກລັດຖະບານ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຂອງສາກົນ ສົມທົບກັບການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ (FDI) ໃຫ້ກາຍເປັນແຜນພັດທະນາຕາມທິດດຽວກັນ.

2. ການພັດທະນາຂະແໜງການ

2.1. ການພັດທະນາຂົງເຂດເສດຖະກິດ

2.1.1. ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້

[1]. ທິດທາງ:

ພັດທະນາກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ຮອບດ້ານ, ຄົບຊຸດ ແລະ ປະສົມປະສານຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ຢູ່ເຂດທີ່ມີທ່າແຮງ ແລະ ມີເງື່ອນໄຂເໝາະສົມ; ຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງທາງ ດ້ານສະບຽງອາຫານ; ສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ, ຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງຜົນຜະລິດ ໂດຍການສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ຜົນສຳເລັດໃໝ່ທາງດ້ານວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ວິທະຍາການເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ຖືເອົາການສ້າງຄອບຄົວຕົວແບບເປັນມາດຕະການຕົ້ນຕໍ. ສືບຕໍ່ຈັດສັນພູມລຳເນົາ ແລະ ອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວທີ່ຢຸດຕິຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍ ໄປເຮັດອາຊີບອື່ນທີ່ໝັ້ນຄົງ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ຟື້ນຟູປ່າໄມ້ໃຫ້ມີເນື້ອທີ່ປົກຫຸ້ມຫຼາຍຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ ສປປລາວ ກາຍເປັນປະເທດສີຂຽວ; ຫັນຊົນລະປະທານເປັນຊົນລະກະເສດຮອບດ້ານ ເພື່ອຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ; ປັບປຸງຮູບແບບການຜະລິດຂອງຊາວກະສິກອນດ້ວຍການສ້າງເປັນຟາມ, ກຸ່ມການຜະລິດ, ວິສາຫະກິດຊົນນະບົດ ແລະ ຄອບຄົວ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ລວມທັງການປຸງແຕ່ງ ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍໃນລະດັບ 3,5% ຕໍ່ປີ, ເຮັດໃຫ້ໂຄງປະກອບໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ກວມ ປະມານ 23% ໃນປີ 2015. ຄາດໝາຍລະອຽດແຕ່ລະດ້ານມີດັ່ງນີ້:

1. <u>ດ້ານສະບຽງອາຫານ:</u>

ໃນແຜນການ 5 ປີ 2011-2015 ຕ້ອງຜະລິດສະບຽງອາຫານໃຫ້ພຽງພໍ, ມີສ່ວນແຮໄວ້ ແລະ ເປັນສິນຄ້າ, ປະເພດສະບຽງອາຫານທີ່ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ມີດັ່ງນີ້:

1.1. ຜະລິດເຂົ້າໃຫ້ບັນລຸໄດ້ປະມານ 4,2 ລ້ານໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 1,04 ລ້ານເຮັກຕາ ໃນປີ 2015; ໃນນັ້ນ, ເຂົ້ານາປີ ປະມານ 2,9 ລ້ານໂຕນ ໃນ 740 ພັນເຮັກຕາ ແລະ ຜົນຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 1 ລ້ານໂຕນ ໃນ 200 ພັນເຮັກຕາ, ຜົນຜະລິດເຂົ້າເນີນສູງ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 0,2 ລ້ານໂຕນ ໃນ 100 ເຮັກຕາ. ຄາດວ່າສະມັດຕະພາບໃນການຜະລິດເຂົ້າ ສະເລ່ຍປະມານ 4 ໂຕນຕໍ່ເຮັກຕາ. ຮອດປີ 2015, ຜົນຜະລິດເຂົ້າກິນສະ

ເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ປະມານ 450-500 ກິໂລຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ ແລະ ຮັບປະກັນພະລັງງານໃຫ້ໄດ້ 2.400-2.500 ກິໂລກະລໍລີຕໍ່ຄົນຕໍ່ວັນ;

1.2. ຜະລິດຊີ້ນ ແລະ ປາ: ສູ້ຊົນຜະລິດຊີ້ນ ແລະ ໄຂ່ ໃຫ້ໄດ້ 221 ພັນໂຕນ ແລະ ສັດນ້ຳ (ປາ, ກົບ, ກຸ້ງ) ໃຫ້ໄດ້ 158 ພັນໂຕນ; ຕອບສະໜອງການບໍລິໂພກ ສະເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ 53 ກິໂລຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນ ເຂດຕົວເມືອງ ໃຫ້ໄດ້ 63 ກິໂລຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ ແລະ ເຂດຊົນນະບົດ 48 ກິໂລຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ ດ້ວຍຮູບການສົ່ງເສີມທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ; ຍົກມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນຂະແໜງລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງໃຫ້ກວມອັດຕາສ່ວນ ປະມານ 42-45% ຂອງລວມຍອດມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນຂະແໜງ ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໂດຍສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ລະດັບການຂະຫຍາຍພັນຂອງຝູງສັດ ຢູ່ໃນລະດັບ 4-6% ຕໍ່ປີ; ໃນນັ້ນ, ງົວ, ຄວາຍ ປະມານ 2-3%, ໝູ 4% ແລະ ສັດປີກ ປະມານ 6%. ສູ້ຊົນໃຫ້ມີອາສາສະ ໝັກລ້ຽງສັດ-ສັດຕະວະແພດປະຈຳຢູ່ບ້ານ ໃຫ້ໄດ້ 1-2 ຄົນຕໍ່ບ້ານ, ປຸກລະດົມສັກຢາກັນພະຍາດ 50% ຂອງສັດລ້ຽງທົ່ວໄປ ແລະ 95% ຂອງສັດລ້ຽງແບບເປັນຟາມ.

1.3. ຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້: ສາລີຫວານ ຄາດຄະເນຜົນຜະລິດປະມານ 228,4 ພັນໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 36,2 ພັນເຮັກຕາ; ປູກເຜືອກມັນ ຜົນຜະລິດ 303,5 ພັນໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 27,8 ພັນເຮັກຕາ; ໝາກໄມ້ໃຫ້ໝາກ ຜົນຜະລິດ 700 ພັນໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 45 ພັນເຮັກຕາ ແລະ ພືດຜັກອື່ນໆ ຜົນຜະລິດ 1,5 ລ້ານໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 110 ພັນເຮັກຕາ.

2. <u>ດ້ານຜະລິດເປັນສິນຄ້າ:</u>

2.1. ພືດ: ສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້າທີ່ມີທ່າແຮງ ແລະ ເປັນພັນທີ່ມີຄຸນນະພາບ ເປັນຕົ້ນ ເຂົ້າກໍ່າ, ເຂົ້າໄກ່ນ້ອຍ, ເຂົ້າຕາຂຽດ, ເຂົ້າຫອມ, ເຂົ້າພັນປັບປຸງໃໝ່, ເຂົ້າເຊແຂ 203, ເຂົ້າທ່າດອກຄໍາ ແລະ ອື່ນໆ; ເພີ່ມເນື້ອທີ່ໂດຍສະເລ່ຍໃຫ້ໄດ້ປະມານ 250-300 ພັນເຮັກຕາຕໍ່ປີ ເພື່ອໃຫ້ມີເຂົ້າສຳລັບເປັນສິນຄ້າຫຼາຍກວ່າ 1/3 ຂອງປະລິມານເຂົ້າໃນຄອບຄົວ ແລະ ສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ຕະຫລາດ ໃນແຕ່ລະໄລຍະປະມານ 500-1.000 ພັນໂຕນຕໍ່ປີ; ຜະລິດສາລີອາຫານສັດໃຫ້ບັນລຸໄດ້ປະມານ 1,07 ລ້ານໂຕນໃນ 213,3 ພັນເຮັກຕາ; ກາເຟ: ຜົນຜະລິດໃຫ້ໄດ້ ຫລາຍກວ່າ 55,3 ພັນໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ປູກ 65 ພັນເຮັກຕາ; ຖົ່ວເຫລືອງ: ຜົນຜະລິດໃຫ້ໄດ້ 29,75 ພັນໂຕນ, ໃນເນື້ອທີ່ 17,5 ພັນເຮັກຕາ; ອ້ອຍ: ຜົນຜະລິດ 2,15 ລ້ານໂຕນ ໃນເນື້ອທີ່ 50 ພັນເຮັກຕາ. ສູ້ຊົນ ຜະລິດແນວພັນເຂົ້າທີ່ມີປະສິດ ທິພາບສູງ ໃຫ້ໄດ້ 100.000-150.000 ໂຕນ ໃນປີ 2015; ສູ້ຊົນຜະລິດແນວພັນສາລີແຂງໃຫ້ ບັນລຸໄດ້ປະມານ 4.000-6.000 ໂຕນ, ແນວພັນຖົ່ວເຫຼືອງ ແລະ ພືດເສດຖະກິດ 20.000-50.000 ໂຕນ, ແນວພັນງົວແມ່ 5.000-10.000 ໂຕ, ແນວພັນປາ 200-300 ລ້ານໂຕ ແລະ ແນວພັນໄມ້ 10.000-15.000 ໂຕນ ແລະ ອື່ນໆ.

2.2. ລ້ຽງສັດ: ສຸມໃສ່ປະເພດສັດໃຫຍ່ ເປັນຕົ້ນ ງົວ, ຄວາຍ ເພື່ອສົ່ງອອກຕາມຊາຍແດນ ຈາກປະມານ 100 ພັນໂຕ ໃນປີ 2010 ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 140 ພັນໂຕ ໃນປີ 2015.

2.3. ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ: ຄາດວ່າຈະມີການຂຸດຄົ້ນ ຫວາຍ ປະມານ 1-1,5 ລ້ານເສັ້ນ, ໄມ້ປ່ອງ ປະມານ 0,9-1 ລ້ານລຳ, ຟືນປະມານ 10-12 ພັນ ຫຼາ, ຂີ້ຄັ່ງ 28.500 ໂຕນ, ໝາກແໜ່ງ 4.500 ໂຕນ ແລະ ອື່ນໆ.

2.4. ພືດອຸດສາຫະກຳ: ຄາດຄະເນຮອດທ້າຍໄລຍະແຜນການ 5 ປີ ປູກໄມ້ອຸດສາຫະກຳໃຫ້ໄດ້ປະມານ 80% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກໄມ້ທັງໝົດ; ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ປູກອຸດສາຫະກຳ ຄາດຄະເນປະ ມານ 621 ພັນແມັດກ້ອນ, ໃນນັ້ນ ໄມ້ສັກ ກວມສັດສ່ວນຫຼາຍກວ່າໝູ່ ປະມານ 96% ຂອງການຂຸດຄົ້ນໄມ້ທັງໝົດ (600 ພັນແມັດກ້ອນ), ໄມ້ອີກ ປະມານ 10 ພັນແມັດກ້ອນ ແລະ ອື່ນໆ.

3. <u>ດ້ານປ່າໄມ້:</u>

3.1. ຍົກລະດັບການປົກຫຸ້ມຂອງປ່າໄມ້ ໃຫ້ໄດ້ 65% ໃນປີ 2015, ຟື້ນຟູປ່າທຳມະຊາດໃຫ້ໄດ້ 3,9 ລ້ານເຮັກຕາ ແລະ ປູກໄມ້ໃຫ້ໄດ້ 2 ແສນເຮັກຕາ ໃນປີ 2015.

3.2. ສຳຫລວດຈັດສັນສາມປະເພດປ່າ ໃຫ້ໄດ້ 60% ແລະ ຂະຫຍາຍເຂດຍັ້ງຢືນປ່າໄມ້ ໃຫ້ໄດ້ 10% ຂອງປ່າຜະລິດທັງໝົດ ໃນປີ 2015.

3.3. ປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ສະກັດກັ້ນໃຫ້ໄດ້ການທຳລາຍປ່າໄມ້ ໂດຍ ການປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ກອງທຶນປ່າໄມ້ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ;

3.4. ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ

4. <u>ດ້ານຊົນລະປະທານ:</u>

ຫັນຈາກການພັດທະນາຊົນລະປະທານໄປສູ່ການພັດທະນາຊົນລະກະເສດທີ່ຕິດພັນກັບການ ນຳໃຊ້ກົນຈັກ ແລະ ໄຟຟ້າ ໂດຍໃຫ້ກວມອັດຕາສ່ວນ 60-70% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກຝັງໃນເຂດທົ່ງພຽງ ແລະ ພູດອຍ ຫຼື 50% ຂອງເນື້ອທີ່ການຜະລິດເຂົ້າ, ປູກພືດເສດຖະກິດ, ໄມ້ໃຫ້ໝາກ, ຂະຫຍາຍທົ່ງຫຍ້າລ້ຽງສັດ, ລ້ຽງປາ ແລະ ສັດນ້ຳທີ່ມີທ່າແຮງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ. ຮອດປີ 2015 ເນື້ອທີ່ຫົດຊົນລະປະທານໃນລະດູແລ້ງ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ບັນລຸປະມານ 3 ແສນເຮັກຕາ, ໃນນັ້ນ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ນາແຊງ 2 ແສນເຮັກຕາ; ເນື້ອທີ່ຫົດໃນລະດູຝົນ ຈະໄດ້ປະມານ 5 ແສນເຮັກຕາ, ໃນນັ້ນ ຫົດນາປີ 3 ແສນເຮັກຕາ.

5. <u>ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ:</u>

- ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ປັບປຸງສູນເຕັກນິກກະສິກຳ -ປ່າໄມ້ ທີ່ມີແລ້ວ ຈຳນວນ 216 ສູນໃຫ້ມີຄວາມ ເຂັ້ມແຂງ ແລະ

ສາມາດຖ່າຍທອດເຕັກນິກ ແລະ
ເຮັດໜ້າທີ່ບໍລິການໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ ແລະ ກາຍເປັນຕາໜ່າງ
ຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດໂດຍກົງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕື່ມອີກໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍ
ກວ່າ 500 ສູນໃນທົ່ວປະເທດ ຮອດປີ 2015. ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນເຂົ້າ,
ສາລີ, ງົວພັນປະສົມ, ຜະລິດແນວພັນປາ..

ຍົກສູງປະສິດທິຜົນຂອງການຜະລິດ ເປັນຕົ້ນ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ແນວພັນ. ຫັນການກະສິກຳເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ການພັດທະນາຊົນນະບົດຕິດພັນກັບການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ຊົນລະປະທານ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງກະສິກຳ ແລະ ສ້າງໃຫ້ໄດ້ຕົວແບບໃນການຜະລິດກະສິກຳຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການພັດທະນາຊົນລະກະເສດ, ການຜະລິດແນວພັນເຂົ້າ, ການຜະລິດ ແນວພັນສັດທີ່ມີຄຸນນະພາບ.

ຄົ້ນຄວ້າມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອການຈຳໜ່າຍ ແລະ ມາດຖານຄຸນນະພາບຂອງຜະລິດຕະພັນ ກະສິກຳ (SPS) ໃຫ້ໄດ້ໃນທຸກດ່ານສາກົນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ແຜນງານຜະລິດສະບຽງອາຫານ ແລະ ຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນການຕອບສະໜອງໃຫ້ພຽງພໍພາຍໃນ; ສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຊົນລະກະເສດ ເຊິ່ງແມ່ນການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ, ການພັດທະນາກະສິກຳທີ່ປິ່ນອ້ອມ ແລະ ການປັບປຸງຊີວິການເປັນຢູ່ ຂອງ ປະຊາຊົນ. ຄຸນລັກສະນະຂອງໂຄງການຊົນລະກະເສດມີດັ່ງນີ້: 1). ໂຄງການສ້າງຊົນລະປະທານຕ້ອງ ແມ່ນໂຄງການທີ່ເລືອກເອົາຈຸດທີ່ມີນ້ຳໄຫລຈາກລະດັບສູງຫາຕ່ຳ ເພື່ອຮັບປະກັນປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງການລົງທຶນ.
ຜູ້ລົງທຶນຕ້ອງເປັນຜູ້ເຮັດທຸລະກິດແບບຄົບວົງຈອນແຕ່ຕົ້ນຫາປາຍ;
2).ມີການປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳຢູ່ເຂດພື້ນທີ່ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ; 3). ມີການສ້າງບ້ານພັດທະນາຢູ່ເຂດພື້ນທີ່ຊົນລະປະທານດັ່ງກ່າວ, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ເປັນແຫລ່ງຜະລິດສະບຽງອາຫານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນຊົນນະບົດອ້ອມຂ້າງເຂດພື້ນທີ່ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ມີລາຍຊື່ດັ່ງນີ້:

1. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳມັງ ແລະ ຕາມປ່ບິວ ຝັ່ງຊ້າຍນ້ຳງື່ມ ທົ່ງພຽງວຽງຈັນ ມູນຄ່າ 511 ຕື້ກີບ;
2. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳເທີນ 2 ປະຕູນ້ຳທີ 1, 3, 4 ທົ່ງເຊບັ້ງໄຟ ແຂວງຄຳມ່ວນ ມູນຄ່າ 14.033 ຕື້ກີບ;
3. ໂຄງການຊົນລະກະເສດຫ້ວຍທວດ, ສຸຍ ແລະ ລະຫານນ້ຳ ທົ່ງເຊບັ້ງຫຽງ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ມູນຄ່າ 221 ຕື້ກີບ;

4. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳຊຸນ ເຂດຈັດສັນເມືອງບໍລິຄັນ ທົ່ງບໍລິຄຳໄຊ ມູນຄ່າ 153 ຕື້ກີບ;
5. ໂຄງການຊົນລະກະເສດເຊນ້ຳນ້ອຍ ທົ່ງພຽງອັດຕະປື ແລະ ເຊກອງ ມູນຄ່າ 289 ຕື້ກີບ;
6. ໂຄງການຊົນລະກະເສດເຊສະລະລອງ ແລະ ເຊກື ທົ່ງສະຫວັນນະເຂດ ມູນຄ່າ 484 ຕື້ກີບ;
7. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳແສງທົ່ງ ເມືອງນານ ແຂວງຫຼວງພະບາງ ມູນຄ່າ 161 ຕື້ກີບ;
8. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳມ້າວ, ນ້ຳແຫ້ນ, ນ້ຳງື່ມ ທົ່ງຊຽງຮ່ອນ ແຂວງໄຊຍະບູລີ ມູນຄ່າ 357 ຕື້ກີບ;
9. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳມະອຸ່ນ ແລະ ນ້ຳຫຍ້າ ທົ່ງເມືອງສິງ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ມູນຄ່າ 510 ຕື້ກີບ;
10. ໂຄງການຊົນລະກະເສດນ້ຳລ້ອງ ເມືອງສົບເບົາ, ບ້ານເມືອງກວັນ ເມືອງຊຳໃຕ້ ແຂວງຫົວພັນ ມູນຄ່າ 229 ຕື້ກີບ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1. ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ -ເຕັກໂນໂລຢີທັນສະໄໝ, ຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ:

• ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຢີທີ່ທັນສະໄໝ ເຊັ່ນ: ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກຢອດເມັດພືດປູກ, ຈັກປັກດຳ, ຈັກເກັບກ່ຽວ, ຈັກປ້ອງກັນພືດ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອຍົກສະມັດຕະພາບການຜະລິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ; ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ນາທີ່ຈຳເປັນຈຳນວນໜຶ່ງຢູ່ເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໃນການຜະລິດ ລວມທັງຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ແຮງງານໂດຍກົງ.

• ສ້າງກຸ່ມບ້ານພັດທະນາຕິດພັນກັບການພັດທະນາຂະແໜງການກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໂດຍການ ສຸມໃສ່ສ້າງສູນບໍລິການເຕັກນິກ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນເຂດຈຸດສຸມກຸ່ມບ້ານພັດທະນາ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເມືອງທີ່ມີການຈັດສັນພູມລຳເນົາ.

• ການຜະລິດກະສິກຳຕ້ອງຕິດພັນສະນິດແໜ້ນກັບການຜະລິດອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຈຳໜ່າຍ.

2. ການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ນະໂຍບາຍດ້ານອາກອນ:

• ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນ ຈາກແຫລ່ງງົບປະມານຂອງລັດ, ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ກູ້ຢືມ ແລະ ການລົງທຶນຈາກທະນາຄານ (ສິນເຊື່ອ) ແລະ ທຶນຂອງປະຊາຊົນເອງ.

• ມີນະໂຍບາຍພາສີອາກອນ ແລະ ນະໂຍບາຍການຄ້າທີ່ມີລັກສະນະກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຕະຫຼາດ ນັບແຕ່ຂອດຂາຍຍົກ-ຂາຍຍ່ອຍ, ຂອດການເກັບມ້ຽນ ແລະ ປຸງແຕ່ງ ລວມໄປເຖິງຂອດບໍລິການຂົນສົ່ງ ເຊັ່ນ: ການສ້າງສາງເຢັນ, ໂຮງອົບ, ຂະຫຍາຍໂຮງງານປຸງ

ແຕ່ງ, ມີລະບົບໂຮງສີເຂົ້າ, ໂຮງຂ້າສັດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໂຮງງານອາຫານສັດທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ.

- ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນຮູບແບບການລົງທຶນປູກໄມ້ໂດຍການສຳປະທານ 100% ຮູບແບບ 2+3 ຫຼື ແບບອື່ນໆ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຊ່ອງຫວ່າງ ທີ່ພາໃຫ້ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນເສຍຜົນປະໂຫຍດ, ສ້າງຖານຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບທີ່ດິນປູກໄມ້ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການສະໜອງຂໍ້ມູນ-ຂ່າວສານຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອການລົງທຶນປູກໄມ້ເປັນສິນຄ້າ.

3. ການຜະລິດ:

- ຫັນການຜະລິດກະສິກຳຕິດພັນກັບການເຮັດຊົນລະກະເສດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະ ເພີ່ມຜະລິດຕະພາບຂອງສິນຄ້າກະເສດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ; ສະຫງວນພື້ນທີ່ດິນກະສິກຳໄວ້ໃຫ້ພຽງພໍສຳລັບການຜະລິດສະບຽງອາຫານ, ພ້ອມທັງສຸມໃສ່ພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບຄົບຊຸດ 7 ທົ່ງພຽງບູລິມະສິດ ແລະ ບັນດາທົ່ງພຽງນ້ອຍຢູ່ພາກເໜືອ ແລະ ເຂດພູດອຍ.
- ປັບປຸງການຈັດຕັ້ງການຜະລິດ ແລະ ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແຕ່ຮາກຖານຂຶ້ນມາໂດຍການເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ກຸ່ມຜະລິດໃນເຂດທີ່ມີໜ່ວຍແໜ່ງແລ້ວ ແລະ ທົດລອງສ້າງເປັນໜ່ວຍແໜ່ງສະຫະກອນແບບໃໝ່ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການບໍລິການ, ລະບົບການຊື້-ຂາຍ, ລະບົບການປຸງແຕ່ງ, ຄົມມະນາຄົມ, ການຄັງ ແລະ ສິນເຊື່ອ.

4. ການສ້າງບຸກຄະລາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ:

- ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນໂດຍການຫັນເອົາພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມຊຳນານ ກ່ຽວກັບສັດຕະວະແພດບ້ານ, ພະນັກງານສົ່ງເສີມລົງແນະນຳ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອທ້ອງຖິ່ນທີ່ຍັງຂາດແຄນ, ກຳນົດຄວາມຕ້ອງການພັດທະນາໃຫ້ລະອຽດໃນແຕ່ລະເຂດຈຸດສຸມ, ໂດຍໃຫ້ກຸ່ມບ້ານໜຶ່ງ ມີປະມານ 3-5 ຄົນ ລົງໄປນຳພາປະຊາຊົນໃນການເຮັດຕົວຈິງ.
- ຈັດຝຶກອົບຮົມ ແລະ ສາທິດໃຫ້ປະຊາຊົນກ່ຽວກັບການປູກຝັງ ແລະ ລ້ຽງສັດໄປຄຽງຄູ່ກັບການບົວລະບັດຮັກສາ, ເຕັກນິກວິທະຍາການໃໝ່ ແລະ ອື່ນໆ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອຮັບປະກັນສະມັດຕະພາບຂອງຜົນຜະລິດໃຫ້ສູງ, ລວມທັງມາດຕະການແກ້ໄຂຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກໄພທຳມະຊາດ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ.

5. ການຄຸ້ມຄອງ, ນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍ:

- ມີມາດຕະການ ແລະ ນະໂຍບາຍດ້ານການກວດກາຄຸນນະພາບ, ມາດຕະຖານ (SPS) ແລະ ການປ້ອງກັນພະຍາດ.
- ປັບປຸງ ແລະ ທົບທວນຄືນລະບົບນິຕິກຳຕ່າງໆທີ່ໄດ້ປະກາດໃຊ້ແລ້ວ ເພື່ອເຫັນໄດ້ບັນຫາ ຊ່ອງຫວ່າງ ຫຼື ອຸປະສັກໃນການຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນາ, ນຳໃຊ້ປ່າໄມ້ ແລະ ທີ່ດິນທີ່ມີປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມ.
- ປະຕິບັດນະໂຍບາຍມອບດິນ-ມອບປ່າໃຫ້ຊາວບ້ານ ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ນຳໃຊ້; ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄົວຊາວກະສິກອນ ຢູ່

ຊົນນະບົດມີທີ່ດິນຜະລິດເປັນຂອງຕົນເອງ; ຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ຕິດພັນກັບການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ.

- ຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໃຫ້ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງກວ່າເກົ່າ ແນໃສ່ເພີ່ມເນື້ອທີ່ສີຂຽວດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ເນື້ອທີ່ປົກຫຸ້ມຂອງປ່າໄມ້ທຳມະຊາດ ກວມເນື້ອທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງປະເທດ ດ້ວຍການແກ້ໄຂບັນຫາການຕັດໄມ້ທຳລາຍປ່າໃຫ້ມີຜົນສັກສິດ, ຟື້ນຟູບູລະນະປ່າສະຫງວນ, ປ່າປ້ອງກັນ ແລະ ປ່າຜະລິດໃຫ້ໄປຕາມທິດທີ່ຍືນຍົງຢ່າງແທ້ຈິງ.
- ດຳເນີນມາດຕະການຟື້ນຟູປ່າ ໂດຍກຳນົດໃຫ້ໄດ້ເຂດສຳລັບຟື້ນຟູ ເພື່ອອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາໃຫ້ປ່າຟື້ນຟູໂດຍທຳມະຊາດ, ປັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງປ່າຟື້ນຟູດ້ວຍການປູກເສີມບາງຊະນິດພັນໄມ້.

2.1.2. ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ

[1]. ທິດທາງ:

ພັດທະນາຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວໄວ ຮັບປະກັນທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ມີຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການສະໜອງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ, ຍົກສູງຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ, ທັງຕິດແໜ້ນກັບການປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ມີການສົ່ງອອກ-ນຳເຂົ້າ ເຮັດໃຫ້ການສົ່ງອອກມີຈັງຫວະເຕີບໂຕທີ່ໝັ້ນຄົງ ກາຍເປັນກຳລັງແຮງຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດໃຫ້ມີການເຕີບໂຕໄວ; ການພັດທະນາຂະແໜງດັ່ງກ່າວນີ້ ຕ້ອງຕິດພັນໂດຍກົງກັບການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ຢູ່ຂະແໜງການທີ່ມີທ່າແຮງ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້ ເຊັ່ນ: ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ, ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ; ດຶງດູດທຶນພາກສ່ວນເສດຖະກິດ, ສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເຂົ້າໃນການຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຫຼາຍຂະໜາດ, ຫລາຍລະດັບ, ສ້າງໃຫ້ໄດ້ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ ຫລື ເຂດອຸດສາຫະກຳລະດັບຕ່າງໆ; ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ກໍ່ສົ່ງເສີມການຜະລິດຫັດຖະກຳທີ່ເປັນມູນເຊື້ອຂອງປະຊາຊົນ, ຂະຫຍາຍຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຕະຫຼາດຮອງຮັບແລ້ວ ໃຫ້ກ້າວສູ່ຄຸນນະພາບໃໝ່; ສືບຕໍ່ເປີດກວ້າງການພົວພັນ ຮ່ວມມືເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດ ໂດຍຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຈາກການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ; ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ, ເຝິກອົບຮົມບຸກຄະລາກອນທີ່ຊຳນານງານເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດທຸລະກິດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ດ້ານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ:

ສູ້ຊົນໃຫ້ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຂະຫຍາຍຕົວໃນອັດຕາສະເລ່ຍບໍ່ຫຼຸດ 13% ຕໍ່ປີ ແລະອັດຕາສ່ວນ

ໃນລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນບໍ່ໃຫ້ຫລຸດ 24% ໃນປີ 2015, ໃນນັ້ນ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້, ອຸດສາຫະກຳຕັດຫຍິບ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ, ອຸດສາຫະກຳວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍ ກວມອັດຕາສ່ວນສູງເຖິງ 80% ໃນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງລວມ.

2). ຫັດຖະກຳ:

ພັດທະນາຫັດຖະກຳໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ໃນອັດຕາສະເລ່ຍ ປະມານ 15% ຕໍ່ປີ ໂດຍການຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມຜະລິດຕະພັນຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ແຜ່ນແພ, ຝ້າຍ ແລະ ໄໝ ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 20% ຕໍ່ປີ, ຕີເງິນ-ຄຳ ເພີ່ມຂຶ້ນ 18% ຕໍ່ປີ, ຄວັດໄມ້ ເພີ່ມຂຶ້ນ 16% ຕໍ່ປີ ແລະ ອື່ນໆ.

3). ການຄ້າ:

ສູ້ຊົນໃຫ້ມູນຄ່າຈໍລະຈອນສິນຄ້າຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍ ປະມານ 11% ຕໍ່ປີ; ສູ້ຊົນໃຫ້ມູນຄ່າການສົ່ງອອກສິນຄ້າຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍ 18% ຕໍ່ປີ; ສູ້ຊົນໃຫ້ການຂາດດຸນການຄ້າຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສາມາດຊຳລະສະສາງໄດ້ ຫຼື ເກີນດຸນການຄ້າໃນບາງປີ; ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາສ່ວນການຂາຍຍົກບໍ່ຫຼຸດ 50% ຂອງສ່ວນແບ່ງຕະຫຼາດ ສຳລັບສິນຄ້າຕົ້ນຕໍຂອງທ້ອງຖິ່ນ.

4). ການຂະຫຍາຍຕະຫລາດ:

ໃນປີ 2015, ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍຕະຫຼາດຂາຍຍ່ອຍປະເພດຕ່າງໆ ຫຼື ຮ້ານຄ້າໃຫ້ກວມ 80% ຂອງຈຳນວນກຸ່ມບ້ານ (ໃຈກາງຂອງກຸ່ມເສດຖະກິດ ວັດທະນະທຳຊົນນະບົດ); ສູ້ຊົນສ້າງຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດຮ່ວມມືທຸລະກິດຂອງປະຊາຊົນ ຫລື ວິສາຫະກິດຊົນນະບົດ ໃຫ້ກວມປະມານ 50% ຂອງຈຳນວນກຸ່ມບ້ານ; ຂະຫຍາຍ ຫລື ສ້າງຕະຫລາດຊົນນະບົດເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ໄດ້ 70% ຂອງບັນດາບ້ານ.

- ຕະຫລາດສົ່ງອອກ: ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນສົ່ງອອກໄປຕະຫລາດໃນພາກພື້ນອາຊີ ໃຫ້ກວມປະມານ 60% ໂດຍສະເພາະ ຕະຫລາດອາຊຽນ, ຈີນ, ຍີ່ປຸ່ນ, ເກົາຫລີໃຕ້, ໄຕ້ຫວັນ; ຕະຫລາດພາກພື້ນເອີລົບ ກວມປະມານ 30% (ທັງໃນກຸ່ມ ອີຢູ ແລະ ກຸ່ມຕະຫລາດອື່ນ ເຊັ່ນ: ນໍເວ, ສະວິດເຊີແລນ ແລະ ລັດເຊຍ); ໂອເຊອານີ ກວມປະມານ 10% ແລະ ຕະຫລາດທະວີບອາເມລິກາ ແລະ ອາຟລິກກາ ກວມ 3-4%.

- ຕະຫລາດນຳເຂົ້າ: ອາຊີຍັງແມ່ນຕະຫລາດນຳເຂົ້າຕົ້ນຕໍທີ່ກວມປະມານ 75%, ນຳເຂົ້າຈາກຕະຫລາດເອີລົບ ປະມານ 18-19%, ຕະຫລາດອາເມລິກາ ປະມານ 2-3% ແລະ ຈາກໂອເຊອານີ ແລະ ອາຟລິກກາ ກວມປະມານ 2-3%, ໂດຍເພີ່ມການນຳເຂົ້າເຄື່ອງອຸປະກອນການຜະລິດ ສຳລັບຂະແໜງອຸດສາຫະກຳຕາມໂຄງການລົງທຶນ; ຫລຸດຜ່ອນການນຳເຂົ້າວັດຖຸດິບ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຜະລິດພາຍໃນໃຫ້ກວມອັດຕາສ່ວນສູງຂຶ້ນ.

4). ການດັດສົມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລາຄາ:

ສ້າງອົງກອນຊັບພະຍາກອນຕະຫລາດ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ, ວິໄຈ, ຕິດຕາມສະພາບການສະໜອງ ແລະຄວາມຕ້ອງການ ຫລື ຄາດຄະເນເຫດການລ່ວງໜ້າຂອງຕະຫລາດ (ສິນຄ້າ ແລະ ລາຄາ) ໃຫ້ເປັນລະບົບທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ໃນແຕ່ລະ

ໄລຍະ; ຄຸ້ມຄອງລາຄາໃຫ້ມີສະຖຽນລະພາບ ຫຼື ອາດເໜັງຕີງໄດ້ແຕ່ໃນລະດັບທີ່ສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ບໍ່ກະທົບຕໍ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ຊຸກຍູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຫັນອຸດສາຫະກຳຕັດຫຍິບໃຫ້ທັນສະໄໝ ມູນຄ່າ 38 ຕື້ກີບ, ໂຮງງານຜະລິດນໍ້າຕານ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງເຫຼັກຮູບປະພັນ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງຢາງພາລາເພື່ອສົ່ງອອກ, ໂຮງງານຜານໄມ້ເຮັດເຈ້ຍເພື່ອສົ່ງອອກ (ບໍລິສັດ OJI), ໂຮງງານປຸງແຕ່ງທອງ ຜະລິດສາຍໄຟ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງກາເຟ ແລະ ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຊື້ເຄື່ອງກວດກາສິນຄ້າດ້ວຍລະບົບສາຍແສງເປັນໂຄງການກູ້ຢືມຈາກ ສປ ຈີນ ໃນມູນຄ່າ 1.683 ຕື້ກີບ; ໂຄງການສ້າງເຂດອຸດສາຫະກຳ, ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະທັງ ຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ແລະ ຢູ່ເຂດອື່ນໆ ມູນຄ່າ 654 ຕື້ກີບ ແຫຼ່ງທຶນຈາກງົບປະມານລັດ ແລະ ທຶນກູ້ຢືມຈາກປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ໂຄງການຈັດຫາຕະຫລາດຈຳໜ່າຍສິນຄ້າຂອງລາວ ແລະ ອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຍີທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດເປັນຕົ້ນແມ່ນການປຸງແຕ່ງເພື່ອຍົກສູງຄຸນນະພາບສິນຄ້າສົ່ງອອກໃຫ້ມີມູນຄ່າສູງຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້.

2). ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ລາຄາ ແລະ ສິນເຊື່ອ:

- ດຶງດູດການລົງທຶນ ແລະ ນຳໃຊ້ກຳລັງແຮງສັງລວມ ຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າ ໃສ່ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງເປັນຕົ້ນການສ້າງຕະຫລາດປະເພດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຕະຫລາດຂາຍຍົກ-ຂາຍຍ່ອຍຜົນຜະລິດກະສິກຳ, ຕະຫລາດຊົນນະບົດ, ຕະຫລາດຊາຍແດນ; ສ້າງລະບົບສາງ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເກັບຮັກສາ ແລະ ປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດຫລັງເກັບກ່ຽວ.
- ສົ່ງເສີມ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າສ້າງກອງທຶນຄ້ຳປະກັນລາຄາສິນຄ້າກະສິກຳຕົ້ນຕໍ; ສ້າງກຸ່ມ ຫລື ຫົວໜ່ວຍເສດຖະກິດຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນ ໂດຍນຳໃຊ້ຮູບການບໍລິການຜູກພັນສອງສົ້ນ ລະຫວ່າງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ລົງທຶນເກັບຊື້. ຄຸ້ມຄອງຕະຫລາດສິນຄ້າ ແລະ ລາຄາເພື່ອຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ປົກປ້ອງຜູ້ຊົມໃຊ້.
- ສ້າງກົນໄກ, ນະໂຍບາຍທາງດ້ານການເງິນ-ສິນເຊື່ອ ໃຫ້ເປັນລະບົບ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກແກ່ທຸລະກິດການນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ. ເພີ່ມທະວີກົນໄກປະສານງານລະຫວ່າງ ຂະແໜງການທີ່ມີໜ້າທີ່ຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການຄ້າໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບກັນ. ອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ການຜະລິດຕິດພັນກັບການຈຳໜ່າຍ (ຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ) ຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ.
- ນຳໃຊ້ທຸກຮູບການສົ່ງເສີມການສົ່ງອອກໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນເຊັ່ນ: ການຈັດວາງສະແດງສິນຄ້າທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ໂຄສະນາສິນຄ້າໂດຍຜ່ານພາຫະນະ ສື່ມວນຊົນທຸກຮູບແບບ ລວມທັງຜ່ານສະຖານທູດລາວຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ຜູ້ຕາງໜ້າການຄ້າ, ການຈັດຝຶກ

ອົບຮົມສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ນັກທຸລະກິດ, ເປີດກວ້າງຕະຫລາດຈຳໜ່າຍ ແລະ ພັດທະນາຍີ່ຫໍ້ຂອງສິນຄ້າໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ.

3). ສ້າງບຸກຄະລາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ:

- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສະພາອຸດສາຫະກຳ-ການຄ້າແຫ່ງຊາດ; ບຳລຸງສ້າງພະນັກງານ, ກຳມະກອນທີ່ມີສີມືຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳການຜະລິດ, ທຸລະກິດ ແລະ ການນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ.
- ເອົາໃຈໃສ່ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມ ການສຳມະນາໃຫ້ແກ່ນັກທຸລະກິດ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມຮູ້ຕັກນິກດ້ານການຕະຫລາດ, ດຳເນີນທຸລະກິດໃນກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບສາກົນ; ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານລະບຽບກົດໝາຍທຸລະກິດ.

4). ດ້ານນິຕິກຳ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ: ຫັນເອົາການຄຸ້ມຄອງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າເຂົ້າສູ່ການຄຸ້ມຄອງຕາມລະບຽບການ, ກົດໝາຍ ແລະ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງເສດຖະກິດ ທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນເທື່ອລະກ້າວ, ໂດຍການຄົ້ນຄວ້າ ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງໃໝ່ບັນດາຂໍ້ກຳນົດ, ລະບຽບການ ແລະ ນິຕິກຳຕ່າງໆ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງເປັນເອກະພາບ.

5). ດຶງດູດການລົງທຶນທີ່ມີຄຸນນະພາບຈາກຕ່າງປະເທດ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນການລົງທຶນທີ່ລວມ ເອົາເງື່ອນໄຂທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ສຸມໃສ່ການລົງທຶນທີ່ສ້າງ ເງື່ອນໄຂໃນການປະກອບອາຊີບ ແລະ ສະໜອງຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີທີ່ທັນສະໄໝໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນ.

2.1.3. ພະລັງງານ-ບໍ່ແຮ່

[1]. ທິດທາງ:

ຂະແໜງພະລັງງານ-ບໍ່ແຮ່ ແມ່ນໜຶ່ງໃນຂະແໜງການຍຸດທະສາດທີ່ສຳຄັນທັງໃນສະເພາະໜ້າ ແລະຍາວນານ, ເປັນຂະແໜງສະໜອງແຫລ່ງພະລັງງານ ແລະ ສະສົມທຶນຮອນໃຫ້ແກ່ການພັດທະ ນາປະເທດ, ການຜະລິດ, ທຸລະກິດ ແລະ ຮັບໃຊ້ສັງຄົມ; ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ກາຍເປັນແຫລ່ງໝໍ້ໄຟທີ່ສຳຄັນຂອງອາຊຽນ, ເປັນຫົວຈັກທີ່ສຳຄັນໃນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ; ການຂະຫຍາຍແຫລ່ງໄຟຟ້າ ແລະບໍ່ແຮ່ ຕິດພັນກັບການປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ-ສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ຍືນຍົງ ແລະ ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ , ແຫຼ່ງນ້ຳບໍ່ໃຫ້ບົກແຫ້ງ ແລະ ນຳໃຊ້ແຮ່ທາດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

ການພັດທະນາຂະແໜງໄຟຟ້າແມ່ນເລັ່ງໃສ່ ນຳໃຊ້, ພັດທະນາ ແລະຂະຫຍາຍແຫຼ່ງຜະລິດໄຟຟ້າຈາກພະລັງງານນ້ຳ, ຖ່ານຫີນ, ພະລັງງານທົດແທນທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້; ຂະຫຍາຍລະບົບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ ເພື່ອຕອບສະໜອງ 2 ເປົ້າໝາຍ ຄື:

ສະໜອງໄຟຟ້າ ໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ພາຍໃນປະເທດແລະເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກ. ການພັດທະນາຂະແໜງບໍ່ແຮ່ ແມ່ນ ສຸມໃສ່ການສຳຫລວດ, ການສ້າງແຜນທີ່ທໍລະນີສາດແຮ່ທາດຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ດຳເນີນການຊອກຄົ້ນ ຕີລາຄາຈຸດປະກົດແຮ່ທາດ, ປະລິມານສະສົມ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງແຮ່ທາດໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນພື້ນຖານແກ່ການລົງທຶນ; ຊຸກຍູ້, ດຶງດູດແຫຼ່ງທຶນຈາກສາກົນ ເພື່ອລົງທຶນຂຸດຄົ້ນ, ປຸງແຕ່ງຍົກຄຸນນະພາບຂອງແຮ່ທາດ ດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງໂຮງງານຫຼອມແຮ່ໃຫ້ເປັນຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບ ຫຼື ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນການສົ່ງອອກແຮ່ທາດເປັນວັດຖຸດິບໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຢຸດເຊົາຍ່າງສິ້ນເຊີງໃນຕໍ່ໜ້າ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ເຂື່ອນໄຟຟ້າ:

ສຸມໃສ່ພັດທະນາໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່ຢູ່ເຂດພາກເໜືອ-ກາງ-ໃຕ້ ເພື່ອສະໜອງໄຟຟ້າຮັບໃຊ້ພາຍໃນໃຫ້ພຽງພໍໃນປີ 2012; ສູ້ຊົນສຳເລັດໂຮງງານຜະລິດໄຟຟ້າ 8 ແຫ່ງ ໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີ (2011-2015) ລວມກຳລັງຕິດຕັ້ງ 2862 MW, ສາມາດຜະລິດພະລັງງານໄດ້ປະມານ 15.321 GWH ຕໍ່ປີ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ໄດ້ເລີ່ມກໍ່ສ້າງໃໝ່ອີກ 10 ໂຄງການ ລວມກຳລັງການຜະລິດ 5.015 MW ມູນຄ່າກໍ່ສ້າງປະມານ 11.295 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ.

2). ສາຍສົ່ງໄຟຟ້າ:

ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍສາຍສົ່ງແຮງດັນກາງ 22 Kv ແລະ ໄຟຟ້ານອກລະບົບ (off-grid) ໄປສູ່ເຂດຊົນນະບົດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ບ່ອນທີ່ຍັງບໍ່ມີໄຟຟ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວໃນທົ່ວປະເທດໃຫ້ມີໄຟຟ້າໃຊ້ ໃນປີ 2015; ສູ້ຊົນໃຫ້ສຳເລັດການເຊື່ອມຕໍ່ສາຍສົ່ງພາກເໜືອ-ກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ເຂົ້າກັນດ້ວຍລະບົບແຮງດັນ 115 Kv ເພື່ອສາມາດດຸນດ່ຽງການຕອບສະໜອງ ຄວາມຕ້ອງການໄຟຟ້າ; ສູ້ຊົນໃຫ້ສຳເລັດການເຊື່ອມໂຍງລະບົບສາຍສົ່ງກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ໂດຍສະເພາະໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ດ້ວຍລະບົບແຮງດັນ 500 Kv.

3). ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ:

ສູ້ຊົນສ້າງແຜນທີ່ທໍລະນີສາດ-ບໍ່ແຮ່ມາດຕາສ່ວນ 1/200.000 ໃຫ້ສຳເລັດຍ່າງໜ້ອຍ 75% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ ແລະ ມາດຕາສ່ວນ 1/50.000 ໃຫ້ສຳເລັດຢູ່ເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂຈຳນວນໜຶ່ງ;

ສູ້ຊົນໃຫ້ໄດ້ຂຸດຄົ້ນ-ປຸງແຕ່ງບັນດາແຮ່ທາດສຳຄັນ ໃຫ້ເປັນຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບ ຫຼື ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບກ່ອນການຈຳໜ່າຍ ເຊັ່ນ: ໂຄງການຂຸດຄົ້ນຖ່ານຫີນລິກໄນ ສະໜອງໃຫ້ໂຮງງານໄຟຟ້າຄວາມຮ້ອນຫົງສາ ປະມານ 13 ລ້ານໂຕນຕໍ່ປີ, ຂຸດຄົ້ນເກືອກາລີ ເມືອງໄຊທານີ ຂະໜາດ 1 ແສນໂຕນຕໍ່ປີ ແລະຈະຂະຫຍາຍເປັນ 5 ແສນໂຕນຕໍ່ປີ, ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງເກືອກາລີບ້ານນາຫີງ ເມືອງທ່າແຂກ ແຂວງຄຳມ່ວນ ຂະໜາດ 1 ແສນໂຕນຕໍ່ປີ ແລະ ຄາດວ່າຈະຂຸດຄົ້ນເພີ່ມເຕີມທີ່ເມືອງ ໜອງບົກ, ປຸງແຕ່ງທອງແຜ່ນ (86.200 ໂຕນຕໍ່ປີ), ຄຳແທ່ງ (6 ໂຕນຕໍ່ປີ), ຖ່ານຫີນ 728.000 ໂຕນຕໍ່ປີ, ທອງຜຸ່ນ 298.000 ໂຕນຕໍ່ປີ ແລະ ຫີນກາວ (600.000 ໂຕນຕໍ່ປີ).

ສູ້ຊົນໃຫ້ໄດ້ກໍ່ສ້າງໂຮງງານຫຼອມເຫຼັກ²³¾¡-ÀÎõºຢູ່ເມືອງວັງວຽງ ແລະ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງອາລູມີນາຢູ່-À¢©-ພາກໃຕ້, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນປຸງແຕ່ງຫີນກາວ ແຂວງຄຳມ່ວນ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນຖ່ານຫີນ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນເຫຼັກຂະໜາດນ້ອຍ ຜົ້ງສາລີ, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນແຮ່ກົ່ວ ແລະ ອື່ນໆ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຕາຂ່າຍ 22 kv ຢູ່ 6 ໜູ່ບ້ານ, ເມືອງສຸຂຸມາ, ແຂວງຈຳປາສັກ ມູນຄ່າ 8,5 ຕື້ກີບ ເປັນງົບປະມານຂອງລັດໃຫ້ສຳເລັດໃນປີ 2012; ສົ່ງເສີມບັນດາໂຄງການທີ່ໄດ້ເຊັນສັນຍາ (PDA) ແລ້ວ ໃຫ້ໄດ້ລົງມືກໍ່ສ້າງ ເຊັ່ນ: ໂຄງການນ້ຳງື່ມ 3 ມູນຄ່າ 8.916 ຕື້ກີບ ໃຫ້ສຳເລັດກ່ອນປີ 2016; ໂຄງການຕາຂ່າຍໄຟຟ້າແຮງສູງ 500 kv ພາກເໜືອ 10 ແຂວງ ມູນຄ່າ 535,50 ຕື້ກີບ, ນອກນີ້ ຍັງມີໂຄງການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໂຄງການຊາລາໂກ(ຂຸດຄົ້ນບົກຊິດ) ແຂວງຈຳປາສັກ ແລະ ປຸງແຕ່ງອາລູມີນາ ແຂວງອັດຕະປື, ໂຄງການພູເບ້ຍມາຍນິງ, ບໍ່ຄຳ ແລະ ທອງເຊໂປນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ການລະດົມທຶນເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາ:

- ເອົາໃຈໃສ່ຂົນຂວາຍທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ ຫຼື ກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຕໍ່າຈາກຕ່າງປະເທດ ແລະ ນຳໃຊ້ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນເຂົ້າໃນການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານໄຟຟ້າ, ລົງທຶນພັດທະນາແຮ່ທາດ ທີ່ເຫັນວ່າມີທ່າແຮງ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ເຮັດໃຫ້ພາກລັດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ, ຄຽງຄູ່ກັບການລະດົມການລົງທຶນຈາກທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດຂອງສັງຄົມ.

2). ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກໃໝ່ໃນການສຳຫລວດ, ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງ:

• ຫັນການຂຸດຄົ້ນ, ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດເຂົ້າສູ່ລະບຽບການ, ກົດໝາຍ, ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ, ດຳເນີນມາດຕະການຕ່າງໆ ຕໍ່ພາກສ່ວນກະທຳຜິດກົດໝາຍທຸລະກິດແຮ່ທາດ.

• ຫັນຊັບສິນເປັນທຶນໃນໂຄງການໄຟຟ້າ ແລະ ບໍ່ແຮ່ຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ເຫັນວ່າມີຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນ ເຊື່ອວ່າລັດຖະບານຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ.

3). ການປັບປຸງລະບຽບການ ແລະ ກົດໝາຍ:

• ສຸມໃສ່ປັບປຸງນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ກົນໄກ ແລະ ຂັ້ນຕອນການປະສານງານ, ການຄົ້ນຄວ້າເອກະສານຂອງອົງການບໍລິຫານໃຫ້ກະທັດຮັດວ່ອງໄວ ແລະ ໂປ່ງໃສ ເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນເຂົ້າສູ່ຂະແໜງການນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ.

• ຫັນແຜນຍຸດທະສາດໃຫ້ກາຍເປັນແຜນງານ ແລະ ໂຄງການລະອຽດເພື່ອສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເກີດຜົນເປັນຈິງ.

4). ການຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ:

• ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ແຫຼ່ງນ້ຳ, ແຫຼ່ງແຮ່ທາດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຄຸ້ມຄ່າ ໂດຍຕິດພັນກັບການປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ-ສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ຍືນຍົງ.

• ກໍ່ສ້າງບຸກຄະລາກອນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ຮັບປະກັນທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ເປັນຕົ້ນ ໃນຂະແໜງທໍລະນີສາດ-ບໍ່ແຮ່.

• ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງຂະແໜງການໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງ, ຍົກປະສິດທິພາບການ ປະຕິບັດວິຊາການຂອງພະນັກງານທຸກຂັ້ນ ທັງໃນລະດັບສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເພື່ອເປັນເຈົ້າການພັດທະນາຂະແໜງການໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວໄວ.

5). ໃຫ້ສຳປະທານແກ່ບໍລິສັດເພື່ອດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມໂປ່ງໃສ, ປະຕິບັດຕາມມາດຖານສາກົນ ແລະ ສ້າງຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ.

2.1.4. ໂຍທາທິການ-ຂົນສົ່ງ

[1]. ທິດທາງ:

ສືບຕໍ່ພັດທະນາຂະແໜງໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ ໃຫ້ເປັນປາຍແຫຼມ, ເປັນປັດໄຈພື້ນຖານຂອງການຍົກປະສິດທິຜົນຂອງການຜະລິດທຸລະກິດ, ສ້າງບາດກ້າວ ແລະ ປູພື້ນໃຫ້ແກ່ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວການຈໍລະ

ຈອນສິນຄ້າໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໃຫ້ໄດ້ໂລ່ງລ່ຽນ ແລະ ຮັບປະກັນການປ້ອງກັນຊາດປ້ອງກັນ ຄວາມສະຫງົບ. ເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ຢ່າງສະດວກສະບາຍ, ສ້າງປະເທດໃຫ້ກາຍເປັນແລວເສດ ຖະກິດເໜືອ-ໃຕ້, ຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງບົກ:

• ພັດທະນາບັນດາຕາໜ່າງຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ເຊື່ອມໂຍງ ເສັ້ນທາງພາຍໃນປະເທດກັບບັນ ດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ຕາມແລວເສດຖະກິດໃນລະດັບພາກພື້ນ, ແລວເສດຖະກິດເໜືອ-ໃຕ້, ຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ໃຫ້ໄດ້ມາດຖານສາກົນ, ກໍ່ສ້າງທາງດ່ວນ ໂດຍໃນໄລຍະ 5 ປີ ໃຫ້ບັນລຸໄດ້ 920 ກິໂລແມັດ.

• ສູ້ຊົນກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງຫຼວງຂອງເມືອງ, ທາງຊົນນະບົດທີ່ເຊື່ອມເຂົ້າໃສ່ເຂດຈຸດສຸມ ແລະ ກຸ່ມບ້ານພັດທະນາຈຳນວນໜຶ່ງ ໃຫ້ເປັນທາງປູຫີນທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ຫຼື ໃຫ້ສາມາດສັນຈອນໄປມາໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍ ໜຶ່ງລະດູ ໃຫ້ໄດ້ 100% ໃນປີ 2015.

• ສ້າງບັນດາເສັ້ນທາງເຊື່ອມໂຍງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຕໍ່ວຽກປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ, ແຫລ່ງຊີວະນາໆພັນ ແລະ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ.

• ຍົກສູງຄຸນນະພາບການບໍລິການດ້ານການຂົນສົ່ງ ແລະ ລະດັບຄວາມປອດໄພໃນການສັນ ຈອນຂອງຜູ້ໂດຍສານ ແລະ ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ເພື່ອເພີ່ມປໍລິມາດຂົນສົ່ງໂດຍສານໃຫ້ບັນລຸ ປະມານ 320 ລ້ານຄົນ ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍແຕ່ລະປີ 9% ແລະ ປໍລິມາດຈໍລະຈອນໂດຍສານໃຫ້ບັນລຸ 18.000 ລ້ານຄົນ/ກິໂລແມັດ, ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍແຕ່ລະປີ 10%; ສູ້ຊົນໃຫ້ປໍລິມາດການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ບັນລຸໄດ້ ປະມານ 23 ລ້ານໂຕນ ຫຼື ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍແຕ່ລະປີ ປະມານ 7%; ສູ້ຊົນເພີ່ມປໍລິມາດ ຂົນສົ່ງຈໍລະຈອນສິນຄ້າບັນລຸໃຫ້ໄດ້ປະມານ 2,2 ຕື້ໂຕນ/ກິໂລແມັດ, ເພີ່ມຂຶ້ນສະເລ່ຍ 7% ຕໍ່ປີ.

2). ການພັດທະນາການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ:

• ສືບຕໍ່ເປີດກວ້າງ ແລະ ປັບປຸງເສັ້ນທາງການເດີນເຮືອຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ສາຂາ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ມີຄວາມປອດໄພ, ຄຸ້ມຄອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ ແລະ ສາມາດຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ.

• ກໍ່ສ້າງທ່າເຮືອຕາມຈຸດຕ່າງໆທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຈຳເປັນ, ສົ່ງເສີມໃຫ້ບັນດານັກລົງທຶນເອກະຊົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

• ສືບຕໍ່ລະດົມທຶນໃນການກໍ່ສ້າງບັນດາກິດຈະກຳປ້ອງກັນຕາຝັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ນ້ຳສາຂາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຈຸດທີ່ມີການເຊາະເຈື່ອນຮ້າຍແຮງໃຫ້ໄດ້ 50%.

• ກໍ່ສ້າງລະບົບການຂົນສົ່ງອອກສູ່ທະເລຫວຽດນາມ (ຈູງອາງ) ໃຫ້ສຳເລັດ.

3). ພັດທະນາການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງອາກາດ:

• ປັບປຸງລະບົບການບໍລິການການບິນໃຫ້ທັນສະໄຫມຄົບຊຸດ, ນຳໃຊ້ເຄື່ອງບິນທີ່ທັນສະໄຫມແລະ ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພສູງ, ປັບປຸງບັນດາບໍລິສັດການບິນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສະຫນອງການບໍລິການໃຫ້ມີຄຸນນະພາບຂື້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ເປີດກວ້າງສາຍການບິນໄປສູ່ຫລາຍປະເທດທົ່ວອາຊີ ແລະ ຢູໂຣບ.

• ຄົ້ນຄວ້າຍົກລະດັບ ແລະ ປັບປຸງສະຫນາມບິນພາຍໃນທີ່ມີແລ້ວໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານກວ່າເກົ່າ; ຄົ້ນຄວ້າສ້າງສະຫນາມບິນໃຫມ່ທີ່ສາມາດຮອງຮັບເຄື່ອງບິນປະເພດ Boeing 747 ຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ສະຫນາມບິນທີ່ສາມາດຮອງຮັບເຄື່ອງບິນປະເພດ Boeing 737 ໃຫ້ໄດ້ 4 ແຫ່ງ (ຫລວງພະບາງ, ຊຽງຂວາງ,ສະຫວັນນະເຂດ, ຈໍາປາສັກ), ຍົກລະດັບເດີ່ນບິນບໍ່ແກ້ວ, ໄຊຍະບູລີ, ຜົ້ງສາລີ, ຫົວພັນ, ສາລະວັນ ແລະ ອັດຕະປືໃຫ້ສາມາດຮອງຮັບເຄື່ອງບິນຢ່າງຫນ້ອຍຂະຫນາດ 30 ບ່ອນນັ່ງໄດ້ຢ່າງມີຄຸນນະພາບ. ຮັບປະກັນຄວາມຕ້ອງການໃນການຂົນສົ່ງທາງອາກາດລະຫວ່າງລາວກັບບັນດາປະເທດໃນເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ (GMS) ແລະ ອາຊຽນ.

• ເພີ່ມເຄື່ອງບິນຈຳນວນຫນຶ່ງ, ປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງການບິນ ແລະ ຄຸນນະພາບການບໍລິການຄົນໃຫມ່, ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພເວລາບິນ, ປັບປຸງບັນດາລະບົບການບັນຊາການບິນໃຫ້ມີຄວາມທັນສະໄຫມ. ຂະຫຍາຍເສັ້ນທາງການບິນໃຫມ່ຈຳນວນຫນຶ່ງ ດ້ວຍການຄົ້ນຄວ້າເປີດສາຍການບິນໂດຍກົງໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະໄກ ເພື່ອເພີ່ມຈຳນວນຜູ້ໂດຍສານເຂົ້າ-ອອກ ແລະ ສ້າງຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການທ່ອງທ່ຽວ.

• ສຸ້ຊົນໃຫ້ການຂົນສົ່ງໂດຍສານການບິນ ເພີ່ມຂື້ນປະມານ 8-10% ຕໍ່ປີ.

• ສຸ້ຊົນເພີ່ມເຮືອບິນຜ່ານນ່ານຟ້າສະເລ່ຍ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 4,5-6,5% ຕໍ່ປີ.

4). ການພັດທະນາການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງລົດໄຟ:

• ສຸ້ຊົນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການບໍລິການຕົວເມືອງໃຫ້ສຳເລັດຕື່ມອີກ 21 ຕົວເມືອງ.

• ກໍ່ສ້າງທາງລົດໄຟ ພ້ອມດ້ວຍລະບົບໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ຄົບຊຸດ ແລະ ສາມາດໃຫ້ບໍລິການໄດ້ຢ່າງມີຄຸນນະພາບ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ມີການຂົນສົ່ງສິນຄ້າຜ່ານແດນ ຫລື ລົດຂົນສົ່ງຕູ້ສິນຄ້າ (Container) ຫລາຍຂື້ນ, ຫັນຈາກການຂົນສົ່ງທາງລົດ ມາເປັນການຂົນສົ່ງທາງລົດໄຟ ເພື່ອສາມາດຫລຸດຕົ້ນທຶນການຂົນສົ່ງໄດ້.

• ສືບຕໍ່ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງແຜນແມ່ບົດເພື່ອສຳຫລວດ, ອອກແບບກໍ່ສ້າງ ແລະ ກຳນົດແລວທາງເຊື່ອມຕໍ່ອະນຸພາກພື້ນ ໂດຍສະເພາະແຕ່ຈຸດທີ່ມີໃນປະຈຸບັນໄປຫາສະຖານີຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກສູ່ທະເລທາງດ້ານຕາເວັນອອກ (ຫວຽດນາມ), ເຊື່ອມຕໍ່ຈີນ ແລະ ເສັ້ນທາງຕິດຈອດເຫນືອ-ໃຕ້.

• ສ້າງບົດວິພາກເສດຖະກິດເຕັກນິກທາງລົດໄຟແຕ່ວຽງຈັນ-ຊາຍແດນລາວ-ຈີນ ແລະ ແຕ່ທ່າແຂກຫາປາກເຊ.

5). ການພັດທະນາຜັງເມືອງ ແລະ ນ້ຳປະປາ:

- ປັບປຸງແຜນຜັງຊີ້ນຳລວມ, ການກຳນົດເຂດປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກທາງສະຖາປັດຕະຍະກຳ, ຕົວເມືອງ ແລະ ທິວທັດທຳມະຊາດ, ສ້າງແຜນຜັງເມືອງລະອຽດຂອງແຕ່ລະກຸ່ມບ້ານໃນຕົວເມືອງ, ປັບປຸງ ແລະ ກໍ່ສ້າງຕາໜ່າງເສັ້ນທາງໃນຕົວເມືອງໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ ເປັນລະບົບເຊື່ອມຕໍ່ເຮັດໃຫ້ການຈະລາຈອນມີຄວາມສະດວກ, ປອດໄພ, ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມຕົວເມືອງຕິດພັນກັບການສ້າງເຂດ ສີຂຽວ ແລະ ສວນສາທາລະນະ, ຈັດສັນທີ່ພັກອາໄສທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຖືກຫຼັກສຸຂະອະນາໄມ.
- ສູ້ຊົນຫຼຸດຜ່ອນອຸບັດຕິເຫດໃນທ້ອງຖະໜົນ ໂດຍການເຮັດໃຫ້ອັດຕາການເສຍຊີວິດບໍ່ກາຍ 5 ຄົນຕໍ່ພາຫະນະ 10.000 ຄັນ.
- ສືບຕໍ່ປັບປຸງລະບົບນ້ຳປະປາຢູ່ບັນດາຕົວເມືອງໃຫຍ່ຂອງແຕ່ລະແຂວງ ແລະ ສາມາດສະໜອງນ້ຳປະປາໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງໃຫ້ບັນລຸໄດ້ປະມານ 65% ຂຶ້ນໄປຂອງຈຳນວນປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ອາໄສໃນຕົວເມືອງໃນທົ່ວປະເທດ.
- ກໍ່ສ້າງລະບົບນ້ຳປະປາຢູ່ບັນດາຕົວເມືອງນ້ອຍ ແລະ ກຸ່ມບ້ານ ເພື່ອຮັບປະກັນການສະໜອງນ້ຳປະປາທີ່ສະອາດ, ປອດໄພ ແລະ ມີການບໍລິການທີ່ດີ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຊົມໃຊ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຍືນຍົງ.

6). ການບໍລິການຜ່ານ:

- ສືບຕໍ່ປັບປຸງ, ສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ແລວທາງເສດຖະກິດຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ແລະ ເໜືອ-ໃຕ້ ຂອງອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງທີ່ຜ່ານ ສປປ ລາວ ເຊັ່ນ: ທາງລົດໄຟຫນອງຄາຍ-ວຽງຈັນ, ທາງລົດໄຟສິງກະໂປ-ຄຸນມິງ ທີ່ຜ່ານ ສປປ ລາວ, ທາງລົດໄຟເໜືອໃຕ້ຕາມເສັ້ນທາງເລກທີ 13, ທາງລົດໄຟສາຍຂວາງຫ້ວຍຊາຍ-ບໍ່ເຕັນ ແລະ ພູຄູນ-ຫນອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແລວທາງສາຍ ຕັ້ງເໜືອໃຕ້ ແລະ ບັນດາແລວທາງສາຍຂວາງຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ແລະ ຍົກລະດັບສະຫນາມບິນສາກົນ ແລະ ສະຫນາມບິນພາຍໃນປະເທດໃຫ້ທັນສະໄຫມຂຶ້ນ.
- ສືບຕໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍເຂດເສດຖະກິດພິເສດຕາມບັນດາແລວທາງຜ່ານຂອງພາກພື້ນ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ສະຫວັນນະເຂດ-ເຊໂນ, ແດນສະຫວັນ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ຫ້ວຍຊາຍ-ຕົ້ນເຜິ້ງ, ແກ່ນທ້າວ ແຂວງໄຊຍະບູລີ, ບໍ່ເຕັນ ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ, ຫນອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ສຶກສາຈຸດອື່ນໆອີກທີ່ເຫມາະສົມ.
- ສືບຕໍ່ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງລະບົບບໍລິການພາລາທິການດ້ານການຂົນສົ່ງ (Logistics) ຕາມແລວເສດຖະກິດຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ແລະ ແລວເໜືອ-ໃຕ້ (NR9, NR3, NR13), ພ້ອມທັງສຸມໃສ່ສ້າງລະບົບໃຫ້ມີຄວາມຫລາກຫລາຍ ແລະ ທັນສະໄຫມຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນຂັ້ນຕອນເອກະສານການອະນຸຍາດນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກສິນຄ້າ, ການເສຍພາສີອາກອນ, ການຂົນສົ່ງ

ແລະ ນຳໃຊ້ຕູ້ສິນຄ້າ (Container) ໃຫ້ເປັນລະບົບ ແລະ ມີຄວາມສະດວກ ວ່ອງໄວຂຶ້ນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການທາງລົດໄຟຄວາມໄວສູງແຕ່ບໍ່ເຕັນ-ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ;
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 1A,1C,1D,1E,1F,1G,1H;
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງ 15B ນາປົງ-ສາລະວັນ.
- ໂຄງການຍົກລະດັບທາງປູຢາງ 16A.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງດ່ວນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ-ວັງວຽງ-ກາສີ-ຫຼວງພະບາງ.
- ໂຄງການທະລຸ-ຍົກລະດັບທາງບ້ານຫາດສາ-ນໍ້າບຸ່ງ ແຂວງຜົ້ງສາລີ.
- ໂຄງການທະລຸ-ຍົກລະດັບທາງວຽງພູຄາ 3 ແຈ ເມືອງ-ປາກນໍ້າມົ້ງລາ ແຂວງຫຼວງນໍ້າທາ.
- ໂຄງການທະລຸ-ຍົກລະດັບທາງດ່ານນໍ້າກັ່ນ - ບ້ານປ່າຄ່າໃຫຍ່ ແຂວງຊຽງຂວາງ.
- ໂຄງການທະລຸ-ກໍ່ສ້າງທາງແຕ່ຫ້ວຍນໍ້າຈູນ-ວັງຕັດ ແຂວງອັດຕະປື.
- ໂຄງການຍົກລະດັບທາງເລກ 4 ແຕ່ທາງເລກ 13 ເໜືອ-ໄຊຍະບູລີ-ປາກລາຍ-ແກ່ນທ້າວ-ນາຂ່າ, ໃຫ້ສຳເລັດໃນປີ 2012.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນແຫ່ງທີ 3 ທ່າແຂກ-ນະຄອນພະນົມ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນແຫ່ງທີ 4 ຫ້ວຍຊາຍ-ຊຽງລາຍ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ ເມືອງຊຽງເງິນ-ໄຊຍະບູລີ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນໍ້າຂອງໂຄກເຂົາດໍ ປາກລາຍ.
- ໂຄງການປ້ອງກັນຕາຝັ່ງເຈື່ອນບ້ານສີດອນແຍງ, ເມືອງຕົ້ນເຜີ້ງ, ແຂວງບໍ່ແກ້ວ.
- ສຳຫລວດເສດຖະກິດເຕັກນິກສະໜາມບິນສາກົນແຫ່ງໃໝ່ນະຄອນຫຼວງ, ເຊໂນ.
- ໂຄງການພັດທະນາເທດສະບານແຂວງວຽງຈັນ, ແຂວງຜົ້ງສາລີ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ການລະດົມທຶນເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ:

- ອອກແຮງຂົນຂວາຍແຫຼ່ງທຶນກູ້ຢືມ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຈາກພາຍໃນ ແລະຕ່າງປະເທດ ໂດຍສະເພາະເລັ່ງໃສ່ແຫຼ່ງທຶນທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂຜູກມັດຫຼາຍ.

• ຜັນຂະຫຍາຍອອກກົດໝາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນອອກເປັນນະໂຍບາຍຕົວຈິງ ແລະ ກົນໄກ ປະຕິບັດ ໃນແຕ່ລະກິດຈະການໃຫ້ເໝາະສົມເພື່ອສະດວກການລົງທຶນຈາກເອກະຊົນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງ ປະເທດລົງທຶນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຂົວທາງ, ໂດຍສົ່ງເສີມຮູບການແບບ (BOT) ແລະ ຫັນຊັບສິນ ເປັນທຶນ, ຍທຂ ນຳໃຊ້ທຶນກູ້ຢືມເປັນຈຸດໜັກ.

• ຂຸດຄົ້ນແຫຼ່ງລາຍຮັບໃນຂະແໜງ ຍທຂ ໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເອົາໃຈໃສ່ຄຸ້ມຄອງລາຍຮັບທີ່ເກັບ ໄດ້ຈາກ ຜູ້ທີ່ຊົມໃຊ້ພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ດີ ບໍ່ໃຫ້ມີຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ຖືກຮົ່ວໄຫຼ ແລະ ກຳນົດມາດຕະ ການອັນເດັດຂາດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດ.

2). ປັບປຸງ ແລະ ນຳໃຊ້ລະບຽບການກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ເຂັ້ມງວດ:

• --ເພີ່ມທະວີນຳໃຊ້ຂໍ້ກຳນົດ, ກົດລະບຽບ, ດຳລັດ, ກົດໝາຍ ແລະ ມາດຕະຖານເຕັກນິກຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ ເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງ, ປົກປັກຮັກສາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ໄດ້ພັດທະນາແລ້ວ, ເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງກວດກາດ້ານມາດຖານຕໍ່ການກໍ່ສ້າງ, ການນຳໃຊ້ພາຍໃນຂະແໜງ ຍທຂ. ມາດຕະຖານ ການກໍ່ສ້າງຕ້ອງຄຳນຶງການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພທຳມະຊາດ.

• ຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນບັນດາໂຄງການທີ່ນຳໃຊ້ທຶນລັດ, ທຶນກູ້ຢືມ, ຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ລະບຽບກົດໝາຍ, ມີປະສິດທິຜົນ ໂປ່ງໃສ, ນຳໃຊ້ໄປສູ່ປະຊາຊົນຢ່າງແທ້ຈິງ.

3). ຫັນຂະແໜງ ຍທຂ ເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ, ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ເຂົ້າໃນການຂົນສົ່ງ, ສ້ອມແປງເຄຫາສະຖານ, ຂົວທາງ ແລະ ການບໍລິການການຂົນສົ່ງ.

4). ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຖັນແຖວນັກວິຊາການ ແລະ ບຸກຄະລາກອນຂະແໜງ ຍທຂ ໃຫ້ ພຽງພໍ ກັບຄວາມຕ້ອງການ, ຫລຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ນັກວິສາວະກອນຈາກຕ່າງປະເທດທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ, ປັບປຸງໂຮງຮຽນ, ສະຖາບັນ ຍທຂ, ຝຶກອົບຮົມວິຊາການໃຫ້ພະນັກງານ ຍທຂ ຢູ່ຂັ້ນຮາກຖານໃຫ້ມີຄວາມສາມາດສູງຂຶ້ນ.

2.1.5. ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ

[1]. ທິດທາງ:

ສົ່ງເສີມການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານດ້ານໄປສະນີ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ໄອຊີທີ ທີ່ມີຄວາມໄວສູງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ເປັນຂະແໜງບໍລິການທີ່ທັນສະໄໝ, ເປັນຜູ້ຂັບເຄື່ອນອັດຕາຄວາມໄວຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ກາຍເປັນ ສູນກາງ (ໄອຊີທີ) ເຊື່ອມໂຍງກັບອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງໄປສະນີ ໃຫ້ໄດ້ທຸກເມືອງໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ເຂດບ້ານຈຸດສຸມທີ່ມີເງື່ອນໄຂ, ໃນນີ້ຂະຫຍາຍສະຖາບັນເງິນຝາກປະຢັດໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 50% ຂອງຫ້ອງການໄປສະນີຊັ້ນ 2 ຫຼື ໄປສະນີຂັ້ນເມືອງ ແລະ ໄປສະນີເຂດຈຸດສຸມທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ສະໜອງສິນເຊື່ອແກ່ຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ, ປ່ອຍເງິນກູ້ແກ່ສະມາຊິກ ແລະ ພະນັກງານລັດວິສາຫະກິດຕ່າງໆ.
- ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງ ແລະ ການບໍລິການໂທລະຄົມອອກສູ່ຊົນນະບົດໃຫ້ໄດ້ 90% ຂອງຈຳນວນບ້ານທົ່ວປະເທດ ແລະ ກໍ່ສ້າງລະບົບສາຍກາບໃຍແສງ ໃຫ້ໄດ້ຕື່ມ 17.192 ກິໂລແມັດ.
- ຂະຫຍາຍຈຳນວນເລກໝາຍໂທລະສັບ ຈາກ 7 ຕົວເລກເປັນ 8 ຕົວເລກ ເພື່ອສຸມໃສ່ຂະ ຫຍາຍການບໍລິການໂທລະສັບມືຖື ແລະ ຕັ້ງໂຕະ ໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ.
- ສູ້ຊົນສ້າງລາຍຮັບວິຊາການຂອງ ອປທ ແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ໄດ້ 175 ຕື້ກີບ, ລາຍຮັບຂອງບັນດາບໍລິສັດໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມໃຫ້ໄດ້ 10 ພັນຕື້ກີບ ແລະ ມອບພັນທະເຂົ້າງົບປະມານໃຫ້ໄດ້ 3 ພັນຕື້ກີບ.
- ສ້າງໃຫ້ມີຜະລິດຕະພັນໃໝ່ຂື້ນ ໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຍີທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນການບໍລິການຈັດສົ່ງເມແບບຄົບວົງຈອນ(Logistics), ການຊຳລະຄ່າບໍລິການໄປສະນີດ້ວຍບັດເຄຣດິດ (Credit Cards), ຈົດໝາຍຜ່ານທາງເອເລັກໂຕຣນິກ (E-mail) ແລະ ການບໍລິການດ້ານການເງິນຜ່ານທາງໄປສະນີດ້ວຍຮູບແບບເອເລັກໂຕຣນິກ (E-post), ສ້າງຕັ້ງລະບົບເອເລັກໂຕນິກແບບອອນລາຍທົ່ວປະເທດ.
- ສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບໃນການນຳໃຊ້ເລກລະຫັດໄປສະນີ 5 ຕົວເລກ ທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໃນປະຈຸບັນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການກຳນົດຂອງຜັງເມືອງ.
- ກໍ່ສ້າງສະຖານີກວດກາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຄື້ນຄວາມຖີ່ຂອງວິທະຍຸໃຫ້ໄດ້ 3 ແຫ່ງໃນທົ່ວປະເທດ.
- ກໍ່ສ້າງປະຕູເຂົ້າອອກສາກົນ ແລະ ສູນລວມອິນເຕີແນັດແຫ່ງຊາດ (Internet Gateway) ໃຫ້ໄດ້ 2 ແຫ່ງໃນທົ່ວປະເທດ.
- ພັດທະນາພາສາລາວ ເອເລັກໂຕນິກ ໃສ່ອຸປະກອນການສື່ສານທຸກປະເພດ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການອຸປະກອນຄຸ້ມຄອງຄື້ນຄວາມຖີ່ ແຫ່ງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ຈາກ ສສ.ຫວຽດນາມ.
- ໂຄງການສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນເຕືອນໄພພິບັດຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ແຂວງ ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ໃຫ້ສຳເລັດປີ 2015.
- ໂຄງການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງໂທລະຄົມມະນາຄົມ.
- ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ບັນດາ ຜູ້ປະກອບການໄປສະນີ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ໄອຊີທີ ໂດຍການພັດທະນາໂຄງລ່າງ ແລະ ບໍລິການທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຍີທີ່ທັນສະໄໝ, ໃຫ້ສັງຄົມໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະ ຊົມໃຊ້ການບໍລິການໄດ້ຢ່າງສະ ດວກ ແລະ ທັງຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ລາຄາສົມເຫດສົມຜົນ.

2). ການເຜີຍແຜ່ ແລະ ປັບປຸງນະໂຍບາຍ, ນິຕິກຳ:

- ປັບປຸງບັນດານິຕິກຳທີ່ຈຳເປັນ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງຍຸກໂລກາ ພິວັດ; ເອົາໃຈໃສ່ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາໄປສະນີໂທລະ ຄົມມະນາຄົມ ແລະ ໄອຊີທີໃຫ້ສັງຄົມຢ່າງທົ່ວເຖິງ, ຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນປະຈຳ.
- ຮີບຮ້ອນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາຄາດໝາຍຂ້າງເທິງໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ, ຕິດຕາມກວດກາ, ປະ ເມີນຜົນ ແລະ ສະຫຼຸບຖອດຖອນບົດຮຽນ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດເປັນແຕ່ລະ ໄລຍະ.

3). ເພີ່ມທະວີການບຳລຸງສ້າງພະນັກງານບຸກຄະລາກອນຂະແໜງໄປສະນີ-ໂທລະຄົມ ໃຫ້ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບສາກົນ, ມີປະລິມານພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການທັງໃນຂະແໜງການຂອງລັດ, ພາກທຸລະກິດ, ຜູ້ປະກອບການ, ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມ.

2.1.6. ການເງິນ-ການທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດທຶນ

1). ການເງິນ:

[1]. ທິດທາງ:

ສ້າງພື້ນຖານການເງິນ-ເງິນຕາໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໂປ່ງໃສແນໃສ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເສດຖະກິດມະຫາພາກໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ມີສະຖຽນລະພາບ; ເພີ່ມທະວີການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ລາຍຮັບພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຢ່າງປະຢັດ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ສູ້ຊົນຫຼຸດຜ່ອນການຂາດດຸນງົບປະມານ ເທື່ອລະກ້າວ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ປະຕິບັດລາຍຮັບງົບປະມານທັງໝົດສະເລ່ຍໃນ 5 ປີໃຫ້ບັນລຸ 19-21% ຂອງGDP ຂຶ້ນໄປ.
- ປະຕິບັດລາຍຈ່າຍງົບປະມານສະເລ່ຍໃຫ້ບັນລຸ 22-25% ຂອງ GDP.
- ການຂາດດຸນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບສະເລ່ຍ 3-5% ຂອງ GDP.
- ສູ້ຊົນຮອດປີ 2015 ການລົງທຶນຈາກງົບປະມານຂອງລັດ ຈະບໍ່ຫຼຸດ 12% ຂອງ GDP.

[3]. ມາດຕະການ:

1). ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນວຽກງານການເງິນ ເພື່ອຄວາມສະດວກ ແລະ ວ່ອງໄວໃນການຮັບຮູ້ສະພາບການ ແລະ ສາມາດສ້າງມາດຕະການທາງດ້ານການເງິນ ເພື່ອຮອງຮັບຜົນກະທົບຈາກພາຍນອກ ທີ່ບໍ່ສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ລ່ວງໜ້າ.

2). ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ:

- ປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍງົບປະມານແຫ່ງລັດ ສະບັບເລກທີ 02/ສພຊ, ລົງວັນທີ 26/12/2006 ແລະ ວິໄນການເງິນຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ກວດກາຄືນກົດໝາຍພາສີ ແລະ ອາກອນ, ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ເພື່ອດັດແປງແກ້ໄຂອັນບໍ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ເພີ່ມເຕີມອັນທີ່ບໍ່ທັນມີ ເພື່ອຮັບປະກັນລາຍຮັບຂອງລັດ, ທັງເປັນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ຂອງບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນບັນດາປະເພດສິນຄ້າສົ່ງອອກ; ສ້າງນະໂຍບາຍພາສີ-ອາກອນທີ່ເໝາະສົມ, ນະໂຍບາຍການຫັນຊັບສິນຄົງທີ່ເປັນທຶນ ແລະ ນະໂຍບາຍການເງິນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມບັນດາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບທີ່ໝັ້ນຄົງ.
- ຄຸ້ມຄອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດຕໍ່ທຸກແຫຼ່ງລາຍຮັບ, ເກັບລາຍຮັບຢ່າງທັນການ, ປະຕິບັດລາຍຮັບແບບມອບເໝົາໃຫ້ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ມີລາຍຮັບຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ; ລວມສູນລາຍຮັບເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ເຂົ້າໃນຄັງເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂອງລັດຖະບານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນລາຍຮັບຈາກການຂາຍໄມ້, ການຂາຍໄຟຟ້າ, ເງິນຄ່າບໍລິການບິນຜ່ານ.
- ຈັດວາງໂຄງປະກອບ ແລະ ອັດຕາສ່ວນ ລົງທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ສອດຄ່ອງ, ດຸ່ນດ່ຽງ ລະຫວ່າງລາຍຈ່າຍລົງທຶນ ແລະ ລາຍຈ່າຍບໍລິຫານສຳລັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບຳລຸງຮັກສາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ, ອອກຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານ, ເດັດຂາດຫ້າມ ແລະ ຢຸດຕິການກູ້ຢືມສິນເຊື່ອການຄ້າ ເພື່ອລົງທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ.
- ປະຕິບັດມາດຕະການປະຢັດລາຍຈ່າຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຫລຸດຜ່ອນການເກື້ອກູນໄດ້ຢ່າງຂາດຕົວ ແລະ ປັບປຸງມາດຖານ, ກຳນົດໝາຍການໃຊ້ຈ່າຍບໍລິຫານໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບເສດຖະກິດໃນແຕ່ລະໄລຍະຂຶ້ນຕື່ມ.

3). ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ ແລະ ຈັດຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບວຽກງານການເງິນຢ່າງເປັນປະຈຳ ພ້ອມທັງເຜີຍແຜ່ລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ຜູ້ປະກອບການຄວນຮັບຮູ້ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຢ່າງເປັນປະຈຳແກ່ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຕ່າງໆຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຫັນການຄຸ້ມຄອງວຽກງານການເງິນໄປສູ່ທັນສະໄໝ.

2). ການທະນາຄານ:

[1]. ທິດທາງ:

ຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບເງິນຕາແຫ່ງຊາດໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງ ພ້ອມທັງປະກອບສ່ວນຍູ້ແຮງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃຫ້ບັນລຸຕາມຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້. ປັບປຸງຂະແໜງການທະນາຄານ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັນສະໄໝ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ອັດຕາເງິນເຟີ້ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າກວ່າອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ.
- ຄຸ້ມຄອງອັດຕາແລກປ່ຽນໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບປົກກະຕິ.
- ຮັບປະກັນຄັງສຳຮອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດໃຫ້ສາມາດກຸ້ມການນຳເຂົ້າສິນຄ້າຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ.
- ລະດົມເງິນຝາກໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີ 25,6% ຫຼືກວມເອົາ 39,5% ຂອງ GDP.
- ສຸ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາສ່ວນເງິນຝາກເປັນເງິນກີບຕໍ່ເງິນຝາກທັງໝົດ ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍ 49% ຕໍ່ປີ ແລະ ບໍ່ຫຼຸດ 50% ຂອງຍອດເງິນຝາກທັງໝົດໃນປີ 2015.
- ສຸ້ຊົນໃຫ້ການສະສົມເພີ່ມຂຶ້ນ ໂດຍການຂະຫຍາຍສິນເຊື່ອໃຫ້ພາກສ່ວນເສດຖະກິດເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍໃນແຕ່ລະປີ 22,9% ຫຼືກວມເອົາ 32,9% ຂອງ GDP ໂດຍເລັ່ງໃສ່ພັດທະນາທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ.

[3]. ມາດຕະການ:

1). ເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງເງິນຕາແຫ່ງຊາດໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງຍາວນານ ດ້ວຍການນຳໃຊ້

ນະໂຍບາຍເງິນຕາ, ນະໂຍບາຍອັດຕາແລກປ່ຽນ ແລະ ນະໂຍບາຍການຄຸ້ມຄອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດຢ່າງມີໄຫວພິບ.

2). ເພີ່ມທະວີວຽກງານຄຸ້ມຄອງທະນາຄານທຸລະກິດ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີຫຼາຍຮູບຫຼາຍສີ.

3). ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງໃຫ້ແກ່ລະບົບທະນາຄານ ເປັນແຕ່ລະບາດກ້າວຢ່າງໝັ້ນທ່ຽງ, ຄົບວົງຈອນ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນເທື່ອລະກ້າວ;

5). ສ້າງໂອກາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ

3) ດ້ານຕະຫຼາດທຶນ:

[1]. ທິດທາງ:

ສ້າງທຸກເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ຕະຫຼາດທຶນ ລວມທັງຕະຫຼາດຫຼັກຊັບໃຫ້ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເຊື່ອມ

ໂຍງເຂົ້າກັບບັນດາປະເທດໃນອະນຸພາກພື້ນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ເທື່ອລະກ້າວ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມ ແລະ ຂະຫຍາຍໃຫ້ມີບໍລິສັດມະຫາຊົນເຂົ້າຈົດທະບຽນຢູ່ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບລາວ ຢ່າງໜ້ອຍ 10 ບໍລິສັດ ພາຍໃນປີ 2015.
- ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍຜະລິດຕະພັນຫຼັກຊັບ ເພື່ອເຂົ້າຈົດທະບຽນຢູ່ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບລາວ ເຊັ່ນ: ພັນທະບັດລັດຖະບານ ແລະ ຮຸ້ນກູ້.
- ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍຖານນັກລົງທຶນໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ໜັກແໜ້ນ ລວມທັງນັກລົງທຶນປະເພດບຸກຄົນ ແລະ ສະຖາບັນ.

[3]. **ມາດຕະການ:**

- ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງລະບົບນິຕິກຳກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ພັດທະນາຫຼັກຊັບ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ໃຫ້ຄົບຊຸດກວ່າເກົ່າ, ໃນນີ້ແມ່ນຍົກລະດັບດຳລັດວ່າດ້ວຍຫຼັກຊັບ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ຂຶ້ນເປັນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຫຼັກຊັບ.
- ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາຂະແໜງການຫຼັກຊັບ ສຳລັບ ສົກປີ 2011-2020 ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການກຳນົດທິດທາງ, ນະໂຍບາຍ ລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍໃນການພັດທະນາຂະແໜງການຫຼັກຊັບ.
- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງສຳນັກງານ ຄລຕ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນ, ລະບອບແບບແຜນວິທີການເຮັດວຽກ ແລະ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຄຸ້ມຄອງຫຼັກຊັບ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ.
- ພັດທະນາຕະຫຼາດຫຼັກຊັບລາວໃຫ້ທັນສະໄໝ ແລະ ກ້າວສູ່ການບໍລິການຊື້-ຂາຍຫຼັກຊັບຢ່າງກວ້າງຂວາງທັງພາຍໃນ ແລະ ພາກພື້ນ
- ສ້າງບຸກຄະລາກອນ ແລະ ເພີ່ມທະວີວຽກງານໂຄສະນາ ເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບຫຼັກຊັບ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ດ້ວຍຫຼາຍຮູບການ.

2.2. ການພັດທະນາຂົງເຂດສັງຄົມ

2.2.1. ການສຶກສາ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດແລະ ກິລາ

1). ການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ

[1]. **ທິດທາງ:**

ການພັດທະນາການສຶກສາແຕ່ນີ້ເຖິງປີ 2015 ມີຄວາມຈຳເປັນພາວະອິໄສ ໃນການຂະຫຍາຍໂອກາດການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ດ້ວຍອິໄສທັດທີ່ຈະແຈ້ງໃນການສູ້ຊົນພັດທະນາການສຶກສາ ທຸກລະດັບໄປຕາມທ່າອ່ຽງຂອງການພັດທະນາ, ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສ້າງບຸກຄະລາກອນໃຫ້ຮອງຮັບພາລະກິດການຫັນປະເທດເປັນອຸດສາຫະກຳ-ທັນສະໄໝ, ຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບມາດຖານສາກົນຢ່າງເປັນລະບົບ.ສືບຕໍ່ປະຕິຮູບລະບົບການສຶກສາແຫ່ງຊາດຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ໂດຍໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ການຍົກສູງຄຸນນະພາບໄປຄຽງຄູ່ກັບການຂະຫຍາຍໂອກາດດ້ານການສຶກສາໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະທົ່ວເຖິງກວ່າເກົ່າໂດຍສະເພາະແມ່ນຊົນເຜົ່າ, ເພດຍິງ ແລະ ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດໂດຍການພັດທະນາຫຼັກສູດ, ສະໜອງອຸປະກອນການຮຽນ-ການສອນແລະບຳລຸງຍົກລະດັບຄູ, ອາຈານແລະບຸກຄະລາກອນເພື່ອສະໜອງໃຫ້ບັນດາໂຮງຮຽນ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ເດັກໄດ້ເຂົ້າຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ, ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໃນການສຶກສາທຸກລະດັບ (ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາເປົ້າໝາຍທີ 2 ແລະ 3); ຮັບປະກັນໃຫ້ການສຶກສາດຳເນີນໄປຢ່າງກົມກຽວທັງສາມດ້ານ: ກາຍະສຶກສາ, ປັນຍາສຶກສາ ແລະຄຸນສົມບັດສຶກສາ, ທັງມີລັກສະນະຊາດ, ກ້າວໜ້າ ແລະ ທັນສະໄໝ.

ພັດທະນາການສຶກສາໃຫ້ກາຍເປັນແກ່ນສານ ແລະ ເສົາຄ້ຳອັນໜັກແໜ້ນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ຖືຄົນເປັນປັດໃຈຕັດສິນ ແລະ ເປັນເປົ້າໝາຍບູລິມະສິດຂອງການພັດທະນາຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງ ໂດຍການສ້າງໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສະຕິປັນຍາ, ມີຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ, ມີທັດສະນະ ແລະ ໂລກະທັດກ້າວໜ້າ, ຮູ້ອະນຸລັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍມູນເຊື້ອວັດທະນະທຳທີ່ດີງາມຂອງຊາດ, ຮູ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າຈາກວັດທະນະທຳນາໆຊາດ ແລະ ມີສຸຂະພາບພະລານາໄມສົມບູນ ; ປັບປຸງສະຖາບັນອາຊີວະສຶກສາແລະຂະແໜງວິຊາຊີບໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ ເພື່ອສ້າງບຸກຄະລະກອນປະເພດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ກຳມະກອນວິຊາຊີບ, ນາຍຊ່າງ, ນັກວິຊາການ, ວິສະວະກອນ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ, ຜູ້ຈັດການ, ວິຊາຊີບດ້ານການກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະອື່ນໆ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະຂົງເຂດວຽກງານ ແລະ ໃຫ້ສາມາດປະກອບອາຊີບໄດ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີລາຍຮັບສູງຂຶ້ນ, ທັງເປັນການຊຸກຍູ້ການຖ່າຍໂອນແຮງງານຈາກພາກສ່ວນກະສິກຳໄປສູ່ພາກສ່ວນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້ອີກກ້າວໜຶ່ງ, ເຮັດໃຫ້ຄົນລາວທຸກຊັ້ນຄົນມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄວາມສີວິໄລທາງດ້ານຈິດໃຈປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າເຂົ້າໃນຂະບວນການສ້າງສາ ແລະ ພັດທະນາປະເທດຊາດ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກອາຍຸ 3-5 ປີ ໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ຫ້ອງກຽມປະຖົມ 39%.
- ຂະຫຍາຍຫຼັກສູດສ້າງຄູອະນຸບານລະບົບຊັ້ນສູງ ໃຫ້ໄດ້ຕື່ມ 3 ສະຖາບັນ (ໂຮງຮຽນດົງຄຳຊ້າງ, ແຂວງສາລະວັນ ແລະ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ).
- ສົ່ງເສີມໃຫ້ອັດຕາເຂົ້າຮຽນລວມ ຂອງເດັກອາຍຸ 5 ປີ ເພື່ອກຽມຄວາມພ້ອມເຂົ້າຮຽນປະຖົມ ໃຫ້ໄດ້ 55% ໃນປີ 2015.
- ສົ່ງເສີມເຮັດໃຫ້ອັດຕາເຂົ້າຮຽນສຸດທີ່ຊັ້ນປະຖົມ ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 98% ຮອດປີ 2015.
- ຂະຫຍາຍໂຮງລ້ຽງເດັກ ແລະ ໂຮງຮຽນອະນຸບານ ໃຫ້ສາມາດຮັບນັກຮຽນເພີ່ມໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 22% ຂຶ້ນໄປ ໃນປີ 2015.
- ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ອັດຕາຄ້າງຫ້ອງ ແລະ ປະລະການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນນັກຮຽນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ ຫຼຸດລົງຢ່າງໜ້ອຍ 2% ຫາ 3% ຕໍ່ປີ ຕາມລຳດັບ.
- ເພີ່ມອັດຕາເຂົ້າຮຽນລວມຂອງນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ ໃຫ້ໄດ້ 75% ຮອດປີ 2015.
- ເພີ່ມອັດຕາເຂົ້າຮຽນລວມຂອງນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ໃຫ້ໄດ້ 43% ໃນປີ 2015.
- ຮອດປີ 2015 ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຫ້ອງຮຽນທັງໝົດ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 55.100 ຫ້ອງ, ສາມາດບັນຈຸ ນັກຮຽນ 2.229.900 ຄົນ, ຄູສອນ 74.300 ຄົນ.
- ນັກຮຽນປະຖົມ-ມະຫາວິທະຍາໄລ ຈຳນວນ 2.094.200 ຄົນ ເທົ່າກັບປະມານ 30% ຂອງພົນລະເມືອງ.
- ສ້າງເງື່ອນໄຂເພື່ອສົ່ງເສີມລົບລ້າງຄວາມບໍ່ຮູ້ໜັງສືໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນກຸ່ມເປົ້າໝາຍອາຍຸ 15-24 ປີ ໃຫ້ໄດ້ 99% ຮອດປີ 2015.
- ສົ່ງເສີມລົບລ້າງຄວາມບໍ່ຮູ້ໜັງສືໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນກຸ່ມເປົ້າໝາຍອາຍຸ 15 ປີຂຶ້ນໄປໃຫ້ໄດ້ 87% ຮອດປີ 2015.
- ສ້າງຕັ້ງໂຮງຮຽນເຕັກນິກວິຊາຊີບໃນບັນດາຕົວເມືອງ ທີ່ມີເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວດີໃຫ້ ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແຫ່ງ.
- ເພີ່ມນັກຮຽນຍູ່ສາຍ ເຕັກນິກວິຊາຊີບທົ່ວໄປ ແລະ ສາຍສາມັນວິຊາຊີບໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 50.000 ຄົນ, ໃນນັ້ນ 50% ເປັນເພດຍິງ ແລະ 20% ມາຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.
- ເພີ່ມການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນສູງ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລຂອງນັກສຶກສາ ໃຫ້ບັນລຸ 1.640 ຄົນຕໍ່ປະຊາກອນ 100.000 ຄົນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການປະຕິຮູບລະບົບການສຶກສາແຫ່ງຊາດ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງຄູແບບຕໍ່ເນື່ອງ.

- ໂຄງການພັດທະນາຂອບນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນດຳເນີນງານກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຄູ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສົມບູນຕົວແບບ 20 ແຫ່ງ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງ ແລະປັບປຸງມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ.
- ໂຄງການປັບປຸງ ແລະຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນເຕັກນິກວິຊາຊີບພາກໃຕ້.
- ໂຄງການພັດທະນາເຕັກໂນໂລຊີເຂົ້າໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບການສຶກສາ ແລະຂະຫຍາຍ ໂອກາດດ້ານການເຂົ້າຮຽນ ແລະໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ສະໜອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃຫ້ການສຶກສາ, ປະກອບວັດຖຸອຸປະກອນ, ເຄື່ອງທົດລອງ, ຂະຫຍາຍຫ້ອງທົດລອງ ແລະ ວິທະຍາການໃໝ່ ເຂົ້າໃນການສິດສອນ, ຮໍ່າຮຽນ ແລະ ຄົ້ນຄ້ວາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນ-ນັກສຶກສາ ເຫັນປະຈັກຕາ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ເພື່ອຍົກຄຸນນະພາບຂອງນັກຮຽນ-ນັກສຶກສາສູງຂື້ນທຽບເທົ່າກັບຂົງເຂດ ແລະ ສາກົນ.

2). ເພີ່ມການລະດົມທຶນ ແລະ ໃຫ້ນະໂຍບາຍຕໍ່ການສຶກສາຫລາຍຂື້ນຕື່ມ:

- ເພີ່ມການໃຊ້ຈ່າຍໃສ່ຂະແໜງການສຶກສາໃນ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ ໃຫ້ໄດ້ 18% ຂອງງົບປະມານລັດ ໂດຍການຄົ້ນຄວ້າ, ລະດົມແຫຼ່ງທຶນຈາກພາກສ່ວນຕ່າງໆ.
- ເອົາໃຈໃສ່ການຮ່ວມມື ແລະ ສະແຫວງຫາການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຕ່າງປະເທດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆ ນັບທັງບົດຮຽນ ແລະ ທຶນຮອນ.
- ຂະຫຍາຍການສຶກສາໄປສູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ລູກຫຼານຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກຂາດເຂີນ, ເພດຍິງ, ຊົນເຜົ່າສ່ວນໜ້ອຍ ແລະ ຄົນພິການ ໄດ້ຮັບການສຶກສາຮໍ່າຮຽນ.
- ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດໃນການພັດທະນາການສຶກສາໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຢູ່ໃນເຂດທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ.
- ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມຜູ້ມີພອນສະຫວັນພິເສດ ເພື່ອສ້າງເຂົ້າເຈົ້າເປັນນັກວິທະຍາສາດ ແລະ ເປັນນັກບໍລິຫານທີ່ມີຄວາມສາມາດສູງ.
- ສືບຕໍ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເສຍຄ່າ ແລະ ບໍ່ເສຍຄ່າໃນຂະແໜງການສຶກສາທຸກລະດັບ, ທຸກຂັ້ນ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນການເສຍຄ່າໃນຂັ້ນສຶກສາອານຸບານ, ຊັ້ນປະຖົມ ໂດຍລັດເພີ່ມງົບປະມານໃຫ້ຊັ້ນຮຽນດັ່ງກ່າວ.

3). ບຳລຸງຖັນແຖວຄູ, ອາຈານ, ນັກວິທະຍາສາດໃຫ້ມີປະລິມານພຽງພໍ ແລະ ມີຄຸນນະພາບນັບມື້ສູງຂື້ນ, ດ້ວຍການສົ່ງເສີມໃຫ້ນາມມະຍົດຄູສອນດີ, ສອນເກັ່ງໃນທຸກລະດັບ, ນາມມະຍົດ, ວຸດ

ທີການສຶກສາໃຫ້ຄູສອນມະຫາວິທະຍາໄລຕ່າງໆ,
ພິຈາລະນາຄ່າແຮງງານດ້ານມັນສະໜອງໃຫ້ເປັນ ທຳ, ຈູງໃຈຕໍ່ຖັນແຖວນັກວິທະຍາສາດ.

4). ສົ່ງເສີມໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມ ເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກງານການສຶກສານັບມື້ນັບມື້ກ້ວາງຂວາງ, ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນເອກະຊົນ, ພໍ່ແມ່ນັກຮຽນ ແລະບຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາການສຶກສານັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ; ຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ແລະ ຖືໂຮງຮຽນດັ່ງກ່າວເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງລະບົບການສຶກສາແຫ່ງຊາດ.

5). ພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາໃຫ້ທັນສະໄໝ ໂດຍນຳໃຊ້ລະບົບ ICT ເຂົ້າໃນການຮຽນ-ການສອນເທື່ອລະກ້າວ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

6). ເຊື່ອມໂຍງຄວາມຮູ້ດ້ານໂພສະນາການເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການສຶກສາ ເພື່ອຂະຫຍາຍຜົນປະ ໂຫຍດ ຮ່ວມກັບລະຫວ່າງວຽກງານສຸຂະພາລານາໄມ, ດ້ານໂພສະນາການ ແລະ ດ້ານການສຶກສາ.

7). ເຊື່ອມສານການຫຼຸດຜ່ອນໄພພິບັດເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ, ເຂົ້າໃນລະບົບ ສ້າງຄູ. ຄຳແນະນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການອອກແບບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງໂຮງຮຽນຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງ ການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຈາກໄພທຳມະຊາດ.

2). ດ້ານກິລາ

[1]. ທິດທາງ:

ພັດທະນາການກິລາ ເພື່ອເພີ່ມພູນສຸຂະພາບພາລະນາໄມຂອງພົນລະເມືອງ, ມີມານະຈິດເຂັ້ມແຂງທົນທານຕອບສະໜອງໃຫ້ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ການແຂ່ງຂັນກັບສາກົນ, ໂດຍສົ່ງເສີມຂະບວນການກິລາຂອງມະຫາຊົນເປັນກົກ, ເຮັດໃຫ້ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຖັນແຖວໄວໜຸ່ມໃຫ້ຕິດພັນກັບການກິລາຫລາຍຂຶ້ນ, ຖືເອົາວຽກງານກິລາເປັນສ່ວນປະກອບສຳຄັນໃນການພັດທະ ນາຄົນ, ເປັນພາຫະນະໃນການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດຂອງພັກ-ລັດ ເພື່ອສັນຕິພາບ, ມິດຕະ ພາບ ແລະ ການຮ່ວມມືຍ່າງຕັ້ງໜ້າ; ຫັນກິລາບາງປະເພດ ແລະ ພັດທະນານັກກິລາລາວໃຫ້ກາຍເປັນກິລາອາຊີບທຽບເທົ່າລະດັບພາກພື້ນເທື່ອລະກ້າວ. ພັດທະນາກິລາພື້ນບ້ານຂອງບັນດາເຜົ່າ ເພື່ອ ເປັນການແລກປ່ຽນບົດຮຽນ ແລະ ສ້າງຄວາມສາມັກຄີພາຍໃນດ້ວຍກັນ; ຍູ້ແຮງຂະບວນການກິລາ-ກາຍະກຳມວນຊົນ ເຂົ້າສູ່ທຸກຂົງເຂດວຽກງານຊຸມ

ຊົນ ນັບແຕ່ເມືອງຮອດຊົນນະບົດ ເຮັດໃຫ້ ກິລາ-ກາຍະກຳໄດ້ຫັນເຂົ້າ ສູ່ຊີວິດ-ສັງຄົມຕົວຈິງ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ສູ້ຊົນປຸກລະດົມມະຫາຊົນເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການກິລາ ກາຍະກຳປະເພດຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ 75% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນ, ສ້າງຄອບຄົວກິລາໃຫ້ໄດ້ 25% ຂອງຄອບຄົວທັງໝົດ, 90% ຂອງຈຳນວນແຂວງ, ນະຄອນຫລວງ 75% ຂອງຈຳນວນເມືອງ.

- ສູ້ຊົນສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງກິລາກາຍະກຳປະເພດຕ່າງໆຢູ່ ເທດສະບານແຂວງໃຫ້ຄົບຊຸດ, ເທດສະບານເມືອງ ໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຄົບຊຸດປະເພດກິລາ.

- ສ້າງນັກກິລາປະເພດຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ 15% ຂອງຜູ້ມີອາຍຸແຕ່ 5-35 ປີ ແລະ ພັດທະນາການກິລາກາຍະກຳຂອງລາວໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບກິລາສາກົນ.

- ຈັດງານມະຫາກຳກິລາແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ 9 ໃນປີ 2011 ທີ່ແຂວງຫລວງພະບາງ ໃຫ້ມີຜົນ ສຳເລັດສູງ ແລະຄັ້ງທີ10 ໃນປີ 2014 ທີ່ແຂວງອຸດົມໄຊໃຫ້ມີຜົນສຳເລັດສູງ.

- ເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງ-ບຳລຸງ, ເລືອກເຟັ້ນຕົວນັກກິລາ, ບຸກຄະລາກອນກິລາໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດເພື່ອກະກຽມພ້ອມເຂົ້າແຂ່ງຂັນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການກະກຽມເຂົ້າຮ່ວມງານມະຫາກຳກິລາຊີເກມຄັ້ງທີ 26 ທີ່ປະເທດອິນໂດເນເຊຍ.

[3]. **ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ໂຄງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານການກິລາທົ່ວໄປ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານການກິລາແຂວງຫລວງພະບາງ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານການກິລາແຂວງອຸດົມໄຊ.
- ໂຄງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຜູ້ບໍລິຫານການກິລາ.
- ໂຄງການສ້າງລະບົບພັດທະນານັກກິລາລາວ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

- ເປີດກວ້າງການກໍ່ສ້າງນັກກິລາທີ່ມີພອນສະຫວັນປະເພດຕ່າງໆ ໂດຍສ້າງໃຫ້ໄດ້ອົງກອນ ຫລືບຸກຄະລະກອນທີ່ເປັນຫົວຈັກຫລັກແຫລ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງນັກກິລາສູງຂື້ນເທື່ອລະກ້າວ. ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ສຸມໃສ່ການສະໜອງອຸປະກອນເຝິກຊ້ອມຈຳນວນໜຶ່ງເພື່ອປະກອບສ່ວນເຊີດຊູຄວາມ ສາມາດຂອງນັກກິລາ.

- ເພີ່ມທະວີການປະສານງານກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການຂື້ນແຜນກໍ່ສ້າງ-ບຳລຸງນັກກິລາ, ບຸກຄະລາກອນກິລາ ດ້ານປະລິມານ

ແລະ ຄຸນນະພາບ ເພື່ອຮອງຮັບໃນການເຂົ້າຮ່ວມງານລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

- ຂຸດຄົ້ນກຳລັງແຮງບົ່ມຊ້ອນ ຂອງມະຫາຊົນ ແຕ່ສູນກາງ ຈົນຮອດທ້ອງຖິ່ນ-ຮາກຖານລວມ ທັງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງສັງຄົມໃນການພັດທະນາກິລາຂອງລາວໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

- ຂົນຂວາຍຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫລືອຂອງເພື່ອນມິດເຂົ້າໃນການພັດທະນາກິລາ.

2.2.2. ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ໂພຊະນາການ

1). ການພັດທະນາດ້ານສາທາລະນະສຸກ

[1]. ທິດທາງ:

ເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຄຽງຄູ່ກັບການສ້າງຄົນໃຫ້ມີສະຕິປັນຍາ, ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ມີຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ; ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ເຂົ້າເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍລິການດ້ານສາທາລະນະສຸກທີ່ມີຄຸນນະພາບຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບ; ພັດທະນາວິຊາການສາທາລະນະສຸກໃຫ້ສົມສ່ວນລະຫວ່າງວິຊາການອະນາໄມ ແລະ ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບ, ໃຫ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວິຊາການສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບແມ່ ແລະ ເດັກໃຫ້ມີສຸຂະ ພາບດີຂຶ້ນ(ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາເປົ້າໝາຍທີ 4 ແລະ 5 ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາໃນປີ 2015), ຖືເອົາການປິ່ນປົວເປັນໜ້າທີ່ສຳຄັນໃນການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ຂະຫຍາຍການບໍລິການສຸຂະພາບໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໂດຍສະເພາະແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ປັບປຸງຄຸນນະພາບການບໍລິການຢູ່ໂຮງໝໍສູນກາງ ແລະ ໂຮງໝໍແຂວງ ທີ່ມີເງື່ອນໄຂໃຫ້ກາຍເປັນໂຮງໝໍພາກ ໂດຍການປັບປຸງຄຸນະພາບຂອງເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ວິຊາການອະ ນາໄມ ແລະ ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບ, ຍົກສູງຄຸນນະພາບໃນການຄວບຄຸມ ແລະ ສະກັດກັ້ນໂລກລະບາດຕ່າງໆ. ຄາດໝາຍ ຮອດປີ 2015 ມີດັ່ງນີ້:

1). <u>ສຸຂະພາບແມ່ ແລະ ເດັກ:</u>

- ຫຼຸດອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 260 ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດຮ້ອຍພັນຄົນ.
- ຫຼຸດອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ ໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 45 ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດພັນຄົນ.

- ຫຼຸດອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ ໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 70 ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດພັນຄົນ.
- ເພີ່ມອັດຕາການສັກຢາກັນໝາກແດງໃນເດັກນ້ອຍ 1 ປີ ໃຫ້ໄດ້ 90% ຂອງເດັກນ້ອຍກຸ່ມເປົ້າໝາຍ
- ເພີ່ມອັດຕາການເກີດໂດຍມີແພດຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ 50% ຂອງແມ່ຍິງຖືພາ.
- ເພີ່ມອັດຕາຄຸມກຳເນີດໃຫ້ໄດ້ 55%.
- ເພີ່ມອັດຕາກວດທ້ອງກ່ອນກຳເນີດໃຫ້ໄດ້ 69%.
- ຄວບຄຸມການແຜ່ລະບາດພະຍາດໄຂ້ຍຸງ, ພະຍາດວັນນະໂລກ ແລະ ເຊື້ອ HIV/AIDS ໂດຍອີງໃສ່ເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດເພື່ອການພັດທະນາ.

2). ນ້ຳສະອາດ ແລະ ສຸຂະອານາໄມ:

- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນລວມຊົມໃຊ້ນ້ຳສະອາດໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ
- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນໃນເຂດຊົນນະບົດຊົມໃຊ້ນ້ຳສະອາດໃຫ້ໄດ້ 75% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ.
- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍໃຫ້ໄດ້ 60% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ.

3). ສະກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງພະຍາດເອດ, ໄຂ້ຍຸງ ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ອື່ນໆ:

- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕິດເຊື້ອໄວລັດHIVໃນປະຊາກອນທົ່ວໄປໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳກວ່າ1%.
- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕິດເຊື້ອໄວລັດ HIV ໃນກຸ່ມສ່ບິງ ອາຍຸ 15-24 ປີ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳກວ່າ 5%.
- ຫລຸດອັດຕາສ່ວນການຕິດເຊື້ອໄວລັດ HIV ໃນກຸ່ມສາວບໍລິການ ອາຍຸ 15-49 ປີ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳກວ່າ 5%.
- ຫລຸດອັດຕາການຕາຍ ຍ້ອນໄຂ້ຍຸງ 0,2 ຕໍ່ປະຊາກອນ 100.000 ຄົນ.
- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍນອນໃນມຸ້ງ ໃຫ້ໄດ້ 95% ຂອງເດັກນ້ອຍເປົ້າໝາຍ.
- ຫລຸດອັດຕາການເປັນວັນນະໂລກ ແມ່ນ 240 ຕໍ່ປະຊາກອນ 100.000 ຄົນ.
- ອັດຕາຄົນເປັນວັນນະໂລກທີ່ກວດພົບ ແລະ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍມີແພດຕິດຕາມໂດຍກົງ (DOTS) 70%.

•
ເພີ່ມອັດຕາຄົນເປັນວັນນະໂລກທີ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍມີແພດຕິດຕາມໂດຍກົງ 85%.

[3]. **ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ໂຄງການຄວບຄຸມໄຂ້ຍຸງ, ໄຂ້ເລືອດອອກ ແລະ ກາຝາກ.
- ໂຄງການປັບປຸງການບໍລິການໃຫ້ແມ່, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກແດງ.
- ໂຄງການອຸດໜູນ ການເກີດລູກ ແລະ ປິ່ນປົວເດັກບໍ່ເສຍຄ່າ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຮງໝໍທັນສະໄໝ (ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງພະບາງ, ສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ຈຳປາສັກ).
- ໂຄງການປັບປຸງຄຸນນະພາບການບໍລິການຂອງໂຮງໝໍໄປສູ່ກົນໄກໃໝ່ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

1). ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ.

2). ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ນະໂຍບາຍຄື:

- ສືບຕໍ່ສ້າງໜ່ວຍສະເພາະກິດປິ່ນປົວພະຍາດເຄື່ອນທີ່ ເພື່ອລົງຊ່ວຍທ້ອງຖິ່ນທີ່ຍັງທຸກຍາກໃຫ້ໄດ້ແຕ່ລະບ້ານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ການເຈັບເປັນ, ການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ເດັກໃຫ້ໄດ້ປະມານ 4 ເທື່ອຕໍ່ປີ.
- ສຸມການລົງທຶນໃສ່ວຽກງານປ້ອງກັນ ແລະ ຮັກສາສຸຂະພາບຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງສຸກສາລາຢູ່ທ້ອງຖິ່ນທີ່ບໍ່ທັນມີ, ປັບປຸງສຸກສາລາທີ່ມີແລ້ວມີມາດຕະຖານສູງຂຶ້ນສາມາດໃຫ້ການບໍລິການ ແລະ ປິ່ນປົວສຸຂະພາບແກ່ປະຊາຊົນໄດ້ຢ່າງທັນການ.

3). ການສ້າງບຸກຄະລາກອນ, ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ:

- ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງຄວາມສາມາດປ້ອງກັນພະຍາດ ແລະ ປິ່ນປົວຂອງໂຮງໝໍຂັ້ນຕ່າງໆ; ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານແພດຜະດຸງຄັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແພດຍິງ, ພະນັກງານແພດໃນການຊ່ວຍເກີດລູກໃຫ້ທົ່ວເຖິງໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ, ສ້າງພະນັກງານແພດ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາສຸກເສີນຈາກຜົນກະທົບຂອງໄພທຳມະຊາດ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ກ່ຽວພັນກັບສຸຂະອານາໄມ.
- ສະໜອງ ແລະ ຍົກລະດັບພະນັກງານແພດທີ່ປະຈຳຢູ່ສຸກສາລາ ໃຫ້ມີແພດຊັ້ນກາງ ແລະ ຊັ້ນສູງ, ສ່ວນໂຮງໝໍເມືອງ ຮັບປະກັນໃຫ້ມີທ່ານໝໍຢ່າງໜ້ອຍ 4 ຄົນ ເພື່ອບັນຈຸເຂົ້າຂະແໜງແມ່ ແລະ ເດັກ ແລະ ປິ່ນປົວພາຍໃນ;

ເພີ່ມການວິຈາກຖານຂອງພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຊຳນິຊຳນານງານ ຢູ່ອ້ອມຂ້າງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສຸກສາລາ ເພື່ອປິ່ນປົວຄົນເຈັບທີ່ເປັນອັນນະໂລກ, ໄຂ້ຍຸງ ແລະ ອື່ນໆ. ພ້ອມນີ້, ກໍ່ເພີ່ມລະບົບເຝົ້າລະວັງ ແລະ ຂະຫຍາຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເພື່ອຕ້ານການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເຊື້ອ HIV/AIDS.
- ປຸກລະດົມທຸກພາກສ່ວນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມປະກັນສຸຂະພາບຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ການປິ່ນປົວສຸຂະພາບ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານການເງິນສາທາລະນະສຸກ.
- ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ການຮັກສາສຸຂະພາບໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ສາມາດປົກປ້ອງ ແລະ ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບຂອງຕົນເອງ.

4). ດ້ານການຄຸ້ມຄອງ, ນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍ:

- ຊຸກຍູ້ການເຄື່ອນໄຫວດ້ານສາທາລະນະສຸກໃຫ້ກາຍເປັນຂອງທົ່ວສັງຄົມ, ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຫ້ເອກະຊົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສະໜອງການບໍລິການດ້ານສາທາໃຫ້ກ້ວາງຂວາງ.
- ຄຳແນະນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການອອກແບບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງໂຮງໝໍ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຈາກໄພທຳມະຊາດ.

2). ການພັດທະນາວຽກງານໂພຊະນາການ

[1]. ທິດທາງ:

- ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວທຸກທົ່ວໜ້າມີໂພຊະນາການທີ່ດີ ແລະ ສາມາດຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານຢ່າງພຽງພໍ ປະກອບສ່ວນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (ເປົ້າໝາຍທີ 1).
- ສຸມໃສ່ແກ້ໄຂບັນຫາການຂາດສານອາຫານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກຸ່ມຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ, ແມ່ຍິງ ໃນໄວຈະເລີນພັນໂດຍເນັ້ນໃສ່ແມ່ຍິງຖືພາ, ແມ່ຍິງຫຼັງເກີດລູກ ແລະ ລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່, ເດັກອ່ອນລຸ່ມ 2 ປີ, ເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີ ແລະ ເດັກໃນເກນເຂົ້າຮຽນ.
- ປັບປຸງທັດສະນະຄະຕິໃນການບໍລິໂພກອາຫານໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ປ້ອງກັນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນ ການເກີດພະຍາດຈາກອາຫານ ແລະ ພາຫະນະນຳເຊື້ອ, ເອົາໃຈໃສ່ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ການມີສະ ບຽງອາຫານຢ່າງພຽງພໍ.
- ໃຫ້ການສຶກສາດ້ານໂພຊະນາການ ແລະ ສຸຂະພາບ, ປັບປຸງວຽກງານອະນາໄມສິ່ງແວດລ້ອມ; ສຸມໃສ່ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການປະສານງານລະຫວ່າງຂະແໜງການດ້ວຍກັນ ແລະ ລະຫວ່າງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງ ເພື່ອເຊື່ອມສານວຽກງານໂພຊະນາການເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາແຕ່ລະໄລຍະຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ຫຼຸດອັດຕາສ່ວນເດັກຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ ທີ່ເຕ້ຍ ໃຫ້ໄດ້ 34%.
- ຫຼຸດອັດຕາສ່ວນເດັກຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ ທີ່ມີນ້ຳໜັກຕ່ຳກວ່າມາດຕະຖານ ໃຫ້ໄດ້ 22%
- ຫຼຸດອັດຕາການເປັນເລືອດຈາງໃນເດັກອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 30%.
- ຫຼຸດອັດຕາການເປັນເລືອດຈາງໃນແມ່ຍິງໄວຈະເລີນພັນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 30%.
- ຫຼຸດອັດຕາການຂາດທາດໄອໂອດີນຂອງເດັກໃນຊັ້ນປະຖົມໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 17%.
- ຫຼຸດອັດຕາການຂາດທາດໄອໂອດີນໃນແມ່ຍິງໄວຈະເລີນພັນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 9%.
- ຫຼຸດອັດຕາການຂາດວິຕາມິນອາຂອງເດັກອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບ 30%.
- ລວມເອົາວຽກງານໂພສະນາການເຂົ້າໃນວຽກງານການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການຄ້ຳປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ.

[3]. **ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ໂຄງການໂຄສະນາສຶກສາກ່ຽວກັບການໃຫ້ອາຫານເດັກອ່ອນ ແລະ ເດັກນ້ອຍ,
- ໂຄງການເສີມວິຕາມິນອາ,
- ໂຄງການປິ່ນປົວເດັກຂາດສານອາຫານກະທັນຫັນ,
- ໂຄງການໃຫ້ອາຫານເສີມ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

1). ສະໜອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ປະກອບອຸປະກອນທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານໃຫ້ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ, ປັບປຸງໂຮງໝໍຕ່າງໆໃຫ້ມີເງື່ອນໄຂດີຂຶ້ນກ່ອນເກົ່າເພື່ອຮອງຮັບການປິ່ນປົວພະຍາບານ ຄົນເຈັບ.

2). ຊຸກຍູ້ຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດດ້ານການແພດ, ເພີ່ມຄວາມສາມາດດ້ານການຢາ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສະບຽງອາຫານ.

3). ລະດົມການລົງທຶນເຂົ້າໃນຂົງເຂດວຽກງານໂພຊະນາການເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ກິດຈະກຳ ທີ່ກຳນົດໄວ້ນຳໄປຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

4). ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາປະຊາສຳພັນຕໍ່ຫຼັກການອະນາໄມ 3 ສະອາດ, ການປ້ອງກັນ ແລະ ຕ້ານພະຍາດລະບາດຕ່າງໆໃຫ້ປະຊາຊົນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ນຳໄປປະຕິບັດໃນ ການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

5).

ປະຕິບັດນະໂຍບາຍປະກັນສຸຂະພາບລະດົມການປະກອບທຶນພະນັກງານ-ລັດຖະກອນ, ປະຊາຊົນ. ສືບຕໍ່ຮັກສາການປິ່ນປົວເສຍຄ່າ ແລະ ບໍ່ເສຍຄ່າ (ຜູ້ທຸກຍາກບໍ່ເສຍຄ່າການປິ່ນປົວຂັ້ນຕົ້ນ).

2.2.3. ແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ

[1]. ທິດທາງ:

ພັດທະນາ ແລະ ສ້າງກຳລັງແຮງງານລາວໃຫ້ມີຝີມືດີ, ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ມີຄວາມ ຊຳນານງານ, ມີທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ລະບຽບວິໄນ , ມີວຽກເຮັດງານທຳທີ່ເໝາະສົມ. ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ໄດ້ຮັບສະຫວັດດີການ ທີ່ດີກວ່າເກົ່າ; ພັດທະນາວິຊາຊີບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນວິຊາຊີບພູມປັນຍາ ໃຫ້ຊາວຊົນນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າມີພື້ນຖານຢູ່ແລ້ວໃຫ້ໄດ້ຮັບການຝຶກຮົມອົບ, ມີວຽກເຮັດງານທຳກັບທີ່ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ;

ປະຕິບັດນະໂຍບາຍກະຕັນຍູຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານແລະຄຸນງາມຄວາມດີໃນພາລະກິດປະຕິວັດຊາດປະຊາທິປະໄຕໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພື້ນຖານ; ສົ່ງເສີມໃຫ້ສັງຄົມມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເບິ່ງແຍງດູແລຜູ້ອາຍຸສູງ; ພັດທະນາລະບົບສະຫວັດດີການສັງຄົມໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ; ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍຈາກໄພພິບັດຕ່າງໆໄດ້ຮັບການດູແລຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງທັນສະພາບການ. ຮັບປະກັນການສ້າງອາຊີບທີ່ມີຄຸນນະພາບ ໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງກຳລັງແຮງງານ, ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນເປົ້າໝາຍທີ່ 1, 9 ຂອງ MDGs.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ການພັດທະນາແຮງງານ:

- ສ້າງກຳລັງແຮງງານລາວໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ຮັບປະກັນຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ມີສີມືໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບມາດຖານຂອງພາກພື້ນເທື່ອລະກ້າວ, ມີຄວາມປະດິດສ້າງຊຳນານງານ, ມີຄຸນສົມບັດ, ມີທັດສະນະຄະຕິອອກແຮງງານ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການພັດທະນາຕົນເອງ, ສ້າງໄດ້ພື້ນຖານການພັດທະນາວຽກງານແຮງງານໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນໃໝ່ທີ່ກ້າວກະໂດດທັງປະລິມານແລະຄຸນນະພາບ.
- ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາສີມືແຮງງານໃນສາຂາວິຊາຊີບຕ່າງໆໃຫ້ພຽງພໍທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຕາມທິດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ແລະ ນັບມື້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ມາດຖານອາຊີບ ເທື່ອລະກ້າວ.

- ຮັບປະກັນລະບົບການບໍລິການຈັດຫາງານ ແລະ ສ້າງໂອກາດໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳ, ມີລາຍໄດ້, ມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ, ທັງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສິດ-ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

- ສຶກສາອົບຮົມຜູ້ອອກແຮງງານໃຫ້ມີສະຕິຊາດ, ເຄົາລົບລະບຽບກົດໝາຍ, ຮູ້ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ ຕິດພັນກັບຜົນປະໂຫຍດລວມໝູ່ ແລະ ປະເທດຊາດ, ເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງແຮງງານລາວທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ລວມທັງແຮງງານຕ່າງປະເທດທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ລາວໃຫ້ທົ່ວເຖິງ.

ຄາດໝາຍລະອຽດ ມີດັ່ງນີ້:

- ສູ້ຊົນຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ກຳລັງແຮງງານ[17] ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດແຮງງານໃໝ່ ໃຫ້ໄດ້ປະມານ 277.000ຄົນ (ສະເລ່ຍ 55.400 ຄົນ/ປີ), ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ສະໜອງແຮງງານຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ໃນນັ້ນ ຂົງເຂດກະສິກຳ ປະມານ 210.000ຄົນ, ຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ປະມານ 15.000ຄົນ ແລະ ຂົງເຂດບໍລິການ ປະມານ 52.000 ຄົນ.
- ໃນປີ 2015 ເຮັດໃຫ້ສັດສ່ວນຂອງແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ຫຼຸດລົງມາເປັນ 70%; ເພີ່ມອັດສ່ວນແຮງງານໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ພະລັງງານບໍ່ແຮ່ ຂຶ້ນເປັນ 7%; ເພີ່ມສັດສ່ວນແຮງງານໃນຂົງເຂດການບໍລິການ ຂຶ້ນເປັນ 23% ຂອງແຮງງານລວມ.
- ຄວບຄຸມອັດຕາຫວ່າງງານສະເລ່ຍໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ເກີນ 2%.
- ສ້າງມາດຖານສີມືແຮງງານ ແລະ ເຮັດການທົດສອບມາດຖານສີມືແຮງງານ ທີ່ມີທັກສະນະຄະຕິອຸດສາຫະກຳໃຫ້ໄດ້ 20 ອາຊີບ; ໃນນັ້ນ: ຂະແໜງກໍ່ສ້າງ 10 ອາຊີບ, ຂະແໜງບໍລິການ 10 ອາຊີບ.
- ສ້າງສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານຂັ້ນແຂວງໃຫ້ໄດ້ 7 ສູນ.
- ສ້າງສະຖາບັນພັດທະນາສີມືແຮງງານໃຫ້ໄດ້ 1 ແຫ່ງ.
- ສ້າງສູນບໍລິການຈັດຫາງານ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃຫ້ໄດ້ 3 ແຫ່ງ ແລະ ຈຸດທົດລອງຈັດຫາງານ ໃຫ້ໄດ້ 10 ແຂວງ.
- ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍຕາມຫົວໜ່ວຍແຮງງານຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ 600 ແຫ່ງ (120ແຫ່ງ/ປີ), ກວດກາຄວາມປອດໄພຂອງການອອກແຮງງານ, ການປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ສະຫວັດດີການຕ່າງໆຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ຢູ່

---

17 ຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳ ມີຄວາມໝາຍທີ່ກວ້າງກວ່າ ການຈ້າງງານ, ສະນັ້ນ ການຈ້າງງານເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຈັດຫາວຽກເຮັດງານທຳ

ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆໃນທົ່ວປະເທດໃຫ້ໄດ້ 3.500 ແຫ່ງ (700 ແຫ່ງ/ປີ).

2). ການພັດທະນາສະຫວັດດີການສັງຄົມ:

- ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຄຸນງາມຄວາມດີຕໍ່ປະເທດຊາດ ຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ທົ່ວເຖິງ.
- ພັດທະນາລະບົບປະກັນສັງຄົມຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ກາຍເປັນລະບົບປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງ.
- ພັດທະນາລະບົບບໍລິການສັງຄົມສົງເຄາະໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຜູ້ປະສົບໄພພິບັດຕ່າງໆ ລວມທັງສ້າງເງື່ອນໄຂເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພພິບັດ.

ຄາດໝາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

- ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຄວາມງາມຄວາມດີຕໍ່ປະເທດຊາດໃຫ້ໄດ້ 70.498 ທ່ານ. ໃນນີ້, ພະນັກງານປະຕິວັດອາວຸໂສ 1954 ຄືນຫຼັງ, ວິລະຊົນແຫ່ງຊາດ, ນັກຮົບແຂ່ງຂັນ; ປຸກເຮືອນໃຫ້ພະ ນັກງານເສຍອົງຄະພິເສດໃຫ້ສຳເລັດ 100%. ປັບປຸງກົນໄກຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານ ເຮັດໃຫ້ສັງຄົມມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນພິການ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າເຖິງສິ່ງບໍລິການສາທາລະນະຕ່າງໆດີຂື້ນເທື່ອລະກ້າວ. ພັດທະນາຄຸນນະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງຜູ້ອາຍຸສູງ, ຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ບ່ອນພອຍຢູ່ 17 ແຂວງ.
- ຂະຫຍາຍລະບົບກັນສັງຄົມທີ່ມີຢູ່ລົງສູ່ບັນດາແຂວງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເຮັດໃຫ້ປະຊາ ຊົນໄດ້ຮັບການປະກັນສຸຂະພາບກອມ 50% ຂອງພົນລະເມືອງທັງໝົດ, ພົນລະເມືອງມີເຮືອນຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມຫຼາຍກວ່າ 80%ໃນປີ 2015.
- ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງລະບົບເຕືອນໄພ ຢູ່ 5 ແຂວງ, ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຊ່ວຍເຫຼືອສົງເຄາະຜູ້ປະສົບໄພພິບັດຕ່າງໆ ແລະ ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດໃຫ້ທົ່ວເຖິງທັນການ.
- ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຂະຫຍາຍແຜນງານ, ໂຄງການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພພິບັດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຜນງານ, ໂຄງການຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ໄພແຫ້ງແລ້ງ.

3). ການແກ້ໄຂບັນຫາລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຊຸມຊົນສາມາດດຳລົງຊີວິດໂດຍ ປັດສະຈາກໄພຂົ່ມຂູ່ຈາກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ, ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນສາມາດທຳມາຫາກິນຢ່າງປອດໄພ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ.

ສຸມໃສ່ສຳຫຼວດຂໍ້ມູນລະເບີດຕົກຄ້າງຢູ່ຕາມໜ້າດິນໃນເຂດບ້ານທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງ, ຕັ້ງສູນຮັບ

ຟັງການລາຍງານຈາກປະຊາຊົນໃຫ້ກະຈາຍຫຼາຍຂຶ້ນ; ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຍົກລະດັບວິຊາການດ້ານວຽກງານເກັບກູ້ລະເບີດໃຫ້ພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກດ້ານນີ້ໃຫ້ມີຄວາມຊຳນານ ແລະ ເຂົ້າໃຈກຳມະວິທີຕ່າງໆ ທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ເກັບກູ້ລູກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກອອກຈາກເນື້ອທີ່ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 12.500 ເຮັກຕາ, ໃນນີ້, ເປັນເນື້ອທີ່ດິນ ສຳລັບການຜະລິດ 11.875 ເຮັກຕາ ແລະ ເນື້ອທີ່ດິນສຳລັບການພັດທະນາຕ່າງໆ 625 ເຮັກຕາ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການຝຶກ ແລະ ພັດທະນາສີມືໃຫ້ແກ່ກຳລັງແຮງງານລາວ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານພາກໃຕ້ ແຂວງຈຳປາສັກ.
- ໂຄງການປັບປຸງສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານພາກເໜືອ ແຂວງອຸດົມໄຊ.
- ໂຄງການສ້າງສູນພັດທະນາສີມືແຮງງານຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ.
- ໂຄງການສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວປົກປ້ອງເດັກຈາກການຄ້າມະນຸດ ແລະ ຂູດຮີດທາງເພດ.
- ໂຄງການພັດທະນາຊີວິດ ການເປັນຢູ່ແບບຍືນຍົງໃຫ້ຊຸມຊົນຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ.
- ໂຄງການເກັບກູ້ລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ.
- ໂຄງການສ້າງເຮືອນຢູ່ອາໄສຈາກງົບປະມານລັດ, ປະຊາຊົນ, ບໍລິສັດ ແລະໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ປຸກລະດົມແຫຼ່ງທຶນຈາກຫລາຍພາກສ່ວນລວມທັງພາກລັດ, ເອກະຊົນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສ້າງກອງທຶນໃນການພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ສ້າງມີວຽກເຮັດງານທຳຕາມກົດໝາຍແຮງງານໄດ້ກຳນົດໄວ້ ທັງເປັນການສ້າງເງື່ອນໄຂໃນການປະກອບອາຊີບດ້ວຍຕົນເອງຫລາຍ ຂຶ້ນ.

2). ເປີດກວ້າງການຮ່ວມມືກັບທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເພື່ອ ສ້າງເງື່ອນໄຂການມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ສົ່ງແຮງງານໄປເຮັດວຽກຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

3). ການພັດທະນາສີມືແຮງງານ: ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກທຸລະກິດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ປະກອບສ່ວນພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ເຝິກອົບຮົມວິຊາຊີບໃຫ້ກຳລັງແຮງງານລາວຢ່າງກວ້າງ ຂວາງ.

4). ການເຜີຍແຜ່ນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ: ປະສານສົບທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າສ້າງແຜນຍຸດທະສາດແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ຍຸດທະສາດການແກ້ໄຂລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ ໃຫ້

ກວ້າງຂວາງ; ປັບປຸງນິຕິກຳ ແລະ ລະບຽບຫລັກການຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ການພັດທະນາແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ແລະ ການແກ້ໄຂລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ, ສືບຕໍ່ປະຕິບັດຍຸດທະສາດຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພພິບັດ ແລະ ເຊື່ອມສານເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາຂອງປະເທດ ແລະ ຂອງຂະແໜງການເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ, ພ້ອມທັງເຜີຍແຜ່, ແນະນຳການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍແຜນຍຸດທະສາດແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການ-ສັງຄົມໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ.

2.2.4. ຖະແຫຼ່ງຂ່າວ - ວັດທະນະທຳ - ທ່ອງທ່ຽວ

1). ຖະແຫຼງຂ່າວ-ວັດທະນະທຳ

[1]. ທິດທາງ:

ຮັບປະກັນໃຫ້ວັດທະນະທຳເປັນພື້ນຖານຄວາມຍືນຍົງຂອງຊາດ, ເສີມສ້າງອະລິຍະທຳທາງຈິດໃຈ, ປູກແນວຄິດ ແລະ ຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ; ສ້າງຄົນໃຫ້ມີຊີວະທັດ ແລະ ໂລກະທັດກ້າວໜ້າ, ຮູ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າຈາກວັດທະນະທຳຂອງນາງຊາດ. ສົ່ງເສີມການຜະລິດຄິດແຕ່ງ, ການອ່ານ, ການຂຽນ ແລະ ການສະແດງ ເພື່ອປະກອບສ່ວນພັດທະນາຄົນໃຫ້ມີຄວາມສີວິໄລທາງດ້ານຈິດໃຈ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງໂລກໂລກາພິວັດບົນພື້ນຖານອະນຸລັກຮັກສາ ແລະ ສືບທອດເສີມຂະ ຫຍາຍມູນເຊື້ອວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ.

ພັດທະນາ ແລະ ຍົກສູງຄຸນນະພາບວຽກງານຖະແຫລ່ງຂ່າວ ແລະ ສື່ມວນຊົນໃຫ້ສາມາດ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນກະບອກສຽງໂຄສະນາວຽກງານການເມືອງແນວຄິດ, ເຜີຍແຜ່ແນວທາງຂອງພັກ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍຂອງລັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບຕ່າງປະເທດໄດ້.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ດ້ານວັດທະນະທຳ:

- ສືບຕໍ່ສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ວຽກງານວັດທະນະທຳ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
- ສືບຕໍ່ເສີມຂະຫຍາຍຮີດຄອງປະເພນີ, ວັດທະນະທຳອັນດີງາມໃຫ້ມີຄວາມຫລາກຫລາຍ ແລະ ມີລັກສະນະຊາດ, ລັກສະນະມະຫາຊົນ, ສ້າງໃຫ້ຄົນລາວແຕ່ລະຄົນມີອະລິຍະທຳທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈສົມບູນຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.
- -ຊຸກຍູ້ຂະບວນການສ້າງຄອບຄົວ-ບ້ານວັດທະນະທຳ ຕິດພັນກັບການສ້າງບ້ານ ແລະ ກຸ່ມ ບ້ານພັດທະນາ, ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍພື້ນຖານວັດຖຸ,ເຕັກນິກ ແລະ ສະຖານທີ່ວັດທະນະທຳທາງປະຫວັດສາດ, ຮ່ອງຮອຍການປະຕິວັດ, ສິລະປະວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງຂອງບັນດາເຜົ່າ.

• ສືບຕໍ່ສຳຫຼວດຂຸດຄົ້ນຄຸນຄ່າທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ອະລິຍະທຳອັນໂດດເດັ່ນຂອງບັນດາເຜົ່າ ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ, ສະກັດກັ້ນບັນດາກຸ່ມສວຍໃຊ້ວັດທະນະທຳ ເພື່ອຫວັງມ້າງເພທຳລາຍກ້ອນ ກຳລັງຄວາມສາມັກຄີຂອງປະຊາຊົນລາວ.

• ເສີມຂະຫຍາຍຄຸນຄ່າຂອງຜູ້ນຳປະຕິວັດ, ປັບປຸງຫໍພິພິທະພັນຕ່າງໆ ລວມທັງອະນຸສອນສະຖານປະທານໄກສອນພົມວິຫານ, ອະນຸສອນສະຖານປະທານ ສຸພານຸວົງ ແລະ ອະນຸສອນສະຖານທີ່ສຳຄັນອື່ນໆ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການບໍລິການແຂກທີ່ເຂົ້າມາທ່ອງທ່ຽວຊົມໃຫ້ນັບມື້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

• ສືບຕໍ່ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຄຸນງາມຄວາມດີ, ຜົນງານອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງປະທານ ໄກສອນ ພົມ ວິຫານ, ປະທານ ສຸພານຸວົງ, ບັນດາຜູ້ນຳພັກ-ລັດ ອື່ນໆ ຕໍ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ຮັບຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ນັກຮຽນ, ນັກສຶກສາ ແລະ ປັນຍາຊົນຕ່າງໆ.

• ໂຄສະນາສຶກສາອົບຮົມ ເພື່ອຕ້ານການເຊື່ອຖືແບບງົມງວາຍ, ຫຼົງໄຫຼ ແລະ ປະກົດ ການຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆທາງສັງຄົມ, ປົກປັກຮັກສາວັດທະນະທຳ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຮີດຄອງປະເພນີອັນດີງາມໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາໃນໄລຍະໃຫມ່ ເພື່ອຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳຂອງສັງຄົມໃຫ້ມີຫຼາຍສີສັນ.

ຄາດໝາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

- ຮອດປີ 2015 ສູ້ຊົນສ້າງບ້ານວັດທະນະທຳໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 700 ບ້ານ ແລະ ຄອບ ຄົວວັດທະນະທຳໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 100.000 ຄອບຄົວ, ສ້າງສວນສາທາລະນະຢູ່ສູນກາງຍ່າງ ຫນ້ອຍ ໃຫ້ໄດ້ 4 ແຫ່ງ ແລະ ເທດສະບານແຂວງ ແຂວງລະ 1 ແຫ່ງ, ເທດສະບານເມືອງ ເມືອງ ລະ 1 ແຫ່ງ.

- ດຳເນີນການສຳຫຼວດບັນດາແຫຼ່ງວັດທະນະທຳຮ່ອງຮອຍປະຫວັດສາດ, ບູຮານສະຖານ ແລະ ສະຖານທີ່ທາງປະຫວັດສາດ ເພື່ອສະເໜີຂຶ້ນທະບຽນຂອງເຂົ້າເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ 19 ແຫ່ງ ແລະ ມໍລະດົກ ໂລກ 2 ແຫ່ງ.

- ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງຮູບຫຼໍ່ ປະທານໄກສອນ ພົມວິຫານ ຢູ່ເມືອງວຽງໄຊ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ.

- ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງອະນຸສາວະລີ ທ່ານ ໜູຮັກ ພູມສະຫວັນ, ທ່ານ ພູມີ ວົງວິຈິດ, ທ່ານ ສີສົມພອນ ລໍວັນໄຊ, ທ່ານ ພູນ ສີປະເສີດ, ທ່ານ ສີທົນ ກົມມະດຳ, ທ່ານໄຟດ່າງ ລໍເບຼຍາວ ແລະ ທ່ານ ຕູ້ຢາ ໄຊຈູ.

2). ດ້ານຖະແຫຼງຂ່າວ:

• ສ້າງພື້ນຖານວິທຍາການສື່ມວນຊົນໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ ແລະ ທັນສະໃໝ ໂດຍການນຳໃຊ້ ລະບົບດີຈີຕອນຢ່າງສົມບູນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານຕ່າງໆເຊັ່ນ : ສຶກສາອົບຮົມແນວ ຄິດ, ຄຸນສົມບັດສົນທຳປະຕິວັດທີ່ສອດຄ່ອງກັບຍຸກສະໄໝ, ນຳເອົາຄຸນຄ່າສິລະປະ-ວັດທະນະທຳຊົມ ເລີກເຂົ້າສູ່ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆ ໃນສັງຄົມຢ່າງກວ້າງຂວາງ,

ເປັນກຳລັງແຮງໃຫ້ແກ່ພາລະກິດປ່ຽນແປງໃຫມ່ ແລະ ການພັດທະນາຢ່າງຮອບດ້ານຂອງພັກຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

- ສືບຕໍ່ສຸມໃສ່ປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ຍົກລະດັບອົງການຖະແຫລງຂ່າວໃຫ້ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ປັບປຸງວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ແລະ ໂທລະພາບໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ທັນສະໄຫມຄົບຊຸດ, ເຮັດໃຫ້ພື້ນຖານດ້ານການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ແນວທາງນະໂຍບາຍ, ສາລະບັນເທີງມີການຫັນປ່ຽນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ໄປເຖິງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ທົ່ວໄປ ເພື່ອສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນມີນ້ຳໃຈຮັກຊາດຢ່າງດູດດື່ມ ແລະ ປົກປັກຮັກສາຜືນແຜ່ນດິນລາວໃຫ້ຍືນຍາວ.
- ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາການໃຫ້ບັນດານັກຂ່າວໃຫ້ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງໃຫມ່ໆ ສາມາດ ອອກຂ່າວ ແລະ ຂຽນເນື້ອໃນຂ່າວສານໃຫ້ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ສ້າງສັນ; ສ້າງຄວາມ ສົນໃຈ ແລະ ປະທັບໃຈໃຫ້ຜູ້ອ່ານ. ພັດທະນາໜັງສືພິມຂັ້ນສູນກາງໃຫ້ເປັນສື່ໃນການນຳເອົາເນື້ອຫາສາລະ, ຫລັກຫມັ້ນ, ທັດສະນະກ່ຽວກັບເຫດການຕ່າງໆຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດໃຫ້ໄປ ເຖິງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ.

ຄາດໝາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

- ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍສະຖານີວິທະຍຸກະຈາຍສຽງລົງເມືອງ ແລະ ບ້ານ ເຮັດໃຫ້ການກະຈາຍສຽງ ໃຫ້ກວມຫລາຍກວ່າ 95% ຂອງພື້ນທີ່ທົ່ວປະເທດ.
- ສ້າງລາຍການຂ່າວເປັນພາສາເຜົ່າຈຳນວນຫນຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຊົນເຜົ່າໄດ້ຮັບຮູ້ແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ລັດຖະບານໃນການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ສ້າງສາປະເທດຊາດ.
- ຂະຫຍາຍສະຖານີຮັບສັນຍານພາບ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງລາຍການໂທລະພາບຢູ່ ບັນດາແຂວງ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໃຫ້ສາມາດອອກອາກາດໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 10 ຊົ່ວໂມງຕໍ່ວັນ ແລະ ສາມາດກະຈາຍຄື້ນ ກວມເອົາ 80% ຂອງພື້ນທີ່ທົ່ວປະເທດ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການຫັນປ່ຽນພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກຈາກອານາລ໋ອກໄປສູ່ລະບົບດິຈິຕ໋ອນ.
- ໂຄງການພັດທະນາດ້ານສື່ມວນຊົນ.
- ໂຄງການສົ່ງເສີມພູມປັນຍາປະດິດຄິດແຕ່ງຜະລິດຕະພັນວັດທະນະທຳ.
- ໂຄງການສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ສິນລະປະກຳ.
- ໂຄງການສ້າງອະລິຍະທຳທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ແບບແຜນຊີວິດວັດທະນະທຳໃຫມ່.

• ໂຄງການສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຖະແຫລ່ງຂ່າວ-ວັດທະນະທຳ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມ:

- ຮັບປະກັນດ້ານແນວຄິດວັດທະນະທຳ ໂດຍການເປີດກວ້າງຂະບວນການສ້າງຊີວິດວັດທະ ນະທຳທີ່ສີວິໄລທົ່ວປວງຊົນ ໃຫ້ມີຄວາມທັນສະໄໝ ແລະ ມີລັກສະນະຊາດ.

- ປຸກລະດົມກຳລັງແຮງຂອງທຸກຊັ້ນຄົນໃນສັງຄົມປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງສາ ແລະ ພັດທະນາ ວຽກງານຖະແຫຼງຂ່າວ-ວັດທະນາທຳໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ.

- ສົ່ງເສີມການແລກປ່ຽນວັດທະນະທຳຂອງບັນດາເຜົ່າ, ຕັ້ງໜ້າປົກປັກຮັກສາມູນເຊື້ອວັດທະ ນະທຳທີ່ມີຄຸນຄ່າອັນດີງາມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວັດທະນະທຳຂອງຊາດມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

2). ການຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ປະດິດຄິດແຕ່ງ:

- ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ການປະດິດຄິດແຕ່ງ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳພ້ອມທັງຈັດພິມເຜີຍແຜ່ໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມໄດ້ຮັບຊາບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນກຸ່ມຄົນໄວໜຸ່ມ, ປັບປຸງຫໍສະໝຸດແຫ່ງຊາດ, ຫໍສະໝຸດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານຕ່າງໆດ້ວຍການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ມວນຊົນ.

3). ການເຜີຍແຜ່:

- ເພີ່ມທະວີການປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຜົນງານຂອງຜູ້ນຳປະຕິວັດໃຫ້ນັບມື້ກວ້າງຂວາງ.

• ເພີ່ມທະວີປູກຈິດສຳນຶກ ຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳໃຫ້ປະຊາຊົນ, ນັກຮຽນ, ນັກສຶກສາໃຫ້ມີສະຕິ, ສາມາດໄຈ້ແຍກ ວິເຄາະຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຕົນເອງ, ຄອບຄົວ ແລະ ປະເທດຊາດ; ຈຳກັດການໂຄສະນາທີ່ເປັນສິ່ງຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການສ້າງຄ່ານິຍົມທີ່ບໍ່ດີໃຫ້ຫຼຸດລົງເທື່ອລະກ້າວ.

2). ທ່ອງທ່ຽວ

[1]. ທິດທາງ:

ຖືຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວເປັນຂະແໜງຍຸດທະສາດໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາສະເພາະໜ້າ ແລະ ຍາວນານ, ປັບປຸງໃຫ້ເປັນຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ຈຳໜ່າຍສິນຄ້າພາຍໃນຢູ່ກັບທີ່, ສ້າງລາຍໄດ້ເພີ່ມໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ຂະຫຍາຍແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດເຮັດໃຫ້ປະເທດລາວກາຍເປັນ ປະເທດ "ທ່ອງທ່ຽວສີຂຽວ" ຕິດພັນກັບການປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວວັດທະນະທຳ ແລະ

ປະຫວັດສາດທີ່ມີຫລາຍສີສັນ;

ພັດທະນາຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ກາຍເປັນອຸດສາຫະກຳທີ່ຄົບຊຸດ, ທັນສະໄໝ ແລະ ຍືນຍົງ; ເປີດກວ້າງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນ, ດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວຫລາຍ ທິດ ແລະ ຫລາຍສາຂາ, ສົ່ງເສີມນັກລົງທຶນຊັ້ນສູງໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

• ຮອດປີ 2015 ສູ້ຊົນໃຫ້ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວເພີ່ມຂຶ້ນ ປະມານ 2,8 ລ້ານຄົນ ສ້າງລາຍຮັບເປັນເງິນຕາໃຫ້ໄດ້ປະມານ 350 ລ້ານໂດລາ ສະຫະລັດຕໍ່ປີ.

• ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ຂະຫຍາຍແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ປະຫວັດ ສາດໃຫ້ກາຍເປັນມໍລະດົກໂລກ 2 ແຫ່ງ ແລະ ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ 29 ແຫ່ງ; ສຸມໃສ່ພັດທະນາເມືອງຈຳນວນໜຶ່ງໃຫ້ເປັນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ: ເມືອງວຽງໄຊ (ແຂວງຫົວພັນ); ຄອນພະເພັງ (ແຂວງຈຳປາສັກ); ໂພນສະຫວັນ (ແຂວງຊຽງຂວາງ); ນາກາຍ, ຖໍ້າກອງລໍ, ຖໍ້ານໍ້າລອດ (ແຂວງຄຳມ່ວນ); ດົງນາຕາວແຂວງ(ສະຫວັນນະເຂດ); ພູເຂົາຄວາຍ (ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ) ແລະ ອື່ນໆ.

• ຂະຫຍາຍ ແລະ ປັບປຸງສະຖານທີ່ພັກ ເຊັ່ນ: ໂຮງແຮມ, ຮີສອດ ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ, ຮອດປີ 2015 ໃນທົ່ວປະເທດສູ້ຊົນໃຫ້ມີໂຮງແຮມ ປະມານ 300 ແຫ່ງ; ຫ້ອງນອນ 12.000 ຫ້ອງ. ແລະ ຮ້ານອາຫານ ປະມານ 850 ແຫ່ງ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

• ສືບຕໍ່ຮັກສາບັນຍາກາດການທ່ອງທ່ຽວເມືອງຫລວງພະບາງເມືອງມໍລະດົກໂລກ, ຍູ້ການພັດ ທະນາການທ່ອງທ່ຽວແຂວງຈຳປາສັກຮອບດ້ານ ເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຂອງວົງຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນເພີ່ມຂຶ້ນເທົ່າ ຕົວທຽບໃສ່ປະຈຸບັນ ໂດຍການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງໃຫ້ໄດ້ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມະຫານະທີສີ່ພັນດອນໂດຍການສ້າງຂົວອູ່ເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງ ເກາະດອນຕ່າງໆເຂົ້າກັນໃຫ້ໄດ້ 10 ແຫ່ງ, ສ້າງພູພຽງບໍລິເວນໃຫ້ກາຍເປັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງການປູກຝັງ-ລ້ຽງສັດ 1 ແຫ່ງ.

• ຈັດປີທ່ອງທ່ຽວລາວ ໃນປີ 2012 ໃຫ້ຄຶກຄື້ນ.

• ຈັດຕັ້ງການໂຄສະນາ ແລະ ສ້າງຂະບວນການເພື່ອກະກຽມເປັນເຈົ້າພາບກອງປະຊຸມລັດ ຖະມົນຕີ ທ່ອງທ່ຽວອາຊຽນ ແລະ ງານວາງສະແດງການທ່ອງທ່ຽວ ATF ໃນປີ 2013 (ASEAN Tourism Forum 2013).

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

• ໂຄງການພັດທະນາແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ດ້ວຍທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຈາກ ADB.

• ໂຄງການຈັດສັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທົ່ວປະເທດ.

• ໂຄງການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ການທ່ອງທ່ຽວເຂດມະຫານາທີສີ່ພັນດອນ ແຂວງຈຳປາສັກ.

- ໂຄງການພັດທະນາແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວປະຫວັດສາດເມືອງວຽງໄຊ.
- ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດນາກາຍແຂວງຄຳມ່ວນ, ຊຽງຂວາງ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ຈັດວາງແຫລ່ງ ແລະ ຕາໜ່າງການທ່ອງທ່ຽວເປັນຈຸດ ແລະ ເປັນວົງຈອນ ລະຫວ່າງບັນດາບ້ານ, ເມືອງ ແລະ ແຂວງຕ່າງໆໃນທົ່ວປະເທດ ເຊິ່ງມີລາຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຊັດເຈນ, ປັບປຸງ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີແລ້ວ ໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ, ສ້າງໂຄງການໃໝ່ທີ່ເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ຕໍ່ເຕີມໃຫ້ແກ່ໂຄງການເກົ່າ.

2). ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ທົ່ວເຖິງ, ຈັດຕັ້ງປະຊາຊົນຢູ່ເຂດທີ່ມີແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວຜະລິດເຄື່ອງທີ່ລະນຶກ, ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ການບໍລິການທີ່ຖືກຫລັກອານາໄມ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ.

3). ປັບປຸງກົນໄກການບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ ໂດຍການສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເຂົ້າ-ອອກປະເທດ ກໍຄືການບໍລິການທ່ອງທ່ຽວ ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ,ວ່ອງໄວ, ສ້າງຄວາມໂປ່ງໃສໃນການເສຍຄ່າວີຊາ ແລະ ຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ; ມີການຈັດປະເພດໂຮງແຮມ ແລະ ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕາມມາດຖານສາກົນ.

4). ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວເຊື່ອມຕໍ່ກັບປະເທດໃກ້ຄຽງເປັນຕົ້ນ ປະເທດອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ (GMS) ແລະ ປະເທດອາຊຽນ.

5). ປັບປຸງ ແລະ ຮັດກຸມບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແລ້ວ ແລະ ກຳລັງຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃຫ້ແທດເຫມາະກັບສະພາບເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ແລະ ສະພາບໂລກາພິວັດຂອງໂລກ; ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນໃນຂະແຫນງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ຮີດຄອງປະເພນີອັນດີງາມຂອງລາວ, ມີລະບຽບວິໄນ, ການບໍລິການທີ່ດີ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ.

2.2.5. ຂະແຫນງການຍຸຕິທຳ:

[1]. ທິດທາງ:

ສຸມໃສ່ກໍ່ສ້າງ, ພັດທະນານັກກົດໝາຍແລະພະນັກງານຍຸຕິທຳໃຫ້ໄດ້ທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບເພື່ອໃຫ້ສົມຄູ່ກັບໜ້າທີ່ການເມືອງໃນໄລຍະໃໝ່, ເອົາໃຈໃສ່ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍແຜນຍຸດທະສາດກ່ຽວກັບການພັດທະນາລັດແຫ່ງກົດໝາຍ ຮອດປີ 2020 ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ ບົນພື້ນຖານກົດໝາຍ, ຍູ້ແຮງການໂຄສະນາ, ສຶກສາອົບຮົມກົດໝາຍ ແລະ ສະຕິດ້ານກົດໝາຍໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ

ເພື່ອໃຫ້ພົນລະເມືອງລາວທຸກຊັ້ນຄົນເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດກົດໝາຍ, ປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະຂອງພົນລະເມືອງຕາມກົດໝາຍ; ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ ແລະ ແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກ, ລະບຽບການບໍລິຫານດ້ານຍຸຕິທໍາໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມທິດການຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນໃຫ້ວ່ອງໄວແລະມີປະສິດທິຜົນສູງ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ສຸມໃສ່ສ້າງປະມວນກົດໝາຍແພ່ງ ແລະ ອາຍາ, ສ້າງກົດໝາຍແລະນິຕິກໍາໃໝ່ທີ່ຈໍາເປັນ, ພ້ອມທັງປັບປຸງກົດໝາຍແລະນິຕິກໍາທີ່ປະກາດໃຊ້ໄປແລ້ວໃຫ້ສອດຄ່ອງ
- ສູ້ຊົນການປະຕິບັດຄໍາຕັດສິນຂອງສານໃຫ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນທາງດ້ານຈໍານວນ, ຮັບປະກັນຄວາມວ່ອງໄວ ແລະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຢັ້ງຢືນຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງເອກະສານໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ, ພ້ອມທັງແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ວ່ອງໄວ.
- ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ເພື່ອສ້າງສະຕິກົດໝາຍຢູ່ບ້ານຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ 11.440 ເທື່ອ; ສ້າງຄອບຄົວປອດຄະດີໃຫ້ໄດ້ປະມານ 400.000 ຄອບຄົວຂຶ້ນໄປ, ບ້ານປອດຄະດີໃຫ້ໄດ້ປະມານ 2.500ບ້ານ, ໜ່ວຍໄກ່ເກ່ຍຂໍ້ຂັດແຍ່ງຂັ້ນບ້ານໃຫ້ໄດ້ປະມານ 8.000 ໜ່ວຍ.
- ສູ້ຊົນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄໍາຕັດສິນຂອງສານທີ່ໃຊ້ໄດ້ເດັດຂາດໃຫ້ໄດ້ 70% ຂອງຈໍານວນຄໍາຕັດສິນຂອງສານທີ່ມີຢູ່.
- ສ້າງນັກກົດໝາຍຊັ້ນປະລິນຍາຕີໃຫ້ໄດ້ 8.044 ຄົນ, ຊັ້ນກາງໃຫ້ໄດ້ 3.000 ຄົນ, ຈັດ ເຝິກອົບຮົມກົດໝາຍ ໄລຍະ 3 ເດືອນ ໃຫ້ໄດ້ 35.000 ຄົນຂຶ້ນໄປ.

[3]. **ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ໂຄງການກໍ່ສ້າງຕຶກກະຊວງຫຼັງໃໝ່.
- ໂຄງການສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນແມ່ບົດກ່ຽວກັບການພັດທະນາລັດແຫ່ງກົດໝາຍຂອງສປປລາວແຕ່ນີ້ເຖິງປີ 2020.
- ໂຄງການພັດທະນາລະບົບກົດໝາຍແລະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານຄວາມສາມາດ.
- ໂຄງການຄຸ້ມຄອງລະບົບຍຸຕິທໍາ ແລະສ້າງສະຕິເຄົາລົບກົດໝາຍ.
- ໂຄງການປັບປຸງວຽກງານຍຸຕິທໍາຮາກຖານ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ..

[4]. **ມາດຕະການ:**

- ປັບປຸງກົນໄກການປະສານງານລະຫວ່າງຂະແໜງຍຸຕິທໍາກັບຂະແໜງການອື່ນໆໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ ແລະຄ່ອງຕົວກວ່າເກົ່າ.
- ເພີ່ມທະວີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງພາຍໃນຂະແໜງຍຸຕິທໍາແຕ່ລະຂັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນຫົວໜ່ວຍບໍລິການຂອງລັດທາງ

ດ້ານກົດໝາຍ ແລະວຽກງານຍຸຕິທຳ, ສືບຕໍ່ຫັນລົງຮາກຖານ ເພື່ອປັບປຸງຂະແໜງຍຸຕິທຳແຕ່ລະຂັ້ນ ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ສ້າງເປັນແຜນງານ ແລະກົດຈະກຳຕ່າງໆ ເພື່ອພັດທະນາວຽກງານຍຸຕິທຳ.

2.2.6. ການພັດທະນາປະຊາກອນ, ການສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງແມ່ຍິງແລະ ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ

1. ດ້ານປະຊາກອນ

[1]. ທິດທາງ:

- ໃນ 5 ປີຕໍ່ໜ້າປະເທດເຮົາຍັງມີຄວາມຕ້ອງການພົນລະເມືອງຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ຕ້ອງການພົນລະເມືອງທີ່ມີຄຸນນະພາບຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ສົ່ງເສີມໃຫ້ອັດຕາດັດຊະນີໝາຍຊັບພະຍາກອນມະນຸດ(HDI) ສູງຂຶ້ນ ໂດຍການສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນມີສຸຂະພາບພາລະນາໄມທີ່ແຂງແຮງ, ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ, ມີໂອກາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນພາລະກິດລວມຂອງປະເທດຊາດ, ສົ່ງເສີມຄວາມຮັກຊາດ, ຮັກລະບອບ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ.
- ສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ, ທຸກເພດທຸກໄວ ມີການແຕ່ງງານ, ສ້າງຄອບຄົວ ໃຫ້ເໝາະສົມກັບລະດັບການຂະຫຍາຍຕົວເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ ແລະ ຂອງຕົນ.
- ສົ່ງເສີມການປະຕິບັດນະໂຍບາຍເກີດລູກຫ່າງ ແລະ ກຳນົດອາຍຸໄວຈະເລີນພັນທີ່ເໝາະ ສົມກັບການແຕ່ງງານ ໂດຍແມ່ນ 20 ປີ ຂຶ້ນໄປ. ເຮັດໃຫ້ຄູ່ຜົວເມຍສາມາດກຳນົດຈຳນວນລູກ, ໄລຍະຫ່າງຂອງການເກີດລູກຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ວາງແຜນສ້າງຄອບຄົວຂອງຕົນເອງທີ່ເໝາະສົມ. (ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນໄວຈະເລີນພັນມີລູກປະມານ 4-5 ຄົນ)
- ສົ່ງເສີມໃຫ້ທຸກຄົນມີວຽກເຮັດງານທຳ, ມີອາຊີບ ແລະ ມີລາຍໄດ້, ໃຫ້ທຸກຄົນມີໂອກາດ ແລະ ເງື່ອນໄຂປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນພາລະກິດປົກປັກຮັກສາ ແລະ ສ້າງສາປະເທດຊາດ ແລະ ມີສ່ວນໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນຕາມໝາກຜົນຂອງຕົນອຸດທິດ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

• ຄາດຄະເນວ່າຮອດປີ 2015 ປະເທດເຮົາຈະມີພົນລະເມືອງປະມານ 6,9 ລ້ານຄົນ, ດ້ວຍ ຈັງຫວະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງ ໃນລະດັບ 2% ຕໍ່ປີ ແລະ ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນໄວ ຈະເລີນພັນມີລູກປະມານ 4-5 ຄົນ.

• ຄອບຄົວປະຊາຊົນມີທີ່ຢູ່ອາໄສ, ມີທີ່ດິນທຳການຜະລິດ, ໄດ້ປະກອບອາຊີບທີ່ເໝາະສົມ, ຄອບຄົວພະນັກງານລັດຖະກອນ-ກຳມະກອນຕ້ອງມີທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມໂດຍຄອບຄົວພໍ່ແມ່, ຕົນເອງ ແລະ ອົງການທີ່ຕົນສັງກັດຊ່ວຍໜູນ, ສ້າງແລະພັດທະນາຄອບຄົວໃຫ້ໝັ້ນຄົງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາກ.

• ໃຫ້ທຸກຄົນມີວຽກເຮັດງານທຳ ປະກອບສ່ວນຕໍ່ການພັດທະນາ ໂດຍແມ່ນນາຍບ້ານ, ການ ຈັດຕັ້ງ, ຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງມີພັນທະຊ່ວຍໜູນ.

• ທຸກຄອບຄົວເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ເພື່ອສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ເໝາະສົມ, ພະນັກງານລັດຖະກອນ, ກຳມະກອນຕ້ອງມີທີ່ຢູ່ອາໄສ ໂດຍແມ່ນຕົນເອງ ແລະ ອົງການທີ່ຕົນສັງກັດຊ່ວຍໜູນ

• ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຄອບຄົວໃຫ້ໝັ້ນຄົງ ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມ ທຸກຍາກ

• ເພີ່ມພົນລະເມືອງທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນຕົວເມືອງ, ເທດສະບານຕ້ອງໃຫ້ສົມສ່ວນກັບລະດັບ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ເຮັດໃຫ້ພົນລະເມືອງໃນຕົວເມືອງມີລະບອບສະຫວັດດີການທີ່ສູງຂຶ້ນ.

[3]. ແຜນງານໂຄງການຈຸດສຸມຈຳນວນໜຶ່ງ:

• ໂຄງການຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມຄວາມຮູ້, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບປະຊາກອນໃຫ້ກຸ່ມເປົ້າໝາຍຕ່າງໆໃນທົ່ວປະເທດ.

• ໂຄງການຈັດພິມ ແລະເຜີຍແຜ່ປຶ້ມ, ແຜ່ນພັບທີ່ໃຫ້ຄວາມຮູ້,ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແກ່ປະຊາກອນ.

• ໂຄງການສ້າງນິຕິກຳກ່ຽວກັບປະຊາກອນ ແລະ ການເກັບກຳຂໍ້ມູນສະຖິຕິກ່ຽວກັບປະຊາ ກອນ.

• ໂຄງການສຳຫລວດພົນລະເມືອງ ປີ 2015 ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ..

[4]. ມາດຕະການ:

• ດຳເນີນການສຳຫລວດ ແລະວິໄຈທ່າອ່ຽງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງ.

- ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່, ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບການວາງແຜນຄອບຄົວ, ການລ້ຽງດູລູກຢ່າງຖືກຫຼັກອານາໄມດ້ວຍຫຼາຍຮູບຫຼາຍວິທີ
- ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການສຶກສາ, ການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ ໂດຍສະເພາະຈຸດບໍລິການຮັກສາສຸຂະພາບໃຫ້ທົ່ວເຖິງ, ເພີ່ມຈຳນວນຄູ, ແພດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍສະເພາະແມ່ນແພດຊ່ວຍເກີດລູກ.
- ຄົ້ນຄວ້ານະໂຍບາຍສົ່ງເສີມຄຸນນະພາບຂອງພົນລະເມືອງ ເປັນຕົ້ນ: ນະໂຍບາຍບໍ່ເສຍຄ່າໃນການເກີດລູກ ແລະ ປິ່ນປົວຮັກສາສຸຂະພາບສຳລັບຄົນທຸກຍາກ; ນະໂຍບາຍດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສ, ຄ່າແຮງງານ, ເງິນເດືອນ ແລະ ການພັກຜ່ອນ.
- ປັບປຸງການແບ່ງງານ, ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ການຄຸ້ມຄອງດູແລພົນລະເມືອງລະຫວ່າງຂະແໜງການຕ່າງໆ.

2. ການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງຍິງຊາຍ

[1]. ທິດທາງ:

ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງແມ່ຍິງຕິດພັນກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກນ້ອຍ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແມ່ຍິງ ໄດ້ຍົກລະດັບການສຶກສາດ້ານຄວາມຮູ້ວິຊາຊີບ ແລະ ດ້ານວິຊາການຕ່າງໆ ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ, ການມີວຽກເຮັດງານທຳໃນລະບົບຈ້າງງານໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການພັດທະນາຕົນເອງ ແລະ ຂະບວນການພັດທະນາປະເທດຊາດຢ່າງມີຄຸນນະພາບ, ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ປຸກລະດົມຂະບວນການ 3 ດີ, ຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິດທິຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ, ຖານະດ້ານເສດຖະກິດ, ຖານະດ້ານສັງຄົມ ແລະ ຖານະດ້ານຄອບຄົວໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ກວ້າງຂວາງ. ກຳຈັດຮັດແຄບທຸກການຈຳແນກ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ສ້າງພະນັກງານເພດຍິງຊົນເຜົ່າໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

ສືບຕໍ່ຫັນລົງຮາກຖານ ເພື່ອສຶກສາອົບຮົມແນວຄິດ ແລະ ເຕົ້າໂຮມຄວາມສາມັກຄີ ຂອງບັນດາແມ່ຍິງໃຫ້ມີຄວາມໜັກແໜ້ນ, ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການພັດທະນາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ນັບມື້ຫຼາຍຂຶ້ນ; ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມງານສິລະປະທາງດ້ານຫັດຖະກຳທີ່ເປັນທ່າແຮງຂອງແມ່ຍິງ ເພື່ອສ້າງໂອກາດການມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ ແລະ ແມ່ຍິງເອງ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ສຶກສາອົບຮົມການເມືອງແນວຄິດຂອງແມ່ຍິງລາວບັນດາເຜົ່າໃຫ້ເຊື່ອມັ່ນແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ລັດຖະບານ ຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີສະຕິລະວັງຕົວຕໍ່ກົນອຸບາຍທັບປ່ອນໂດຍສັນຕິຂອງສັດຕູ ໃຫ້ໄດ້ 80% ຂອງສະມາຊິກສະຫະພັນແມ່ຍິງ.

- ສູ້ຊົນເພີ່ມຈຳນວນເພດຍິງເຂົ້າໃນຄະນະນຳຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພັກ-ລັດ-ມະຫາຊົນຂັ້ນຕ່າງໆ ໃຫ້ໄດ້ 15% ຂຶ້ນໄປ.

- ຝຶກອົບຮົມຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ທາງດ້ານທິດສະດີ ແລະ ດ້ານວິຊາການໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງໃຫ້ໄດ້ 20% ຂອງສະມາຊິກສະຫະພັນແມ່ຍິງທັງໝົດ.

- ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານໂດຍຜ່ານສື່ແມ່ຍິງລາວໃຫ້ ກວມເອົາ 50% ຂອງຈຳນວນແມ່ຍິງ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການຝຶກອົບຮົມຍົກລະດັບທິດສະດີການເມືອງ, ຄວາມສາມາດດ້ານຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ

- ໂຄງການຂະຫຍາຍມູນເຊື້ອ, ອະນຸລັກ ແລະ ສົ່ງເສີມວັດທະນະທຳອັນດີງາມ

- ໂຄງການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມບົດບາດຍິງ-ຊາຍໃນວຽກງານການນຳພາ

- ໂຄງການພັດທະນາລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ..

[4]. ມາດຕະການ:

1). ປັບປຸງກົນໄກການປະສານງານກັບບັນດາຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງ ກວ່າເກົ່າໃນການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການກົດຂີ່ຂູດຮີດທາງເພດ ແລະ ການຄ້າມະນຸດ, ເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ກັບມຄວາມພ້ອມຮັບມືກັບໄພພິບັດ.

2). ການໂຄສະນາອົບຮົມ ແລະ ເຜີຍແຜ່:

- ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາ ເຜີຍແຜ່ ກ່ຽວກັບພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ.

- ສຶກສາອົບຮົມ, ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປັບປຸງແມ່ຍິງໃຫ້ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງ ກ່ຽວກັບບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າມີພຶດຕິກຳທີ່ເໝາະສົມໃນການສຶກສາອົບຮົມ ແລະ ເບິ່ງແຍງດູແລລູກ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ການເຊື່ອຖືຮີດຄອງປະເພນີທີ່ເປັນຜົນກະທົບຕໍ່ການດູແລຮັກສາສຸຂະພາບ, ການນິຍົມໃຫ້ເດັກຍິງຊ່ວຍວຽກຄອບຄົວຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະໃຫ້ເຂົ້າຮຽນ ແລະ ອື່ນໆ.

- ເພີ່ມທະວີການສຶກສາອົບຮົມຄວາມສາມັກຄີແມ່ຍິງລາວບັນດາເຜົ່າທຸກຊັ້ນຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈ
ບົດບາດຂອງແມ່ຍິງໃນສັງຄົມລາວ.

- ເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ; ເຊື່ອມສານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາຂອງບັນດາຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ ແລະທ້ອງຖິ່ນ.

3). ການພັດທະນາແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ:

- ເພີ່ມທະວີການປຸກລະດົມຂົນຂວາຍວຽກງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດທິໃນການຢູ່ລອດ,ການພັດທະນາ, ການປົກປ້ອງແລະການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກໃນແຕ່ລະຂັ້ນ; ປຸກລະດົມອຳນາດການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ, ທຸກການຈັດຕັ້ງໃນສັງຄົມ, ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດແລະປະຊາຊົນປະກອບສ່ວນທຶນຮອນ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ແຮງງານເຂົ້າໃນການປະຕິບັດວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກເພື່ອໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄອບຄົວແລະຂອງທົ່ວປວງຊົນ.

- ສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງໂດຍການຝຶກອົບຮົມ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາການຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.

- ສົ່ງເສີມແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ຮັບການຍົກລະດັບທາງດ້ານການສຶກສາເທົ່າທຽມກັບເພດຊາຍໃນທຸກລະດັບ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສາທາລະນະສຸກຢ່າງທົ່ວເຖິງ.

3. ການສົ່ງເສີມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງແມ່ຍິງ

[1]. ທິດທາງ:

ຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິດທິ ແລະ ການໄດ້ຮັບການພັດທະນາທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໃນດ້ານເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນກຳລັງແຮງອັນສຳຄັນໃນການສ້າງສາພັດທະນາປະເທດ.

ຮັບປະກັນໃຫ້ຍຸດທະສາດການສົ່ງເສີມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງແມ່ຍິງໄດ້ຮັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງເພດຍິງ-ເພດຊາຍ ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງສະເໝີພາບກັນລວມທັງຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມແຕກໂຕນກັນທາງດ້ານເງື່ອນໄຂ, ໂອກາດທາງດ້ານການສຶກສາ, ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ, ສົ່ງເສີມການມີວຽກເຮັດງານທຳໃນລະບົບຈ້າງງານໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

ສ້າງຂະບວນການແມ່ຍິງຢ່າງມີຈຸດສຸມແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃນທຸກດ້ານ,

ສົ່ງເສີມສິດສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ໃນຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມ ເທື່ອລະກ້າວ; ເປີດກວ້າງການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງບັນດາເຜົ່າໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຂະບວນການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ຫຼຸດຜ່ອນການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຂະບວນການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ; ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ປະກອບເຂົ້າໃນຕໍາແໜ່ງຕັດສິນບັນຫາຕ່າງໆມີຈໍານວນເພີ່ມຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການໂພຊະນາການທີ່ດີ, ການບໍລິການສາທາລະນະສຸກທີ່ມີຄຸນນະພາບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການບໍລິການກ່ອນເກີດລູກ, ການເກີດລູກທີ່ສະອາດ ແລະ ປອດໄພ.

ຄາດໝາຍລະອຽດ ມີດັ່ງນີ້:

- ສູ້ຊົນເພີ່ມຈໍານວນເພດຍິງເຂົ້າໃນຄະນະນໍາ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພັກ-ລັດ-ມະຫາຊົນຂັ້ນ ຕ່າງໆ ໃຫ້ໄດ້ 15% ຂຶ້ນໄປ, ເປັນພະນັກງານຫລັກແຫລ່ງ ໃຫ້ໄດ້ 20% ຂອງພະນັກງານທັງໝົດ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ມີຈໍານວນເພດຍິງເປັນສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ໄດ້ 30% ຂຶ້ນໄປ.
- ເພີ່ມຈໍານວນເພດຍິງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ກ່ຽວກັບເຕັກນິກການຜະລິດກະສິກໍາ, ປຸງແຕ່ງ, ຫັດຖະກໍາ ແລະ ການບໍລິການໃຫ້ໄດ້ 20% ຂຶ້ນໄປ.
- ເພີ່ມຈໍານວນແມ່ຍິງໃຫ້ໄດ້ຮັບການຍົກລະດັບໃນທຸກຂະແໜງວິຊາອາຊີບ.
- ສູ້ຊົນເພີ່ມອັດຕາສ່ວນເພດຍິງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາ ກວມເອົາ 40% ຂອງກໍາລັງແຮງງານທັງໝົດ (ໃຫ້ບູລິມະສິດແກ່ເພດຍິງໃນການຈ້າງງານ) ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາ.
- ເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເພດຍິງເຂົ້າໃນການວາງແຜນ ແລະ ນະໂຍບາຍການພັດທະນາຕ່າງໆ ຂອງຂະແໜງການໃຫ້ນັບມື້ຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ສ້າງໂອກາດໃຫ້ເພດຍິງ, ເດັກຍິງໄດ້ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຕ່າງໆທາງສັງຄົມໃຫ້ເທົ່າທຽມກັບເພດຊາຍ.

[3]. **ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາສົ່ງເສີມການເພີ່ມຈໍານວນແຮງງານຍິງໃນຕະຫຼາດແຮງງານ.
- ໂຄງການຄຸ້ມຄອງສິດທິດ້ານແຮງງານ ແລະ ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາສົ່ງເສີມຈໍານວນແມ່ຍິງເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດແຮງງານ.
- ໂຄງການເຝິກອົບຮົມຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ວິຊາຊີບການຜະລິດກະສິກໍາ, ການປຸງແຕ່ງແລະ ການບໍລິການໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.
- ໂຄງການສ້າງຂອບການຕ້ານການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ແມ່ຍິງ.
- ໂຄງການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈພາລະບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

- ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມັກຄີແມ່ຍິງລາວບັນດາເຜົ່າ ແລະ ບັນດາຊັ້ນຄົນໃຫ້ເປັນປຶກແຜ່ນ ໂດຍການຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມທາງດ້ານການເມືອງແນວຄິດ, ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍເປັນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນຕ່າງໆ ຄົ້ນຄວ້າຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມ ແລະ ດຳເນີນການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ.
- ສືບຕໍ່ຈັດກອງປະຊຸມເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາ ແລະ ປົກປ້ອງແມ່ຍິງ; ພ້ອມທັງເຊື່ອມສານບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາຂອງບັນດາຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.
- ເພີ່ມທະວີການຄົ້ນຄວ້າ, ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການສົ່ງເສີມການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງໃນຂະບວນການພັດທະນາທຸກລະດັບ.
- ເພີ່ມທະວີຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ປົກຄອງໃນການລ້ຽງລູກ, ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ, ໃຫ້ກາຍເປັນຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ.

4. ການພັດທະນາວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ

[1]. **ທິດທາງ:**

ຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍນະໂຍບາຍຂອງພັກ-ລັດ ດ້ານວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ໃນການເບິ່ງແຍງດູແລສຸຂະພາບແມ່ ແລະ ເດັກ, ການພັດທະນາເດັກຢ່າງຮອບດ້ານ ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງລັດຖະບານທີ່ໄດ້ກຳນົດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຄ້າຂາຍເດັກ, ຄ້າປະເວນີເດັກ ແລະ ສິ່ງລາມົກອານາຈານຕໍ່ເດັກ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ສູ້ຊົນໃຫ້ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມຄົບຄະນະຂອງຄະນະກຳມະທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກແຫ່ງຊາດ ແລະ ກອງປະຊຸມຄະນະກຳມະທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກ ທົ່ວປະເທດ ໃຫ້ໄດ້ 1 ຄັ້ງຕໍ່ປີ ເພື່ອຕິດຕາມກວດກາຄືນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກໃນແຕ່ລະຂັ້ນ.
- ຈັດກອງປະຊຸມວິຊາການ 3-5 ຄັ້ງ ຮ່ວມກັບຂະແໜງການຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອປຶກສາຫາລືການກະກຽມເຮັດບົດລາຍງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍສິດທິເດັກ 2 ສະບັບ.

- ຈັດກອງປະຊຸມຄົບຄະນະຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ 2 ຄັ້ງຕໍ່ປີ ເພື່ອຕິດຕາມກວດກາ ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ແລະ ວຽກງານສິດທິເດັກ ຢູ່ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ.

- ການນຳຄະນະກຳມາທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກແຫ່ງຊາດລົງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ 10 ຄັ້ງຕໍ່ປີ ໂດຍມີການຜັດປ່ຽນກັນໄປໃຫ້ໄດ້ 16 ແຂວງ ແລະ ການນຳຄະນະກຳມາທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກຂັ້ນແຂວງລົງຊຸກຍູ້ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ຂັ້ນເມືອງໃຫ້ໄດ້ 5-10 ຄັ້ງຕໍ່ປີ.

- ກອງເລຂາຄະນະກຳມາທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກ ລົງເຄື່ອນໄຫວຕິດຕາມໂຄງການຮ່ວມມືດ້ານ ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ແລະ ວຽກງານສິດທິເດັກ ກັບຂະແໜງການຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ໄດ້ 8 ຄັ້ງຕໍ່ປີ.

- ຈັດຝຶກອົບຮົມ ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ ໃນການເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກ, ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍສິດທິເດັກ ແລະ ອື່ນໆ ໃຫ້ໄດ້ 6 ຄັ້ງຕໍ່ປີ.

- ຈັດກອງປະຊຸມໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງ ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກ, ສົນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍສິດທິເດັກໃຫ້ແກ່ຄູ/ອາຈານ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ ໃຫ້ໄດ້ 2 ຄັ້ງຕໍ່ປີ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ເພື່ອບັນລຸຕາມທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຂ້າງເທິງຄະນະກຳມາທິການ ເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກແຫ່ງຊາດ ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່:

- ໂຄງການຝຶກອົບຮົມໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ ຄວາມຮູ້ດ້ານກົດໝາຍ, ນິຕິກຳ ແລະ ສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍສິດທິເດັກ.

- ໂຄງການພັດທະນາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານທີ່ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ແລະ ວຽກງານສິດທິເດັກຢູ່ສູນກາງແລະທ້ອງຖິ່ນ.

- ໂຄງການຕິດຕາມ, ກວດກາ ແລະ ຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແນວທາງນະໂຍບາຍ, ກົດ ໝາຍ, ນິຕິກຳ ແລະ ແຜນການການສົ່ງເສີມສຸຂະພາບແມ່ ແລະ ເດັກ.

- ໂຄງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານທີ່ພົວພັນເຖິງບັນຫາເດັກນ້ອຍ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

- ເພີ່ມທະວີຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຄະນະກຳມາທິການເພື່ອແມ່ ແລະ ເດັກ ໃນການປະຕິບັດນະໂຍບາຍວຽກງານແມ່ ແລະ ເດັກ ໃຫ້ເໝາະສົມ ແລະ ກວ້າງຂວາງ. ເພີ່ມທະວີກົນໄກປະສານງານ ລະດັບຊາດໃນແຕ່ລະຂັ້ນ ໂດຍການປັບປຸງລະບົບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກຂອງກົນໄກດັ່ງກ່າວໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະໄລຍະ.

- ເພີ່ມທະວີການປຸກລະດົມຂົນຂວາຍ ການເຂົ້າຮ່ວມເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ສິດທິໃນການຢູ່ລອດ, ການພັດທະນາການປົກປ້ອງ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກໃນແຕ່ລະຂັ້ນ.

- ປຸກລະດົມອຳນາດການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ, ທຸກການຈັດຕັ້ງໃນສັງຄົມ, ບັນດາພາກສ່ວນ ເສດຖະກິດ ແລະ ປະຊາຊົນປະກອບສ່ວນທຶນຮອນ, ສະຕິປັນຍາເຂົ້າໃນການປະຕິບັດວຽກງານແມ່ ແລະເດັກເພື່ອໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄອບຄົວ ແລະຂອງທົ່ວປວງຊົນ.

- ເຜີຍແຜ່ແນວທາງນະໂຍບາຍ, ແຜນຍຸດທະສາດ, ກົດໝາຍ ແລະ ສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິເດັກ ໃຫ້ມີການຮັບຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນທົ່ວສັງຄົມ.

2.2.7. ການພັດທະນາເຍົາວະຊົນ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ

[1]. ທິດທາງ:

ສ້າງຄົນລຸ້ນໜຸ່ມໃຫ້ມີນ້ຳໃຈຮັກຊາດ, ຮັກລະບອບປະຊາທິປະໄຕ ໄປພ້ອມກັບການພັດທະນາຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ແລະ ທັກສະຊີວິດ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ສືບທອດອຸດົມການປະຕິວັດ, ວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ ແລະ ຂອງເຜົ່າ ແລະ ເພື່ອຮອງຮັບຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານເຕັກນິກ-ວິທະຍາສາດ ແລະ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝຂອງປະເທດ.

- ສຶກສາອົບຮົມການເມືອງແນວຄິດ ດ້ວຍຫລາຍຮູບຫລາຍວິທີ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ເຍົາວະຊົນ-ຊາວໜຸ່ມມີນ້ຳໃຈຮັກຊາດ, ມີຄວາມສາມັກຄີກັບໝູ່ເພື່ອນທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກດີ, ຈຳແນກມິດ ແລະ ສັດຕູຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຖືເອົາການແຂ່ງຂັນ 2 ສາມັກຄີ 3 ດີ 4 ພັດທະນາ ຂອງຊາວໜຸ່ມ ແລະ 3 ດີ 4 ຮູ້ ຂອງເຍົາວະຊົນ ເປັນໃຈກາງໃນການເຄື່ອນໄຫວ.

- ສ້າງໃຫ້ຊາວໜຸ່ມຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງການອອກແຮງງານເປັນບໍ່ເກີດຂອງຄວາມຮັ່ງມີທາງດ້ານວັດຖຸ, ແລະ ຈິດໃຈ, ຮັກອາຊີບ, ຮັກສຸຂະພາບຂອງຕົນເອງ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ນຳໃຊ້ສິ່ງແວດລ້ອມ ທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມໃຫ້ຍືນຍົງ, ສ້າງຊາວໜຸ່ມອາສາສະມັກເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອປະຊາຊົນພາຍຫຼັງເກີດໄພພິບັດທາງທຳມະຊາດ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ໃນການກຽມຄວາມພ້ອມຮັບມືຈາກໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ.

- ສ້າງໄວໜຸ່ມໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະຕະຫຼາດແຮງງານທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

- ສົ່ງເສີມໃຫ້ຊາວໜຸ່ມເຂົ້າຮ່ວມທຸກການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ໃຫ້ກາຍເປັນນັກຮຽນ, ນັກສຶກສາບັນຍາຊົນທີ່ບໍ່ບົມລົ້ນດ້ອຍຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນເວລາຮຽນ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານສັງຄົມຕ່າງໆ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

--ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາໃຫ້ຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເຍົາວະຊົນມີສຸຂະພາບພາລະນະໄມເຂັ້ມແຂງທາງ ດ້ານ ຮ່າງກາຍ ແລະ ມັນສະໝອງ ເຮັດໃຫ້ຄົນລຸ້ນໜຸ່ມກາຍເປັນກ້ອນກຳລັງແຮງ ແລະ ເປັນກະດູກສັນຫຼັງຂອງຊາດ, ຄາດໝາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

- ສູ້ຊົນໃຫ້ເຍົາວະຊົນ-ຊາວໜຸ່ມ ໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການຕົນຫຼາຍກວ່າ 30%.

- ສ້າງໜ່ວຍຊາວໜຸ່ມແບບຢ່າງ 2 ສາມັກຄີ 3 ດີ 4 ພັດທະນາ ແລະ ກອງເຍົາວະຊົນ ນຳໜ້າ ໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 50% ຂອງຈຳນວນໜ່ວຍທັງໝົດ.

- ເຝິກອົບຮົມການເມືອງທົ່ວໄປໃຫ້ຖັນແຖວຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເຍົາວະຊົນ ນອກ ແລະ ໃນໂຮງຮຽນໃຫ້ກວມຫຼາຍກວ່າ 60% ຕໍ່ປີ ແລະ ສູ້ຊົນຝຶກອົບຮົມສີມືແຮງງານໃຫ້ຊາວໜຸ່ມໃນທຸກແຂວງ

- ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ບັນດາຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເຍົາວະຊົນໄດ້ມີໂອກາດພັດທະນາຕົນເອງ, ຮຽນຈົບການສຶກສາແຕ່ລະຂັ້ນໃຫ້ນັບມື້ນັບກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍຂຶ້ນ.

- ສົມທົບກັບກະຊວງສຶກສາ ຈັດເຝິກອົບຮົມວິຊາຊີບເຄື່ອນທີ່ໃຫ້ກັບຊາວໜຸ່ມໃນຂະແໜງອາຊີບທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ, ສ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມຜູ້ປະກອບການໜຸ່ມໃຫ້ນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການສ້າງກຸ່ມອາຊີບໃຫ້ຊາວໜຸ່ມຕົວແບບ.
- ໂຄງການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບຊາວໜຸ່ມຊົນນະບົດ.
- ໂຄງການສົ່ງເສີມພອນສະຫວັນ ຫົວຄິດປະດິດສ້າງ.

- ໂຄງການເຝິກອົບຮົມຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປ ແລະ ການເນື່ອງໃຫ້ຊາວຫນຸ່ມ-ເຍົາວະຊົນ ນອກໂຮງຮຽນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

- ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຜົນສຳເລັດ ແລະ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຂອງຊາວຫນຸ່ມກໍ່ຄືພັກຢ່າງ ກ້ວາງຂວາງເລິກເຊິ່ງໃນຫມູ່ຊາວຫນຸ່ມ. ພ້ອມກັນນີ້, ຕ້ອງຫັນທິດທາງວຽກງານອອກເປັນໂຄງການ, ແຜນການ ແລະ ກິດຈະກຳ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

- ຄົ້ນຄວ້າດັດແປງແບບວິທີນຳພາ, ແບບວິທີເຮັດວຽກ, ລະບອບປະສານງານລະຫວ່າງຂັ້ນ ເທິງ, ຂັ້ນລຸ່ມ, ສາຍຕັ້ງ, ສາຍຂວາງ ໃຫ້ລະອຽດກວ່າເກົ່າ.

- ຊຸກຍູ້ຂະບວນການແຂ່ງຂັນ 2 ສາມັກຄີ 3 ດີ 4 ພັດທະນາ ຢ່າງແຂງແຮງ ຕິດພັນກັບ ການສ້າງຫນ່ວຍພັກແຂງ ຮູ້ນຳພາຮອບດ້ານ.

- ສຸມໃສ່ຫັນພະນັກງານລົງກໍ່ສ້າງຮາກຖານ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຫັນລົງປັບປຸງ ແລະ ສ້າງຄະນະຊາວຫນຸ່ມຂັ້ນບ້ານ, ບ້ານຈຸດສຸມພັດທະນາໃຫ້ມີຄວາມຫນັກແຫນ້ນທາງດ້ານການເມືອງ ແນວຄິດ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ, ຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 4 ເນື້ອໃນ 4 ຄາດຫມາຍ ຂອງການ ກໍ່ສ້າງຮາກຖານ.

2.2.8. ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ

[1]. ທິດທາງ:

ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີ ໃຫ້ກາຍເປັນກຳລັງຊຸກດັນຂະບວນວິວັດການພັດທະນາໄວ ແລະ ຍືນຍົງ, ຖືການຄົ້ນຄວ້ານຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຍີໃຫມ່ທີ່ແທດເຫມາະກັບເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຂອງປະເທດເຮົາເພື່ອຮັບໃຊ້ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ສ້າງພື້ນຖານເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີໃຫ້ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ-ທັນສະໄຫມ, ການຂະຫຍາຍຕົວທາງເລິກ, ປະກອບສ່ວນໃຫ້ຜູ້ຜະລິດສິນຄ້າ, ການທຸລະກິດ , ການບໍລິການໃຫ້ມີມາດຖານສາມາດແຂ່ງຂັນກັບສາກົນ, ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງ; ເປັນກົນໄກຫັນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານລັດເຂົ້າສູ່ຄວາມທັນສະໄຫມ (ລັດຖະບານເອເລັກໂຕຼນິກ), ສຸມການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ ໃນຂະແຫນງທີ່ປະເທດເຮົາປະເຊີນໜ້າກັບສິ່ງທ້າທາຍ (ດ້ານນ້ຳມັນເຊື້ອເພີງ), ພະລັງງານແສງຕາເວັນ, ພະລັງງານປະລະມະນູ ແລະ ຂະແຫນງການທີ່ເປັນທ່າແຮງຕົ້ນຕໍ ແນວພັນສັດ, ພັນພືດຊະນິດໃຫມ່. ສົ່ງເສີມຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ຂອງປະຊາຊົນໄປສູ່ເສດຖະກິດ-

ພູມປັນຍາແລະຫັນການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດໃຫ້ຕິດພັນການສອນ-ການຮຽນ, ການນຳໃຊ້ໃນພາກທຸລະກິດ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ປັບປຸງລະບົບນິຕິກຳ - ລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຖ່າຍທອດເຕັກໂນໂລຊີ, ການຄົ້ນ ຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ການປົກປ້ອງລິຂະສິດ.

- ສຳເລັດໂຄງການຄຸ້ມຄອງລະບົບບໍລິຫານລັດດ້ວຍເອເລັກໂທຣນິກໃຫ້ກວ້າງຂວາງ,ຂະຫຍາຍ ລະບົບຕາໜ່າງໃຫ້ເຊື່ອມຕໍ່ທຸກເມືອງ ແລະ ຂັ້ນບ້ານ ໃຫ້ໄດ້ 20% ຂອງບ້ານທັງໝົດໃນປີ 2015. ຫັນການບໍລິຫານຂອງທຸກຫ້ອງການລັດ ໃຫ້ເປັນແບບອັດຕະໂນມັດໃຫ້ກວມເອົາອັດຕາສ່ວນ 30% ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທັງໝົດ.

- ສ້າງສຳເລັດມາດຖານແຫ່ງຊາດຂອງຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ມາດຕະຖານ ສາກົນ (ISO), ຄຸ້ມຄອງຫົວໜ່ວຍວັດແທກ, ປົກປ້ອງຊັບສິນທາງປັນຍາ ແລະ ຂື້ນທະບຽນການຄ້າ ເພື່ອສ້າງຄວາມຍຸຕິທຳແກ່ສັງຄົມ ແນໃສ່ເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

- ສູ້ຊົນຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ໄດ້ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ, ປະຊາຊົນທົ່ວໄປສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ເປັນຕົ້ນ: ປຸ໋ຍຊີວະພາບ, ນ້ຳມັນໄບໂອດີແຊວ, ເຕົາແກັດຊີວະພາບ, ພະລັງນ້ຳ, ພະລັງລົມ, ພະລັງແສງແດດ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ການຄົ້ນຄວ້ານຳໃຊ້ພະລັງງານປະລະມະນູ ເພື່ອເສດຖະກິດ. ດັດ ແປງ ແລະ ພັດທະນາເຕັກໂນໂລຊີໂດຍສະເພາະແມ່ນການອອກແບບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງເຮືອນແກ້ວ.

- ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນເຂົ້າທີ່ໃຫ້ສະມັດຕະພາບສູງ ແລະ ພືດເສດຖະກິດ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍໃນທ້ອງຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ສາ ມາດສົ່ງອອກ.

- ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ໄດ້ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ທີ່ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນການ ຜະລິດ, ຫຼຸດຜ່ອນແຮງງານ, ໃຊ້ເວລາສັ້ນ ແຕ່ຜົນຜະລິດມີສະມັດຕະພາບສູງ.

- ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາວິທະຍາສາດໃນຂົງເຂດຊີວະເຕັກໂນໂລຊີ, ເຕັກໂນໂລຊີພັນທຸກຳ, ລະບົບນິເວດວິທະຍາເພື່ອສ້າງທ່າແຮງໃຫ້ແກ່ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ, ສ້າງສວນອຸທິຍານວິທະຍາສາດແຫ່ງຊາດ ເພື່ອເປັນຄັງສະສົມທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ເປັນບ່ອນສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຂອງລູກຫຼານໃນອະນາຄົດ.

- ສ້າງລະບົບສື່ສານດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ສະຖານີວິທະຍຸ ແລະ ໂທລະພາບ ຜ່ານຈານ ດາວທຽມ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການປັບປຸງ ແລະ ສ້າງນິຕິກຳດ້ານຊັບສິນທາງປັນຍາ.
- ໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາພະລັງງານຊີວະພາບ.
- ໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ພະລັງງານທົດແທນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນທາດອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ.
- ໂຄງການສ້າງລະບົບບໍລິຫານລັດແບບເອເລັກໂຕຣນິກໄລຍະ 2.
- ໂຄງການດາວທຽມລາວ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

- ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດໃນຫົວຂໍ້ຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ປະສານສົມທົບລະຫວ່າງການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຢີກັບການສິດສອນ ແລະ ການຜະລິດຕົວຈິງ.
- ນຳໃຊ້ຜົນສຳເລັດຂອງການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນເຂົ້າໃນການ ພັດທະນາວິທະຍາສາດຂອງປະເທດ ເພື່ອຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຂອງວຽກງານວິທະຍາສາດ ກໍຄືການ ສ້າງສາ ແລະ ພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ.
- ລັດຖະບານກຳນົດຫົວຂໍ້ບົດຄົ້ນຄວ້າ, ທົດລອງແລະສະໜອງທຶນທີ່ຈຳເປັນເຂົ້າໃນການຄົ້ນ ຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາທາງວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ ; ໂດຍສະເລ່ຍ 1-2% ຂອງງົບປະມານການລົງທຶນໃນແຕ່ລະປີ.
- ເຕົ້າໂຮມນັກວິທະຍາສາດ, ນັກຄົ້ນຄວ້າພາຍໃນຢ່າງກວ້າງຂວາງແລະມີນະໂຍບາຍຈູງໃຈຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ, ຜູ້ຄົ້ນພົບບັນຫາໃໝ່ໃນສາຂາຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ສ້າງ ຜົນງານທີ່ດີ, ເພີ່ມທະວີການພົວພັນຮ່ວມມືດ້ານຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ພັດຕິກຳດ້ານ ຕ່າງໆ, ປັບປຸງສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ, ສະພາວິທະຍາສາດຂະແໜງຕ່າງໆໃຫ້ເປັນອົງການເຕົ້າໂຮມປັນ ຍາຊົນ, ເຕົ້າໂຮມກ້ອນສະໜອງຂອງສັງຄົມ.

2.2.9. ການເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີທົ່ວປວງຊົນ

- ກຳລັງແຮງຂອງການພັດທະນາຍາມໃດ ກໍ່ຕິດພັນກັບຄວາມສາມັກຄີຂອງປວງຊົນລາວທັງຊາດ ແລະ ຄວາມປອງດອງລະຫວ່າງເຜົ່າ, ຊັ້ນຄົນ, ເພດໄວ, ສາດສະໜາ ແລະ ບຸກຄະລະກອນໃນສັງຄົມດ້ວຍກັນ. ການເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີທົ່ວປວງຊົນໃນການພັດທະນາປະເທດຊາດ ແມ່ນ: ການພິທັກຮັກສາ ແລະການພັດທະນາສາສະໜາໃຫ້ມີຄວາມເຫຼື້ອມໃສ

ສັດທາຂອງປະຊາຊົນ, ຫຼັກສິນທຳ, ຄຸນນະທຳຂອງແຕ່ລະສາສະໜາ; ເສີມຂະຫຍາຍບົດບາດຂອງເຈົ້າກົກ-ເຈົ້າເຫຼົ່າ, ພະນັກງານບຳນານ-ອາວຸໂສ ແລະ ຜູ້ມີບົດບາດໃນສັງຄົມ ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສຶກສາອົບຮົມລູກຫຼານ ແລະ ຄົນລຸ້ນໜຸ່ມໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ.

- ເອົາໃຈໃສ່ແກ້ໄຂບັນຫາສາສະໜາໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບ ໂດຍການຂົນຂວາຍ, ສຶກສາອົບຮົມ, ເຕົ້າໂຮມຄວາມສາມັກຄີ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສາສະໜາຕ່າງໆ ໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວຕາມຫຼັກສິນທຳຂອງສາສະ ໜາ ແລະ ດຳລັດ 92/ນຍ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປົກປ້ອງການເຄື່ອນໄຫວສາສະໜາ.

- ປຸກລະດົມຊັ້ນຄົນຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມຕ່າງໆໃຫ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ເປັນໄປຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລັດຖະທຳມະນູນ; ອອກແຮງສຶກສາອົບຮົມຊາວໜຸ່ມ, ເຍົາວະຊົນ ແລະອະນຸຊົນໃຫ້ກາຍເປັນກຳລັງແຮງຂອງຊາດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ເປັນຄົນຍຸກໃໝ່ທີ່ປ່ຽມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມສີວິໄລທາງດ້ານຈິດໃຈ, ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ມີວິໄສທັດອັນກວ້າງໄກ ໃນການພັດທະນາປະເທດຊາດໃນໄລຍະໃໝ່.

- ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ມີໂອກາດຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ຄຽງຄູ່ກັບເພດຊາຍ, ສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໃຫ້ກວ້າງຂວາງ; ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງພະນັກງານເພດຍິງຊົນເຜົ່າໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ; ເຮັດໃຫ້ຄົນລາວຮັບຮູ້ໄດ້ຄຸນຄ່າຂອງການອອກແຮງງານ ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີ ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈ, ມີລະບຽບວິໄນ, ຮັກການອອກແຮງງານ ມີນ້ຳໃຈຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ; ຮັບປະກັນການປະຕິບັດລະບຽບຫຼັກການ ແລະ ປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງກຳມະກອນ ແລະ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມເປັນທຳ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳ.

- ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາ, ຂົນຂວາຍ, ດຶງດູດພີ່ນ້ອງເຊື້ອຊາດລາວທີ່ໄປດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ອ່າຍໜ້າມາສູ່ປະເທດຊາດ ປະກອບສ່ວນສະຕິປັນຍາ ແລະ ຊັບສິນເຂົ້າໃນການພັດທະນາປະເທດໃຫ້ມັ່ງຄັ່ງເຂັ້ມແຂງ.

- ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ກຸ່ມວິຊາຊີບຕ່າງໆສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມຂອງຕົນຕາມດຳລັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍສະມາຄົມ ສະບັບ ເລກທີ 115/ນຍ, ລົງວັນທີ 29 ເມສາ 2009 ຊຶ່ງການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມເຫຼົ່ານັ້ນສ້າງຂຶ້ນເພື່ອເຕົ້າໂຮມຄວາມສາມັກຄີ, ເຕົ້າໂຮມວິຊາການ, ເຕົ້າໂຮມທຶນຮອນເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດ, ທຸລະກິດ, ເຄື່ອນໄຫວລັດຖະການ, ແຕ່ລັດບໍ່ສົ່ງເສີມໃຫ້ສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມເຄື່ອນໄຫວດ້ານການເມືອງໃດໆ, ສະມາຄົມເຫຼົ່ານັ້ນຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ

ມີແນວທາງອັນດຽວຄື: ເສີມສ້າງຄວາມສາມັກຄີຮັກຊາດ ແລະ ພັດທະນາຊາດລາວ ໃຫ້ສັນຕິພາບ, ເອກະລາດ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເອກະພາບ, ວັດທະນາຖາວອນ.

- ດຶງດູດຍາດແຍ່ງກຳລັງແຮງ, ຄວາມເປັນມິດສະຫາຍ ແລະທຶນຮອນຈາກປະເທດເພື່ອນມິດ ສາກົນ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາປະເທດຕາມແນວທາງການຕ່າງປະເທດຂອງພັກວາງອອກ.

2.2.10. ການແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ທາງສັງຄົມແລະ ການແກ□ໄຂບັນຫາຢາເສບຕິດ

1). ການແກ□ໄຂປະກົດການຫຍ□ທ□ທາງສັງຄົມ

[1]. ທິດທາງ:

ໄປຄຽງຄູ່ກັບໝາກຜົນຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດ ໄດ້ເກີດມີປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆທີ່ຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້. ປະກົດການດັ່ງກ່າວເປັນການກີດໜ່ວງຖ່ວງດຶງບາດກ້າວການພັດທະນາແລະຄວາມເຫຼື້ອມໃສຂອງລະບອບໃໝ່. ບົດບາດຂອງລະບອບໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ, ຊຶ່ງທິດທາງຕົ້ນຕໍແມ່ນຍຶດຖືການສຶກສາອົບຮົມໄປພ້ອມກັບການດຳເນີນການທາງບໍລິຫານ ແລະກົດໝາຍຢ່າງແຂງແຮງ. ການປ້ອງກັນ ແລະ ການແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ ໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີຄັ້ງທີ VII ຕ້ອງສຸມໃສ່ດຳເນີນການຢ່າງແຂງແຮງ ໂດຍເຮັດແນວໃດໃຫ້ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍຖືກລົງໂທດ; ຈຳກັດການແຜ່ຂະຫຍາຍປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ແຕ່ຫົວທີ ໂດຍການອີງໃສ່ປະຊາຊົນ, ມະຫາຊົນ ແລະທຸກພາກສ່ວນຂອງສັງຄົມເຂົ້າຮ່ວມໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

1). ຈຳກັດ ແລະ ຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໃນສັງຄົມ ດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມແນວຄິດໃຫ້ທຸກຄົນມີຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ, ປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີລະບົບຕິດຕາມກວດກາຢ່າງເປັນລະບົບປົກກະຕິ.

2). ຫລຸດຜ່ອນການເກີດອຸປະຕິເຫດດ້ວຍການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ໃຫ້ທຸກຄົນປະຕິບັດກົດລະບຽບຈໍລະຈອນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ຈຳກັດຄວາມມຶນເມົາສຸລາ.

3). ແກ້ໄຂບັນຫາປະກົດການການເລື້ອມລ້ຳໃນສັງຄົມ ກໍຄື ການຫລຸດໂຕນດ້ານລາຍໄດ້ ຂອງກຸ່ມຄົນແລະ ຫລຸດຜ່ອນໄລຍະຫ່າງກັນ ແລະ ຫລຸດໂຕນລະຫວ່າງເຂດແຄວ້ນ, ຕົວເມືອງ-ຊົນນະບົດ.

4). ແກ້ໄຂບັນການຫວ່າງງານໃຫ້ພົນລະເມືອງດ້ວຍການຈັດຫາງານຕາມລະດູການໃຫ້ຊາວຊົນນະບົດ ແລະ ການກັບຄືນຂອງແຮງງານລາວຈາກຕ່າງປະເທດ, ລະດົມທຶນພັດທະນາສີມືແຮງງານໃນກິດຈະການຂອງຕົນຢ່າງມີມາດຖານຄົບຖ້ວນ.

5). ປ້ອງກັນ ແລະ ແກ້ໄຂປະກົດການໂສເພນີ, ການປຸ້ນຈີ້ ແລະ ປະກົດການຫລີ້ນກີນພູມ ເຟື້ອຍ ດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມ, ການກ່າວເຕືອນ ແລະ ດຳເນີນການຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

2). ການແກ□ໄຂບັນຫາຢາເສບຕິດ

[1]. ທິດທາງ:

ສືບຕໍ່ປະຕິບັດຍຸດທະສາດແລະມາດຕະການການແກ້ໄຂບັນຫາຢາເສບຕິດທັງ 4 ດ້ານໄປ ພ້ອມໆກັນ:ການແກ້ໄຂບັນຫາການຜະລິດ, ຊົມໃຊ້, ການລັກລອບຄ້າຂາຍ ແລະ ການກໍ່ອາດຊະຍາກຳທີ່ຕິດພັນກັບຢາເສບຕິດຢ່າງເຖິງຖອງເດັດຂາດ ໂດຍຍຶດທິດທາງການຕ້ານແລະສະກັດກັ້ນເປັນຫຼັກ, ການຫັນໄປສູ່ອາຊີບອື່ນທີ່ໝັ້ນຄົງ, ປະຕິບັດກົດໝາຍຢ່າງເດັດຂາດຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດແລະຊ່ວຍປິ່ນປົວພະຍາບານຜູ້ທີ່ເປັນທາດຢາເສບຕິດໃຫ້ເປັນພົນລະເມືອງດີ, ເອົາຂະບວນມະຫາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມການແກ້ໄຂຢາເສບຕິດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເພື່ອໃຫ້ບັນຫາຢາເສບຕິດໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂທັງເປັນການປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ປະຊາຄົມອາຊຽນໄດ້ປອດຈາກຢາເສບຕິດພາຍໃນປີ2015.

[2]. ຄາດໝາຍ:

- ສູ້ຊົນພັດທະນາບ້ານເພື່ອຫັນປະຊາຊົນໄປປະກອບອາຊີບອື່ນໃຫ້ໄດ້ປະມານ 300 ບ້ານຕໍ່ປີ,
- ສູ້ຊົນປິ່ນປົວຄົນຕິດຝິ່ນຢູ່ຕາມບ້ານຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ປະມານ 3.000 ຄົນ ຕໍ່ປີ ຂອງຄົນຕິດຝິ່ນທັງໝົດ,
- ສູ້ຊົນປິ່ນປົວຄົນຕິດຢາບ້າໃຫ້ໄດ້ປະມານ 2.000 ຄົນ ຕໍ່ປີ ຂອງຄົນຕິດຢາບ້າທັງໝົດ,
- ສູ້ຊົນຕິດຕາມກວດກາບໍລິເວນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງໃນການລັກລອບປູກຝິ່ນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.
- ສູ້ຊົນເພີ່ມຈຳນວນປະຊາຊົນເຂົ້າຮ່ວມການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ຜົນຮ້າຍຂອງຢາເສບຕິດໃຫ້ໄດ້ ປະມານ 300.000 ຄົນຕໍ່ປີ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການ:

- ໂຄງການພັດທະນາອາຊີບໃໝ່ ເພື່ອທົດແທນອາຊີບການປູກຝິ່ນ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຄີຍຕິດຝິ່ນ.

- ໂຄງການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ໃຫ້ສັງຄົມເຫັນຜົນຮ້າຍຂອງຢາເສບຕິດ.

- ໂຄງການຫລຸດຜ່ອນການຊົມໃຊ້ຢາເສບຕິດ.

- ໂຄງການປັບປຸງສູນດັດສ້າງ ແລະ ວິຊາຊີບໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕິດຝິ່ນ 4 ສູນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

- ເປີດຂະບວນການສຶກສາອົບຮົມ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຢ່າງກ້ວາງຂວາງ, ແທດເຖິງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງດ້ວຍຫລາຍຮູບການ ເພື່ອປູກຈິດສໍານຶກໃຫ້ຄົນໃນທົ່ວສັງຄົມ ເຫັນໄດ້ເຖິງພິດໄພ ແລະ ຜົນຮ້າຍຂອງຢາເສບຕິດ, ປຸກລະດົມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນເຈົ້າການເຂົ້າຮ່ວມໃນການສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານຢາເສບຕິດປະເພດຕ່າງໆ,

- ລົງທຶນຈັດສັນພູມລໍາເນົາບ່ອນທໍາມາຫາກິນຕິດພັນກັບການຫັນເອົາປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໄປປະກອບອາຊີບອື່ນທີ່ໝັ້ນຄົງ ເພື່ອທົດແທນການປູກຝິ່ນ,

- ດໍາເນີນການປິ່ນປົວຄົນຕິດຝິ່ນທີ່ຍັງເຫລືອໃຫ້ສໍາເລັດໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ນໍາໃຊ້ສູນປິ່ນປົວ ແລະ ຟື້ນຟູສຸຂະພາບຜູ້ຕິດຢາເສບຕິດແຫ່ງຕ່າງໆໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ,

- ດໍາເນີນການພົວພັນຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດທີ່ມີຊາຍແດນຮ່ວມກັນ ເພື່ອພ້ອມກັນສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານການຄ້າຂາຍ ແລະ ລໍາລຽງຂົນສົ່ງຢາເສບຕິດ ແລະ ສານເຄມີຕົ້ນທີ່ເປັນເຄືອຂ່າຍເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງ ປະເທດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງ; ສືບຕໍ່ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານທຶນຮອນຈາກສາກົນ ເພື່ອນໍາມາຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນແມ່ບົດແຫ່ງຊາດເພື່ອຄວບຄຸມຢາເສບຕິດໃຫ້ປະສົບຜົນສໍາເລັດຕາມລະດັບຄາດໝາຍ.

2.3. ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດການຄຸ້ມຄອງ ພັດທະນາທີ່ດິນ

2.3.1. ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ

[1]. **ທິດທາງ:**

ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດເຮົາແມ່ນການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່

ແຂງແຮງຕິດພັນກັບການພັດທະນາທີ່ຍືນຍົງໄປຕາມທິດສີຂຽວ, ການພັດທະນາສະອາດໂດຍຖືເອົາຄຸນນະພາບ, ປະສິດທິຜົນ, ໝາກຜົນ ແລະ ຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ເອື້ອໃສ່ພູມປັນຍາເປັນບູລິມະສິດ; ພັດທະນາເສດຖະກິດຕ້ອງກົມກຽວກັບວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໄປພ້ອມກັບການສົ່ງເສີມຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ, ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ຍົກສູງລາຍໄດ້ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ. ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບມາດຕະການປັບຕົວເຂົ້າກັບ ແລະ ມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (NAPA and NAMA) ໂດຍອີງຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ຄວາມສາມາດຕົວຈິງຂອງປະເທດເຮົາ ກໍຄືຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ ເປັນຕົ້ນການ ປົກປັກຮັກສາປ່າໄມ້, ດິນ, ຊັບພະຍາກອນບໍ່ແຮ່, ແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ຊີວະນາງພັນອັນອຸດົມຮັ່ງມີຂອງຊາດໃຫ້ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປອັນເປັນການປະກອບສ່ວນສຳຄັນຕໍ່ການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາທີ 7.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ ແລະ ມາດຕະການ:

1). <u>ຂົງເຂດຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ອຸຕຸນິຍົມ ອຸທົກກະສາດ:</u>

• ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ຍຸດທະສາດ, ແຜນດຳເນີນງານ ແລະ ບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ເພື່ອຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນນ້ຳໄດ້ຮັບປະໂຫຍດສູງສຸດ ແລະ ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ລະບົບນິເວດໜ້ອຍທີ່ສຸດພ້ອມທັງຮັກສາປ່າຍອດນ້ຳ.

• ດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳແບບປະສົມປະສານໃນລະດັບອ່າງແມ່ນ້ຳ ແລະ ສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະການອ່າງແມ່ນ້ຳໃຫ້ໄດ້ 5 ອ່າງ: ນ້ຳງື່ມ, ນ້ຳເທີນ-ກະດິງ, ເຊບັ້ງໄຟ, ເຊບັ້ງຫຽງ ແລະ ເຊກອງ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ສ້າງຕັ້ງກອງທຶນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາອ່າງແມ່ນ້ຳໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການຜູ້ສ້າງຜົນກະທົບເປັນຜູ້ຈ່າຍ.

• ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງລະບົບນິຕິກຳໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ ເປັນຕົ້ນ: ປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ, ສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການລະອຽດກ່ຽວກັບບັນດາເອກະສານທາງດ້ານນິຕິກຳ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ.

• ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານສາກົນ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນນ້ຳໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ.

• ສ້າງນະໂຍບາຍ, ຍຸດທະສາດ ແລະ ນິຕິກຳໃນວຽກງານອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ; ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງສະຖານີອຸຕຸນິຍົມ, ອຸທົກກະສາດ, ອຸຕຸການບິນ, ສະຖານີວັດແທກອາກາດຍານສູງໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ ເພື່ອແນໃສ່ການສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ມີຄຸນນະພາບດີກວ່າເກົ່າ.

• ສ້າງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າແຫ່ງຊາດ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ພະຍາກອນໄພນ້ຳຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນໄພທຳມະຊາດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

• ປັບປຸງ ແລະ ຍົກລະດັບຕາໜ່າງສະຖານີອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ ແລະ ສະຖານີ ຕິດຕາມແຜ່ນດິນໄຫວ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

• ປັບປຸງຕາໜ່າງສະຖານີອຸຕຸການບິນ ເພື່ອບໍລິການໃຫ້ແກ່ການຄົມມະນາຄົມທາງອາກາດ.

• ຟື້ນຟູ ແລະ ປັບປຸງຕາໜ່າງສະຖານີ ອຸຕຸກະເສດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເຊິ່ງເປັນກຸນແຈສຳຄັນເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າ, ການປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ແຜນງານຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານ ຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ເທື່ອລະກ້າວ.

• ປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ດຳເນີນການສ້າງຕັ້ງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າຢູ່ບັນດາພື້ນທີ່ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງ ເປັນຕົ້ນ ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ, ໄຊຍະບູລີ, ບໍລິຄຳໄຊ, ຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ, ສາລະວັນ, ຈຳປາສັກ, ເຊກອງ ແລະ ອັດຕະປື

2). ຂົງເຂດສິ່ງແວດລ້ອມ:

- ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານວິຊາການ ນັບແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ໃຫ້ສາມາດດຳເນີນວຽກງານວິຊາສະເພາະຂອງຕົນໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນກວ່າເກົ່າ; ສ້າງຕັ້ງ ແລະ ສ້າງ ຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຫ້ອງການຕິດຕາມກວດກາສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ 25 ຕົວເມືອງ.

- ປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ສ້າງນິຕິກຳທີ່ຕິດພັນກັບການຄວບຄຸມມົນລະພິດ ເພື່ອບັງຄັບໃຊ້ຕາມມາດຕະຖານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສານເຄມີ.

- ສົ່ງເສີມໃຫ້ທຸກໂຄງການລົງທຶນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດວ່າດ້ວຍການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ດຳເນີນການຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດ ລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມຂອງບັນດາໂຄງການພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນກວ່າເກົ່າ.

- ສືບຕໍ່ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເຄັ່ງຮ້ອນ ແລະ ພົ້ນເດັ່ນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂຄງການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຈຳນວນໜຶ່ງໃຫ້ສຳເລັດ, ຄວບຄຸມການນຳໃຊ້ສານເຄມີ, ການກຳຈັດສິ່ງເສດເຫຼືອ, ມົນລະພິດ, ຂີ້ຝຸ່ນໃນຕົວເມືອງນ້ອຍ-ໃຫຍ່, ຕາມເສັ້ນທາງຫຼວງ, ແມ່ນ້ຳລຳເຊ, ຫ້ວຍຮ່ອງໜອງບຶງ ແລະ ຄອງລະບາຍນ້ຳ.

- ສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາ ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ, ສ້າງຫ້ອງທົດລອງແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ກາຍເປັນ ຫ້ອງທົດລອງຕົວແບບ ແລະ ຂະຫຍາຍໄປສູ່ການສ້າງຫ້ອງທົດລອງຢູ່ບັນດາແຂວງ ຫລື ພາກທີ່ມີໂຄງການພັດທະນາ ກໍ່ຄືຂະຫຍາຍຕາໜ່າງຫ້ອງສະໝຸດ ແລະ ຝຶກອົບຮົມປະຈຳພາກ, ແຂວງ ແລະ ບາງເມືອງຈຸດສຸມ.

- ສົ່ງເສີມໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາ ນຳເອົາວິຊາສິ່ງແວດລ້ອມ ເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການສອນໃນ ທຸກລະດັບ, ຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມຂະບວນການ ສ້າງປະເທດລາວໃຫ້ເປັນປະເທດສີຂຽວ, ສະອາດ ແລະ ງາມຕາ ດ້ວຍຫຼາຍຮູບການ ເປັນຕົ້ນ ຂະບວນການໂຮງຮຽນຂຽວ, ການສ້າງຈິດສຳນຶກແກ່ສັງຄົມ ໃຫ້ນັບມື້ນັບກວ້າງຂວາງ.

- ປັບປຸງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍກົນໄກດ້ານການເງິນ ເພື່ອຮອງຮັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ ວິຊາສະເພາະໃຫ້ໝັ້ນຄົງຂຶ້ນ ເທື່ອລະກ້າວ.

- ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາສົນທິສັນຍາ, ອະນຸສັນຍາ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງສາກົນ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ ສປປ ລາວ ເຂົ້າເປັນພາຄີຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືສາກົນ, ເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ເຈລະຈາໃນເວທີສາກົນ ເພື່ອຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການ ແລະ ທຶນຮອນມາສະໜັບສະໜູນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານສິ່ງແວດລ້ອມໃນສປປ ລາວ.

- ຮັບປະກັນ ອັດຕາການປົກຫຸ້ມປ່າໄມ້ ໃຫ້ກວມ 65% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ.

3). <u>ຂົງເຂດການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ:</u>

- ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ພະລັງງານ, ອຸທົກກະສາດ, ໂຄງລ່າງຕົວເມືອງ, ອຸດສະຫະກຳ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ເພື່ອດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ແຫຼ່ງປ່ອຍອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ, ກຳນົດທາງເລືອກທີ່ເໝາະສົມໃນການປັບຕົວ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາ ກາດ ແລະ ສ້າງເປັນແຜນງານ 5 ປີຄັ້ງທີ 1 (2011-2015) ເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໃຫ້ຕິດພັນກັບແຜນພັດທະນາຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ຍຸດທະສາດການລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ.

- ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງປັບປຸງ ແລະ ເຊື່ອມສານລະບົບນິຕິກຳທີ່ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ເປັນຕົ້ນ: ລະບຽບການກ່ຽວກັບການປ່ອຍອາຍພິດເຮືອນແກ້ວ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີສະອາດທີ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມເຂົ້າໃນລະບົບນິຕິກຳຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

- ສ້າງຕັ້ງກົນໄກ ແລະ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາສະອາດ Clean Developement Mechanicism (CDM) ແລະ ສິນເຊື່ອກາກບອນ(Cabon:C) ໂດຍຮັບປະກັນໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດແກ່ ສປປ ລາວ.

- ສົ່ງເສີມການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ, ສ້າງຖານຂໍ້ມູນ, ສະຖິຕິ ແລະ ການຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າກ່ຽວ ກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໂດຍການສ້າງຕັ້ງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ ແລະ ຕິດຕັ້ງຕົວແບບຈຳລອງຕິດຕາມສະພາບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດກັບຕົວຊີ້ບອກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.

- ນຳເອົາການສຶກສາກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດດ້ານຊັ້ນບັນຍາກາດ, ລະບົບພູມອາກາດ(ລະດູການຕ່າງໆ), ສະພາບອຸນະພູມສະເລ່ຍຂອງໂລກ, ສະພາບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ເຂົ້າໃນລະບົບການສຶກສາສາມັນໃນທຸກລະດັບຕາມຄວາມເໝາະສົມ ຄຽງຄູ່ກັບການສົ່ງເສີມວຽກງານການສ້າງຈິດສຳນຶກໃຫ້ແກ່ມວນຊົນກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ.

- ເຂົ້າຮ່ວມການເຈລະຈາໃນເວທີສາກົນ, ສູ້ຊົນຢາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວິຊາການ, ທາງດ້ານທຶນຮອນ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ການຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບການປ່ອຍອາຍພິດເຮືອນແກ້ວໃນ ສປປ ລາວ.

4). <u>ວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ:</u>

- ສຸມໃສ່ຫັນຈາກການແກ້ໄຂການຊ່ວຍເຫຼືອບັນເທົາທຸກ ແລະ ຟື້ນຟູຫຼັງຈາກໄພພິບັດ ມາເປັນການຫ້າງຫາກະກຽມຄວາມພ້ອມເພື່ອຕ້ານກັບໄພພິບັດ ເປັນຕົ້ນ ໄພນ້ຳຖ້ວມ, ແຫ້ງແລ້ງ, ດິນເຈື່ອນ ແລະ ອັກຄີໄພ.

- ສຸມໃສ່ສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນໃຫ້ຫຼາຍຂື້ນ ໂດຍເອົາຊຸມຊົນເປັນໃຈກາງ ແລະ ເປັນເຈົ້າການໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໄພພິບັດ.

- ສຸມໃສ່ການສ້າງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າໂດຍເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍລະບົບຕາໜ່າງສະຖານີເກັບກຳຂໍ້ມູນອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດໃນເຂດສ່ຽງໄພ ແລະ ຕາມອ່າງແມ່ນ້ຳໃນທົ່ວປະເທດ.

- ເອົາໃຈໃສ່ເກັບກຳຂໍ້ມູນອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ ພ້ອມທັງຕິດຕາມການພະຍາກອນອາກາດ ແລະ ນ້ຳໃຫ້ຊັດເຈນ ເພື່ອອອກຂ່າວເຕືອນໄພສະພາບສຸກເສີນທາງດ້ານສະພາບອາກາດ ແລະ ນ້ຳໄດ້ທັນເວລາ.

- ສ້າງລະບົບສາງ ເພື່ອເກັບເຄື່ອງບັນເທົາທຸກສຸກເສີນທີ່ຈຳເປັນຢູ່ແຕ່ລະພາກ ແລະ ບາງ ແຂວງທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງກັບການເກີດໄພພິບັດ ເພື່ອຮັບປະກັນໃນການຊ່ວຍເຫຼືອປະຊາຊົນ ຜູ້ປະສົບໄພພິບັດໄດ້ຢ່າງທັນການ ແລະ ການຟື້ນຟູໄພພິບັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

- ປະສານງານ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ອົງກອນເສດຖະກິດທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ເພື່ອພ້ອມກັນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດຫລຸດຜ່ອນໄພພິບັດ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາລະເບີດທີ່ຍັງບໍ່ທັນແຕກໃຫ້ສຳເລັດຜົນ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ; ທົບທວນ ແລະ ປັບປຸງ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ, ສ້າງກົດໝາຍໃໝ່ຄື: ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ.

• ໂຄງການສ້າງຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການເຕີບໂຕສີຂຽວ ພ້ອມແຜນດຳເນີນງານ ແລະ ກົນໄກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ.

• ໂຄງການພັນລະຫຍາຍຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດວ່າດ້ວຍການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ພ້ອມ ທັງກຳນົດແຜນດຳເນີນການດັດປັບ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ.

• ໂຄງການສະໜັບສະໜູນ ການຄຸ້ມຄອງ ສິ່ງແວດລ້ອມ.

• ໂຄງການສ້າງຂີດຄວາມສາດມາດດ້ານການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄະລະກອນ ໃນການຄຸ້ມ ຄອງກົນໄກການພັດທະນາທີ່ສະອາດ ແລະ ສິນເຊື່ອກາກບອນ.

• ໂຄງການສ້າງຫ້ອງທົດລອງ ສິ່ງແວດລ້ອມອ້າງອີງແຫ່ງຊາດ ເພື່ອກາຍເປັນມາດຖານອ້າງ ອີງໃນການກວດສອບ ແລະ ຢັ້ງຢືນການດຳເນີນການບໍລິການດ້ານການກວດກາຄຸນນະພາບສິ່ງແວດ ລ້ອມ.

• ໂຄງການອະນຸລັກ ແລະ ພັດທະນາດິນບໍລິເວນນ້ຳ 2 ແຫ່ງ ຕາມສົນທິສັນຍາຣາມຊາ ຄື ດິນບໍລິເວນເມືອງຈຳພອນ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ດິນບໍລິເວນນ້ຳ ຢູ່ບຶງກຽດໂງ້ງ ເມືອງ ປະທຸມພອນ ແຂວງຈຳປາສັກ.

• ໂຄງການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳແບບປະສົມປະສານໃນຂອບເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ອ່າງແມ່ນ້ຳຂ້າມຜ່ານຊາຍແດນ ແລະ ອ່າງແມ່ນ້ຳສາຂາ ແມ່ນ້ຳຂອງທີ່ມີທ່າແຮງດ້ານການພັດທະນາ ເປັນຕົ້ນ (ອ່າງແມ່ນ້ຳງື່ມ, ນ້ຳເທີນ-ນ້ຳກະດິງ, ເຊບັ້ງໄຟ, ເຊບັ້ງຫຽງ, ເຊກອງ ແລະ ອື່ນໆ)

• ໂຄງການສ້າງຕັ້ງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າແຫ່ງຊາດ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ພະຍາກອນໄພນ້ຳ ຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນໄພທຳມະຊາດ.

• ໂຄງການປັບປຸງ ແລະ ຍົກລະດັບ ຕາໜ່າງສະຖານີອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ ແລະ ສະຖານີຕິດຕາມແຜ່ນດິນໄຫວ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ

– **ມາດຕະການ:**

• ເພີ່ມທະວີການດຳເນີນວຽກງານການເມືອງແນວຄິດ ຢ່າງເປັນລະບົບເຊື່ອມຊຶມແນວທາງ ນະໂຍບາຍຂອງພັກ, ລະບົບກົດໝາຍຂອງລັດ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດ ແລະ ມະຕິຄຳສັ່ງຂອງຂັ້ນເທິງຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

• ເພີ່ມທະວີການເຜີຍແຜ່ ແລະ ສ້າງຈິດສຳນຶກໃນທຸກພາກສ່ວນໃນສັງຄົມ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ອຸຕຸນິຍົມ-ອຸທົກກະສາດ, ການແຈ້ງເຕືອນໄພທຳມະຊາດ ແລະ ການອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ.

• ເພີ່ມທະວີການປະສານສົມທົບ ກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຕິດພັນກັບການເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ ໃນຂົງເຂດວຽກງານຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ອຸຕຸນິຍົມ-ອຸທົກກະສາດ, ຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ແລະ ລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ ເພື່ອແລກປ່ຽນບົດຮຽນ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ທຶນຮອນ.

• ສ້າງກົນໄກໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ການປະເມີນຜົນ ບັນດາ ໂຄງການດ້ານຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງ.

• ເຊື່ອມສານເອົາວຽກງານ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະ ສາດ ເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການຮຽນການສອນທັງໃນລະບົບສາມັນສຶກສາ ແລະ ລະບົບການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ.

• ປຸກລະດົມຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໃນທົ່ວສັງຄົມ ເພື່ອເປີດປັ້ນແຂ່ງຂັນ ຂະບວນການຮັກຊາດ ແລະ ພັດທະນາ ເພື່ອສ້າງປະເທດລາວເປັນປະເທດສີຂຽວ, ສະອາດ ແລະ ງາມຕາ.

• ປັບປຸງຍົກລະດັບ ລະບົບການຈັດຕັ້ງ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຂັ້ນແຂວງ ໃຫ້ກາຍເປັນພະແນກ ແລະ ໃນຂັ້ນເມືອງໃຫ້ເປັນຫ້ອງການເອກະລາດ ລວມທັງການຫັນລົງຮາກ ຖານ ແລະ ການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ລະຫວ່າງ ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

• ຍົກສູງຂີດຄວາມສາມາດ ຂອງອົງການຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ກໍ່ຄື ການພັດທະນາ ແລະ ບຳລຸງສ້າງບຸກຄະລາກອນ ເພື່ອຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ສິ່ງ ແວດລ້ອມ, ອຸຕຸນິຍົມ ແລະ ອຸທົກກະສາດ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງ.

2.3.2. ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ

[1]. ທິດທາງ:

ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ໄປພ້ອມໆກັບການປົກປັກຮັກສາທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃຫ້ຍືນຍົງ, ຮັບປະກັນປະສິດທິພາບທີ່ຍາວນານ ແລະ ໝາກຜົນຂອງໜ້າດິນ, ພື້ນດິນໃນລະດັບສູງ ບໍ່ໃຫ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ; ເຮັດໃຫ້ພົນລະເມືອງລາວມີສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນເພື່ອດຳລົງຊີວິດ, ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ທຳການຜະລິດຕາມກົດໝາຍ, ກຳນົດຢ່າງເປັນເອກະພາບ, ຫັນທີ່ດິນໃຫ້ເປັນທຶນ, ເປັນແຫຼ່ງສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ປະເທດຊາດ ທັງຮັບປະກັນສິດຄຸ້ມຄອງລວມສູນ ແລະ ກຳມະສິດຂອງລັດ, ຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນການລະເມີດກົດໝາຍ, ການສ້າງຮັ່ງຄູນມີຈາກທີ່ດິນທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

1. ສຳຫຼວດຈັດສັນ, ແບ່ງເຂດ ແລະ ຈັດປະເພດທີ່ດິນ:

- ສ້າງແຜນຈັດສັນທີ່ດິນຂັ້ນມະຫາພາກ, ແຜນແມ່ບົດຈັດສັນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ, ແຜນຈັດສັນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນລະດັບແຂວງ, ລະດັບເມືອງ ໃຫ້ສຳເລັດໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.
- ສ້າງແຜນຈັດສັນທີ່ດິນຈຸນລະພາກ (ແຜນຈັດສັນລະອຽດ) ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຜນການ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນລະດັບບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານໃຫ້ສຳເລັດໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.
- ມອບໝາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ທີ່ດິນໃຫ້ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນຕາມແຜນ ການຈັດສັນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ, ຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ນຳນົດໄວ້.
- ສູ້ຊົນອອກໃບຕາດິນໃຫ້ສຳເລັດ 1 ລ້ານຕອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນເຂົ້າສູ່ລະບຽບ, ມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຍຸຕິທຳ.
- ຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ສ້າງຖານຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດດ້ວຍລະບົບຄອມພິວເຕີ.

2. ເກັບກຳລາຍຮັບຈາກທີ່ດິນ:

- ສູ້ຊົນເກັບກຳລາຍຮັບຈາກທີ່ດິນໃຫ້ໄດ້ຄົບຖ້ວນ ເຊັ່ນ: ຄ່າທຳນຽມການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ຄ່າເຊົ່າ, ຄ່າສຳປະທານ, ຄ່າໂອນສິດການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ລາຍຮັບອື່ນໆຈາກທີ່ດິນຕາມກົດໝາຍກຳນົດໄວ້ ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບເຂົ້າງົບປະມານແຫ່ງຊາດໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 15% ຕໍ່ປີ.

- ສູ້ຊົນສ້າງລາຍຮັບຈາກທີ່ດິນໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 3 ເທົ່າຕົວ ຫຼືເທົ່າກັບ 5% ຂອງລາຍຮັບງົບປະມານແຫ່ງຊາດ.

3. ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງນະໂຍບາຍ, ນິຕິກຳ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ:

- ປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທີ່ດິນໃຫ້ສຳເລັດ.
- ປັບປຸງລັດຖະບັນຍັດ, ດຳລັດ ແລະ ນິຕິກຳຕ່າງໆ ໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍທີ່ໄດ້ປະກາດໃຊ້.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

- ໂຄງການຈັດສັນທີ່ດິນຂັ້ນຈຸນລະພາກຢູ່ຂັ້ນບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ເມືອງ;
- ໂຄງການຄຸ້ມຄອງ ທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ;
- ໂຄງການສ້າງຖານຂໍ້ມູນທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ;
- ໂຄງການຈັດສັນທີ່ດິນ ແລະ ອອກໃບຕາດິນ;
- ໂຄງການສຳຫຼວດກວດກາຄືນການເອົາດິນລັດ ແລະ ຄົນໂຕນໜີໄປຕ່າງປະເທດ ເປັນຂອງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລົງກວດກາເນື້ອທີ່ດິນຈະໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານ;
- ໂຄງການຈັດສັນທີ່ດິນຕົວເມືອງ, ເຂດຈະໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານ ແລະ ເຂດພັດທະນາ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນຫຼາຍກວ່າໝູ່;
- ໂຄງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນແຕ່ລະຂັ້ນ;
- ໂຄງການເກັບລາຍຮັບຈາກທີ່ດິນ; ໂຄງການປັບປຸງ ແລະ ສ້າງນິຕິກຳກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ;
- ໂຄງການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ, ນິຕິກຳຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ການຈັດສັນ ແລະ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນ:

- ດຳເນີນການສຳຫຼວດເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ຈັດສັນ, ຈັດແບ່ງເຂດ, ຈັດແບ່ງປະເພດ, ສ້າງແຜນ

ທີ່ດິນ ແລະ ສ້າງແຜນແມ່ບົດ ເພື່ອວາງແຜນຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ, ເຂດແຄວ້ນ ແລະ ທົ່ວປະເທດ ໂດຍການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ, ຂະແໜງການຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້ທີ່

ດິນ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອສະເໜີລັດຖະບານ ແລະ ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາຮັບຮອງເອົາໃນປີ 2010-2011.

- ສ້າງແຜນທີ່ ແລະ ແຜນພັດທະນາການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນໄດ້ເຖິງເຂດທີ່ສາມາດ ພັດທະນາໄດ້ງ່າຍ ແລະ ເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການພັດທະນາ ແລະ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ.

2). ການກວດກາ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ລະບຽບການຕ່າງໆ:

- ດຳເນີນການກວດກາ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ, ທີ່ດິນທີ່ຖືກຈັບ ຈອງໄວ້ຕ່ບໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ, ນິຕິບຸກຄົນ, ບຸກຄົນ ຖ້າຫາກພົບເຫັນວ່າມີການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຈະຕ້ອງດຳເນີນການຢ່າງເດັດຂາດຕາມລະບຽບກົດໝາຍທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

- ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່, ສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມຮັບຮູ້, ເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທີ່ດິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ດ້ວຍຮູບການຈັດປະຊຸມ, ສຳມະນາ, ອອກຂ່າວສື່ມວນຊົນ ແລະ ກຳນົດເຂົ້າໃນຫລັກສູດການສຶກສາ.

3). ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນແຕ່ລະຂັ້ນ ດ້ວຍການບຳລຸງກໍ່ສ້າງພະນັກງານລັດຖະກອນໃຫ້ມີຄຸນທາດການເມືອງ, ມີຄວາມຊື່ສັດບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະເພື່ອໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ເຕັກນິກວິຊາການທີ່ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ.

3. ການພັດທະນາວິສາຫະກິດ

ວິສາຫະກິດມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຂະຫຍາຍກຳລັງການຜະລິດ, ເປັນອົງປະກອບສຳຄັນຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ, ເປັນຜູ້ສະໜອງທຶນຮັບໃຊ້ປັດໃຈການຜະລິດ: (ທຶນຮອນ, ທີ່ດິນ, ແຮງງານ ແລະ ເຕັກນິກ) ທັງເປັນຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນສິນຄ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ການພັດທະນາວິສາຫະກິດໃນຕໍ່ໜ້າເປັນທັງເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປັນທັງໜ້າທີ່ສຳຄັນໜຶ່ງຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VII, ໂດຍສົ່ງເສີມໃຫ້ມີຫລາຍຮູບຫລາຍແບບວິສາຫະກິດ, ເສດຖະກິດຄອບຄົວທີ່ນຳໃຊ້ພູມປັນຍາຊາວບ້ານ, ຜູ້ປະກອບການຕ່າງໆ: ວິສາຫະກິດເອກະຊົນຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ (SMEs), ວິສາຫະກິດປະສົມ ແລະ ວິສາຫະກິດເປັນລະບົບແບບບໍລິສັດ... ໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວເສລີຖືກກົດໝາຍ, ການຮ່ວມຕົວເຂົ້າກັນເປັນກຸ່ມສາມາດມີກຳລັງແຂ່ງຂັນທັງເປັນເຈົ້າຕົນເອງໃນລະບົບເສດຖະກິດຕະຫລາດ.

ຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ເງື່ອນໄຂສະເພາະຕົວຂອງວິສາຫະກິດເປັນລະບົບຂຶ້ນ: ສິດທິທາງຊັບສິນ ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຜູ້ໃດລົງທຶນແມ່ນຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບໝາກຜົນ ແລະ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນເອງເປັນຜູ້ແບກຄວາມສ່ຽງໄພ.

3.1. ວິສາຫະກິດຂອງລັດ

[1]. ທິດທາງ:

ສ້າງວິສາຫະກິດຂອງລັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຂອງການພັດທະນາປະເທດ, ເພື່ອ ປະຕິບັດພາລະບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນລະບົບເສດຖະກິດຕະຫລາດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີສະຖຽລະພາບ. ປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາວິສາຫະກິດ ໃຫ້ຕິດພັນ ກັບກົນໄກຕະຫຼາດ ໃຫ້ນັບມື້ນັບເຕີບໃຫຍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນຢູ່ພາຍໃນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນໄດ້. ໂດຍເລັ່ງໃສ່ປັບປຸງຖານະການເງິນ, ການຈັດຕັ້ງ-ບຸກຄະລາກອນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການຫັນເປັນລະບົບບໍລິສັດຂອງລັດທີ່ເຂັ້ມແຂງຮອບດ້ານ ພ້ອມທັງຮັບປະກັນໃຫ້ການດຳເນີນທຸລະກິດມີປະສິດທິຜົນສູງ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາວິສາຫະກິດ-ທຸລະກິດຂອງລັດ ແລະ ກຳນົດຄືນໃຫ້ຈະແຈ້ງພາລະບົດບາດຂອງບໍລິສັດ ເຊັ່ນ: ດຳເນີນທຸລະກິດເພື່ອຫາກຳໄລ ແລະ ຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ການເມືອງຕາມແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ກົດໝາຍຂອງລັດ, ເປີດກວ້າງສິດເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊັບສິນຂອງລັດທີ່ມອບໃຫ້.

- ຈັດຕັ້ງ ແລະ ພັດທະນາບັນດາກຸ່ມວິສາຫະກິດເພື່ອສ້າງຖານກຳລັງແຮງທາງດ້ານຊັບສິນ, ຄວາມຮູ້ສະຕິປັນຍາ ແລະ ເຕັກນິກວິທະຍາການຕ່າງໆທີ່ສາມາດແຂ່ງຂັນໃນຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ ເຊັ່ນ: ກຸ່ມການຜະລິດ-ການບໍລິການ ແລະ ການກໍ່ສ້າງ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຕາມກົນໄກຕະຫຼາດທີ່ມີການວາງແຜນ.

- ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ກວດກາ-ດັດແກ້ ບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆທີ່ຕິດພັນເຖິງທຸລະກິດ-ວິສາຫະກິດ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງຂອງພັກ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ທັງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດ; ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ກາລະໂອກາດອັນສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ-ວິສາຫະກິດເທື່ອລະກ້າວ.

- ດຳເນີນການສຳຫຼວດກວດກາເພື່ອຈັດຕັ້ງຄືນໃໝ່, ວິສາຫະກິດຂອງລັດ ອັນໃດທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ, ອັນໃດຄວນຮັກສາໄວ້ເປັນຂອງລັດ 100%, ອັນໃດຄວນຫັນເປັນວິສາຫະກິດປະສົມ ແລະ ຫຸ້ນສ່ວນ, ອັນໃດຄວນປັບປຸງໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ, ອັນໃດຄວນຫັນໄປສູ່ຮູບການອື່ນ, ອັນໃດຄວນຍຸບເລີກ ຫຼື ປະກາດລົ້ມລະລາຍ.

• ຄົ້ນຄວ້າສ້າງຕັ້ງບໍລິສັດທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ ໂດຍທີ່ລັດຈະຕ້ອງລົງທຶນ 100%. ວິສາຫະກິດທີ່ລັດຖືຫຸ້ນ 51% ຂຶ້ນໄປລັດຈະຕ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານໂດຍກົງເຊັ່ນ: ອຸດສາຫະກຳປ້ອງກັນຊາດ, ອຸດສາຫະກຳຜະລິດໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ, ອຸດສາຫະກຳຜະລິດວັດຖຸກໍ່ສ້າງ, ບໍລິສັດທັນຍາຫານ, ສື່ສານ, ໂທລະຄົມ, ການບິນ ແລະ ວິສາຫະກິດຍຸດທະສາດອື່ນໆ.

• ສ້າງໃຫ້ໄດ້ບັນດາວິສາຫະກິດທີ່ເຂັ້ມແຂງທຸກດ້ານ, ເປີດກວ້າງທຸລະກິດປະສົມພາຍໃນ ແລະ ກັບຕ່າງປະເທດ, ສ້າງທຸກເງື່ອນໄຂໃຫ້ທຸລະກິດ-ວິສາຫະກິດຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ເຂັ້ມງວດ ແລະ ຖືກຕ້ອງ.

• ສູ້ຊົນໃຫ້ລັດມອບສິດເປັນເຈົ້າຢ່າງຂາດຕົວຕໍ່ຊັບສິນ-ທຶນຮອນທີ່ລັດມອບໃຫ້ບໍລິສັດລັດ ເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການດຳເນີນທຸລະກິດຕາມເປົ້າໝາຍ, ແນວທາງ ແລະ ກົດໝາຍຂອງລັດ.

• ສຸມໃສ່ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍໃຫ້ໄດ້ກຳລັງການຜະລິດໃນບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆຢ່າງແຂງແຮງ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ທີ່ມີພື້ນຖານເຕັກນິກທີ່ທັນສະໄໝ, ມີສີມືແຮງງານເກັ່ງ ໂດຍເລີ່ມຈາກຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ, ບ້ານ ແລະ ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຂຶ້ນມາ.

• ສູ້ຊົນເປີດກວ້າງ ແລະ ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງລັດວິສາຫະກິດ-ວິສາຫະກິດປະສົມພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ທຸລະກິດຮ່ວມມືປະຊາຊົນຢູ່ໃນຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຢ່າງຊັດເຈນ ຕາມເຈົ້າທຶນ-ຂະໜາດທຶນ ແລະ ເຕັກນິກຢ່າງຂາດຕົວຕາມແຕ່ລະໄລຍະຂອງການພັດທະນາ.

• ສູ້ຊົນສ້າງໃຫ້ໄດ້ແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາທຸລະກິດ-ວິສາຫະກິດທຸກພາກສ່ວນ.

[3]. ມາດຕາການ:

• ສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນທີ່ມີໜ້າທີ່ຊີ້ນຳ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສົ່ງເສີມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດທີ່ມີການວາງແຜນ ເພື່ອສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບ ແລະ ພ້ອມກັນຕັດສິນໃຈສູ້ຊົນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ.

• ຕ້ອງຫັນທິດທາງ, ເປົ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ແລະ ແຜນງານທີ່ວາງອອກໃຫ້ເປັນນິຕິກຳ ແລະ ແຜນການລະອຽດ ຢູ່ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນທັງຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

• ຕ້ອງມີຄວາມຕັດສິນໃຈສູງໃນການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ບາງທຸລະກິດທີ່ເປັນຂໍກຸນແຈສຳຄັນ ແລະ ເປັນເຈົ້າພາທາງໃຫ້ແກ່ວິສາ

ທຸລະກິດອື່ນໆ, ພ້ອມທັງປຸກລະດົມທຸກພາກສ່ວນທຸລະກິດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນກໍ່ສ້າງເສດຖະກິດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງ.

- ສ້າງໃຫ້ມີອົງກອນ, ກົງຈັກຊ່ວຍວຽກທີ່ເຂັ້ມແຂງ ສອດຄ່ອງກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງກຳລັງການຜະລິດ, ມີບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງຕໍ່ວິສາຫະກິດທັງຂັ້ນມະຫາພາກ ແລະ ຈຸລະພາກ.
- ມີລະບົບປະສານງານ ແລະ ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງທີ່ຈະແຈ້ງ ລະຫວ່າງບັນດາກະຊວງ ຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສົ່ງເສີມວິສາຫະກິດສາມາດເຄື່ອນໄຫວຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ກ້າວເຂົ້າສູ່ລະບົບບໍລິສັດທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຮອບດ້ານ, ສາມາດແກ່ງແຍ່ງຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ສາກົນໄດ້.

3.2. ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ (SMEs):

[1]. ທິດທາງ:

ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງໃຫ້ບັນດາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ໃຫ້ມີຄວາມເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະສາມາດເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບເສດຖະກິດໃນຂະບວນການຜະລິດ ແລະ ແລກປ່ຽນສິນຄ້າຂອງພູມິພາກ ແລະ ສາກົນ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນພາຍໃຕ້ຂອບການເປີດເສລີທາງການຄ້າ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການສ້າງປະຊາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນ ພາຍໃນປີ 2015.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

- ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຜົນຜະລິດສະເລ່ຍບັນລຸ 15% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ຂຶ້ນທະບຽນ 13% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ເພີ່ມຂຶ້ນ 10% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ອັດຕາສ່ວນແຮງງານໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ກວມເອົາຫຼາຍກວ່າ 85% ຂອງຈຳນວນແຮງງານທັງໝົດໃນຂົງເຂດທຸລະກິດ.

ເພື່ອສຳເລັດຄາດໝາຍດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງສຸມໃສ່ບັນດາວຽກງານຈຸດສຸມດັ່ງນີ້:

- ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງລັດຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດໂດຍການທົບທວນ ແລະ ປັບປຸງບັນດາລະບຽບການ ແລະ ວິທີປະຕິບັດທີ່ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການດຳເນີນທຸລະກິດ, ພິຈາລະນາສ້າງກົນໄກທີ່ເໝາະສົມໃນການປະເມີນ

ຜົນກະທົບຂອງບັນດາລະບົບການໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດທີ່ສ້າງຂື້ນແລ້ວ ແລະ ກຳລັງຈະສ້າງຂື້ນໃໝ່.

- ປັບປຸງການເຂົ້າຫາແຫຼ່ງທຶນຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງໂດຍການເພີ່ມຄວາມສາມາດຂອງສະຖາບັນການເງິນທີ່ໃຫ້ບໍລິການສິນເຊື່ອ, ພັດທະນາໃຫ້ມີຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການດ້ານການເງິນໃຫ້ມີຫຼາຍຮູບຫຼາຍສີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນວິທີການສະໜອງສິນເຊື່ອທີ່ບໍ່ອາໄສຫຼັກຊັບຄໍ້າປະກັນ ແລະ ມີໄລຍະຍາວ ເຊັ່ນ: ການຄໍ້າປະກັນເງິນກູ້, ກອງທຶນເພື່ອລົງທຶນຮ່ວມ, ການເຊົ່າຊື້ອຸປະກອນ ແລະ ພາຫະນະການຜະລິດ.

- ກໍ່ສ້າງຜູ້ປະກອບການໃໝ່ໂດຍການຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມໃຫ້ຊາວໜຸ່ມ, ປັນຍາຊົນ, ແມ່ຍິງເຂົ້າມາມີບົດບາດເປັນຜູ້ປະກອບການເພີ່ມຂື້ນ, ສ້າງໃຫ້ມີສູນບົ່ມເພາະທຸລະກິດ, ມີກົນໄກໃນການສົ່ງເສີມການສຳປະທານທຸລະກິດ SME, ສະໜອງການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ໃຫ້ການປຶກສາແບບຄົບວົງຈອນແກ່ຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນທຸລະກິດໃໝ່.

- ເພີ່ມທະວີການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການບໍລິການພັດທະນາທຸລະກິດ.

- ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືທຸລະກິດລະຫວ່າງວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່, ຂະໜາດກາງ ແລະ ນ້ອຍ ໂດຍການສັງລວມ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບໂອກາດດ້ານທຸລະກິດຂອງ SMEs ຈາກການລົງທຶນ ແລະ ການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່; ສ້າງກົນໄກ, ນະໂຍບາຍ ແລະສົ່ງຈູງໃຈໃຫ້ວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ມາໃຊ້ບໍລິການ ແລະ ການສະໜອງຂອງ SMEs.

- ສົ່ງເສີມການເພີ່ມຜະລິດຕະພາບເພື່ອຍົກລະດັບຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ, ສ້າງໃຫ້ມີແຜນດຳເນີນງານແຫ່ງຊາດ ເພື່ອຍົກສູງຜະລິດຕະພາບຂອງການຜະລິດ ແລະ ການອອກແຮງງານໃນທົ່ວສັງຄົມ.

- ສົ່ງເສີມການເຂົ້າຫາຕະຫຼາດ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕະຫຼາດຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ.

- ໃຊ້ມາດຕະການເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການປະກອບອາຊີບດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ນັກທຸລະກິດລາວ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ເພື່ອບັນລຸຕາມທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ການພັດທະນາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່ລະດົມທຶນມາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 7 ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ ຄື: ໂຄງການພັດທະນາ SME , ມູນຄ່າ 8,78 ຕື້ກີບ ໃນນີ້: ທຶນພາຍໃນ 5 ຕື້ກີບ ແລະ ທຶນຕ່າງປະເທດ(ເວັ່ງໃສ່ຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ) 3.78 ຕື້ກີບ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. **ມາດຕະການ:**

- ເພີ່ມທະວີການປະສານງານກັບທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດວຽກງານດຳເນີນໄປຢ່າງມີຈຸດສຸມ ຫຼີກລ້ຽງການຊໍ້າຊ້ອນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຊ່ອງຫວ່າງຄວາມຮັບຜິດຊອບ.
- ກຳນົດແຫຼ່ງທຶນ, ລະດົມທຶນ ແລະ ຈັດສັນທຶນຢ່າງເໝາະສົມ.
- ຍົກສູງບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງໜ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.
- ເພີ່ມທະວີການປະກອບສ່ວນຂອງພາກເອກະຊົນ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນ, ສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກອບການຫຼາຍຂຶ້ນ. ຊອກຫາຕະຫຼາດ ແລະ ສ້າງຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນໃຫ້ຜະລິດຕະພັນລາວຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ຝຶກອົບຮົມນັກທຸລະກິດລາວດ້ານວິຊາຊີບ, ກົດໝາຍ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການຕະຫຼາດ
- ຫັນເອົາຊັບສິນຂອງບໍລິສັດເປັນທຶນ, ຫັນບໍລິສັດຈຳກັດເປັນບໍລິສັດມະຫາຊົນຕາມຄວາມເໝາະສົມເພື່ອຈົດທະບຽນເຂົ້າໃນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບລາວ.

3.3. ວິສາຫະກິດປະຊາຊົນ, ວິສາຫະກິດປະສົມແລະ ຫຸ້ນສ່ວນ

[1]. **ທິດທາງ:**

ພັດທະນາວິສາຫະກິດປະສົມໃຫ້ມີຄວາມຫລາກຫລາຍ, ມີຄວາມເປັນເອກະພາບ, ມີຄວາມ ເປັນເຈົ້າການ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ. ປັບປຸງສະມັດຕະພາບຂອງການ ຜະລິດ ແລະ ຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ສົ່ງເສີມການເຂົ້າຫາຕະຫລາດທັງພາຍໃນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

[2]. **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

- ສູ້ຊົນໃຫ້ທົ່ວປະເທດມີຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດເພີ່ມຂຶ້ນທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ;
- ສຸມໃສ່ສົ່ງເສີມບັນດາວິສາຫະກິດປະຊາຊົນ, ປະສົມ ແລະ ຫຸ້ນສ່ວນໃຫ້ມີບົດບາດຫຼາຍຂຶ້ນໃນສັງຄົມ ພ້ອມທັງສາມາດເຂົ້າຫາແຫຼ່ງຈຳໜ່າຍສິນຄ້າ ແລະ ສ້າງສີສັນໃຫ້ແກ່ສິນຄ້າໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

[3]. **ມາດຕະການ:**

- ປັບປຸງສ້າງອົງການ ຫລື ໜ່ວຍງານຮັບຜິດຊອບສະເພາະໃນການຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການດຳເນີນງານຂອງ

ພາກສ່ວນທຸລະກິດ ຫລື ວິສາຫະກິດຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ໄປຕາມທິດ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ.

- ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ດ້ານນິຕິກຳຕ່າງໆເພື່ອພັດທະນາວິສາຫະກິດໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍການທົບທວນ ແລະ ປັບປຸງຄືນບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບທຸລະກິດ ແລະ ວິສາຫະກິດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງຂອງພັກ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ, ສ້າງກາລະໂອກາດ ແລະ ເງື່ອນໄຂອັນດີໃຫ້ທຸລະກິດ ແລະ ວິສາຫະກິດໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງຄ່ອງຕົວ, ເພື່ອມີຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເທື່ອລະກ້າວຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງ ດັດສົມຂອງລັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງ.
- ເອົາໃຈໃສ່ ຝຶກອົບຮົມບຸກຄະລາກອນຂັ້ນຜູ້ບໍລິຫານ, ພະນັກງານ ແລະ ສ້າງສີມືແຮງງານໃຫ້ນາຍຊ່າງ, ກຳມະກອນ ໂດຍຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານເຕັກນິກວິຊາການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ໄດ້ບັນດາວິສາຫະກິດທີ່ເປັນຍຸດທະສາດທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທຸກດ້ານ, ເປີດກວ້າງທຸລະກິດປະສົມພາຍໃນ ແລະ ກັບຕ່າງປະເທດ.
- ປັບປຸງນິຕິກຳ, ນະໂຍບາຍ ລະບອບການ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຂອງປະເທດ.
- ສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ຫັນເປັນທັນສະໄໝລະບົບການຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມກະທັດຮັດງ່າຍດາຍ ແລະ ວ່ອງໄວຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເພື່ອໃຫ້ບັນດາວິສາຫະກິດທີ່ຍັງບໍ່ທັນຂຶ້ນທະບຽນຫັນເຂົ້າສູ່ລະບົບຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ສືບຕໍ່ຈັດເວທີປຶກສາຫາລື ແລະ ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ພາກ ສ່ວນທຸລະກິດ ເພື່ອພ້ອມກັນແກ້ໄຂບັນຫາ ຫຼື ອຸປະສັກໃນການດຳເນີນທຸລະກິດຢ່າງທັນການ.
- ຈັດຕັ້ງການເຜີຍແຜ່ລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການຂຶ້ນທະບຽນກາປະທັບ ແລະ ລະບຽບ ການກ່ຽວກັບພາສີ, ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດໃຫ້ກັບທະນາຄານ ເພື່ອເປັນ ບ່ອນອີງໃນເວລາຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຂໍກູ້ຢືມເງິນ, ເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກົດໝາຍໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດ ເພື່ອສ້າງຫຼັກຄໍ້າປະກັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ສະໜອງສິນເຊື່ອ ແລະ ທັງເປັນການ ປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນຂອງຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ.
- ສືບຕໍ່ພັດທະນາເອົາຫຼັກສູດສ້າງຜູ້ປະກອບກິດຈະການເຂົ້າໃນລະບົບການສຶກສາສາມັນ, ອາ ຊີວະສຶກສາ ແລະ ການສຶກສາຊັ້ນສູງເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີວິທີການຈັດຕັ້ງ, ການບໍລິຫານທຸລະກິດໃນເວລາ ປະກອບການດ້ານທຸລະກິດ.

• ປັບປຸງດ້ານການປະສານງານ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ: ໃຫ້ມີຄວາມໂປ່ງໃສໃນຂະບວນການພິ ຈາລະນາຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດລົງທຶນ, ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີບົດບາດໃນ ການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ການພັດທະນາທຸລະກິດທັງພາກລັດ ແລະ ພາກທຸລະກິດ ເພື່ອສາມາດສະໜອງ ການບໍລິການ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານຕ່າງໆ
ໃຫ້ແກ່ບັນດາຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

• ເພີ່ມທະວີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ແລະ ເຕັກນິກຕ່າງໆຈາກສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນເຂົ້າໃນວຽກ ງານສົ່ງເສີມວິສາຫະກິດ ແລະ ທຸລະກິດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການວິໄຈ ແລະ ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ດ້ານທຸລະກິດ, ການວິໄຈຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າເພີ່ມ.

• ສ້າງສູນກາງລວບລວມບັນດາເອກະສານນິຕິກຳ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາພາກວິສາຫະກິດ ແລະ ພາກເອກະຊົນ ເພື່ອໃຫ້ມີຈຸດສັງລວມ ຈະສະດວກໃນການຕິດຕາມ ແລະ ສາມາດ ກວດສອບໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

• ສ້າງກົນໄກເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ເພື່ອໃຫ້ທັງສອງກຸ່ມໄດ້ມີການນຳໃຊ້ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ມີການແລກປ່ຽນປະສົບການເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ອັນເປັນການຍົກມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ຂຶ້ນໄປເປັນກ້າວໆ.

4. ການພັດທະນາເຂດແຄວ້ນ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ

4.1. ການພັດທະນາຕາມພາກ

[1]. ທິດທາງ:

ການພັດທະນາເຂດແຄວ້ນເປັນສິ່ງຈຳເປັນພາະວິໄສ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ທຸກເຂດແຄວ້ນໃນທົ່ວປະເທດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງສົມສ່ວນ ແລະ ອ່ອງໂອບົນພື້ນຖານການເສີມຂະຫຍາຍທ່າແຮງຂອງແຕ່ລະພາກ ແລະ ມີໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແທດເຫມາະກັບແຕ່ລະເຂດ; ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍ່ສ້າງ ສາຍພົວພັນເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງບັນດາເຂດໃຫ້ມີຄວາມກົມກຽວ, ຂະຫຍາຍຕົວໄວ ແລະ ຫມັ້ນທ່ຽງ, ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ, ມີຄວາມອາດສາດມາດແຂ່ງຂັນ, ສາມາດຫລຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນ ລະຫວ່າງການພັດທະນາໃນແຕ່ລະພາກ.

ສຸມໃສ່ລົງທຶນຢ່າງມີຈຸດສຸມເຂົ້າໃນການພັດທະນາສູນກາງເສດຖະກິດຂອງ 3 ພາກ ທີ່ມີທ່າກ້າວກະໂດດໃນການຂະຫຍາຍຕົວບົນພື້ນຖານຂອງການພັດທະນາຕົວເມືອງແກນກາງທີ່ມີພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການບໍລິການທັນສະໄຫມ, ບັນດາເຂດອຸດສາຫະກຳຈຸດສຸມ ດ້ວຍການເອົາໃຈໃສ່ພັດທະ ນາ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳທີ່ສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມສູງ ແລະ ມີຂະຫນາດໃຫຍ່ ເຊັ່ນ: ອຸດສາຫະກຳຜະລິດໄຟຟ້າ, ປຸງແຕ່ງເຂົ້າ ແລະ ສະບຽງອາຫານ, ປຸງແຕ່ງໄມ້, ຜະລິດຜຸ່ນຊີວະພາບ, ຕັດຫຍິບ, ຂຸດ

ຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ (ຄຳ, ກົ່ວ, ເຫລັກ, ແຮ່ບົກຊິດ...), ອຸດສາຫະກຳຜະລິດວັດຖຸກໍ່ສ້າງ, ກົນຈັກ, ສິນຄ້າເອເລັກໂຕນິກ, ເຄື່ອງຊົມໃຊ້ ຊັ້ນສູງ ບົນພື້ນຖານຂອງການສ້າງຕັ້ງເຂດອຸດສາຫະກຳ, ກຸ່ມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ເຂດຜະລິດເພື່ອສົ່ງອອກ ເພື່ອສ້າງແຮງກະຕຸ້ນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດຂອງເຂດແຄວ້ນ, ພ້ອມທັງສົ່ງຜົນກະທົບໄປຊຸກດັນການພັດທະນາເຂດໃກ້ຄຽງທີ່ມີທ່າແຮງທາງດ້ານວັດຖຸດິບ ແລະ ຕະຫລາດຜະລິດຕະພັນຂະຫຍາຍຕົວ.

ຈັດສັນ ແລະ ພັດທະນາຕົວເມືອງແກນກາງໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງບັນດາເຂດເຊັ່ນ: ເມືອງຫລວງພະບາງ (ແຂວງຫລວງພະບາງ), ເມືອງໄຊ (ແຂວງອຸດົມໄຊ) ຢູ່ພາກເໜືອ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ເມືອງໄກສອນ ພົມວິຫານ (ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ) ຢູ່ພາກກາງ ແລະ ເມືອງປາກເຊ (ແຂວງຈຳປາສັກ) ຢູ່ພາກໃຕ້ ໃຫ້ມີບົດບາດເປັນແກນກາງການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ທັງເປັນແນວຫນ້າ ໃຫ້ແກ່ຂະບວນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄຫມ ດ້ວຍລະບົບພື້ນຖານໂຄງລ່າງທັນສະໄຫມ ຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ບັນດາຂະແຫນງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການປາຍແຫລມ, ຕອບສະຫນອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນການເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນກັບບັນດາຕົວເມືອງແກນກາງ ຂອງແຕ່ລະເຂດ, ນອກຈາກບົດບາດເປັນສູນກາງການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ ແລະເຕັກນິກວິທະຍາສາດ ແລ້ວຍັງຮັກສາບົດບາດການເຊື່ອມຕໍ່ພາຍໃນເຂດ ແລະ ບັນດາເຂດ ເພື່ອກ້າວສູ່ການນຳໃຊ້ ແຫລ່ງກຳລັງແຮງງານຢ່າງເຫມາະສົມ, ຫັນປ່ຽນໂຄງສ້າງການຜະລິດ ແລະ ພັດທະນາຕະຫລາດສິນຄ້າ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ການຮ່ວມມືລົງທຶນ, ການຄ້າ ແລະ ການບໍລິການກັບບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ.

ອີງໃສ່ຈຸດພິເສດ, ທ່າແຮງ ແລະ ເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ, ການພັດທະນາແຕ່ລະພາກພື້ນມີດັ່ງນີ້:

4.1.1. ເຂດພາກເໜືອ

[1]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

ຍູ້ແຮງການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງເຂດ. ສູ້ຊົນຮອດປີ 2015 ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນໄດ້ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນໃຫ້ໄດ້ 1.700 ໂດລາສະຫະລັດ. ຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຢ່າງຕັ້ງຫນ້າ ໂດຍຂະແຫນງກະສິກຳກວມ 42%, ອຸດສາຫະກຳກວມ 34% ແລະ ບໍລິການ ກວມ 27% ຂອງໂຄງປະກອບ GDP. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງສະເລ່ຍ 2% ຕໍ່ປີ, ຮອດປີ 2015 ຄາດວ່າຈະມີພົນລະເມືອງ ປະມານ 2,7 ລ້ານຄົນ. ສູ້ຊົນຫລຸດຜ່ອນອັດຕາຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ຕ່ຳກວ່າ 8% ໃນປີ 2015 ແລະ ອັດຕາບ້ານທຸກຍາກໃຫ້ຕ່ຳກວ່າ 20% ໃນປີ 2015.

[2]. ຂະແໜງບູລິມະສິດ:

1. <u>ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ-ທີ່ຈຳເປັນຕົ້ນຕໍເຊັ່ນ:</u>

+ <u>ທາງລົດໄຟ:</u>

ສາຍຕັ້ງ ຄື: ບໍ່ເຕັນ ຫລວງນ້ຳທາ-ວຽງຈັນ (ທາງລົດໄຟ ອາຊຽນ-ຈີນ, ເຊື່ອມຕໍ່ໄປຫາ ກຳປູເຈຍ ແລະ ສິງກະໂປ ໂດຍຜ່ານ ສປປ ລາວ).

ສາຍຂວາງ ຄື: (1) ທາງພູຄູນ-ໂພນສະຫວັນ-ຊາຍແດນຫວຽດນາມ (ທາງເຊື່ອມຕໍ່ ສິງກະໂປ-ລາວ-ຫວຽດນາມ) ແລະ (2) ທາງເມືອງເງິນ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ) ໄຕຈາງ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ, ທາງເຊື່ອມຕໍ່ໄທ-ລາວ-ຫວຽດນາມ).

+ <u>ທາງບົກ:</u>

ສ້າງເສັ້ນທາງ 3 ສາຍ ຄື: (1) ແຕ່ລານຕຸຍ ແຂວງຜົ້ງສາລີ (ຊາຍແດນ ລາວ-ຈີນ) ຜ່ານແຂວງອຸດົມໄຊ, ຫລວງພະບາງ ເຖິງ ວຽງຈັນ, (2) ແຕ່ເມືອງແອດ ແຂວງຊຽງຂວາງ (ຊາຍແດນ ລາວ -ຫວຽດນາມ) ຮອດເມືອງທ່າໂທມ ແລະ (3) ແຕ່ເມືອງສິງ ແຂວງຫລວງນ້ຳທາ (ຊາຍແດນລາວ-ຈີນ) ຜ່ານແຂວງບໍ່ແກ້ວ ຫາເມືອງແກ່ນທ້າວ ແຂວງໄຊຍະບູລີ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ).

ສ້າງເສັ້ນທາງສາຍຂວາງ 5 ສາຍ ຄື: (1) ແຕ່ເມືອງໃຫມ່ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ) ຮອດຫ້ວຍຊາຍ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ), (2) ແຕ່ດ່ານປາຫ່າງ (ຊາຍແດນ ລາວ-ຫວຽດນາມ) ຫາ ຊຽງຮອນ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ), (3) ແຕ່ດ່ານຊາຍແດນສາກົນ ຫ້ວຍຊາຍ ຫາເມືອງວຽງທອງ, (4) ແຕ່ດ່ານຊາຍແດນນ້ຳກັ່ນ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ) ຮອດເມືອງເງິນ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ) ແລະ (5) ແຕ່ເມືອງຫມອກ ໃຫມ່ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ) ຮອດເມືອງຊຽງ.

ສ້າງບັນດາເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ບັນດາທາງຫລວງແຫ່ງຊາດ ແລະ ທາງທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

+ <u>ພັດທະນາທາງນ້ຳ:</u> ປັບປຸງເສັ້ນທາງນໍ້າຂອງຕອນເຫນືອໃຫ້ເຮືອ ບັນທຸກສິນຄ້າຂະຫນາດ 300 ໂຕນ ສາມາດຄົມມະນາຄົມໄປ-ມາໄດ້.

+ <u>ພັດທະນາສະໜາມບິນ:</u>

- ສຸມໃສ່ຍົກລະດັບສະຫນາມບິນ ຫລວງພະບາງ, ຕາມມາດຖານ 4C, ເຮືອບິນຂະຫນາດກາງ (ປະເພດC ຄື: B737, A320...), ອາຄານໂດຍສານໃຫ້ສາມາດ ຮັບໄດ້ ປະມານປີລະ 1,2 ລ້ານ ເທື່ອຄົນ, ເປັນສະຫນາມບິນສາກົນອັນດັບ 2 ຮອງຈາກນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ຕອບສະຫນອງໃຫ້ເຮືອບິນປະເພດ D ຂຶ້ນ-ລົງໄດ້.
- ສຸມໃສ່ປັບປຸງສະຫນາມບິນຢູ່ພາກເຫນືອ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ ຫລວງນ້ຳທາ, ບໍ່ແກ້ວ ແລະ ຮັບ ປະກັນໃຫ້ເຮືອບິນຂະຫນາດ 70 ບ່ອນ ນັ່ງ ຂຶ້ນ-ລົງໄດ້ປົກກະຕິ. ປັບປຸງຍົກລະດັບເດີ່ນບິນ ຢູ່ເມືອງ ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອສ້າງ ເງື່ອນໄຂເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໄປ ຢ້ຽມຢາມສະຖານທີ່ປະຫວັດສາດດັ່ງກ່າວ ປະກອບ ສ່ວນໃນການພັດທະນາ ເຂດການປະຕິວັດເກົ່າໃຫ້ທຽບທັນກັບເຂດອື່ນ ຂອງປະເທດ.

- ຂະຫຍາຍການກໍ່ສ້າງສະຖານີ ແລະ ລານຈອດຍົນ, ສະຖານີຄຸ້ມຄອງ, ສາງນ້ຳມັນ, ໂທລະຄົມສື່ສານ, ການບັນຊາ ແລະ ອື່ນໆ.

2. ພັດທະນາ 4 ຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ ຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ --:

ກ. ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້:

• ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ທີ່ມີທ່າແຮງແຂ່ງຂັນ: ສ້າງສູນກ້າເບ້ຍໄມ້ ແລະ ທົດລອງແນວພັນ ເພື່ອສົ່ງເສີມແນວພັນທີ່ດີຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ເລັ່ງປັບປຸງຊະນິດແນວພັນພືດລົ້ມລຸກ, ໄມ້ເສດຖະກິດ ແລະ ສັດ.

• ຊຸກຍູ້ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ: ສ້າງສູນຜະລິດແນວພັນເຂົ້າທີ່ດີມີຄຸນນະພາບ ຢູ່ແຂວງ ຫຼວງນ້ຳທາ, ໄຊຍະບູລີ ແລະ ແຂວງວຽງຈັນ; ສ້າງສູນຜະລິດແນວພັນສາລີ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ, ໄຊຍະບູລີ, ຫຼວງນ້ຳທາ ແລະ ບໍ່ແກ້ວ, ສ້າງສູນຜະລິດແນວພັນຖົ່ວເຫຼືອງ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ ແລະ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ສ້າງສູນຜະລິດແນວພັນມັນຕົ້ນຢູ່ ແຂວງອຸດົມໄຊ ແລະ ຫຼວງນ້ຳທາ; ນອກນັ້ນ ຍັງ ສ້າງສູນຜະລິດແນວພັນພືດເສດຖະກິດທີ່ມີຄຸນນະພາບຢູ່ບັນດາແຂວງພາກເໜືອ ເຊັ່ນ: ມັນ, ອ້ອຍ, ໄມ້ໃຫ້ໝາກ, ພືດຜັກ ແລະ ຊາ. ສ້າງສູນແນວພັນໝູ ຢູ່ເມືອງໄຊ; ສ້າງສູນລ້ຽງງົວພັນເຂດສູງ ຢູ່ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ຫົວພັນ; - ສ້າງສູນສາທິດລ້ຽງປາ ແລະ ຜະລິດແນວພັນປານ້ຳຈືດ ຢູ່ ແຂວງໄຊຍະບູລີ ແລະ ແຂວງວຽງຈັນ....,

• ຊຸກຍູ້ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ແບບທຸລະກິດ: ກະສິກຳສີຂຽວ, ພັດທະນາຍີ່ຫໍ້ ແລະ ເຄືອຄ່າຍ ຈຳໜ່າຍ ຄຽງຄູ່ກັບການດຶງດູດການລົງທຶນ ແລະ ອື່ນໆ.

• ສ້າງສູນພັດທະນາໄມ້ເສດຖະກິດ: ສົ່ງເສີມການປູກໄມ້ເສດຖະກິດທີ່ມີທ່າແຮງຢູ່ເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂເໝາະສົມ ແລະ ລາຄາແພງເພື່ອສົ່ງອອກ ເຊັ່ນ: ຢາງພາລາ, ອ້ອຍ, ໝາກເຍົາ, ຄົ່ງ, ໄມ້ປ່ອງ, ຫວາຍ, ນ້ຳມັນພືດ, ອາຫານສັດ, ໄມ້ ແລະ ອື່ນໆ.

ຂ. ອຸດສາຫະກຳພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ບໍ່ແຮ່:

• ສຸມໃສ່ພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂະໜາດໃຫຍ່ຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ, ສາຂາແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ພະລັງງານຄວາມຮ້ອນຈາກຖ່ານຫີນລິກໄນ (ທີ່ຫົງສາ ແຂວງໄຊຍະບູລີ).

• ສຸມໃສ່ການພັດທະນາເຂື່ອນໄຟຟ້າຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີປະສິດທິຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

• ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງໄຟຟ້າສູ່ຕ່າງປະເທດເພື່ອຊຸກຍູ້ການສົ່ງອອກແລະເປີດກວ້າງຕະຫລາດ.

• ເຊື່ອມໂຍງການພັດທະນາຂະແໜງໄຟຟ້າ ໄປພ້ອມກັບການພັດທະນາຂະແໜງບໍ່ແຮ່ ເພື່ອຍົກສູງຄວາມອາດສາມາດຂອງຂະແໜງພະລັງງານ ໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

• ສຳຫລວດ ແລະ ຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ທີ່ເປັນທ່າແຮງພັດທະນາຂອງພາກເຫນືອ.

• ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳຫລອມໂລຫະທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ນັບມື້ນັບເຂັ້ມແຂງ ໂດຍຖືເອົາອຸດສາຫະກຳຫລອມເຫລັກ, ຊືນ, ກົ່ວ, ສັງກະສີ, ຄຳ ເປັນຕົ້ນຕໍ.

• ການຜະລິດວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ ໂດຍສຸມໃສ່ການຜະລິດຊີມັງ, ຊີມັງເສີມເຫລັກ, ດິນຈີ່, ດິນຂໍ, ປູນ ແລະ ອື່ນໆ.

• ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳເຄມີ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ເຄມີກຼໍລົວ, ດ່າງ, ເກືອໂຊດຽມ, ປຸຍກາລີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ.

ຄ. <u>ການບໍລິການ, ການຄ້າ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ:</u>

• ສຸມໃສ່ວຽກງານພົວພັນການຄ້າ ແລະ ການຄ້າຊາຍແດນ ກັບປະເທດອ້ອມຂ້າງ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ສສ ຫວຽດນາມ, ສປ ຈີນ, ພະມ້າ ແລະ ໄທ ລວມທັງຊອກຫາຕະຫລາດ.

• ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງລະບົບການບໍລິການຜ່ານຕາມເສັ້ນທາງ ເລກທີ 3, ເລກທີ 2 ແລະ ເລກທີ 13 ໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ, ສະດວກ ແລະ ວ່ອງໄວ.

• ສ້າງສູນກາງວາງສະແດງ ແລະ ຈຳຫນ່າຍຜະລິດຕະພັນປອດສານພິດ (ຢູ່ ຫລວງພະບາງ, ຫລວງນ້ຳທາ, ຫ້ວຍຊາຍ, ອຸດົມໄຊ ແລະ ຜົ້ງສາລີ).

• ສຸມໃສ່ພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍການຍາດແຍ່ງເອົາຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຈາກການຮ່ວມມືກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ການປະຕິບັດແຜນງານທ່ອງທ່ຽວຂອງ GMS, ອາຊຽນ, ເຄືອຄ່າຍຮ່ວມມືທ່ອງທ່ຽວສາກົນ, ສາມລ່ຽມພັດທະນາ, ສີ່ລ່ຽມພັດທະນາ ແລະ ປະເທດອ້ອມຂ້າງ.

• ສຸມໃສ່ພັດທະນາວຽກງານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມເພື່ອເຊື່ອມໂຍງ, ເປັນທາງຜ່ານໃຫ້ແກ່ບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງເຊັ່ນ : ສປຈີນ, ພະມ້າ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ.

3. <u>ຂະແຫນງສັງຄົມ:</u>

ສຸມໃສ່ວຽກງານການສຶກສາ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ການສຶກສາພາກບັງຄັບໃຫ້ບັນລຸຜົນໃນປີ 2015,

-ຂະຫຍາຍ ແລະ ປັບປຸງມະຫາວິທະຍາໄລສຸພານຸວົງ ເພື່ອຮອງຮັບນັກສຶກສາຈາກບັນດາແຂວງພາກເຫນືອໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ສ້າງໂຮງຮຽນວິຊາຊີບສຳລັບແຂວງພາກເຫນືອ ຢູ່ ແຂວງອຸດົມໄຊ, ສຸມໃສ່ຫລຸດ ຜ່ອນອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ເດັກ , ການຂາດສານອາຫານ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງໂຮງຫມໍຫລວງພະບາງໃຫ້ສາມາດຮອງຮັບການປິ່ນປົວປະຊາຊົນຢູ່ບັນດາແຂວງພາກເຫນືອ, ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ ຕິດພັນກັບການພັດທະນາກຸ່ມບ້ານ ແລະ ການຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່.

4. <u>ຂະແຫນງສິ່ງແວດລ້ອມ:</u>

ເອົາໃຈໃສ່ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ. ບັນດາການລົງທຶນທີ່ຕິດພັນກັບການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຕັດໄມ້ , ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນປ່າໄມ້, ການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ປ່ອຍມົນລະພິດຕ້ອງໄດ້ມີການດຳເນີນການສຶກສາລະອຽດເຖິງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ. ເອົາໃຈໃສ່ປົກປັກຮັກສາປ່າຍອດນ້ຳຍ່າງຈິງຈັງເພື່ອຮັກສາແຫລ່ງຕົ້ນນ້ຳ, ຊີວະນາງພັນ, ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ໃຫ້ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ.

[3]. ຈັດວາງຈຸດສຸມການພັດທະນາຕາມຮູບແບບ“1334” ດັ່ງນີ້:

- ສຸມໃສ່ພັດທະນາ 1 ສູນກາງເສດຖະກິດຂອງພາກເໜືອ ຢູ່ແຂວງຫລວງພະບາງ;
- ສຸມໃສ່ພັດທະນາ 3 ເຂດອຸດສາຫະກຳ ຢູ່ 3 ແຂວງ ຄື: ແຂວງວຽງຈັນ, ຊຽງຂວາງ ແລະ ແຂວງ ອຸດົມໄຊ;
- ສຸມໃສ່ພັດທະນາ 3 ແລວທາງເສດຖະກິດ ຄື: ບໍ່ເຕັນ-ວຽງຈັນ, ຫ້ວຍຊາຍ-ໄຕຈາງ ແລະ ເມືອງເງິນ-ໜອງແຮດ;
- ສຸມໃສ່ພັດທະນາ 4 ເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ ຄື: ບໍ່ເຕັນ, ຫ້ວຍຊາຍ-ຕົ້ນເຜິ້ງ, ໜອງແຮດ ແລະ ແກ່ນທ້າວ.

ຈຸດສຸມໃນການພັດທະນາຂອງບັນດາແຂວງພາກເໜືອມີດັ່ງນີ້:

ຜົ້ງສາລີ:

- ສົ່ງເສີມການປູກພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳເປັນສິນຄ້າທີ່ມີຕະຫລາດຮັບຮອງແລ້ວ ເຊັ່ນ: ຫມາກແຫນ່ງ, ຊາ, ຫມາກຂ່າ, ຫມາກເດືອຍ, ຫມາກງາ, ສາລີ, ອ້ອຍ, ຕົ້ນປໍສາ, ໄມ້ກົດສະຫນາ ແລະ ອື່ນໆ ໂດຍຕິດພັນກັບການປຸງແຕ່ງເຄື່ອງສຳເລັດຮູບຢູ່ກັບທີ່.
- ສ້າງຕັ້ງໂຮງງານປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ເຊັ່ນ: ໂຮງງານປູງແຕ່ງຊາ, ໂຮງງານປົດແປ້ງ, ໂຮງງານນ້ຳຕານທີ່ມີຂະຫນາດການຜະລິດ 1.000 ໂຕນ/ປີ, ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງຢາງພາລາຂັ້ນຕົ້ນ.
- ຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງໄຟຟ້າໄປສູ່ຊົນນະບົດ.
- ຊຸກຍູ້ການສຳຫລວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳອູ 8.

ຫລວງນ້ຳທາ:

- ສົ່ງເສີມການປູກພືດສະບຽງອາຫານ ເຊັ່ນ: ເຂົ້າ, ສາລີ, ອ້ອຍ ແລະ ອື່ນໆ.
- ສົ່ງເສີມການປູກຢາງພາລາ ໂດຍຕິດພັນກັບການປຸງແຕ່ງ.
- ເອົາໃຈໃສ່ການຄຸ້ມຄອງການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ ເຊັ່ນ: ຖ່ານຫີນ, ຄຳ ແລະ ທອງແດງ.
- ຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງໄຟຟ້າໄປສູ່ຊົນນະບົດ.
- ສືບຕໍ່ສຸມໃສ່ປັບປຸງສ້າງເຂດເສດຖະກິດພິເສດບໍ່ເຕັນ-ແດນຄຳ ໃຫ້ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຍ່າງມີຄຸນນະພາບ.
- ກໍ່ສ້າງສູນກາງເຊື່ອມຕໍ່ດ້ານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ

ແຂວງບໍ່ແກ້ວ:

- ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງສູນພັດທະນາກະສິກຳ ເພື່ອຕອບສະຫນອງແນວພັນພືດ-ພັນສັດ; ສົ່ງເສີມ

ການປູກພືດປອດສານພິດ ແລະ ເພີ່ມມູນຄ່າສິນຄ້າໂດຍຜ່ານການປຸງແຕ່ງ ເຊັ່ນ: ສາລີ, ຖົ່ວ; ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດແບບເປັນຟາມ.

- ປັບປຸງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວດ້ານທຳມະຊາດ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ລຽບຕາມແຄມຂອງ ແລະ ເສັ້ນທາງ R3.
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນ ຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ ຢູ່ ເມືອງຕົ້ນເຜິ້ງ ແລະ ເມືອງຫ້ວຍຊາຍ.
- ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຍົກລະດັບເສັ້ນທາງແຕ່ ເມືອງຜາອຸດົມ-ເມືອງປາກແບ່ງ; ເສັ້ນທາງເມືອງຜາອຸດົມ-ເມືອງຮຸນ; ເສັ້ນທາງລຽບແຄມຂອງຕອນເໜືອ ແຕ່ບ້ານມອມ-ຊຽງກົກ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ; ເສັ້ນທາງລຽບແຄມຂອງຕອນໃຕ້ ແຕ່ປາກທາ-ກ້ອນຕື່ນ-ບ້ານຫ້ວຍເລົາ ຊາຍແດນແຂວງໄຊຍະບູລີ.
- ສ້ອມແປງ ແລະ ປັບປຸງບັນດາທ່າເຮືອຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ແລະ ໂດຍສານທີ່ມີແລ້ວຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ.
- ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍລະບົບສະໜາມບິນ “Runway, Taxi way “.
- ສຸມໃສ່ສ້າງເຂດເສດຖະກິດພິເສດເມືອງຕົ້ນເຜິ້ງໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພື້ນຖານ
- ປັບປຸງລະບົບໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງຂື້ນ, ໃນນັ້ນ ປັບປຸງ ເສັ້ນທາງເຊື່ອມໂຍງກັບປະເທດໄທ ແລະ ພະມ້າ ເພື່ອຊຸກຍູ້ຂະແໜງການໃຫ້ເປັນທັນສະໄໝ.

ອຸດົມໄຊ:

- ---ສົ່ງເສີມປູກພືດສິນຄ້າ (ສາລີ, ຖົ່ວເຫລືອງ, ຖົ່ວດິນ ແລະ ພືດອື່ນໆ); ນອກນັ້ນ ສຸມໃສ່ຜະລິດຊາຫອມ, ປຸງແຕ່ງມັນຕົ້ນ.
- ສົ່ງເສີມປູກໄມ້ອຸດສາຫະກຳ (ປູກ ແລະ ປຸງແຕ່ງຢາງພາລາ, ປູກໄມ້ວິກ, ໄມ້ສັກ ແລະ ໄມ້ເກດສະໜາ),
- ສຸມໃສ່ສ້າງໂຮງງານປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດຢູ່ເຂດອຸດສາຫະກຳຢູ່ເມືອງນາໝໍ້ ໂດຍຖືເອົາເປົ້າໝາຍ ແຮ່ເຫລັກ ຢູ່ເມືອງຫລາ, ແຮ່ທອງແດງ ເມືອງປາກແບ່ງ, ເມືອງຮຸນ ແລະ ນາໝໍ້, ແຮ່ຊືນ-ສັງກະສີ ເມືອງນາໝໍ້ ແລະ ອື່ນໆ.
- ສູ້ຊົນໃຫ້ສຳເລັດການສ້າງຕັ້ງໂຮງງານຊີມັງ ແລະ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງເກືອ ຢູ່ເມືອງນາໝໍ້.
- ສ້າງເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຕິດພັນກັບການທ່ອງທ່ຽວເມືອງປາກແບ່ງ.
- ສ້າງສູນກາງຄຸ້ມຄອງຄື້ນຄວາມຖີ່ສຳລັບເຂດພາກເໜືອ

ຫຼວງພະບາງ:

- ສ້າງໃຫ້ ແຂວງຫລວງພະບາງ ກາຍເປັນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ທຳມະຊາດ ແລະ ປະຫວັດສາດອັນສຳຄັນ ຂອງສປປລາວ, ອະນຸລັກມໍລະດົກໂລກທາງດ້ານວັດທະນາທຳ, ທຳມະຊາດໄວ້ໃຫ້ຍືນຍົງ ແລະ ພັດທະນາໃຫ້ມີຄຸນຄ່າເປັນທີ່ດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

- ສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາຜະລິດຕະພັນທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ: ການແກະສະລັກ, ຜະລິດຕະພັນຈັກສານໄມ້ປ່ອງ, ຫວາຍ, ເຄື່ອງເງິນ, ເຄື່ອງຄຳ, ສ້າງພື້ນຖານການປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນຫັດຖະກຳ ທີ່ຕິດພັນກັບຮູບແບບການດຳລົງຊີວິດແບບດັ້ງເດີມ.
- ຍົກລະດັບສະໜາມບິນຫລວງພະບາງໃຫ້ເປັນສະໜາມບິນ ອະນຸພາກພື້ນ, ສາມາດຮອງຮັບເຄື່ອງບິນແອບັດສ໌ A320.
- ສຳຫລວດ, ອອກແບບ ແລະ ກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳຂອງ ເມືອງຫລວງພະບາງ-ເມືອງຈອມເພັດ.
- ສູ້ຊົນສ້າງໃຫ້ໄດ້ທ່າເຮືອໃຫຍ່ ເພື່ອຮອງຮັບໃນການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ແລະ ໂດຍສານຈາກຊາຍແດນຈີນ-ຫລວງພະບາງ.
- ຊຸກຍູ້ການສຳຫຼວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ....
- ສ້າງສູນກາງອິນເຕີເນັດຄວາມໄວສູງ ແລະ ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການໂຄສະນາວັດ ທະນະທຳ ແລະ ຮີດຄອງປະເພນີຂອງເມືອງມໍລະດົກໂລກໃຫ້ກວ້າງຂວາງໄປສູ່ສາກົນ.

ນອກນັ້ນ, ສົ່ງເສີມການປູກຖົ່ວແຮ ເພື່ອປ່ອຍຄັ່ງ, ປູກຫມາກເດືອຍ, ປູກພືດປອດສານພິດ ແລະ ລ້ຽງສັດເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວ.

ໄຊຍະບູລີ:

- ສຸມໃສ່ປູກພືດສະບຽງອາຫານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ເຂົ້າ, ສາລີ, ຫມາກເດືອຍ, ຜັກປອດສານພິດ ເພື່ອບໍລິໂພກພາຍໃນ ແລະ ປ້ອນໂຮງງານປຸງແຕ່ງ;
- ສຸມໃສ່ປູກຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ ເຊັ່ນ: ໄມ້ສັກ, ຢາງພາລາ;
- ລົງມືກໍ່ສ້າງໂຮງງານໄຟຟ້າຖ່ານຫີນລິກໄນ ຢູ່ເມືອງຫົງສາ;
- ສ້າງເຂດການຄ້າຊາຍແດນ ຢູ່ ເມືອງເງິນ ແລະ ເມືອງແກ່ນທ້າວ;
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນ ຕາມລຳນ້ຳເຫືອງ;
- ກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳຂອງ ຢູ່ເມືອງປາກລາຍ (ທ່າເດື່ອ ເມືອງໄຊຍະບູລີ, ປາກຄອນ ຫລວງພະບາງ).

ຊຽງຂວາງ:

- ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດໃຫຍ່ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າປາຍແຫຼມສົ່ງອອກປະເທດເພື່ອນບ້ານ ແລະ ການປຸງແຕ່ງສະບຽງອາຫານ;
- ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານທຳມະຊາດ, ວັດຖຸບູຮານ ແລະ ປະຫວັດສາດ;

- ສ້າງຕັ້ງເຂດອຸດສາຫະກຳ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ ເຊັ່ນ: ຄຳ ແລະ ສຳເລັດການສຳຫຼວດແຮ່ເຫຼັກ ເພື່ອສາມາດດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນ.
- ສຸມໃສ່ສຳເລັດການສ້າງຊົນລະປະທານນ້ຳແຫ້ ເພື່ອສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້າ, ສາລີ ແລະ ພືດສະບຽງອາຫານອື່ນໆ.
- ສ້າງເສັ້ນທາງຜ່ານດ້ານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງກັບພາກເໜືອ ຂອງຫວຽດນາມ.

ຫົວພັນ:

- ພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳ;
- ສຳຫຼວດຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການສ້າງສະໜາມບິນຫົວພັນ;
- ຂະຫຍາຍຕາຂ່າຍໄຟຟ້າໄປສູ່ບັນດາເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພື້ນຖານ;
- ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 6A, 6B ຮອດສູ່ຊາຍແດນຫວຽດນາມ;
- ສຳຫຼວດຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົ້ນນ້ຳແອດ.....
- ປັບປຸງ ແລະ ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການທ່ອງທ່ຽວປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ.
- ສ້າງເສັ້ນທາງຜ່ານດ້ານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງກັບພາກເໜືອ ຂອງ ຫວຽດນາມ.

ແຂວງວຽງຈັນ:

- ສົ່ງເສີມການປູກພືດທີ່ເປັນປາຍແຫຼມ ເຊັ່ນ: ເຂົ້າຈ້າວ ເພື່ອປ້ອນໂຮງງານເບຍ ຢູ່ 4 ເມືອງ ທົ່ງພຽງ ແລະ ຊະນາຄາມ, ສາລີ ເພື່ອປ້ອນໂຮງງານຫົວອາຫານສັດ ຢູ່ເຂດລ້ອງງື່ມ ເມືອງທຸລະຄົມ, ວັງວຽງ, ກາສີ ແລະ ຊະນະຄາມ, ໝາກເດືອຍ, ແລະ ພືດຜັກຕ່າງໆ.
- ກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳງື່ມຢູ່ທີ່ບ້ານເມືອງເກົ່າ;
- ຊຸກຍູ້ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າໃຫ້ສຳເລັດ ເຊັ່ນ: ນ້ຳງື່ມ II, ນ້ຳງື່ມ III, ນ້ຳເລີກ ½, ນ້ຳເລີກ I, ນ້ຳແກນ…
- ກໍ່ສ້າງຕາຜັ່ງເຈື່ອນ ຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ;
- ສ້າງເຂດຈຸດສຸມເສດຖະກິດ-ວັດທະນະທຳ ຢູ່ເມືອງໂພນໂຮງ ແລະ ເມືອງວັງວຽງ ເປັນໃຈກາງການ ທ່ອງທ່ຽວ-ບໍລິການ ໂດຍຫັນໃຫ້ເປັນຕົວເມືອງນ້ອຍທັນສະໄໝ.
- ພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວອ່າງນ້ຳງື່ມເຂດໜ້າເຂື່ອນ, ສ້າງຕັ້ງສູນບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວ ຢູ່ວັງວຽງ ແລະ ບັນດາການທ່ອງທ່ຽວເຊື່ອມຕໍ່ ບັນດາແຂວງພາກກາງ ແລະ 4 ແຂວງພາກເໜືອຕອນລຸ່ມ.

4.1.2. ເຂດພາກກາງ

[1]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

ສູ້ຊົນເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນລະດັບສູງ ແລະ ໝັ້ນທ່ຽງ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳການປຸງແຕ່ງທີ່ດຶງດູດແຮງງານຫຼາຍ ແນໃສ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອັດຕາສ່ວນແຮງງານໃນບັນດາຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳເພີ່ມຂຶ້ນ. ສູ້ຊົນຮອດປີ 2015 ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນໃຫ້ໄດ້ 2.200 ໂດລາສະຫະລັດ. ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໃນປີ 2015 ຂະແໜງກະສິກຳກວມ 23%, ອຸດສາຫະກຳກວມ 42% ແລະ ບໍລິການກວມ 35% ຂອງໂຄງ ປະກອບ GDP. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງສະເລ່ຍ 2% ຕໍ່ປີ, ຮອດປີ 2015 ຄາດວ່າຈະມີພົນລະເມືອງ ປະມານ 3 ລ້ານຄົນ.

ລະດົມກຳລັງແຮງສັງລວມ, ຂຸດຄົ້ນທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນ ແລະ ທ່າແຮງໄດ້ປຽບຂອງເຂດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂດພາກກາງກາຍເປັນເຂດຈຸດສຸມພັດທະນາໄວ, ໝັ້ນທ່ຽງ, ນຳໜ້າໃນ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ກາຍເປັນກຳລັງແຮງໃນຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງທົ່ວປະເທດ ແລະ ເປັນຈຸດເຊື່ອມຕໍ່ເສດຖະກິດພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ຂອງປະ ເທດ, ເປັນຈຸດໃຈກາງການບໍລິການຜ່ານຂອງພາກພື້ນ ເຊັ່ນ: ທ່າເຮືອເທິງບົກ (Dry sea-port), ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ, ການບໍລິການຜ່ານ, ສະໜາມບິນສາກົນ.

[2]. ຂະແໜງບູລິມະສິດ:

1. <u>ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ-ທີ່ຈຳເປັນຕົ້ນຕໍເຊັ່ນ:</u>

ຄົ້ນຄ້ວາສ້າງທາງດ່ວນ ຫຼື ທາງລົດໄຟເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງພາກເໜືອ, ພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ວຽກງານຄົມມະນາຄົມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຂົນສົ່ງສິນຄ້າໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ໂດຍໃຊ້ເວລາສັ້ນ.

- ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງບັນດາແຂວງ.

2. <u>ພັດທະນາ 4 ຂະແໜງການຕົ້ນຕໍຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ --:</u>

ກ. <u>ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້:</u> ສຸມໃສ່ການປູກເຂົ້າ, ອ້ອຍ, ຢາງພາລາ, ມັນຕົ້ນ, ປູກມອນ ລ້ຽງມ້ອນ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໄມ້ອິກ, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ພືດຜັກອຸດສາຫະກຳໄລຍະສັ້ນ, ລ້ຽງສັດນ້ອຍ ເຊັ່ນ: ໝູ, ແບ້, ສັດປີກ ແລະ ສົ່ງເສີມການລ້ຽງປາ.

ຂ. ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ, ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ບໍ່ແຮ່: ສືບຕໍ່ຍູ້ແຮງພັດທະນາຂະແໜງ ອຸດສາຫະກຳຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ເປັນທ່າແຮງ ແລະ ດຶງດູດແຮງງານ ຈຳນວນຫຼາຍ ເຊັ່ນ: ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ-ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ພະລັງງານ-ໄຟຟ້າ, ບໍ່ແຮ່, ໂຮງງານປະກອບຊິ້ນສ່ວນ, ຕັດຫຍິບ, ວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ.

ຄ. ຂະແໜງບໍລິການ, ການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ:

- ສຸມໃສ່ພັດທະນາບໍລິການແບບຄົບວົງຈອນ (Logistic) ໂດຍສະເພາະການອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານການຄ້າ ແລະ ການຂົນສົ່ງຜ່ານແດນໃຫ້ວ່ອງໄວຂຶ້ນກວ່າເກົ່າທີ່ຜ່ານເສັ້ນທາງເລກ 9, 8 ແລະ 12;
- ດ້ານການຄ້າ: ສຸມໃສ່ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຄ້າພາຍໃນ, ການສົ່ງອອກສິນຄ້າທີ່ມີທ່າແຮງໄດ້ປຽບເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ໄຟຟ້າ, ແຮ່ທາດ, ສິນຄ້າຫັດຖະກຳ, ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ, ການຄ້າຜ່ານ ແລະ ການຄ້າຊາຍແດນ;
- ດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ: ສຸມໃສ່ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ເຊັ່ນ: ທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ; ໂດຍສະເພາະສະເໜີແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດບໍລິເວນ ພູພຽງນາກາຍພູຫີນປູນ ໃຫ້ອົງການ UNESCO ພິຈາລະນາເປັນທຳມະຊາດມໍລະດົກໂລກ, ພັດທະນາແຫຼ່ງ ທ່ອງທ່ຽວຮ່ອງຮອຍໄດໂນເສົາ ຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ, ກຳແພງຫີນ ຢູ່ແຂວງຄຳມ່ວນ, ປັບປຸງການບໍລິການ ການທ່ອງທ່ຽວທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ເປັນຕົ້ນ: ເສັ້ນທາງເຂົ້າແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ທີ່ພັກອາໄສ, ການບໍລິການທາງດ້ານອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ, ການບໍລິການນຳທ່ຽວ ເພື່ອຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດທ່ອງທ່ຽວ; ພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ມີຄວາມຫລາກຫລາຍ ແລະ ມີສີສັນ ຕາມລະດູການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍສຸມໃສ່ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວເຊື່ອມຕໍ່ 3 ປະເທດຫວຽດນາມ-ລາວ-ໄທ ຕາມເສັ້ນທາງເລກ 8, 9, ແລະ ເລກ 12 ໃຫ້ມີລັກສະນະຄົບວົງຈອນ.
- ດ້ານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ: ສ້າງສູນກາງດ້ານໄປສະນີເຊື່ອມໂຍງກັບອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ສ້າງສູນກາງໂທລະຄົມມະນາຄົມໃຫ້ເປັນພື້ນຖານໂຄງລ່າງແຫ່ງຊາດ.

3. ຂະແໜງສັງຄົມ:

ສຸມໃສ່ພັດທະນາດ້ານສັງຄົມ ເພື່ອຕອບສະໜອງການພັດທະນາຂະແໜງບູລິມະສິດທາງດ້ານເສດຖະກິດ ເຊັ່ນ:

+ ດ້ານສຶກສາ: ຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນອາຊີວະສຶກສາສຳລັບພາກກາງໃນຂະແໜງວິຊາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ວິຊາໄຟຟ້າ, ບໍ່ແຮ່, ຫັດຖະກຳ, ກໍ່ສ້າງ, ການນຳທ່ຽວ, ການປຸງແຕ່ງ, ການບໍລິການທາງ ຜ່ານເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຂະແໜງການບູລິມະສິດ, ຂະຫຍາຍມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະ

ເຂດໃຫ້ເປັນມະຫາວິທະຍາໄລ ສຳລັບພາກກາງທີ່ສາມາດຮອງຮັບນັກສຶກສາ ໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

+ ດ້ານສາທາ: ສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ຍົກລະດັບເຄື່ອງມືອຸປະກອນການແພດຂອງໂຮງໝໍພາກກາງທີ່ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດໃຫ້ທັນສະໄໝໃຫ້ຂື້ນກວ່າເກົ່າ, ຍົກລະດັບຈັນຍາບັນຂອງແພດປິ່ນປົວ, ປັບປຸງການບໍລິການການປິ່ນປົວ.

+ ດ້ານແຮງງານ: ສຸມໃສ່ຄຸ້ມຄອງແຮງງານເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ຍົກລະດັບສີມືແຮງງານພາຍໃນ ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການແຮງງານຂອງຂະແໜງທີ່ເປັນບູລິມະສິດ ເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ບໍ່ແຮ່, ຫັດຖະກຳ, ກໍ່ສ້າງ, ການນຳທ່ຽວ, ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການບໍລິການຜ່ານ.

4. <u>ຂະແໜງສິ່ງແວດລ້ອມ:</u>

ສຸມໃສ່ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ເປັນຕົ້ນ: ປ່າໄມ້, ບໍ່ແຮ່, ແຫຼ່ງນ້ຳ, ທີ່ດິນໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ໃນເຂດທີ່ມີການສຳຫຼວດ ແລະ ຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ຕ້ອງມີການຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ ຢ່າງເປັນ ປົກກະຕິ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຂອງໂຄງການ ຫຼື ຜູ້ລົງທຶນ ປະຕິບັດຕາມສັນຍາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ໂດຍສະເພາະ ການປັບປຸງປົວແປງໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ດີ.

[3]. ຈັດວາງຈຸດສຸມການພັດທະນາ

ສຸມໃສ່ພັດທະນາສູນກາງເສດຖະກິດຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ເຂດອຸດສາຫະກຳ ຢູ່ແຂວງສະ ຫວັນນະເຂດ, ສູນກາງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ບໍລິການຢູ່ແຂວງຄຳມ່ວນ, ສີ່ແລວທາງເສດຖະກິດຕາເວັນ ອອກ-ຕາເວັນຕົກ ແລະ ເໜືອ-ໃຕ້ ຄື: ບ້ານເລົ່າ-ແກ່ວເໜືອ (ທາງເລກທີ 8), ສະຫວັນນະເຂດ-ແດນ ສະຫວັນ (ທາງເລກທີ 9), ທ່າແຂກ-ກິ່ວມູຢາ (ທາງເລກທີ 12), ນະຄອນຫລວງ-ສະຫວັນນະເຂດ (ທາງເລກທີ 13ໃຕ້).

ສຸມໃສ່ພັດທະນາເສດຖະກິດພິເສດສະຫວັນ-ເຊໂນ ແລະ ເຂດການຄ້າເສລີແດນສະຫວັນ (ສະຫວັນນະເຂດ) ຕິດກັບຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ ຢູ່ແຂວງກວາງຈີ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍພັດທະນາບັນດາເຂດເສດຖະກິດດ່ານຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ.

ຈຸດສຸມໃນການພັດທະນາຂອງບັນດາແຂວງພາກກາງມີດັ່ງນີ້:

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ:

- ສຸມໃສ່ການປູກເຂົ້າຈ້າວປ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງພາຍໃນໂດຍສຸມໃສ່ 3 ເມືອງ: ເມືອງຫາດຊາຍຟອງ, ໄຊທານີ ແລະ ປາກງື່ມ;
- ປູກສາລີແຂງປ້ອນໂຮງງານຫົວອາຫານສັດ;
- ປູກມອນ ເພື່ອພັດທະນາອາຊີບລ້ຽງມ້ອນ ເພື່ອສະຫນອງໄຫມໃຫ້ແກ່ຕະຫຼາດພາຍໃນ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ເມືອງປາກງື່ມ, ສັງທອງ ແລະ ເມືອງໄຊທານີ;

- ປູກມັນຕົ້ນ ເພື່ອສະຫນອງໂຮງງານຜະລິດແປ້ງມັນຕົ້ນ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ 5 ເມືອງ: ສັງທອງ, ປາກງື່ມ, ສີໂຄດຕະບອງ, ນາຊາຍທອງ ແລະ ເມືອງໄຊທານີ;
- ສຸມໃສ່ພັດທະນາຕະຫຼາດໃຫຍ່ ເຊັ່ນ: ຕະຫຼາດເຊົ້າ, ຕະຫຼາດຫນອງຈັນ, ຕະຫຼາດທາດຫຼວງ, ຕະຫຼາດສີໄຄ ໃຫ້ກາຍເປັນຕະຫຼາດທີ່ທັນສະໄຫມ;
- ສ້າງເຂດອຸດສາຫະກຳເພື່ອສົ່ງອອກ ແລະ ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າຫຼັກ 21 ໃຫ້ສຳເລັດ ເພື່ອເປັນເງື່ອນໄຂຊຸກຍູ້ໃຫ້ຕະຫຼາດຈຳຫນ່າຍສິນຄ້າ ແລະ ຂະຫຍາຍຕາຫນ່າງການຄ້າ;
- ສຳຫຼວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງທາງດ່ວນ ວຽງຈັນ-ວັງວຽງ;
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງຈຸດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງ.
- ສ້າງສູນກາງເຊື່ອມໂຍງກັບອະນຸພາກພື້ນ ໃນດ້ານໄປສະນີ, ໂທລະຄົມ, ອິນເຕີເນັດ, ໄອທີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສູນຄຸ້ມຄອງການຊຳລະສະສາງດ້ານການເງິນອອນລາຍ, ສູນຂໍ້ມູນເອເລັກໂຕຣນິກແຫ່ງຊາດ, ສູນຮັກສາຄວາມປອດໄພດ້ານຂໍ້ມູນອິນເຕີເນັດ, ລະບົບເຕືອນໄພພິບັດ, ສູນກາງ (e-application), ສູນຄຸ້ມຄອງຄື້ນຄວາມຖີ່ວິທະຍຸແຫ່ງຊາດ, ສູນຄຸ້ມຄອງລະຫັດອິນເຕີເນັດແຫ່ງຊາດ, ສູນຄຸ້ມຄອງການເປັນທາງຜ່ານດ້ານໄອຊີທີ.

ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ:

- ສົ່ງເສີມການປູກພືດໄລຍະສັ້ນ ເຊັ່ນ: ເຂົ້າ, ຢາສູບ, ສາລີ, ມັນຕົ້ນ ແລະ ພືດຜັກອື່ນໆ ເພື່ອບໍລິໂພກ ພາຍໃນ ແລະ ສະຫນອງໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ;
- ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດເປັນຟາມ;
- ຊຸກຍູ້ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ: ນ້ຳເທີນ1, ເທີນຫີນບູນພາກຂະຫຍາຍ, ນ້ຳງຽບ1, ນ້ຳເທີນ4;
- ດຳເນີນການສຳຫຼວດແຮ່ທາດຕ່າງໆ: ແຮ່ຄຳ ນາກະດົກ, ແຮ່ກົ່ວ, ຫີນປູນ ແລະ ຫີນກຼານິດ;
- ກໍ່ສ້າງຍົກລະດັບເສັ້ນທາງເລກ ID, ເສັ້ນທາງວຽງທອງ-ໄຊຈຳພອນ-ຊາຍແດນແຫງທຸຍ ສສ. ຫວຽດ ນາມ, ສຳຫຼວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງທາງ IE (ຄຳເກີດ-ນາກາຍ);
- ສ້າງຕັ້ງເຂດອຸດສາຫະກຳ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ: ຢາງພາລາ, ໄມ້ເກດສະຫນາ, ຫົວອາຫານສັດໃຫຍ່ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ;
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳແມ່ນ້ຳຈຸດເມືອງທ່າພະບາດ, ເມືອງປາກຊັນ ແລະ ເມືອງປາກກະດິງ.

- ສ້າງລະບົບເຊື່ອມໂຍງເປັນທາງຜ່ານ ດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ອິນເຕີເນັດ.

ຄຳມ່ວນ:

- ສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້າກ້າກິບດອີ ຢູ່ເຂດເຊບັ້ງໄຟ, ຫີນບູນ. ພັດທະນາເຂດລຸ່ມເຮືອບຈັກນ້ຳເທີນ 2 ແລະ ເທີນຫີນບູນ ເພື່ອປູກເຂົ້າ ແລະ ພືດກະສິກຳຕ່າງໆ;
- ພັດທະນາຕົວເມືອງທ່າແຂກເປັນເມືອງທ່ອງທ່ຽວໂດຍເຊື່ອມຕໍ່ທາງເລກ 12;
- ພັດທະນາເຂດຫົວຂົວເປັນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ;
- ສົ່ງເສີມການບໍລິການຜ່ານ;
- ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ ລາວ-ໄທ;
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳແມ່ນ້ຳຈຸດເມືອງຫີນບູນ.

ສະຫວັນນະເຂດ:

- ປັບປຸງສູນຄົ້ນຄວ້າ, ວິໄຈ, ສູນບໍລິການເຕັກນິກແນວພັນໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ;
- ສົ່ງເສີມການປູກພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳຕ່າງໆ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກ ແລະ ປຸງແຕ່ງພາຍໃນ ເຊັ່ນ: ເຂົ້າ, ຖົ່ວ, ສາລີ, ອ້ອຍ, ຜັກປອດສານພິດ, ມັນຕົ້ນ, ຝ້າຍ, ປູກມອນ ແລະ ອື່ນໆ;
- ສຳຫຼວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າເຊບັ້ງຫຽງ 3 (ນ້ຳເຊໂປນ), ເຂື່ອນໄຟຟ້າຕາດສະແລນ;
- ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ນິເວດວິທະຍາ, ມູນເຊື້ອປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາເສັ້ນທາງເລກ 9;
- ສ້າງເຂດການຄ້າຊາຍແດນ ແດນສະຫວັນ ໃຫ້ກາຍເປັນຕົວເມືອງນ້ອຍ ແລະ ເປັນສູນກາງ ຄ້າຂາຍ-ບໍລິການດ້ານຕາເວັນອອກ;
- ສຸມໃສ່ສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ສະຫວັນ-ເຊໂນ.
- ສູນກາງຄຸ້ມຄອງການບໍລິການໄປສະນີທາງຜ່ານກັບໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ, ສ້າງສູນອິນເຕີເນັດແຫ່ງຊາດສຳຮອງ, ສ້າງລະບົບເຊື່ອມໂຍງເປັນທາງຜ່ານດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ອິນເຕີເນັດ.

4.1.3. ເຂດພາກໃຕ້

[1]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

ຍູ້ແຮງການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນຈັງຫວະໄວ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ດຶງດູດແຮງງານຫຼາຍ ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ອັດຕາສ່ວນແຮງງານ ໃນບັນດາຂະແໜງທີ່ບໍ່

ແມ່ນກະສິກຳເພີ່ມຂຶ້ນ. ສູ້ຊົນຮອດປີ 2015 ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນ ພາຍໃນໄດ້ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນໃຫ້ ໄດ້ 1.300 ໂດລາ ສະຫະລັດ. ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໃນປີ 2015 ຂະແໜງກະສິກຳກວມ 30%, ອຸດສາຫະກຳກວມ 36% ແລະ ບໍລິການກວມ 34% ຂອງໂຄງປະກອບ GDP. ການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງພົນລະເມືອງສະເລ່ຍ 2%ຕໍ່ປີ, ຮອດປີ2015 ຄາດວ່າຈະມີພົນລະເມືອງປະມານ 1,4 ລ້ານຄົນ.

[2]. ຂະແໜງບູລິມະສິດ:

1. ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ-ທີ່ຈຳເປັນຕົ້ນຕໍເຊັ່ນ:

- ຄົ້ນຄວ້າສ້າງທາງດ່ວນ ຫຼື ທາງລົດໄຟ ລະຫວ່າງພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ວຽກງານ ຄົມມະນາຄົມ ແລະ ຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

- ປັບປຸງສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ຮ່ວມກັນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນລະຫວ່າງ ບັນດາ ແຂວງພາກໃຕ້ ເຊັ່ນ: ເສັ້ນທາງຫຼວງສາຍຕັ້ງ 1J ຈາກຊາຍແດນກຳປູເຈຍ-ອັດຕະປື ຜ່ານເມືອງພູວົງ-ເສັ້ນທາງ 1I ເມືອງລະມາມ-ເສັ້ນທາງເລກທີ 16-ເສັ້ນທາງ 1H-1G-ເມືອງນອງ-ເມືອງພິນ-ເສັ້ນທາງເລກ 9 (ເສັ້ນທາງ GMS). ເສັ້ນທາງສາຍຂວາງ: (1) ເສັ້ນທາງ 18A (ອັດຕະປື-ປະທຸມພອນ)-ເສັ້ນທາງ 13 ໃຕ້. (2) ເສັ້ນທາງ 10B-ເມືອງປາກເຊ-ເສັ້ນທາງ 13 ໃຕ້-ດ່ານວັງເຕົ່າ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ); (3) ເສັ້ນທາງເລກທີ 15A (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ)-ເສັ້ນທາງ 15B - ເສັ້ນທາງເລກທີ 13 ໃຕ້ ເຂດນາປົ່ງ ແຂວງສາລະວັນ. ສ້າງ ບັນດາເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ບັນດາທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດ ແລະ ທາງທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງ.

2. ພັດທະນາ 4 ຂະແໜງການຕົ້ນຕໍຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະທັນສະໄໝ :

ກ. ຂະແໜງການກະສິກຳ-ປ່າໄມ້:

ສຸມໃສ່ການຜະລິດສິນຄ້າສະບຽງອາຫານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເຂົ້າ, ຜັກ, ກາເຟ, ຊາ, ໝາກແໜ່ງ, ໝາກຖຸລຽນ, ຜະລິດພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ ເປັນຕົ້ນ: ຢາງພາລາ, ໝາກມ່ວງຫິມະພານ, ຕົ້ນມອນ; ສຸມໃສ່ລ້ຽງປາ, ສັດປີກ, ໝູ, ແບ້.

ຂ. ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ, ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ບໍ່ແຮ່: ສຸມໃສ່ ພັດທະນາໄຟຟ້າພະລັງງານນ້ຳເຊັ່ນ: ເຊຂະຫມານ1, ເຊຂະຫມານ0, ນ້ຳກົງ1, ນ້ຳກົງ2, ນ້ຳກົງ3, ເຊປຽນ-ເຊນ້ຳນ້ອຍ, ເຊປຽນ-ຫ້ວຍຊອຍ, ເຊກອງ3, ເຊກອງ4 ແລະ ເຊກອງ5, ບັນດາໂຄງການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງທອງແດງ ຢູ່ແຂວງຈຳປາສັກ, ບົກຊິດ (ອາລູມິນຽມ) ຢູ່ແຂວງ ອັດຕະປື ແລະ ແຂວງຈຳປາສັກ, ຂຸດຄົ້ນແຮ່ຄຳ ວັງຕັດ ແຂວງອັດຕະປື, ຖ່ານຫີນ ຢູ່ແຂວງສາລະ

ວັນ ແລະ ແຂວງເຊກອງ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້, ປຸງແຕ່ງສະບຽງອາຫານ, ຫັດຖະກຳ ເຊັ່ນ: ຕໍ່າແຜ່ນ, ຕໍ່າຜ້າໄໝ, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ.

ຄ. <u>ການບໍລິການ, ການຄ້າ ແລະ ທ່ອງທ່ຽວ:</u>

- ການຄ້າ: ສຸມໃສ່ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຄ້າ ລະຫວ່າງບັນດາແຂວງພາກໃຕ້, ການຄ້າຊາຍແດນ, ການສົ່ງອອກສິນຄ້າກະສິກຳ ເປັນຕົ້ນ: ເຂົ້າ ກິນ, ກາເຟ, ຊາ, ໝາກແໜ່ງ ແລະ ປະເພດຜັກຕ່າງໆ.

- ການທ່ອງທ່ຽວ: ສຸມໃສ່ພັດທະນາແຫຼ່ງ ແລະ ການບໍລິການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ແລະ ປະຫວັດສາດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ວັດພູຈຳປາສັກ, ນ້ຳຕົກຄອນພະເພັງ-ຫລີ່ຜີ, ເຂດມະຫານະທີສີພັນດອນ ແລະ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວອື່ນໆ ຢູ່ແຕ່ລະແຂວງ.

- ສ້າງສູນກາງຄຸ້ມຄອງຄື້ນຄວາມຖີ່ໃຫ້ສາມາດຄຸ້ມຄອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ ຢູ່ພາກໃຕ້, ສ້າງລະບົບເຊື່ອມໂຍງດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ອິນເຕີເນັດເຊື່ອມກັບໄທ, ກຳປູເຈຍ ແລະ ພາກໃຕ້ຂອງຫວຽດນາມ.

3. <u>ຂະແໜງສັງຄົມ:</u>

- ດ້ານສຶກສາ: ຂະຫຍາຍໂຮງຮຽນອາຊີວະສຶກສາສຳລັບພາກໃຕ້ໃນຂະແໜງວິຊາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ວິຊາໄຟຟ້າ, ຫັດຖະກຳ, ກໍ່ສ້າງ, ການນຳທ່ຽວ, ການປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຂະແໜງການບູລິມະສິດ, ຂະຫຍາຍມະຫາວິທະຍາໄລຈຳປາສັກ ໃຫ້ເປັນມະຫາວິທະຍາໄລ ສຳລັບພາກໃຕ້ ທີ່ສາມາດຮອງຮັບນັກສຶກສາໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ປັບປຸງໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຢູ່ແຕ່ລະແຂວງ.

- ດ້ານສາທາ: ສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ຍົກລະດັບເຄື່ອງມືອຸປະກອນການແພດຂອງໂຮງໝໍພາກໃຕ້ ທີ່ແຂວງຈຳປາສັກໃຫ້ທັນສະໄໝຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ຍົກລະດັບຈັນຍາບັນຂອງແພດປິ່ນປົວ, ປັບປຸງການບໍລິການສາທາລະນະສຸກໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ.

- ດ້ານແຮງງານ: ສຸມໃສ່ພັດທະນາສີມືແຮງງານໃນດ້ານຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການຝຶກອົບຮົມທາງດ້ານການຜະລິດກະສິກຳ-ຫັດຖະກຳ, ຊ່າງກໍ່ສ້າງ, ຊ່າງໄຟຟ້າ, ສ້ອມແປງ, ການນຳທ່ຽວ, ການປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຍົກສະມັດຕະພາບແຮງງານໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.

4. <u>ຂະແໜງສິ່ງແວດລ້ອມ:</u>

ສຸມໃສ່ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ

ເປັນຕົ້ນ: ປ່າໄມ້,

ແຫຼ່ງນ້ຳ, ທີ່ດິນໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານຟື້ນຟູປ່າໄມ້ໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ດີໂດຍໄວ, ສ້າງລະບົບເຕືອນໄພ ແລະ ປ້ອງກັນໄພພິບັດທາງທຳມະຊາດ ໂດຍສະເພາະ ໄພນ້ຳຖ້ວມ

ຄຽງຄູ່ກັບການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງແຜນຟື້ນຟູທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

[3]. ຈັດວາງຈຸດສຸມການພັດທະນາ

ສຸມໃສ່ພັດທະນາໜຶ່ງສູນກາງເສດຖະກິດຂອງພາກໃຕ້ ຢູ່ແຂວງຈຳປາສັກ; ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະ ນາສາມເຂດອຸດສາຫະກຳຢູ່ ແຂວງອັດຕະປື, ແຂວງເຊກອງ ແລະ ແຂວງສາລະວັນ; ສຸມໃສ່ພັດທະນາ 4 ແລວທາງເສດຖະກິດ ຄື: ຈຳປາສັກ-ເວີນຄາມ (ຊາຍແດນກຳປູເຈຍ); ວັງເຕົ່າ-ຈຳປາສັກ-ສາລະວັນ-ຊາຍແດນຫວຽດນາມ ແລະ ຈຸດແຍກທາງເລກທີ 13 ໃຕ້-ບ້ານແຫດ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ). ສຸມໃສ່ພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ ຄື: ວັງເຕົ່າ ແຂວງຈຳປາສັກ, ພູເກືອ ແຂວງອັດຕະປື, ດາກຕະອອກ ແຂວງເຊກອງ, ລະໄລ ແຂວງສາລະວັນ ແລະ ພູວົງ ແຂວງອັດຕະປື.

ຈຸດສຸມໃນການພັດທະນາຂອງບັນດາແຂວງພາກໃຕ້ ມີດັ່ງນີ້:

ແຂວງຈຳປາສັກ:

- ສົ່ງເສີມການປູກກາເຟ, ພືດຜັກປອດສານພິດ, ຊາ ແລະ ໝາກໄມ້ໃຫ້ໝາກ ຢູ່ເຂດພູພຽງບໍລິເວນ ເມືອງປາກຊ່ອງ. ປູກຢາງພາລາ, ໝາກມ່ວງຫິມະພານ ແລະ ໝາກໄມ້ໃຫ້ໝາກຢູ່ເຂດເຊື່ອມຕໍ່ພູພຽງ ບໍລິເວນກັບທົ່ງພຽງ. ປູກເຂົ້າ, ການລ້ຽງປາ, ການປູກມອນລ້ຽງມ້ອນ ແລະ ການປູກພືດຕະກຸນຖົ່ວ ຢູ່ເຂດລຽບແຄມແມ່ນ້ຳຂອງ ກວມເອົາ 8 ຕົວເມືອງ. ລ້ຽງສັດ, ການປູກມັນຕົ້ນ ແລະ ໝາກເຍົາ ເພື່ອການຜະລິດທົດແທນພະລັງງານ.
- ພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດເກາະດອນຕອນໃຕ້ສີພັນດອນ, ເຂດອະນຸລັກປາຂ່ານ້ຳຂອງ ແລະ ບັນດາເກາະດອນຕ່າງໆ. ພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວວັດທະນະທຳ-ວັດຖຸບູຮານ ວັດພູຈຳປາສັກຕິດພັນກັບການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ.
- ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມບໍລິສັດສຳປະທານຂຸດຄົ້ນແຮ່ບົກສິດ.
- ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງເພື່ອເອື້ອອຳນວຍຄວາມສະດວກຢູ່ເຂດຈັດສັນການຜະລິດອຸດສາຫະ ກຳຫລັກ 16 ເມືອງບາຈຽງ, ຫລັກ 12 ເມືອງໂພນທອງ, ຫລັກ 30 ເມືອງ ຊະນະສົມບູນ ແລະ ເຂດບໍລິການການຄ້າຊາຍແດນວັງເຕົ່າເມືອງໂພນທອງ, ຫນອງນົກຂຽນ ເມືອງໂຂງ.
- ສ້າງຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ ຈຸດບ້ານຫາດ-ດອນໂຂງ, ຫົວໂຂງແຫລມ-ດອນສັນ, ສ້າງທ່າບັກຫົວໂຂງ-ບ້ານນາຕານ ແນໃສ່ເພື່ອຮັບໃຊ້ວົງຈອນການທ່ອງທ່ຽວ. ກໍ່ສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳເຊໂດນ ແຫ່ງທີສາມ, ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງປາກຊ່ອງຫ້ວຍກອງ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັບ ບ້ານໃຫມ່ ແຂວງອັດຕະປື, ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງປູຢາງເສັ້ນທາງ14C ແຕ່ເມືອງມູນ-ບ້ານປາກຫ້ວຍ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ໂຄງການສາມລ່ຽມມໍລະກົດ. ເສັ້ນທາງບ້ານເສັດ-ບ້ານໂສດ-ນາປາກຽບ ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ໂຄງການສາມຫລ່ຽມເສດຖະກິດ.

- ປັບປຸງເສັ້ນທາງການເດີນເຮືອທາງນ້ຳຂອງ(ແຕ່ບ້ານໃຫມ່ສິງ ສຳພັນ ລົງຮອດດອນຄອນ ເມືອງໂຂງ) ແລະ ເສັ້ນທາງເດີນເຮືອຕາມລຳນ້ຳເຊໂດນ.
- ຍົກລະດັບເດີ່ນບິນປາກເຊ ແລະ ບໍລິການໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ.
- ສ້າງສູນຄຸ້ມຄອງຄວາມຖີ່ວິທະຍຸ, ລະບົບເຊື່ອມໂຍງດ້ານໂທລະຄົມກັບປະເທດໄທ ແລະ ກຳປູເຈຍ

ອັດຕະປື:

- ສຳເລັດ ແລະ ນຳໃຊ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານເຊປຽນ 1.500 ເຮັກຕາ.
- ສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້າຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ, ປູກຢາງພາລາ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳເຈຍ.
- ລົງມືກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ເຊຂະຫນານ1, ສຳຫຼວດເຂື່ອນໄຟຟ້າ ເຊປຽນ-ຫ້ວຍຊອຍ, ນ້ຳກົງ1, ນ້ຳກົງ 2, ນ້ຳກົງ 3, ເຊປຽນ-ເຊນ້ຳນ້ອຍ
- ລົງມືຂຸດຄົ້ນບໍ່ຄຳ ວັງຕັດ, ສຳຫຼວດບໍ່ທອງແດງ, ບົກຊິດ, ຊືນ, ສັງກະສີ.
- ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 18A ອັດຕະປື-ປະທຸມພອນ, ທາງ 1J ແລະ ຂົວເຊຂະຫມານ ອັດຕະປື-ຊາຍແດນກຳປູເຈຍ ແລະ ເສັ້ນທາງ ອັດຕະປື-ຈຳປາສັກ; ອັດຕະປື-ເຊກອງ.
- ສຳຫຼວດ ແລະ ປັບປຸງສະຫນາມບິນອັດຕະປື.
- ກໍ່ສ້າງໂຮງຫມໍ ຂະຫນາດ 200 ຕຽງ.
- ສ້າງລະບົບເຊື່ອມໂຍງດ້ານໂທລະຄົມກັບປະເທດຫວຽດນາມ

ສາລະວັນ:

- ສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້າ, ລ້ຽງສັດ, ພືດອຸດສາຫະກຳ: ກາເຟ, ມັນຕົ້ນ, ມັນດ້າງ, ສາລີ, ກ້ວຍ, ຢາງພາລາ;
- ກໍ່ສ້າງຕະຫຼາດຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ (ເມືອງສະຫມ້ວຍ) ແລະ ພັດທະນາເຂດອຸດສາ ຫະກຳປຸງແຕ່ງກະສິກຳ;
- ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງໂຄງການແກ້ງຄອງຫຼວງ ເມືອງລະຄອນເພັງ;
- ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 15B (ສາລະວັນ-ນາປົ່ງ), ທາງ 1G (ແຍກ 15B-ຊາຍແດນສະຫວັນນະເຂດ); ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງ 15A-ເມືອງຕຸ້ມລານ;
- ກໍ່ສ້າງຕາຝັ່ງເຈື່ອນຕາມລຳແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ແມ່ນ້ຳເຊໂດນ;
- ຂຸດຄົ້ນສຳຫຼວດແຮ່ທາດ ເຊັ່ນ: ແຮ່ກົ່ວ, ດິນຂາວ, ຖ່ານຫີນ, ເຫຼັກ, ທອງ, ຄຳ;
- ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງໂຮງງານຊີມັງ.

ເຊກອງ:

- ສົ່ງເສີມການເຮັດກະເສດຊຸມຢູ່ 2 ເມືອງທ່າແຕງ ແລະ ລະມາມ;

- ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດແບບເປັນຟາມ;
- ສົ່ງເສີມການປູກກາເຟ ແລະ ປູກພືດທາດແປ້ງ ແລະ ພືດອຸດສາຫະກຳເຊັ່ນ: ເຜືອກ, ມັນ, ມັນຕົ້ນ, ຖົ່ວເຫຼືອງ, ຖົ່ວດິນ ແລະ ພືດຜັກ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າສະໜອງພາຍໃນ;
- ລົງມືກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານເຊບັງ-ເຊບັ້ງນ້ອຍ;
- ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງເຊກອງ-ກະລືມ; ເຊກອງ-ດາກຈຶງ-ຊາຍແດນຫວຽດນາມ;
- ຊຸກຍູ້ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ: ຫ້ວຍລຳພັນ, ເຊຂະໜານ 4, ເຊກອງ 4, ເຊກອງ 5, ເຊກອງ 3 ແລະ ຫ້ວຍດາກອີເມິນ;
- ຊຸກຍູ້ການສຳຫຼວດແຮ່ທາດ ເຊັ່ນ: ແຮ່ຄຳ, ແຮ່ບົກຊິດ, ແຮ່ເຫຼັກ, ແຮ່ຖ່ານຫີນ;
- ສຳຫຼວດ ແລະ ກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງອອກສູ່ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ; ພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ ແບບທຳມະຊາດ , ປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ.

4.2. ການພັດທະນາຕາມພູມສັນຖານ

1) ເຂດພູດອຍ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ: ສຸມໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຕາມທິດເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງງານພາຍໃນຂອງແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນຢ່າງເຕັມສ່ວນ ສົມທົບກັບການນຳໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

ສຸມໃສ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ຊ່ອຍໜູນ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ອຳນວຍ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງຄົວເຮືອນທຸກຍາກ, ເຂດທຸກຍາກ ເພື່ອສາມາດບືນຕົວດ້ວຍຕົວເອງ, ກ້າວສູ່ການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ໃຫ້ດີຂື້ນຢ່າງໝັ້ນຄົງ.

ສຸມໃສ່ຈັດສັນພູມລຳເນົາ ແລະ ບ່ອນທຳມາຫາກິນຄົງທີ່ຖາວອນ ໃຫ້ປະຊາຊົນ ໃນເຂດເປົ້າໝາຍໂດຍສືບຕໍ່ດຳເນີນການມອບດິນ-ມອບປ່າ ຕິດພັນກັບການຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ເລື່ອນລອຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ດ້ວຍການຫັນໄປສູ່ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແບບຍືນຍົງ ໂດຍມີຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການນຳໃຊ້ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ.

ເສີມຂະຫຍາຍທ່າແຮງດ້ານທີ່ດິນເພື່ອພັດທະນາກະສິກຳເປັນສິນຄ້າ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ ເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ, ປູກປ່າເພື່ອເປັນວັດຖຸດິບຕິດພັນກັບການອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ມີເຕັກໂນໂລຊີທັນສະໄໝ.

ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳບັນດາເຜົ່າ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍມູນຄ່າທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ປະຫວັດສາດ, ວັດທະນະທຳຂອງບັນດາເຂດ; ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍເປີດກວ້າງການຄ້າກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ.

2) ເຂດທົ່ງພຽງ: ສຸມໃສ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຕາມທິດທັນສະໄໝ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດ ແລະ ການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ໂດຍມີການເຊື່ອມຕໍ່ບັນດາເຂດ ແລະ ພາກພື້ນ ແນໃສ່ເພີ່ມມູນຄ່າຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະ ຍົກສູງຄຸນນະພາບກະສິກຳ, ລ້ຽງສັດ; ເອົາໃຈໃສ່ວຽກ

ງານຄ້ຳປະກັນທາງດ້ານສະບຽງອາຫານໃຫ້ທົ່ວປະເທດດ້ວຍການຈັດວາງການຜະລິດຄືນໃໝ່ຕາມທິດຫລາກຫລາຍອາຊີບ ແລະ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ຕິດພັນກັບການຍົກສູງເຕັກໂນໂລຊີ, ປັບປຸງແນວພັນ ແລະ ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ. ພັດທະນາບັນດາເຂດຜະລິດຜະລິດຕະພັນກະສິກຳເປັນສິນຄ້າຈຸດສຸມ (ເຂົ້າ, ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ, ຕົ້ນໄມ້ກິນໝາກ, ສັດນ້ຳ...).

ສຸມໃສ່ພັດທະນາບັນດາຂະແໜງອຸດສາຫະກຳທີ່ມີບົດບາດເປັນຫົວຈັກແກ່ດຶງ, ຄຽງຄູ່ກັບການເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີສູງ ເພື່ອປັບປຸງພື້ນຖານການຜະລິດຕາມທິດ ຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ.

ພັດທະນາຢ່າງແຂງແຮງບັນດາຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ ແລະ ຂະແໜງການສະໜັບສະໜູນຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການເງິນ, ການທ່ອງທ່ຽວ, ການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຢີ, ການບໍລິການທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງ.

ເພີ່ມທະວີການກໍ່ສ້າງຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ ເພື່ອຮອງຮັບຄວາມຕ້ອງການໃນການພັດທະນາ ໂດຍສະເພາະບັນດາຂະແໜງການປາຍແຫລມ.

3) <u>ເຂດຊາຍແດນ:</u>

ສຸມໃສ່ພັດທະນາເຂດຊາຍແດນ ໂດຍເລີ່ມຈາກການຄັດເລືອກເອົາຕົວເມືອງທີ່ສະພາບແວດລ້ອມເອື້ອອຳນວຍ ໂດຍຖືເອົາເສັ້ນທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດເປັນຍຸດທະສາດຫຼັກ, ປັບປຸງ ແລະ ຈັດສັນເຂດຊານເມືອງຄືນໃໝ່; ດຳເນີນຕາມຮູບແບບ 6 ປັດໃຈ ເຊັ່ນ: ເສັ້ນທາງ, ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ, ໄປສະນີ, ໂທລະຄົມ ແລະ ລົດໂດຍສານ; ສ້າງຕະຫຼາດໃຫ້ເປັນສູນກາງທາງດ້ານການຄ້າເພື່ອເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນໃນເຂດຊານເມືອງ ແລະ ຊາຍແດນໃຫ້ເປັນກຸ່ມເປັນກ້ອນ. ສຸມໃສ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນທີ່ສຳຄັນ ເຊັ່ນ: ຊຽງກົກ (ຊາຍແດນລາວ-ພະມ້າ), ບໍ່ເຕັນ (ຊາຍແດນລາວ-ຈີນ), ນ້ຳກັ່ນ-ໄຕຈາງ (ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດ ນາມ), ບໍ່ແຕນ (ຊາຍແດນລາວ-ໄທ), ເຂດດ່ານພູເກືອ-ວຽງຕັດ ຊາຍແດນ ລາວ-ກຳປູເຈຍ-ຫວຽດນາມ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໃນການດຳເນີນທຸລະກິດຂາເຂົ້າ-ຂາອອກ, ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການຂົນສົ່ງຜ່ານແດນ. ໃຫ້ບູລິມະສິດພິເສດໃນການຍົກລະດັບເສັ້ນທາງຫລວງເຊື່ອມຕໍ່ກັບບັນດາດ່ານຊາຍແດນ ແລະ ລະບົບເສັ້ນທາງອອກຫາດ່ານຊາຍແດນຂື້ນກັບເຂດສາມຫລ່ຽມພັດທະນາລາວ-ຫວຽດນາມ-ກຳປູເຈຍ (ແຂວງສາລະວັນ, ອັດຕະປື, ເຊກອງ, ຈຳ ປາສັກ); ເຂດສາມລ່ຽມພັດທະນາລາວ-ໄທ-ກຳປູເຈຍ (ແຂວງສາລະວັນ, ຈຳປາສັກ). ຖ້າມີເງື່ອນໄຂກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງທາງລຽບຕາມຊາຍແດນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຕິດຕາມກວດກາສະພາບຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ທັງເປັນການກະຕຸ້ນການພັດທະນາຢູ່ເຂດດັ່ງກ່າວ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍຕ້ອງຈັດສັນທຶນເຂົ້າໃສ່ການພັດທະນາເຂດຫຍຸ້ງຍາກ, ເປີດກວ້າງການແລກປ່ຽນຜ່ານຊາຍແດນ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ເຂດທຸກຍາກໃນການດຳເນີນກິດຈະກຳເພື່ອສ້າງລາຍຮັບເພີ່ມ, ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ຫລຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນໃນການພັດທະນາທຽບກັບເຂດຕ່າງໆ, ຊຸກດັນການພັດທະນາເສດຖະກິດເຂດຫຍຸ້ງຍາກ, ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ພັດທະນາເສດຖະກິດຄຽງຄູ່ກັບການປົກປັກຮັກສາອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງຊາດ.

4.3. ການພັດທະນາຕົວເມືອງ

1. ການຈັດວາງຈຸດສຸມຕົວເມືອງ

ຖືເອົາເມືອງເທດສະບານເປັນຈຸດສຸມໃຈກາງພັດທະນາ ແລະ ຈຸດພົບເສັ້ນທາງຂອງເມືອງເປັນຈຸດສຸມໃນການເຊື່ອມໂຍງ. ວາງແຜນປັບປຸງລະບົບຕົວເມືອງ, ຈັດສັນທີ່ຢູ່ອາໄສຄືນໃຫມ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງ ແລະ ເຫມາະສົມ. ພັດທະນາບັນດາຕົວເມືອງຕິດພັນກັບການຈັດວາງເຂດອຸດສາຫະກຳ, ສູນກາງເສດຖະກິດຂອງເຂດ. ສ້າງຕົວເມືອງໃຫ້ມີຫລາຍຮູບຫລາຍສີສັນ. ເລັ່ງສ້າງຕາຫນ່າງການຄົມມະນາຄົມເຂດຊານເມືອງ, ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາຕົວເມືອງນ້ອຍທີ່ມີລັກສະນະພິເສດໃນທຸກຮູບແບບໃຫ້ກາຍເປັນລະບົບຕົວເມືອງທີ່ເຫມາະສົມ. ສ້າງໃຫ້ມີຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງຕົນເອງ. ເຮັດໃຫ້ຕົວເມືອງນ້ອຍກາຍເປັນບ່ອນຮອງຮັບຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍກຳລັງແຮງງານຢ່າງພຽງພໍ, ຂະຫຍາຍການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນເຂດດັ່ງກ່າວ, ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນກໍຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມກຳລັງແຮງງານຊົນນະບົດໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຂະແຫນງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການຫລາຍຂື້ນ. ການວາງແຜນພັດທະນາຕົວເມືອງຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ການປັບຕົວເຂົ້າການດິນຟ້າອາກາດ.

Œ **ພາກເຫນືອ**: ສ້າງຫລວງພະບາງໃຫ້ກາຍເປັນສູນກາງຂອງພາກເຫນືອ, ສ້າງເມືອງໄຊ ແຂວງອຸດົມໄຊ, ເມືອງແປກ ແຂວງຊຽງຂວາງ ໃຫ້ກາຍເປັນສູນກາງດ້ານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ເປັນຈຸດເຊື່ອມໂຍງເພື່ອນຳໃຊ້ທີ່ຕັ້ງຂອງຕົວເມືອງເປັນທ່າແຮງ ແລະ ສົ່ງຜົນປະໂຫຍດໄປສູ່ຂົງເຂດອື່ນ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍລົງທືນກໍ່ສ້າງລະບົບຄົມມະນາຄົມ, ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ຢູ່ບັນດາຕົວເມືອງປີ່ນອ້ອມທ່າແຮງເຊັ່ນ: ເມືອງຊຳເຫນືອ (ແຂວງຫົວພັນ) ແລະ ເມືອງຜົ້ງສາລີ ດ້ວຍຫນ້າທີ່ເປັນສູນກາງທາງດ້ານການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນຂອງທ້ອງຖິ່ນ, ປະກອບສ່ວນໃນການດັດສົມການເຄື່ອນຍ້າຍ ຂອງປະຊາຊົນເຂົ້າໃນສູນກາງຂອບເຂດ ແລະ ສ້າງຄວາມສົມດຸນໃນການພັດທະນາ.

Œ **ພາກກາງ**: ຖືເອົານະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ເປັນກຳລັງຫນູນໃນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ຄຽງຄູ່ກັບແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນສູນກາງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພາກ, ຊຸກຍູ້ການລົງທືນ, ເປີດກວ້າງ ແລະ ຫັນເປັນທັນສະໄໝຂອງບັນດາຕົວເມືອງປີ່ນອ້ອມ ເຊັ່ນ: ເມືອງວຽງຄຳ (ແຂວງວຽງຈັນ), ປາກຊັນ (ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ), ທ່າແຂກ (ແຂວງຄຳມ່ວນ). ພ້ອມດຽວກັນ ກໍລົງທືນພັດທະນາບັນດາຕົວເມືອງ ທີ່ນອນຢູ່ຕາມເສັ້ນທາງຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ທີ່ຂື້ນກັບແຂວງ ສະ

ຫວັນນະເຂດ ເຊັ່ນ : ເມືອງອຸທຸມພອນ, ອາດສະພັງທອງ, ທ່າພະລານໄຊ, ເມືອງພີນ ແລະ ເຊໂປນ.

Œ **ພາກໃຕ້**: ຖືເອົາປາກເຊ (ແຂວງຈຳປາສັກ) ເປັນສູນກາງເສດຖະກິດ ແລະ ເຕັກນິກວິທະຍາສາດ, ເປັນຂໍ້ຕໍ່ຕົ້ນຕໍ ໃນການພົວພັນເສດຖະກິດກັບເຂດພາກກາງ, ພາກເໜືອ ແລະ ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ. ລົງທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງບັນດາຕົວເມືອງປິ່ນອ້ອມ ເຊັ່ນ: ສາລະວັນ, ສາມັກຄີໄຊ, ໄຊເສດຖາ (ແຂວງອັດຕະປື), ລະມາມ (ແຂວງເຊກອງ), ບັນດາຕົວເມືອງເປັນຂໍ້ຕໍ່ໃນການພັດທະນາລະຫວ່າງສູນກາງພັດທະນາກັບບັນດາເຂດຜະລິດສິນຄ້າ ແລະ ຕະຫຼາດພາຍໃນ ເຊັ່ນ : ໄຊເສດຖາ, ສາມັກຄີໄຊ (ແຂວງອັດຕະປື), ຄົງເຊໂດນ (ແຂວງສາລະວັນ), ທ່າແຕງ (ແຂວງເຊກອງ), ປາກຊ່ອງ, ປະທຸມພອນ (ແຂວງຈຳປາສັກ).

2. **ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງເມືອງ ການຈັດວາງເຂດເມືອງຊາຍແດນແລະ ດ່ານຊາຍແດນ:**

ກຳນົດ ແລະ ຈັດວາງຜັງເມືອງໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການສະໜອງລະບົບນ້ຳປະປາ, ລະບົບກຳຈັດນ້ຳເປື້ອນ, ຕາໜ່າງໄຟຟ້າ, ໄປສະນີໂທລະຄົມ, ເສັ້ນທາງ, ຂົວ, ການຮັກສາຄວາມ ສະອາດສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການກຳຈັດຂີ້ເຫຍື້ອສິ່ງເສດເຫຼືອ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ເພີ່ມທະວີວຽກງານກໍ່ສ້າງສິ່ງທີ່ຕິດພັນກັບການບໍລິການໃຫ້ສົມບູນແບບຂຶ້ນ.

ເລັ່ງໃສ່ການພັດທະນາເມືອງ ແລະ ດ່ານຊາຍແດນ ໂດຍເລີ່ມຈາກການຄັດເລືອກເອົາເມືອງ ທີ່ມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ, ມີການພັດທະນາໃນລະດັບໜຶ່ງ ແລະ ມີສະພາບເສດຖະກິດທີ່ເຂັ້ມແຂງເປັນຈຸດສຸມແລ້ວຄ່ອຍໆຂະຫຍາຍອອກສູ່ເຂດອື່ນ. ຖືເອົາເສັ້ນທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດເປັນຍຸດທະສາດຫຼັກ, ປັບປຸງ ແລະ ຈັດສັນເຂດຊານເມືອງຄືນໃໝ່. ດຳເນີນຕາມໂຄງການ " 6 ປັດໃຈ " ເຊັ່ນ: ເສັ້ນທາງ, ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ, ໄປສະນີ, ລົດໂດຍສານ ແລະ ໂທລະສັບ. ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານການສະໜອງຕ່າງໆ, ໂດຍສະເພາະ ການສະໜອງໄຟຟ້າ ແລະ ການລະບາຍນ້ຳໃນຂົງເຂດເທດສະບານເມືອງ ແລະ ແຂວງ, ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາເຂດຊານເມືອງ, ເພື່ອເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນໃນເຂດຊານເມືອງ ແລະ ເຂດຊາຍແດນ ໃຫ້ຢູ່ເປັນກຸ່ມກ້ອນ, ສ້າງຕະຫຼາດເປັນສູນກາງທາງດ້ານການຄ້າ, ເອົາໃຈໃສ່ປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນເພື່ອສົ່ງອອກໄປສູ່ຕະຫຼາດຂອງຈີນ ແລະ ບັນດາປະເທດອາຊຽນ.

Œ **ພາກເໜືອ**: ພັດທະນາດ່ານຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ບໍ່ເຕັນ (ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ), ຫ້ວຍຊາຍ-ຕົ້ນເຜິ້ງ (ແຂວງບໍ່ແກ້ວ), ໜອງແຮດ (ແຂວງຊຽງຂວາງ), ແລະ ແກ່ນທ້າວ (ແຂວງໄຊຍະບູລີ). ພັດທະນາດ່ານນ້ຳເງິນ (ເມືອງເງິນ, ແຂວງໄຊຍະບູລີ), ດ່ານນາແມວ (ແຂວງຫົວພັນ), ດ່ານລານຕຸຍ ແລະ ດ່ານໂຕຈ່າງ (ແຂວງຜົ້ງສາລີ) ໃຫ້ເປັນດ່ານລະດັບຊາດ.

Œ ພາກກາງ: ພັດທະນາດ່ານຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ນ້ຳພາວ (ເມືອງຄຳເກີດ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ), ນ້ຳເພົ້າ, ທ່າແຂກ (ແຂວງຄຳມ່ວນ), ແດນສະຫວັນ (ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ), ພັດທະນາດ່ານ ບ້ານວັງ (ແຂວງວຽງຈັນ) ໃຫ້ເປັນດ່ານສາກົນ.

Œ ພາກໃຕ້: ພັດທະນາດ່ານວັງເຕົ່າ-ຊ່ອງເມັກ (ແຂວງຈຳປາສັກ) ແລະ ດ່ານພູເກືອ (ແຂວງອັດຕະປື) ໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ.

ເພີ່ມທະວີການກໍ່ສ້າງເຂດດ່ານຊາຍແດນ ແລະ ດ່ານສາກົນທີ່ສຳຄັນຢູ່ແຂວງທີ່ມີເງື່ອນໄຂ, ປັບປຸງເສັ້ນທາງເຂດຊາຍແດນ, ລະບົບໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ນ້ຳປະປາ ແລະ ອື່ນໆ. ກວດກາລະບົບການຈັດເກັບພາສີຊາຍແດນ, ລະບົບກວດຜ່ານສິນຄ້າຜ່ານແດນ, ປັບປຸງລະບົບການເຮັດວຽກໃຫ້ວ່ອງໄວ ແລະ ຊັດເຈນ, ໂດຍການນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຂັ້ນຕອນການກວດກາສິນຄ້າ, ພາຫະນະຜ່ານເຂົ້າ-ອອກ ຫັນໄປສູ່ລະບົບຜ່ານປະຕູດຽວ ແລະ ສະຖານີດຽວ.

4.4. ການສ້າງບ້ານພັດທະນາ ແລະ ເຂດຈຸດສຸມ

4.4.1. ການສ້າງບ້ານພັດທະນາ

ປະຕິບັດຍຸດທະສາດການພັດທະນາແບບມີຈຸດສຸມ, ສ້າງກຸ່ມບ້ານ ຫຼືເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ມີທ່າແຮງໄດ້ປຽບໃຫ້ເປັນເຂດກ້າວໜ້າ ແລະ ເປັນຕົວເມືອງທັນສະໄໝ ເພື່ອສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຂະແໜງການຜະລິດ ແລະ ບໍລິການທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດໃນການຂະຫຍາຍການຜະລິດ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ລົງທຶນຢ່າງເໝາະສົມ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການພັດທະນາເສດຖະກິດຢູ່ບັນດາເຂດທີ່ມີການພັດທະນາຊັກຊ້າ, ໂດຍການສຸມໃສ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຄົມມະນາຄົມຊົນນະບົດ, ຊົນລະປະທານ, ໄຟຟ້າ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ພື້ນຖານສາທາລະນະສຸກ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດແນໃສ່ຍົກສູງຄຸນນະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນເຂດດັ່ງກ່າວໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ເສີມຂະຫຍາຍທ່າແຮງ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດບົ່ມຊ້ອນຢູ່ແຕ່ລະເຂດໃນການຊ່ວຍເຫຼືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ເພື່ອສ້າງຕັ້ງ ແລະ ນຳໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນໃນການກໍ່ສ້າງ, ການຈັດສັນແຫຼ່ງກຳລັງແຮງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມແຜນດຳເນີນງານຂອງບັນດາໂຄງການ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການພັດທະນາແຕ່ລະເຂດແຄວ້ນ ແລະ ຂະແໜງການ.

+ ການເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ຈັດສັນພູມລຳເນົາປະຊາຊົນ

ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນຍ້າຍປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກະແຈກກະຈາຍມາຢູ່ເຕົ້າໂຮມກັນເປັນຈຸດສຸມ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມທຸກຍາກ. ເລືອກເອົາເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂສະດວກໃນການພັດທະນາລຽບຕາມເສັ້ນທາງ ຫຼືເຂດທີ່ໃກ້ກັບຕົວເມືອງ (ຊານເມືອງ), ຍົກຍ້າຍປະຊາ

ຊົນຜູ້ທຸກຍາກທີ່ອາໄສຢູ່ຢ່າງກະແຈກກະຈາຍໃນເຂດພູສູງເຂົ້າມາອາໄສໃນເຂດທີ່ກຳນົດໄວ້, ເພື່ອປັບປຸງພື້ນຖານການດຳລົງຊີວິດໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວິຊາການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ, ການພັດທະນາຫັດຖະກຳ ແລະ ການບໍລິການການ ທ່ອງທ່ຽວເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ຍົກຍ້າຍເຂົ້າມາອາໄສຕາມເຂດທີ່ກຳນົດໄວ້ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການພັດທະນາການຜະລິດ ແລະ ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກເທື່ອລະກ້າວ.

ສຸມທຶນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນດາໂຄງການບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພັດທະນາເຂດທີ່ທຸກຍາກກັນດານ ໂດຍການປັບປ່ຽນຮູບແບບການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຢ່າງກະແຈກກະຈາຍມາເປັນຈຸດສຸມ. ຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກອົງການສາກົນ ແລະ ບັນດາປະເທດຕ່າງໆເພື່ອກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຊົນນະບົດ, ຖືເອົາຫມູ່ບ້ານທຸກຍາກ ແລະ ກຸ່ມບ້ານທຸກຍາກເປັນຈຸດສຸມ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມທຸກຍາກຢ່າງສະຫມ່ຳສະເຫມີ.

ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳໃນເຂດຊົນນະບົດ ໂດຍການນຳໃຊ້ທ່າແຮງໄດ້ປຽບທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ການກະສິກຳ ໄປຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄຫມ, ພັດທະນາຕາມຮູບແບບ “ບໍລິສັດ+ແຮງງານ+ຕະຫລາດ“ ແລະ ຮູບແບບການສົ່ງຈອງລ່ວງຫນ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນອຸດສາຫະກຳ.

ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຈັດສັນພູມລຳເນົາ ແລະ ອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ປະຊາຊົນຕິດພັນກັບການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຢ່າງສະຫນິດແຫນ້ນ. ການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານໃຫມ່ຕ້ອງມີການສຳຫລວດ, ວາງແຜນ ແລະ ກຳນົດນະໂຍບາຍຢ່າງລະອຽດຈະແຈ້ງ ເພື່ອຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ.

+ ສ້າງຕັ້ງເຂດຜະລິດສິນຄ້າກະສິກຳຕິດພັນກັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ໃຫ້ບູລິມະສິດແກ່ການຜະລິດເພື່ອສົ່ງອອກ

ຈັດສັນບັນດາເຂດຜະລິດເຂົ້າທີ່ມີສະມັດຕະພາບສູງ, ເຂດປູກຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳໄລຍະສັ້ນ, ເຂດປູກຜັກປອດສານພິດ, ເຂດລ້ຽງສັດນ້ຳຈຸດສຸມ ແລະ ເຂດລ້ຽງສັດຂະຫນາດໃຫຍ່ຢ່າງເຫມາະສົມ ໂດຍການນຳໃຊ້ທ່າແຮງໄດ້ປຽບທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ແຫລ່ງກຳລັງແຮງຂອງແຕ່ລະເຂດເພື່ອຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການໃນການຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ຜະລິດເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກ ເປັນຕົ້ນ: ເຂົ້າ, ກາເຟ, ຊີ້ນ, ປາ, ຜະລິດຕະພັນໄມ້, ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງສົມທົບກັບການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ແບບຍືນຍົງ ເພື່ອສ້າງແຫລ່ງວັດຖຸດິບໃຫ້ແກ່ຂະແຫນງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການປຸງແຕ່ງເພື່ອສົ່ງອອກ.

ສ້າງຕັ້ງກຸ່ມບ້ານຈຸດສຸມໃຫ້ແກ່ການຈັດສັນທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ປະຊາຊົນ, ສ້າງຕັ້ງຕົວເມືອງຊົນນະບົດທີ່ເປັນຈຸດສຸມໃຫ້ມີຫລາຍອາຊີບ, ດ້ວຍການເອົາໃຈໃສ່ການພັດທະນາບັນດາອາຊີບຫັດຖະກຳທີ່ເປັນມູນເຊື້ອ, ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມກິດຈະກຳທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳທີ່ມີທ່າແຮງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ເພື່ອສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ

ເພື່ອຫັນແຮງງານທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນກະສິກຳຢູ່ຊົນນະບົດ ມາເຮັດວຽກໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ-ຫັດຖະກຳ ແລະ ການບໍລິການ.

4.4.2. ການພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມ

ເລັ່ງໃສ່ພັດທະນາ 6 ຈຸດສຸມ ຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ (ກຸ່ມບ້ານລ່ອງແຈ້ງ, ກຸ່ມບ້ານເມືອງຫອມ, ກຸ່ມບ້ານເມືອງທ່າວ ເມືອງໄຊສົມບູນ ແລະ ກຸ່ມຜາລະແວກ ເມືອງຮົ່ມ), ແຂວງຊຽງຂວາງ (ກຸ່ມບ້ານ ສັນຫຼວງ ເມືອງ ພູຄູນ ແລະ ກຸ່ມບ້ານນ້ຳສຽມ ເມືອງຜາໄຊ) ແລະ ຈຸດສຸມ ຈຳນວນໜຶ່ງຕື່ມອີກຢູ່ ພາກໃຕ້ ໂດຍການສືບຕໍ່ຈັດສັນບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ສ້າງອາຊີບຄົງທີ່ໃຫ້ປະຊາຊົນ; ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງບ້ານ, ກຸ່ມບ້ານໃຫ້ສາມາດທຽວໄດ້ສອງລະດູ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂເອື້ອອຳນວຍໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ; ຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າຂອງປະຊາຊົນ, ສ້າງກຸ່ມບ້ານ ແລະ ຄອບຄົວຕົວແບບໃນການ ຜະລິດ ເປັນສິນຄ້າ; ສົ່ງເສີມ ແລະ ຍົກລະດັບການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ທົ່ວເຖິງ; ສົ່ງເສີມ ແລະ ອະນຸລັກມູນເຊື້ອວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ ແລະ ຂອງບັນດາເຜົ່າ; ບູລະນະ ແລະ ປັບປຸງກົງຈັກອຳນາດການປົກຄອງຢູ່ທ້ອງຖິ່ນຮາກຖານໃຫ້ມີຄຸນນະພາບໃຫມ່, ມີຄວາມປອດໃສ.

4.5. ການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກົດຫມາຍການລົງທຶນສະບັບໃຫມ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ຄຽງຄູ່ໄປກັບການພັດທະນາຂະແໜງການ ຕ້ອງມີການພັດທະນາແບບພິເສດໃນໄລຍະ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ, ສຸມໃສ່ບັນດາເຂດເສດຖະກິດພິເສດທີ່ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງແລ້ວ ແລະ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ໃນການສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດສະເພາະໃຫ້ບັນດາເຂດອື່ນໆ ໃນທົ່ວປະເທດ ໂດຍຖືເອົາປະເທດອ້ອມຂ້າງເປັນຕະຫຼາດທີ່ສຳຄັນເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດເຂົ້າລາວນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ; ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນ ເພື່ອສົ່ງອອກເປັນຕົ້ນຕໍ, ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງລະບົບການຄ້າທາງເອເລັກໂທຣນິກ (E-Commerce) ເພື່ອຊຸກຍູ້ຜະລິດຕະພັນສິນຄ້າສົ່ງອອກຂອງລາວສາມາດແຂ່ງຂັນໃນຕະຫຼາດສາກົນໄດ້ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນກັບ ສປ ຈີນ, ສສ ຫວຽດນາມ, ໄທ ແລະ ບັນດາປະເທດອາຊຽນອື່ນໆ.

ເຂົ້າໃຈໃສ່ພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດເຊັ່ນ:

- <u>ພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ບໍ່ເຕັນ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ:</u> ໃຫ້ເປັນເຂດການຄ້າທີ່ມີ ການສົ່ງອອກໂດຍພື້ນຖານ ເພື່ອດຶງດູດນັກທຸລະກິດຈີນ ແລະ ນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດອື່ນໆ ເຂົ້າມາ ລົງທຶນຢູ່ເຂດດັ່ງກ່າວ. ສົ່ງເສີມກິດຈະກຳການສົ່ງອອກເພື່ອສ້າງລາຍຮັບເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ແລະ ສິນຄ້າສົ່ງອອກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ສປ ຈີນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ເພື່ອຊຸກຍູ້ພາກ ເໜືອຂອງລາວ ມີການພັດທະນາໄວ ແລະ ດີຂຶ້ນ.

- <u>ພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ຕົ້ນເຜິ້ງ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ:</u> ຢ່າງຮອບດ້ານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ເຂດດັ່ງກ່າວ ເປັນສູນກາງທາງອຸດສາຫະກຳ-ການຄ້າ, ການເງິນ, ການບໍລິການ, ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເປັນເຂດການຜະລິດສິນຄ້າເພື່ອສົ່ງອອກ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕ່າງປະເທດ ພ້ອມທັງພັດທະນາເປັນຕົວເມືອງໃຫມ່ທັນສະໄຫມ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການພັດທະນາເຂດພາກເໜືອໃຫ້ໄວຂຶ້ນ.

- <u>ພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ສະຫວັນ-ເຊໂນ:</u> ໃຫ້ເປັນສູນກາງແຫ່ງການຮ່ວມມືທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ອຸດສາຫະກຳ-ການຄ້າ, ການເງິນ, ການບໍລິການ ແລະ ການພັດທະນາດ້ານເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ໂດຍນຳໃຊ້ທ່າແຮງທາງດ້ານທີ່ຕັ້ງ ໃນການເປັນທາງຜ່ານຂອງອະນຸພາກພື້ນ ແນໃສ່ເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດຂອງຊາດເຂົ້າກັບເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ. ເພື່ອເປັນແຫຼ່ງສະໜອງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ, ກຳມະກອນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການດ້ານການບໍລິຫານ ແລະ ຄວາມຊຳນານງານລະດັບສູງ ປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ການຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ດີຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ.

- ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ໃນແຜນການ 5 ປີ 2011-2015 ສູ້ຊົນສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃນເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ເພື່ອສ້າງເປັນເຂດເສດຖະກິດພິເສດຕື່ມອີກ ເຊັ່ນ: ເຂດເສດຖະກິດພິເສດທີ່ຈຳປາສັກ, ທ່າແຂກ (ແຂວງຄຳມ່ວນ), ແຂວງຫົວພັນ ແລະ ແຂວງໄຊຍະບູລີ..

ນອກຈາກການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດແລ້ວ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາເຂດ ເສດຖະກິດສະເພາະຕື່ມອີກ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເຂດແຄວ້ນ, ໃນນັ້ນ ເອົາໃຈໃສ່ ສ້າງໃຫ້ເປັນສວນອຸດສາຫະກຳທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ເຂດຮ່ວມມືເສດຖະກິດຊາຍແດນ ຫຼື ສູນ ການຄ້າຊາຍແດນແຫ່ງໃຫມ່ຢູ່ ເມືອງແກ່ນທ້າວ ແຂວງໄຊຍະບູລີ, ເມືອງຫນອງແຮດ ແຂວງຊຽງ ຂວາງ, ເມືອງຄຳເກີດ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ເມືອງທ່າແຂກ ແຂວງຄຳມ່ວນ, ເຂດການຄ້າເສລີແດນ ສະຫວັນ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ແຂວງຈຳປາສັກ

ເພື່ອເປັນການດຶງດູດນັກລົງທຶນ ຈາກບັນດາປະເທດແຖບອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ໂດຍນຳໃຊ້ທ່າແຮງທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ
ເພື່ອພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນ ເອກະລັກ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນ ເພື່ອສົ່ງອອກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດອາຊຽນ ແລະ ຕະຫຼາດສາກົນ. ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ເບົາ ແລະ ສິນຄ້າໃຊ້ສອຍປະຈຳວັນ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດພາຍໃນ.

ເອົາໃຈໃສ່ເຂດສາມຫຼ່ຽມພັດທະນາ ລາວ-ຫວຽດນາມ-ກຳປູເຈຍ (CLV):

- ສ້າງເຂດຮ່ວມມືເສດຖະກິດຊາຍແດນ ລາວ-ຫວຽດນາມ ຢູ່ ພູເກື້ອ ແຂວງອັດຕະປື ໃຫ້ເປັນເຂດການຄ້າຊາຍແດນທີ່ມີການສົ່ງອອກເປັນພື້ນຖານ ແລະ ເປັນຕະຫຼາດທຸລະກິດສະເພາະ ເພື່ອ ດຶງດູດນັກລົງທຶນ ຈາກ ສສ ຫວຽດນາມ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ເຂົ້າມາລົງທຶນຢູ່ເຂດດັ່ງກ່າວ. ພັດທະນາກິດຈະກຳການສົ່ງອອກ ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ແລະ ສະໜອງສິນຄ້າສົ່ງອອກ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຫວຽດນາມ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ.

- ພັດທະນາເຂດດ່ານຊາຍແດນ ດາກຕະອອກ ໃຫ້ເປັນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ໂດຍອາໄສ ທ່າແຮງຂອງດ່ານສາກົນ ແລະ ເຂດພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ຢູ່ ເມືອງດາກຈຶງ ແລະ ມີເສັ້ນທາງທີ່ສັ້ນໃນການອອກສູ່ທ່າເຮືອດານັງ ສສ ຫວຽດນາມ, ສ້າງເຂດດັ່ງກ່າວ ເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນ ຈາກ ຕ່າງປະເທດ, ກໍ່ສ້າງລະບົບບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີເອກະລັກຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຂດການຜະລິດສິນຄ້າ ເພື່ອສົ່ງອອກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕ່າງປະເທດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂດສາມຫຼ່ຽມພັດທະນາມີການພັດທະນາໄວຂື້ນ.

- ສ້າງເຂດຮ່ວມມືເສດຖະກິດຊາຍແດນ ຫຼື ສູນການຄ້າຊາຍແດນແຫ່ງໃໝ່ ຢູ່ ເມືອງສະໝ້ວຍ ແຂວງສາລະວັນ ເພື່ອດຶງດູດນັກລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດ ເຂົ້າໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງ ແຕ່ງຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້; ເອົາໃຈໃສ່ຜະລິດສິນຄ້າໃຊ້ສອຍປະ ຈຳວັນ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂດສາມຫຼ່ຽມພັດທະນາ ແລະ ພາຍໃນປະເທດ, ພ້ອມທັງ ສົ່ງເສີມການສົ່ງອອກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດອາຊຽນ.

- ສ້າງເຂດ ເມືອງພູວົງ ແຂວງອັດຕະປື ເປັນເຂດຮ່ວມມືເສດຖະກິດຊາຍແດນ ລາວ-ກຳປູເຈຍ ໂດຍເນັ້ນເອົາການຄ້າຊາຍແດນ ແລະ ການສົ່ງອອກເປັນພື້ນຖານ,

ດຶງດູດນັກລົງທຶນ ຈາກກຳປູເຈຍ, ຫວຽດນາມ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ເຂົ້າມາພັດທະນາອຸດສາຫະກຳການຜະລິດສຳລັບສົ່ງອອກ ທີ່ລາວມີທ່າແຮງ ແລະ ໄດ້ປຽບ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕ່າງປະເທດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ກຳປູເຈຍ.

ມາດຕະການ:

+ ປັບປຸງ ແລະ ຍົກລະດັບຄຸນນະພາບ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງລະບົບຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັນສະໄໝ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂ່າວສານທີ່ກ້າວໜ້າ ເຂົ້າໃນວຽກງານການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ.

+ ເພີ່ມທະວີການໂຄສະນາຂົນຂວາຍດຶງດູດການລົງທຶນ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ດ້ວຍຫຼາຍວິທີ ໂດຍສຸມໃສ່ໂຄສະນາທາງສື່ມວນຊົນ, ສື່ສິ່ງພິມ ແລະ ສື່ເອເລັກໂທຣນິກ; ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຜ່ານທາງສະຖານທູດ, ສະຖານກົງສູນທີ່ປະຈຳຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແລະ ບັນດາໜ່ວຍງານຂອງລັດ, ນອກນັ້ນກໍ່ເຜີຍແຜ່ໃນເວທີກອງປະຊຸມສຳມະນາ, ງານວາງສະແດງສິນຄ້າ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ຊຶ່ງຜ່ານການຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດໃນອະນຸພາກພື້ນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ ຫຼື ການພົບປະກັບນັກລົງທຶນໂດຍກົງ ເພື່ອສ້າງໂອກາດໃນການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ.

+ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນ ໂດຍການສຸມໃສ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ລະບົບສາທາລະນູປະໂພກ, ລະບົບບຳບັດນ້ຳເປື້ອນ, ສິ່ງເສດເຫຼືອ; ສ້າງກຳລັງແຮງງານໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

+ ພັດທະນາຂີດຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານ ແລະ ບຸກຄະລາກອນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ພ້ອມທັງປັບປຸງກົນໄກການບໍລິການຂອງເຂດໃຫ້ເປັນລະບົບຄ່ອງຕົວ ເພື່ອໃຫ້ການບໍລິການແກ່ຜູ້ລົງທຶນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເປັນທີ່ປະທັບໃຈ.

+ ຮັບປະກັນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ໂດຍເອົາການພັດທະນາເຂດດັ່ງກ່າວຕິດພັນກັບການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຈິງຈັງສຶກສາຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມກ່ອນ ຈະພິຈາລະນາອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ; ຊຸກຍູ້ຂະແໜງການຜະລິດທີ່ບໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ສະອາດ, ສົ່ງເສີມການສ້າງເຂດສີຂຽວ, ບຳບັດນ້ຳເປື້ອນ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອໃນເຂດອຸດສາຫະກຳ.

5. ການພັດທະນາຂົງເຂດລັດ

ເສີມຂະຫຍາຍລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ, ສ້າງລັດແຫ່ງກົດໝາຍຂອງປະຊາຊົນໂດຍປະຊາຊົນ ແລະ ເພື່ອປະຊາຊົນ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການພັດທະນາເສດຖະກິດຕາມກົນໄກຕະຫຼາດ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນ, ປັບປຸງ ແລະ ປະຕິບັດການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງລະຫວ່າງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລະຫວ່າງຂະແໜງການຂອງສູນກາງ, ລະຫວ່າງສາຍຕັ້ງ-ສາຍຂວາງ ແລະ ມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ອົງການປົກຄອງຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ຈະແຈ້ງ ໂດຍປະຕິບັດຕາມທິດສູນກາງເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ (ປັບປຸງ, ສ້າງກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ; ກໍານົດນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາລະດັບປະເທດ, ອອກລະບຽບການຄຸ້ມຄອງລັດ-ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ...), ລັດເອົາໃຈໃສ່ບໍລິການປະຊາຊົນໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ, ວ່ອງໄວ ແລະ ແທດຕົວຈິງ; ສໍາລັບທ້ອງຖິ່ນແມ່ນສ້າງໃຫ້ແຂວງເປັນຫົວໜ່ວຍຍຸດທະສາດ, ເມືອງເປັນຫົວໜ່ວຍເຂັ້ມແຂງຮອບດ້ານ, ບ້ານເປັນຫົວໜ່ວຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

5.1. ອົງການນິຕິບັນຍັດ:

– **ທິດທາງ:**

ເພີ່ມຄວາມສັກສິດຂອງກົດໝາຍ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນປົກແຜ່ນຂອງອົງການໃນອໍານາດລັດໃຫ້ໜັກແໜ້ນເຂັ້ມແຂງກວ່າເກົ່າ.

ເພີ່ມທະວີພາລະບົດບາດຂອງອົງການຕົວແທນແຫ່ງສິດອໍານາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ໜັກແໜ້ນເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອພິຈາລະນາຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍໃຫ້ຄ່ອງຕົວ ແລະ ມີຄຸນນະພາບຫຼາຍຂຶ້ນ; ປະຕິບັດພາລະບົດບາດຕິດຕາມກວດກາໃຫ້ແຂງແຮງ, ມີຈຸດສຸມ ແລະ ແທດເຖິງ ເພີ່ມທະວີການລົງພົບປະໃກ້ສິດຕິດແທດປະຊາຊົນຢູ່ເຂດເລືອກຕັ້ງຕ່າງໆ; ເພີ່ມທະວີການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງອົງການຕົວແທນແຫ່ງສິດອໍານາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ; ເສີມຂະຫຍາຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນໃນການຕິດຕາມກວດກາ ການຄຸ້ມຄອງລັດ-ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ ຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລັດ.

ອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ ມີພາລະບົດບາດໃນການກວດກາ ແລະ ກວດສອບການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການບໍລິຫານລັດ, ທັງເປັນເຈົ້າການໃນການ

ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳສະເໜີວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ ແກ່ລັດຖະບານໃຫ້ທັນກັບສະພາບການ.

– **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

ສືບຕໍ່ເພີ່ມທະວີບົດບາດ ແລະ ຍົກສູງຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງສະພາແຫ່ງຊາດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນຂື້ນດ້ວຍການ:

- ສືບຕໍ່ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດໃຫ້ສົມຄູ່ກັບທີ່ຕັ້ງ, ພາລະບົດບາດ ຂອງຕົນເປັນຕົ້ນແມ່ນການປັບປຸງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງ, ຫ້ອງວ່າການສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ຫ້ອງວ່າການສະພາແຫ່ງຊາດປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງຂື້ນກວ່າເກົ່າ.
- ຍົກສູງຄວາມສາມາດຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ກໍ່ຄືສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດໃນການພິຈາລະນາ, ຕົກລົງບັນຫາພື້ນຖານຂອງປະເທດຊາດທີ່ນຳເຂົ້າພິຈາລະນາໃນກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ແຕ່ລະຄັ້ງໃຫ້ແທດຕົວຈິງ, ມີຄຸນນະພາບ, ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງດ້ານເສດຖະກິດກັບສາກົນ.
- ເພີ່ມທະວີບົດບາດການຕິດຕາມກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ ຢູ່ໃນບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລັດ ຢ່າງມີຈຸດສຸມຖືກກັບບັນຫາທີ່ສັງຄົມຕັ້ງຂື້ນ, ພ້ອມທັງຕິດຕາມຊຸກຍູ້ການແກ້ໄຂຜົນຂອງການຕິດຕາມກວດກາໃນແຕ່ລະບັນຫາໃຫ້ມີຄວາມຫັນປ່ຽນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ.
- ສ້າງກົນໄກ, ລະບຽບການ ເພື່ອເພີ່ມທະວີການປະສານງານລະຫວ່າງສະພາແຫ່ງຊາດ, ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດປະຈຳເຂດເລືອກຕັ້ງກັບຂະແໜງການອົງການຈັດຕັ້ງລັດ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິດ, ໜ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະອົງການຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

– **ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

- ໂຄງການຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ດ້ານກົດໝາຍໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ.
- ໂຄງການປັບປຸງກົນໄກການປະສານງານ ໃນການແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຄວາມເປັນທຳຂອງປະຊາຊົນ.

• ໂຄງການສຶກສາກ່ຽວກັບວິທີການ ແລະ ຂອບເຂດການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຊີວິດຕົວຈິງຂອງສັງຄົມ.

• ໂຄງການສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ວິທີການ ສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

– **ມາດຕະການ:**

• ເພີ່ມທະວີການສ້າງ, ຝຶກອົບຮົມຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງພະນັກງານການຂັ້ນສູງ, ພະນັກງານລັດຖະກອນຕໍ່ການບໍລິການຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນ, ສ້າງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີເງື່ອນໄຂປະກອບສ່ວນພັດທະນາຫຼາຍຂຶ້ນ.

• ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງກົນໄກຕິດຕາມກວດກາຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຕໍ່ອົງການລັດຖະບານ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ອົງການຍຸຕິທຳ, ທະນາຍຄວາມ, ໄອຍະການ ແລະ ເພີ່ມທະວີການກວດກາຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ສະມາຊິກສະພາ, ຄະນະສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດໃນເຂດເລືອກຕັ້ງ.

5.2. ອົງການບໍລິຫານ:

– **ທິດທາງ:**

ປັບປຸງອົງການບໍລິຫານຕາມທິດກະທັດຮັດ, ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງບັນດາກະຊວງ, ອົງການຢູ່ສູນກາງໃຫ້ສາມາດປະຕິບັດພາລະບົດບາດໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວ, ກົງຈັກຢູ່ທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເປັນເຈົ້າການໃນການປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢູ່ທ້ອງຖິ່ນຕົນ. ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຖັນແຖວພະນັກງານດ້ວຍການສ້າງ, ບຳລຸງຍົກລະດັບຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດໃຫ້ຮອບດ້ານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນດ້ານ ການເມືອງ, ການປົກຄອງ, ວິຊາການ, ຈັນຍາບັນ ແລະ ຈັນຍາທຳ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງພົນລະເມືອງ.

– **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

• ປັບປຸງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະກອນ ແລະ ລະບຽບການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ.

• ສູ້ຊົນຫັນລະບົບລັດຖະກອນໃຫ້ເປັນກົດໝາຍໃຫ້ສຳເລັດໃນ 5ປີຕໍ່ໜ້າ; ພ້ອມທັງປັບປຸງລະບອບເງິນເດືອນ ແລະ ການໃຫ້ຄ່າຕອບແທນຕ່າງໆຢ່າງເໝາະສົມ.

• ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ກະທັດຮັດ, ສົມເຫດສົມຜົນ; ສູ້ຊົນນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການຄຸ້ມຄອງທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນວຽກງານບໍລິຫານຢ່າງຕັ້ງໜ້າ.

• ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຈັດຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຜູ້ບໍລິຫານຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນບ້ານຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

• ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງລັດຖະບານ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ກະທັດຮັດ, ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາການຊ້ຳຊ້ອນວຽກງານເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ລະຫວ່າງກະຊວງ, ອົງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

– **ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

• ໂຄງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານຂັ້ນເມືອງ.

• ໂຄງການສ້າງຫຼັກສູດ, ຕຳລາ ແລະ ຝຶກອົບຮົມພະນັກງານລັດຖະກອນ.

• ໂຄງການສ້າງຫຼັກສູດ, ຕຳລາ ແລະ ຝຶກອົບຮົມພະນັກງານຂັ້ນບ້ານ.

• ໂຄງການກວດກາ ແລະ ປັບປຸງການກຳນົດຕຳແໜ່ງງານຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

• ໂຄງການຈັດພິມ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຍຸດທະສາດພັດທະນາການປົກຄອງ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ແລະ ຍຸດທະສາດພັດທະນາອົງການບໍລິຫານແຫ່ງລັດ ຮອດປີ 2020 ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

– **ມາດຕະການ:**

• ພັດທະນາລະບອບ ແລະ ລະບົບການບໍລິຫານ, ບໍລິການຂອງລັດຖະບານຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເປັນລະບົບລະບຽບ, ມີກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກຳຮັບຮອງ.

• ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຄວາມຮູ້-ຄວາມສາມາດ ຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນຂັ້ນຕ່າງໆ ໂດຍການສ້າງຍຸດທະສາດການຄຸ້ມຄອງລັດຖະກອນ ແລະ ຍຸດທະສາດການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ພັດທະນາລັດຖະກອນ ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງປະເທດ.

• ເອົາໃຈໃສ່ຄົ້ນຄວ້າ, ກຳນົດມາດຖານຈະແຈ້ງ ໃນການຄັດເລືອກ ແລະ ສ້າງພະນັກງານສືບທອດຢ່າງເປັນລະບົບຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອປ່ຽນແທນຕຳແໜ່ງງານທັງພັກ ແລະ ລັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການໃນແຕ່ລະໄລຍະ;

ພັດທະນາລະບົບການຄຸ້ມຄອງລັດຖະກອນໃຫ້ມີຄຸນນະພາບໂດຍນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ມີຄວາມສອດຄ່ອງ.

5.3. ອົງການຕຸລາການ:

1. ສານປະຊາຊົນ:

– **ທິດທາງ:**

ຮັບປະກັນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ປົກປ້ອງກົດໝາຍໃຫ້ມີຄວາມສັກສິດ, ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີຄວາມຍຸຕິທຳ, ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ເຂົ້າເຖິງຂະບວນການຍຸຕິທຳ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ໄດ້ໃຊ້ສິດທິພື້ນຖານຂອງຕົນບົນພື້ນຖານກົດໝາຍ; ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຄຸນນະພາບຂອງສານໃນການຄົ້ນຄວ້າ, ສ້າງ, ປັບປຸງ ແລະ ຍົກສູງພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສານ, ຮັບປະກັນໃຫ້ການພິຈາລະນາໄຕ່ສວນ ແລະ ຕັດສິນຄະດີຢູ່ໃນສານປະຊາຊົນຂັ້ນຕ່າງໆໃຫ້ມີຄວາມໂປ່ງໃສ.

– **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

• ສູ້ຊົນໃຫ້ລະບົບສານປະຊາຊົນໃຫ້ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ມາດຖານລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນເທື່ອລະກ້າວ.

• ສູ້ຊົນສ້າງຕັ້ງສານປົກຄອງ, ສານແຮງງານ ແລະ ສານເດັກໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ.

• ຝຶກອົບຮົມດ້ານວິຊາການໃຫ້ບຸກຄະລາກອນ 4 ຊຸດ/ປີ ຊຸດລະ 45-60 ຄົນ.

• ບຳລຸງສ້າງຜູ້ພິພາກສາ 1 ຄັ້ງ/ປີ (ໄລຍະ 6 ເດືອນ) ຄັ້ງລະ 50 ຄົນ.

– **ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງສານປະຊາຊົນແຕ່ລະຂັ້ນ.

• ໂຄງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ.

• ໂຄງການປະກອບອຸປະກອນຮັບໃຊ້ອັນຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ສານປະຊາຊົນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

– **ມາດຕະການ:**

• ເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍສານປະຊາຊົນ.

• ສ້າງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກຢູ່ໃນສານປະຊາຊົນຂັ້ນຕ່າງໆ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

• ເອົາໃຈໃສ່ຄົ້ນຄວ້າການສະໜອງ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ກົດໝາຍໃນພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

2. **ໄອຍະການ:**

– **ທິດທາງ:**

ສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ເຜີຍແຜ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອົງການໄອຍະການສະບັບປັບປຸງໃໝ່, ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາ ແລະ ຍົກສູງຄຸນນະພາບການຕິດຕາມກວດກາການປະຕິບັດກົດໝາຍ; ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງບຸກຄະລາກອນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ, ປັບປຸງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການບໍລິຫານໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຄ່ອງຕົວຂື້ນກວ່າເກົ່າ.

– **ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:**

• *ການປັບປຸງກົງຈັກ ແລະ ການແກ້ໄຂຄະດີ:* ສູ້ຊົນເຮັດໃຫ້ກົງຈັກມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ສະຫງົບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ, ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດໃນການປັບປຸງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນເຂດ ແລະ ພາກ ໃຫ້ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້ຕາມກົດໝາຍກຳນົດໄວ້. ສູ້ຊົນແກ້ໄຂຄະດີໃຫ້ໄດ້ 90% ຂອງຈຳນວນຄະດີຄ້າງ ແລະ ຄະດີໃໝ່.

• *ການພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ:* ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງພະນັກງານທາງດ້ານການເມືອງແນວຄິດ, ຄຸນສົມບັດ, ຈັນຍາທຳ, ຈັນຍາບັນ ຂອງໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ; ບຳລຸງສ້າງພະນັກງານໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາການ ໂດຍການສ້າງຫຼັກສູດການຝຶກອົບຮົມວຽກງານໄອຍະການໃຫ້ໄດ້ 3 ຫຼັກສູດພື້ນຖານ ເຊັ່ນ: ຫຼັກສູດກ່ຽວກັບວຽກງານການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ, ວຽກງານໄອຍະການ, ຫຼັກສູດສຳລັບພະນັກງານໄອຍະການປະຊາຊົນ ແລະ ຫຼັກສູດຜູ້ຊ່ວຍພະນັກງານໄອຍະການປະຊາຊົນ.

• *ການສະໜອງອຸປະກອນ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ:* ປະກອບວັດຖຸ, ອຸປະກອນອັນຈຳເປັນ ໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວິຊາສະເພາະ ເພື່ອຮັບປະກັນການແກ້ໄຂຄະດີໃຫ້ຖືກຕ້ອງຊັດເຈນ. ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຫ້ອງການສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນແຕ່ລະຂັ້ນ.

– **ໂຄງການຈຸດສຸມ:**

• ໂຄງການປັບປຸງຂໍ້ມູນຂ່າວສານວຽກງານໄອຍະການໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ

• ໂຄງການຕິດຕາມກວດກາການປະຕິບັດກົດໝາຍໃນການດຳເນີນຄະດີຢູ່ສານ

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງອົງການໄອຍະການແຕ່ລະຂັ້ນ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ

– ມາດຕະການ:

• ສ້າງກົນໄກຕິດຕາມກວດກາການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວິຊາການວິຊາສະເພາະຂອງພະນັກງານພາຍໃນລະບົບອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນໃຫ້ສາມາດຕິດຕາມການປະຕິບັດກົດໝາຍຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ.

• ປະສານສົມທົບກັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງຄືນບັນດາຂໍ້ກໍານົດ, ຂໍ້ແນະນໍາຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍໃຫ້ເປັນລະບົບ.

6. ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ

6.1. ການປ້ອງກັນຊາດ

[1]. ທິດທາງ:

ເພີ່ມທະວີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍົກສູງຄວາມສາມາດກຽມພ້ອມສູ້ຮົບຂອງກໍາລັງປ້ອງກັນຊາດຂອງປະຊາຊົນ, ສຸມໃສ່ປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ວັດຖຸ-ເຕັກນິກ, ປະກອບພາຫະນະ, ອາວຸດຍຸດໂທປະກອນທີ່ທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ; ຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງພະນັກງານພາຍໃນກໍາລັງປະກອບອາວຸດໃຫ້ມີຄວາມພ້ອມໃນທຸກດ້ານ ໂດຍການລົງທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈໍາເປັນ.

ອອກແຮງກໍ່ສ້າງກໍາລັງ ປກຊ ໃຫ້ນັບມື້ໜັກແໜ້ນເຂັ້ມແຂງຮອບດ້ານ ເປັນຕົ້ນ ດ້ານຄຸນທາດການເມືອງ, ຍົກສູງກໍາລັງແຮງສູ້ຮົບ, ເສີມຂະຫຍາຍທາດແທ້ປະຕິວັດ ແລະ ມູນເຊື້ອວິລະຊົນຂອງປະຊາຊົນລາວ; ກໍ່ສ້າງ-ບໍາລຸງພະນັກງານ ໃຫ້ມີທັດສະນະຫຼັກໝັ້ນການເມືອງໜັກແໜ້ນ, ມີສະຕິລະວັງຕົວສູງ, ຈໍາແນກມິດ-ສັດຕູຢ່າງຈະແຈ້ງ, ມີຄວາມອົງອາດກ້າແກ່ນ ເດັດດ່ຽວຕໍ່ຜ່ານຜ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນາໆປະການເພື່ອຮັກສາອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງຊາດ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ; ກໍາແໜ້ນ ແລະ ຕັ້ງໜ້າປະຕິບັດແນວທາງປ້ອງກັນຊາດທົ່ວປວງຊົນ; ມີຄວາມເດັດຂາດ, ກ້າຫານ, ມີໄຫວພິບໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ ຫຼືກໍລະນີຕ່າງໆຢ່າງມີສະຕິ, ມີຄວາມກຽມພ້ອມ ແລະ ເສຍສະຫຼະສູງ, ເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດວິໄນຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ເດັດດ່ຽວຍຶດໝັ້ນແນວທາງການຕ່າງປະເທດຂອງພັກ ສືບຕໍ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍພົວພັນແບບຫຼາຍທິດ, ຫຼາຍຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຮູບແບບ; ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມພາຍນອກທີ່ເອື້ອອໍານວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາປະເທດຊາດ; ສືບຕໍ່ເພີ່ມທະວີການພົວພັນຮ່ວມມືກັບກໍາລັງ ປກຊ ຂອງບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດຍຸດທະສາດ ແລະ ຂະຫຍາຍການພົວພັນມິດຕະພາບອັນເປັນມູນເຊື້ອ, ເສີມຂະຫຍາຍການພົວພັນຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ, ຕັ້ງໜ້າເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວໃນກອບອາຊຽນໃນການຕໍ່ຕ້ານອິດທິກໍ່ການຮ້າຍ, ອາດສະຍາກໍາຂ້າມຊາດ ແລະ ອື່ນໆ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

• ສູ້ຊົນຫັນເອົາພະນັກງານລົງກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງຕິດພັນກັບການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ການປັບປຸງກຳລັງ ປກຊ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ, ກຸ່ມບ້ານ ແລະ ບ້ານ ໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ, ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ, ສ້າງບ້ານໃຫ້ເຂັ້ມແຂງກົມພ້ອມຕ້ານທຸກກົນອຸບາຍທຳລາຍຂອງກຸ່ມຄົນບໍ່ດີ, ເປັນປ້ອມໝັ້ນສູ້ຮົບ.

• ສູ້ຊົນປະກອບພາຫະນະ, ອຸປະກອນເຕັກນິກໃຫ້ແກ່ກຳລັງ ປກຊ ໃຫ້ມີຄວາມທັນສະໄໝ ແລະ ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການໃນການເຄື່ອນໄຫວວິຊາສະເພາະປ້ອງກັນຊາດ.

• ສູ້ຊົນເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຂອງກຳລັງ ປກຊ, ມີຫ້ອງການສຳນັກງານ, ມີບ່ອນຝຶກແອບ ແລະ ບ່ອນເຮັດການຜະລິດ ເພື່ອແກ້ໄຂຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພະນັກງານໃຫ້ດີຂື້ນ.

• ສູ້ຊົນກໍ່ສ້າງກຳລັງ ປກຊ ໃຫ້ທັນສະໄໝເປັນກ້າວໆ ປະກອບສ່ວນຢ່າງສົມກຽດເຂົ້າໃນພາລະກິດປົກປັກຮັກສາ ແລະ ສ້າງສາປະເທດຊາດ.

• ສູ້ຊົນເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ເປັນຕົ້ນ ບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມເພື່ອນມິດຍຸດທະສາດ, ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ແລະ ໃນກອບການພັດທະນາຂອງອາຊຽນໃຫ້ສູງຂື້ນກວ່າເກົ່າ.

• ສູ້ຊົນເພີ່ມວິທີການນຳພາຂອງຄະນະນຳ-ອຳນາດການປົກຄອງຂັ້ນຕ່າງໆ ທົ່ວສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຕໍ່ກຳລັງ ປກຊ ຢ່າງແຂງແຮງ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ເພື່ອບັນລຸຕາມທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ການພັດທະນາວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

- ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດ 1D.
- ໂຄງການທະລຸທາງ ຊຳໜໍ້-ປາກນໍ້າສົມ ແຂວງຊຽງຂວາງ.
- ໂຄງການທະລຸ-ຍົກລະດັບເສັ້ນທາງ ບ້ານຂີງ-ພູສາມເສົ້າ-ບ້ານດອນ ເມືອງຊຽງຮອນ.
- ໂຄງການທະລຸ-ຍົກລະດັບທາງ ຫາດສາ-ນໍ້າປຸ່ງ ແຂວງຜົ້ງສາລີ.
- ໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຮງຮຽນຊ່າງແສງ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

• ເພີ່ມທະວີການປະກອບພາຫະນະ ແລະ ອຸປະກອນ ຊ່ວຍຫນູນໃຫ້ກຳລັງ ປກຊ ຢູ່ບັນດາພື້ນທີ່ຈຸດສຸມສຳຄັນ, ພູດອຍ, ຊາຍແດນ ເພື່ອມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍຕ້ານຢັນກັບທຸກກໍລະນີທີ່ສັບສົນ ແລະ ກໍ່ຄວາມສະຫງົບສຸກທາງການເມືອງ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ.

• ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານອຸດສາຫະກຳປ້ອງກັນຊາດທີ່ຈຳເປັນຈຳນວນຫນື່ງ ໃຫ້ແທດເຫມາະກັບເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຂອງລາວ ເພື່ອເປັນເຈົ້າການຮັບປະກັນການປະກອບໃຫ້ກຳລັງປ້ອງກັນຊາດໃຫ້ພຽງພໍ, ຖືສຳຄັນຕໍ່ລັກສະນະທີ່ມີຜົນຫລາຍດ້ານ ຂອງອຸດສາຫະກຳປ້ອງກັນຊາດ, ສັບຊ້ອນ ແລະ ປັບປຸງບັນດາທຸລະກິດ, ບັນດາພື້ນຖານປ້ອງກັນຊາດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຫລາຍຂື້ນກວ່າ

ເກົ່າ, ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຮັບໃຊ້ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດໃນເວລາທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ.

• ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງ, ປ້ອງກັນຊາຍແດນ, ເຂດນ່ານຟ້າ ຂອງປະເທດຊາດ, ຖືເອົາວຽກງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ວຽກງານປ້ອງກັນຕິດພັນກັບວຽກງານການຈັດສັນຄົນໃຫ້ປະຊາຊົນຢູ່ເຂດຊາຍແດນ, ສ້າງເຂດເສດຖະກິດປ້ອງກັນຊາດຕ່າງໆຢູ່ບັນດາພື້ນທີ່ຍຸດທະສາດ, ກໍ່ສ້າງພື້ນ ຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຢູ່ຕາມເສັ້ນຊາຍແດນຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຢູ່ບັນດາດ່ານຕ່າງໆ, ຊຸກຍູ້ການກໍ່ສ້າງລະບົບເສັ້ນທາງກວດກາລາດຕະເວນຕາມຊາຍແດນ, ເສັ້ນທາງອອກສູ່ຊາຍແດນ, ລະບົບປົດຄ້າຍປ້ອງກັນຊາຍແດນ.

• ເຊີດຊູຄວາມຫນັກແຫນ້ນທາງການເມືອງ, ບູລະນະການຈັດຕັ້ງກຳລັງປະກອບອາວຸດ, ເພີ່ມທະວີຄວາມອາດສາມາດກົມພ້ອມຕໍ່ສູ້, ພ້ອມທີ່ຈະປະເຊີນຫນ້າກັບບັນດາກຳລັງປໍລະປັກໃນທຸກສະຖາ ນະການເພື່ອຮັກສາຄວາມສະຫງົບທາງການເມືອງ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທາງສັງຄົມ.

• ປັບປຸງ ແລະ ສ້າງວິທີຄຸ້ມຄອງແຫລ່ງລາຍຮັບແບບໃຫມ່, ປັບປຸງກົນໄກຮັບປະກັນທາງດ້ານການເງິນໃຫ້ແກ່ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ. ປົວແປງຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈໃຫ້ແກ່ທະຫານໃຫ້ດີຂື້ນບາດກ້າວຫນື່ງ.

6.2. ການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ

[1]. ທິດທາງ:

ກໍ່ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໃຫ້ຫນັກແຫນ້ນທາງດ້ານການເມືອງແນວຄິດ, ມີຈັນຍາທຳ, ຈັນຍາບັນ, ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງບັນຊາ ແລະ ມີຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ ເພື່ອເປັນຫລັກແຫລ່ງແກ່ນສານ ໃນການຮັກສາຄວາມສະຫງົບປອດໄພ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນສັງຄົມ; ເພີ່ມທະວີການກໍ່ສ້າງກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ຢູ່ຮາກຖານບ້ານ ໃຫ້ສາມາດຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບປອດໄພ; ປັບປຸງກົນໄກ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ດ້ານການຕິດຕາມກວດກາການເຂົ້າ-ອອກເມືອງ, ການຄຸ້ມຄອງພົນລະເມືອງ ໃຫ້ມີຄວາມເປັນລະບຽບ ສະດວກ ແລະ ຮັດກຸມ.

[2]. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ:

• ຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມ ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

• ຮັບປະກັນໃຫ້ກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບມີຢູ່ມີກິນ, ມີສະຖານທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ມີຄ້າຍທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ພຽງພໍ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ສຸມໃສ່ກໍ່ສ້າງລະບົບໂຮງໝໍຂອງກຳລັງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໃຫ້ທັນສະໄຫມ, ກໍ່ສ້າງລະບົບຄ້າຍກອງບັນຊາການ ປກສ ເມືອງ ແລະ ແຂວງ, ກໍ່ສ້າງລະບົບຄ້າຍຄຸມຂັງ ເພື່ອປະຕິບັດນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາສິດທິມະນຸດ.

• ລະດົມທຸກກຳລັງແຮງສັງລວມຂອງສັງຄົມ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບໃນທຸກພື້ນທີ່ຂອງປະເທດ.

• ສ້າງບ້ານປອດຄະດີໃຫ້ໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ແກ້ໄຂປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຂາດຕົວ.

• ຫັນການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ໃຫ້ທັນສະໄຫມເປັນກ້າວໆ ທຽບທັນກັບສະພາບການໃໝ່ ໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ.

[3]. ແຜນງານ ແລະ ໂຄງການຈຸດສຸມ:

ເພື່ອບັນລຸຕາມທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ການພັດທະນາວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງລະບົບຄ້າຍຄຸມຂັງວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແຂວງຜົ້ງສາລີ

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງລະບົບຄ້າຍຄຸມຂັງວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງລະບົບຄ້າຍຄຸມຂັງວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແຂວງຊຽງຂວາງ

• ໂຄງການກໍ່ສ້າງສູນຝຶກແອບ ແລະ ນຳໃຊ້ໝາວິຊາສະເພາະ

• ກໍ່ສ້າງອາຄານຮຽນຄະນະວິຊາຕຳຫຼວດດອນຕິ້ວ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ.

[4]. ມາດຕະການ:

• ປຸກລະດົມພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຖືເອົາວຽກງານປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບເປັນໜ້າທີ່ການເມືອງ ແລະ ເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງໝົດທຸກຄົນ.

• ເພີ່ມທະວີພື້ນຖານວັດຖຸ, ຕັ້ງກົນໄກໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດໂຄງການແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນຜູ້ຝ່າຝືນກົດໝາຍ, ປາບປາມຢາເສບຕິດ, ຄວາມປອດໄພທາງຄົມມະນາຄົມ, ດັບເພີງ. ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດຂອງກຳລັງສຸກເສີນ ເຊັ່ນ: ໄພທຳມະຊາດ ແລະ ການກໍ່ການຮ້າຍຕ່າງໆ.

• ສືບຕໍ່ສົ່ງພະນັກງານລົງກໍ່ສ້າງຮາກຖານພັດທະນາບ້ານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ປັບປຸງກຳລັງກອງຫຼອນ ປກສ ຂັ້ນບ້ານ ແລະ ກຸ່ມບ້ານໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ ແລະ ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານວິຊາສະເພາະ.

7. ການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ

7.1. ການຮ່ວມມືກັບບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ

ສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນໃນແນວທາງການຕ່າງປະເທດ ສັນຕິພາບ, ເອກະລາດ, ມິດຕະພາບ ແລະ ຮ່ວມມືຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ ແລະ ເປີດກ້ວາງການພົວພັນກັບບັນດາປະເທດ, ເຂດແຄ້ວນແບບຫລາຍທິດ-ຫລາຍຝ່າຍ ແລະ ຫລາຍລະດັບ ບົນພື້ນຖານຍຶດໝັ້ນຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ; ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມພາຍນອກອັນອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ

ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາປະເທດຊາດ ດ້ວຍການຍຶດໝັ້ນໃນທັດສະນະເປັນເຈົ້າການ ແລະ ມີທ່າທີອັນຕັ້ງໜ້າ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ, ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງພາຍໃນຊາດ ແລະ ກຳລັງແຮງຂອງຍຸກສະໄໝເຂົ້າໃນການພັດທະນາປະເທດເຮົາ; ສືບຕໍ່ປັບປຸງ, ເພີ່ມທະວີການພົວພັນມິດຕະພາບ, ຄວາມສາມັກຄີ ແລະ ການຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມ, ໃນນັ້ນ ສືບຕໍ່ຄວາມສາມັກຄີແບບພິເສດ ແລະ ການຮ່ວມມືຮອບດ້ານກັບ ສສ ຫວຽດນາມ, ເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນທີ່ເປັນມູນເຊື້ອກັບ ສປ ຈີນ ບົນຈິດໃຈບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງທີ່ດີ, ເປັນເພື່ອນມິດທີ່ດີ ແລະ ເປັນຄູ່ຮ່ວມມືທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້; ເສີມຂະຫຍາຍການພົວພັນທີ່ດີກັບປະເທດອ້າຍນ້ອງອື່ນໆ, ຮັດແໜ້ນການພົວພັນຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງທີ່ມີຊາຍແດນຮ່ວມກັນ, ຕັ້ງໜ້າເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວຂອງອາຊຽນ ບົນພື້ນຖານຜົນປະໂຫຍດລວມ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ຕາມຫລັກການພື້ນຖານຂອງອາຊຽນ; ສືບຕໍ່ພົວພັນກັບບັນດາປະເທດພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ, ຂະບວນການບໍ່ຮ່ວມກຸ່ມ, ກຸ່ມ 77, ກຸ່ມປະເທດທີ່ໃຊ້ພາສາຝຣັ່ງ, ກຸ່ມປະເທດກຳລັງພັດທະນາທີ່ບໍ່ຕິດກັບທະເລ ແລະ ກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນອື່ນໆ ໂດຍແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ບັນດາປະເທດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ກາຍເປັນຄູ່ຮ່ວມທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ໝັ້ນຄົງ ແລະ ຍາວນານ.

ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພົວພັນຮ່ວມມື, ຂົນຂວາຍ ແລະ ຍາດແຍ່ງທຶນຊ່ວຍເຫລືອທາງການ ເພື່ອການພັດທະນາ ໂດຍຜ່ານຂະບວນການໂຕະມົນຈາກບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເລັ່ງລະດົມທຶນຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາທີ່ສຳຄັນເຊັ່ນ:

+ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາສອງຝ່າຍ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຍີ່ປຸ່ນ, ສປ ຈີນ, ຝຣັ່ງ, ສ.ເກົາຫລີ, ສະຫະພາບຢູໂຣບ, ກູເວດ, ບັນດາປະເທດໃນຕາເວັນອອກກາງ ແລະ ບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມອ້າຍນ້ອງ ເຊັ່ນ: ສປຈີນ, ສສ ຫວຽດນາມ, ອາດີດປະເທດສັງຄົມນິຍົມ ສາທາລະນະລັດຮົງກາລີ ແລະ ອື່ນໆ.

+ ບັນດາກອງທຶນລະຫວ່າງຊາດ ແລະ ບັນດາສະຖາບັນການເງິນສາກົນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ, ທະນາຄານໂລກ, ກອງທຶນສາກົນເພື່ອການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ອື່ນໆ.

+ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາຫລາຍຝ່າຍ.

+ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ.

7.2. ການຮ່ວມມືໃນຂອບອາຊຽນ:

(1) ສູ້ຊົນກະກຽມຄວາມພ້ອມເພື່ອບັນລຸເປົ້າຫມາຍ ການສ້າງປະຊາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນໃຫ້ໄດ້ ໃນປີ 2015 ຊຶ່ງມີບັນດາວຽກງານສຳຄັນດັ່ງນີ້:

+ ສ້າງລະບົບນິຕິກຳທີ່ສະຫນັບສະຫນູນການສ້າງຕະຫລາດຮ່ວມ ແລະ ຮາກຖານການຜະລິດດຽວຂອງອາຊຽນ ເຊັ່ນ: ສ້າງຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າ, ການໃຫ້ການບໍລິການ, ການລົງທຶນ, ການໄຫລຂອງທຶນ, ການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານ.

+ ປັບປຸງຈຸດປະສານງານອາຊຽນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບຍິ່ງຂຶ້ນ.

+ ຈັດລຽງບັນດາຂະແຫນງການບູລິມະສິດ ທີ່ຈະເຊື່ອມໂຍງກັບອາຊຽນ ແລະ ສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍການເຊື່ອມໂຍງໃນຂະແຫນງກະສິກຳ.

+ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ເກີດການແຂ່ງຂັນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ໂດຍສະເພາະສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ພະນັກງານຂະແຫນງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງດ້ານວິຊາສະເພາະ, ພາສາຕ່າງປະເທດ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນໃນການຮ່າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍການແຂ່ງຂັນ, ສົ່ງເສີມຊັບສິນທາງປັນຍາ, ສືບຕໍ່ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງໃນການຄົມມະນາຄົມ ເພື່ອສ້າງ ສປປ ລາວ ເປັນເຂດເຊື່ອມຕໍ່ (Land Link) ໃນທາງບົກ (ລວມທັງເສັ້ນທາງລົດໄຟ), ທາງນ້ຳ ແລະ ທາງອາກາດ ທັງໃນຂອບສອງຝ່າຍກໍຄືຂອບອາຊຽນ, ປັບປຸງວຽກງານການເກັບອາກອນ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ວຽກງານການຄ້າແບບເອເລັກໂທຣນິກ (E-commerce).

+ ສະຫນັບສະຫນູນການພັດທະນາທີ່ມີຄວາມສະເຫມີພາບ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າຫມາຍຍຸດທະສາດຂອງການພັດທະນາທຸລະກິດຂະຫນາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ຂອງອາຊຽນ ແລະ ກອບວຽກງານຂອງຂໍ້ລິເລີ່ມເພື່ອເຊື່ອມໂຍງອາຊຽນ (Initiative for ASEAN Integration ຫລື IAI).

+ ຂະຫຍາຍການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງອາຊຽນ ແລະ ເສດຖະກິດໂລກ ເຊັ່ນ: ການສ້າງຄວາມສອດຄ່ອງກັນລະຫວ່າງນະໂຍບາຍການພົວພັນກັບພາຍນອກຂອງປະເທດສະມາຊິກ ແລະ ລະດົມການຊ່ວຍເຫລືອໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພາກອຸດສາຫະກຳຂອງບັນດາສະມາຊິກອາຊຽນໃຫມ່ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ມຽນມ້າ ແລະ ຫວຽດນາມ (CLMV) ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດຂອງສາກົນ.

+ ເຜີຍແຜ່ວຽກງານອາຊຽນໃຫ້ພາກລັດ ແລະ ພາກທຸລະກິດ ລວມທັງພາກເອກະຊົນ ເພື່ອສ້າງປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມພ້ອມໃນການເຂົ້າຮ່ວມປະຊາຄົມອາຊຽນ ໃນປີ 2015.

+ ຈັດສັນງົບປະມານສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານອາຊຽນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບວຽກງານຕົວຈິງ.

(2) ສຸມໃສ່ປະຕິບັດພັນທະຜູກພັນໃນການສ້າງເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ (AFTA), ເຊິ່ງມີຫນ້າວຽກຕົ້ນຕໍດັ່ງນີ້:

+ ຍົກເລີກພາສີນຳເຂົ້າທຸກສິນຄ້າໃຫ້ໄດ້ 80% ໃນໄລຍະ 2012-2013, ຍົກເລີກລາຍການສິນຄ້າທີ່ອ່ອນໄຫວ (Sensitive List) ເຖິງປີ 2015 ແລະ ຄົ້ນຄ້ວາການໂຍະຍານໃຫ້ບາງລາຍ ການສິນຄ້າທີ່ອ່ອນໄຫວເຖິງປີ 2018.

+ ຍົກເລີກສິ່ງກີດຂວາງທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີໃຫ້ໄດ້ໝາຍ ໃນປີ 2015 ແລະ ມີການໂຍະຍານໃຫ້ບາງລາຍການສິນຄ້າອ່ອນໄຫວເຖິງປີ 2018.

ມາດຕະການເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມີດັ່ງນີ້:

+ ເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງຂັ້ນຕອນການນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ, ໂປ່ງໃສ, ມີຄວາມເຊື່ອຖື ແລະ ຈຳກັດເວລາໃນການດຳເນີນການໃຫ້ຫນ້ອຍລົງ.

+ ສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບ ແລະ ປັບປຸງມາດຖານກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນການຄ້າ ແລະ ດ່ານພາສີອາກອນ, ການສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຫມູນວຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເພື່ອສ້າງຄວາມສະ ດວກໃນການຊຳລະສະສາງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້ ແລະ ຜູ້ຂາຍ.

7.3. ການຮ່ວມມືໃນຂອບຂອງການພັດທະນາອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ (GMS)

--ສືບຕໍ່ສົ່ງເສີມ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານການຮ່ວມມືໃນຂອບເຂດຂອງການພັດທະນາແມ່ນ້ຳຂອງຕອນລຸ່ມ (GMS) ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນໂດຍສະເພາະສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນປະຕິບັດງານວຽງຈັນ ເພື່ອການພັດທະນາ GMS ສຳລັບປີ 2009-2012 ເພື່ອໃຫ້ມີການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ, ຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ສົ່ງເສີມການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະ ສະຫນັບສະຫນູນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ຈຸດສຸມຂອງແຜນປະຕິບັດງານວຽງຈັນແມ່ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການທີ່ສຳຄັນໃນຂະແຫນງບູລິມະສິດຕ່າງໆໃນຂະແຫນງການຂົນສົ່ງ , ພະລັງງານ, ກະສິກຳ, ການລົງທຶນ, ການສ້າງຄວາມສະດວກທາງການຄ້າ, ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ບາງວຽກຈຸດສຸມມີດັ່ງນີ້:

ສ້າງບັນດາເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ສຳຄັນ GMS ເຊັ່ນ: ຊຸກຍູ້ການສ້າງຂົວຂ້າມນ້ຳຂອງ ຢູ່ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແລວທາງເຊື່ອມຕໍ່ເຫນືອ-ໃຕ້ ຢູ່ທາງພາກເຫນືອຂອງລາວມີຄວາມສົມບູນ; ສະຫນັບສະຫນູນໃຫ້ການຍົກລະດັບເສັ້ນທາງຫລວງພະບາງ-ຫັນໂຮ (ຫວຽດນາມ) ໃຫ້ສຳເລັດຕາມແຜນ, ລະດົມເອົາການຊ່ວຍເຫລືອເພື່ອຂະຫຍາຍທາງລົດໄຟຈາກທ່ານາແລ້ງ ແລະ ຊຸກຍູ້ການສ້າງເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກ ເສັ້ນທີ 2 ຜ່ານແຂວງຄຳມ່ວນ.

- - ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ສະຫນັບສະຫນູນວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີດັ່ງນີ້:

+ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃນການຫັນແລວທາງການຂົນສົ່ງເປັນແລວທາງເສດ ຖະກິດ.

+ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນເອກະຊົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະແຫນງການຂົນສົ່ງ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຈັດຝຶກອົບຮົມກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂົນສົ່ງ.

+ ແກ້ໄຂບັນດາຜົນກະທົບດ້ານລົບຈາກການພັດທະນາການຂົນສົ່ງ.

+ ສ້າງຄວາມຫມັ້ນໃຈທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ ແລະ ຄວາມຫມັ້ນຄົງທາງດ້ານການເມືອງ, ມີຄວາມໂປ່ງໃສໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຂະບວນການດຳເນີນເອກະສານການຄ້າຕ່າງໆ, ຄວາມສາມາດຄາດຄະເນຕໍ່ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ຄວາມຫນ້າເຊື່ອຖືທາງດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

+ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ສະຫນອງການບໍລິການທີ່ສະດວກ ແລະ ວ່ອງໄວຫລາຍກວ່າເກົ່າ.

+ ສົ່ງເສີມການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງຫົວຫນ່ວຍທຸລະກິດພາຍໃນເພື່ອສ້າງຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການພັດທະນາຕົນເອງ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບສາກົນໄດ້.

+ ສົ່ງເສີມ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອບັນດາຫົວຫນ່ວຍທຸລະກິດໃຫ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຜະລິດຕະພັນ, ໃຫ້ມີລັກສະນະສະເພາະ ເພື່ອສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ.-

+ ສືບຕໍ່ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນ ເຊັ່ນ: ຂັ້ນຕອນການເຊື່ອມໂຍງຂອງລາວ, ບັນດາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ພັນທະຕ່າງໆຂອງລາວ ເພື່ອແນໃສ່ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສິດ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຈາກການເຊື່ອມໂຍງຕ່າງໆ.

7.4. ການຮ່ວມມືໃນຂອບສັນຍາແມ່ນ້ຳຂອງວ່າດ້ວຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ

ສືບຕໍ່ຕັ້ງຫນ້າຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາ 1995 ວ່າດ້ວຍການພັດທະນາອ່າງແມ່ນ້ຳແບບຍືນຍົງ

ໂດຍຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດ 2011-2015 ຂອງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ ສາກົນ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາແຜນງານບູລິມະສິດໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ; ສຸ້ຊົນຫັນຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນເປັນກຳມະສິດຂອງປະເທດສະມາຊິກ, ເຊື່ອມສານເອົາແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນງານຕ່າງໆ ໃນກອບແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນ ເຂົ້າສະຫນັບສະຫນູນການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ; ຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຜັນຂະ ຫຍາຍບັນດາລະບຽບການ, ສົ່ງເສີມການຮ່ວມມືການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ລະຫວ່າງປະເທດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນລຸ່ມໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ.

ມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ສົ່ງເສີມວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີດັ່ງນີ້:

- ເຜີຍແຜ່ບັນດາລະບຽບການທີ່ຖືກຮັບຮອງຈາກສະພາມົນຕີຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນ ແລະ ສ້າງບັນດາບົດແນະນຳທາງວິຊາການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.
- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນໃນຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳ.
- ຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດຂອງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງສາກົນໃຫ້ເປັນແຜນງານ ແລະໂຄງການລະອຽດ ໂດຍເຊື່ອມສານເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ.
- ສືບຕໍ່ຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດພາຄີສັນຍາແມ່ນ້ຳຂອງ ໃນການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຊັບພະ ຍາກອນນ້ຳໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຮ່ວມກັນ.

7.5. ການກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ

ເອົາໃຈໃສ່ເປີດກວ້າງຕະຫຼາດ, ຍາດແຍ່ງເອົາທຶນຮອນ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ເພື່ອເປັນການກະກຽມຄວາມພ້ອມໃນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ; ສູ້ຊົນປະຕິບັດບັນດາຄາດໝາຍຕ່າງໆທີ່ກຳນົດໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ແລະ ຍຸດທະສາດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຮອດປີ 2020 ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ. ເພື່ອສືບຕໍ່ກະກຽມຄວາມພ້ອມໃນການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ, ໂດຍການສຸມໃສ່ບັນດາໜ້າວຽກ ມີດັ່ງນີ້:

+ ເພີ່ມທະວີການປະສານງານລະຫວ່າງກະຊວງ-ຂະແໜງການ ແລະ ຮ່ວມປຶກສາຫາລືກັບ ກົມວິຊາການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນການປັບປຸງບັນດານິຕິກຳ ກໍຄືນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ໃຫ້ຈະແຈ້ງໃນການຕອບຂໍ້ເຈາະຈີ້ມຂອງບັນດາສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ, ໃນນັ້ນ; ຕ້ອງມີການ ຈັດບູລິມະສິດໜ້າວຽກທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຮີບດ່ວນພ້ອມທັງມີແຜນປະຕິບັດງານຂອງທຸກພາກສ່ວນ ເພື່ອສາມາດຕິດຕາມ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ຂໍການຊີ້ນຳໃຫ້ທັນເວລາ.

+ ສືບຕໍ່ທົບທວນບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆ ແລະ ປັບປຸງບັນດາລະບຽບຫລັກການໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານ, ສິດທິທາງປັນຍາ, ຄວາມປອດໄພຂອງອາຫານ ແລະ ອື່ນໆ.

+ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຍຸດທະສາດກ່ຽວກັບການຕະຫລາດຂອງຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດສົ່ງອອກ ເຊັ່ນ: ຂະແໜງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ກາເຟ ແລະ ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ.

+ ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຂະແໜງການປິ່ນອ້ອມ (Backward ແລະ Forward linkage) ຢູ່ ສປປ ລາວ ເພື່ອຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນການ

ເອື່ອຍອີງການນຳເຂົ້າວັດຖຸດິບຈາກພາຍນອກ ເພາະວ່າ ນອກຈາກຈະເປັນການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ແລະ ຮັກສາມູນຄ່າ (value retention) ໃຫ້ຜະລິດຕະພັນຫລາຍຂຶ້ນແລ້ວ, ຍັງຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂກຳເນີດຂອງສິນຄ້າ (rule of origin) ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ ສປປ ລາວ ນຳໃຊ້ບັນດາບູລິມະສິດ ຫລື ສິດທິພິເສດຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່.

+ ເພີ່ມທະວີວຽກງານເຜີຍແຜ່ ກ່ຽວກັບ ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບສາກົນ ກໍຄືການເຂົ້າ ເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ, ນັກທຸລະກິດ ແລະ ທຸກຄົນໃນສັງຄົມ, ໃຫ້ຮັບຮູ້ ກ່ຽວກັບ ຂະບວນການກະກຽມຄວາມພ້ອມໂດຍຜ່ານການຝຶກອົບຮົມ, ສຳມະນາ ແລະ ຜ່ານສື່ໂຄສະນາໃນຫລາຍຮູບແບບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

8. ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ

[1]. ທິດທາງການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝຢູ່ປະເທດເຮົາ:

ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ເຊິ່ງແມ່ນບັນຫາທີ່ຮີບດ່ວນສະເພາະໜ້າ ແລະ ຍາວນານບົນເສັ້ນທາງແຫ່ງການສ້າງຄວາມມັ່ງຄັ່ງເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຜາສຸກແກ່ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າຢ່າງຕັ້ງໜ້າ; ຊຸກຍູ້ການຫັນປ່ຽນແບບແຜນວິທີການທຳມາຫາກິນທີ່ຫລ້າຫລັງ, ນຳໃຊ້ກຳລັງແຮງບົ່ມຊ້ອນດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມຂອງປະເທດໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ; ກຳນົດຂະແໜງການ ແລະ ບໍລິເວນເຂດແຄວ້ນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ, ມີທ່າແຮງຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີຈຸດສຸມ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນໃນລະດັບການພັດທະນາກັບປະເທດອື່ນໆໄດ້ໄວຂຶ້ນ ດ້ວຍການສະສົມທັງທາງດ້ານເງິນຕາ, ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງເສດຖະກິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ສຸມໃສ່ພັດທະນາຂະແໜງການຫລັກທີ່ເປັນທ່າແຮງ (ຂະແໜງກະສິກຳ-ປູກແຕ່ງ, ອຸດສາຫະກຳພະລັງງານໄຟຟ້າ, ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ, ອຸດສາຫະກຳບໍ່ແຮ່ ແລະ ອຸດສາຫະກຳວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ) ຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາບັນດາຂະແໜງການທີ່ເປັນພື້ນຖານໃນການຊຸກຍູ້ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ຂະບວນ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ເຊັ່ນ: ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ການພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ -ເຕັກໂນໂລຊີ, ພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການບໍລິການຜ່ານ.

[2]. ບາດກ້າວໃນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະ ທັນສະໄໝ:

ແນວຄວາມຄິດໃນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ຢູ່ ສປປ ລາວໄດ້ລິເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ ສປປ ລາວໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາ ໃນປີ 1975 ເປັນຕົ້ນມາ ໂດຍໄດ້ກຳນົດຢູ່ ໃນເອກະສານມະຕິຕ່າງໆຂອງພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ນັບແຕ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ III ເປັນຕົ້ນມາ; ພາຍຫລັງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ VII, ໄດ້ມີການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ

ຮັບຮອງຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝເຖິງປີ 2020, ຈາກນັ້ນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ VIII ໄດ້ກຳນົດແຈ້ງວ່າ "ພວກເຮົາຕ້ອງຕັ້ງໜ້າປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ ເພື່ອ ບັນລຸເປົ້າໝາຍອັນຍາວໄກຂອງພັກ". ສຳລັບຂັ້ນຕອນໃນການພັດທະນາ ໄລຍະ 2001-2020 ໄດ້ກຳນົດຢູ່ໃນຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ດັ່ງນີ້:

- ຂັ້ນຕອນທີ 1: ແຕ່ປີ 2001-2005 ສຳເລັດການກະກຽມ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຂະແໜງການອື່ນໆ ທີ່ປິ່ນອ້ອມໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ດ້ວຍການແຂ່ງຂັນ ພາຍຫລັງປີ 2008 ດ້ວຍການປະຕິບັດລະບຽບການຂອງການຄ້າເສລີ AFTA.

- ຂັ້ນຕອນທີ 2: ແຕ່ປີ 2006-2010 ໄດ້ສືບຕໍ່ປັບປຸງ ແລະ ກໍ່ສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນປະຖົມປັດໃຈຂອງຂະແໜງການຕ່າງໆໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານຄື: ມີລະບົບການປົກຄອງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ໜ້າເຊື່ອຖື, ຊັບພະຍາກອນມະນຸດພຽງພໍໃນລະດັບໜຶ່ງ, ມີພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມສະດວກດີໂດຍພື້ນຖານ, ຮັກສາເສດຖະກິດມະຫາພາກທີ່ມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງ, ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍ, ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳບາງຂະແໜງທີ່ເປັນປາຍແຫລມ ແລະ ທີ່ເປັນພື້ນຖານ ເປັນຕົ້ນ ຂະແໜງໄຟຟ້າ, ການສຶກສາ, ການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີ ທັງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

- ຂັ້ນຕອນທີ 3: ແຕ່ປີ 2011-2020 ສໍາເລັດໂດຍພື້ນຖານການສ້າງປະຖົມປັດໃຈຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝໃນຂົງເຂດຕົ້ນຕໍ, ພື້ນຖານອຸດສາຫະກຳທີ່ເປັນທ່າແຮງ ແລະ ປາຍແຫລມຈຳນວນໜຶ່ງ.

[3]. ເນື້ອໃນ ແລະ ຄາດໝາຍສຳລັບແຜນ 5 ປີ:

1. ຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ:

ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນອັດຕາສ່ວນອຸດສາຫະກຳໃນໂຄງປະກອບນັບມື້ນັບກວມອັດຕາຫລາຍຂື້ນເຊັ່ນ: ໃນປີ 1985 ຂະແໜງກະສິກຳ ກວມເອົາ 70,7%, ອຸດສາຫະກຳ ກວມພຽງ 10,9% ແລະ ບໍລິການ ກວມ 18,4% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ; ມາຮອດສົກປີ 2009-2010 ຂະແໜງກະສິກຳ ກວມເອົາພຽງສ່ວນນ້ອຍຂອງເສດຖະກິດ ເປັນ 29%, ອຸດສາຫະກຳ ເພີ່ມຂື້ນເປັນ 25,5% ແລະ ການບໍລິການ ເພີ່ມຂື້ນເປັນ 39,2%. ອີງໃສ່ທ່າອ່ຽງດັ່ງກ່າວ ໃນປີ 2015 ສູ້ຊົນໃຫ້ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດມີທ່າອ່ຽງຫັນປ່ຽນຕາມທິດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ໂດຍໃຫ້ກະສິກຳ -ປ່າໄມ້ ກວມປະມານ 23%, ອຸດສາຫະກໍາ ກວມປະມານ 39% ແລະ ການບໍລິການ ກວມ ປະມານ 38%.

2. ຫັນເປັນທັນສະໄໝ:

ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນການຜະລິດ ເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິພາບ ຂອງຜົນຜະລິດ ແລະ ແຮງງານ; ເອົາໃຈໃສ່ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ຂະຫຍາຍນິເວດເຕັກນິກ ຫລື ນິເວດເຕັກນິກກະສິກຳ; ຄົ້ນຄວ້າເຕັກໂນໂລຊີສຳລັບການປັບປຸງການຜະລິດແບບພື້ນບ້ານເພື່ອສາມາດຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານ ແລະ ຫາວິທີການຫລຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພທຳມະຊາດ.

- ນຳໃຊ້ເຕັກນິກເຂົ້າໃນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ; ຜະລິດວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ; ພະລັງງານບໍ່ແຮ່ ໂດຍຊອກໃຫ້ໄດ້ການຜະລິດທີ່ສາມາດຫລຸດຕົ້ນທຶນ, ແລະ ນຳໃຊ້ພະລັງງານໜ້ອຍກວ່າ.

- ນຳໃຊ້ລະບົບການບໍລິການຜ່ານທີ່ຄົບຊຸດ (Logistic).

- ໃນຂະແໜງວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ເພີ່ມສັດສ່ວນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືອຸປະກອນທີ່ເປັນດິຈິຕອນຕໍ່ປະຊາກອນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດຂອງປະຊາກອນ.

- ໃນຂະແໜງການເງິນ-ທະນາຄານນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນການບໍລິການຈັດການແບບຄົບວົງຈອນ, ການບໍລິການດ້ານການເງິນຜ່ານທາງໄປສະນີ, ດ້ວຍຮູບແບບເອເລັກໂທຣນິກ, ດ້ວຍບັດເຄຣດິດ.

3. ສ້າງຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ສ້າງການສະສົມການພັດທະນາໃນຂະແໜງການຕົ້ນຕໍຈຳນວນໜຶ່ງ:

+ ຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝໃນຂະແໜງກະສິກຳ ໂດຍເນັ້ນໜັກການຫັນເປັນຊົນລະກະເສດ, ຫັນເປັນກົນຈັກ, ປົດປ່ອຍແຮງງານຂອງຊາວນາຈາກການບັກດຳນາມາໃຊ້ເຄື່ອງຈັກໄດ້ແທນ ແລະ ຈັດຕັ້ງກຸ່ມການຜະລິດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ສຸມການລົງທຶນໃສ່ບັນດາໂຄງການລົງທຶນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ສ້າງສູນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງການຜະລິດແນວພັນໃໝ່, ຝຸ່ນ, ຢາປາບສັດຕູພືດ...

+ ໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ: ເນັ້ນໜັກການຜະລິດອຸປະກອນກໍ່ສ້າງ, ຫລອມເຫລັກກ້າ, ຂຸດຄົ້ນປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ, ອັນຍາມະນີ, ເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ, ໄຟຟ້າດ້ວຍຖ່ານຫີນ; ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ຄຸນນະພາບສູງ, ສ້າງເຂດອຸດສາຫະກຳ...

+ ໃນຂະແໜງ ຍທຂ: ເນັ້ນໜັກການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ: ທາງລົດໄຟ, ທາງລົດດ່ວນ, ປັບປຸງ, ຂະຫຍາຍສະໜາມບິນ, ສ້າງເຂດບໍລິການຄົບຊຸດ (Logistics).

+ ໃນຂະແໜງໂທລະຄົມ-ຂ່າວສານ: ເນັ້ນໜັກການຂະຫຍາຍໂຄງລ່າງດ້ານໄອຊີທີ ເຊັ່ນ: ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ,

ອິນເຕີເນັດ, e-application, ການຈັດສັນຄື້ນຄວາມຖີ່ວິທະຍຸ, ໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ.

+ ໃນຂະແໜງໂທລະຄົມ-ຂ່າວສານ: ເນັ້ນໜັກການຂະຫຍາຍໂຄງລ່າງ ແລະ ຂະຫຍາຍຄວາມຖີ່ຂອງເຄືອຂ່າຍ ດ້ານໄອຊີທີ ເຊັ່ນ: ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ອິນເຕີເນັດ, e-application, ການ ຈັດສັນຄື້ນຄວາມຖີ່ວິທະຍຸ, ໂທລະພາບ, ໂທລະພິມທາງໄກ, ວິທະຍຸ ແລະ ອື່ນໆ.

+ ໃນຂະແໜງການປົກຄອງບໍລິຫານ, ວັດທະນະທຳສັງຄົມ: ເນັ້ນໜັກການຂະຫຍາຍອັດຕາສ່ວນນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີ, ການຊຳລະສະສາງດ້ວຍບັດເຄຣດິດ, E-ການສຶກສາທາງໄກ, E-ການເງິນ-ທະນາຄານ, E-ການຄ້າ.

+ ໃນຂະແໜງປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ເນັ້ນໜັກການຂະຫຍາຍອຸປະກອນ, ກວດສ່ອງວົງຈອນ, ລາດາ, ປະກອບຍຸດໂທປະກອນປ້ອງກັນຕົວທັນສະໄໝ.

[4]. ມາດຕະການ:

1). ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດພາຍໃນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຜະລິດ-ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ, ຂະໜາດກາງ ໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ວິທະຍາການໃໝ່ ເພື່ອຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ປະສິດທິຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ສູງຂື້ນ; ສົມທົບການກໍ່ສ້າງໃຫ້ມີກິດຈະການໃຫຍ່ ເພື່ອມີທີ່ນຮອນຕິດພັນກັບການສົ່ງເສີມການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ; ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນທາງເສດຖະກິດຂອງປະເທດໃຫ້ສູງຂື້ນເປັນກ້າວໆ ໂດຍຕິດພັນກັບການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກົມກຽວ.

2). ຈັດສັນ ແລະ ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອຮັບປະກັນທິດແຫ່ງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ວິທະຍາສາດໃໝ່ເຂົ້າໃນການຜະລິດກະສິກຳ; ປະຢັດພະລັງງານ, ປະຢັດວັດຖຸດິບ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

3). ດຳເນີນການຈັດສັນບັນດາໂຮງງານອຸດສາຫະກຳອອກສູ່ເຂດພື້ນທີ່ໃກ້ກັບແຫລ່ງວັດຖຸດິບ, ເຂດທີ່ມີຜົນກະທົບໜ້ອຍຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ເຂດທີ່ມີແຮງງານຫລາຍ ເນັ້ນໃສ່ເພື່ອເພີ່ມການຈ້າງງານ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານເຂົ້າສູ່ຕົວເມືອງ.

4). ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຕົວເມືອງໃຫຍ່ໃຫ້ເປັນສູນກາງຊຸກຍູ້ຫລືແກ່ດຶງການພັດທະນາໃນເຂດພື້ນທີ່ອ້ອມຮອບ ຫລື ເຂດໃກ້ຄຽງ ເຮັດໃຫ້ຕົວເມືອງເປັນຕົວກະຕຸ້ນການພັດທະນາຊົນນະບົດ ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຄວາມແຕກໂຕນດ້ານການພັດທະນາລົງເປັນກ້າວໆ; ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສ້າງສວນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງເພື່ອສົ່ງອອກ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຢູ່ບໍລິເວນທີ່ເໝາະສົມ; ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມກິດຈະການສົ່ງອອກຄຽງຄູ່ກັບກິດຈະການການຜະລິດເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນ.

5). ສືບຕໍ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍເປີດກວ້າງການຮ່ວມມື ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອ-ກູ້ຢືມ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາຂະແໜງການ ແລະ ບໍລິເວນເຂດແຄ້ວນທີ່ມີທ່າແຮງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ ເພື່ອສ້າງຖານການເຕີບໂຕໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຮັບໃຊ້ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງປະເທດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ສະດວກ ແລະ ທັນສະໄໝ ເຊັ່ນ: ທາງລົດໄຟ, ທາງດ່ວນ, ສະໜາມບິນ, ລະບົບບໍລິການຂົນສົ່ງ ແລະ ຄ່ບິນຖ່າຍສິນຄ້າ ແລະ ອື່ນໆ.

III. ມາດຕະການ ແລະ ກົນໄກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII

1. ຊຸກຍູ້ການເຕີບໂຕດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ

- - ສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ຫຼາຍພາກສ່ວນເສດຖະກິດ, ຮອກແຮງລະດົມ ແລະ ຂຸດຄົ້ນແຫລ່ງທຶນທົ່ວ ສັງຄົມ ລວມທັງການລະດົມທຶນຜ່ານກົນໄກຕະຫຼາດທຶນ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຕໍ່າ 32% ຂອງ GDP ໂດຍເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆ ເພື່ອລະດົມ, ຂຸດຄົ້ນ ແລະ ນໍາໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນຈາກທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃສ່ການພັດທະນາ ເຊັ່ນ: ງົບປະມານຂອງລັດ, ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ, ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ສິນເຊື່ອທະນາຄານ ແລະ ທຶນຂອງປະຊາຊົນ. ຍົກສູງປະສິດທິຜົນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງທຶນ, ຫລຸດຜ່ອນການຮົ່ວໄຫຼ ແລະ ການຟູມເຟືອຍໃນການລົງທຶນຂອງລັດ, ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດ ແລະ
ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນເພື່ອຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພາຍນອກ.

- ເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງແຂງແຮງຕໍ່ຮູບການຂະຫຍາຍວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດ ກາງ, ເສດຖະກິດຄອບຄົວ, ໃຫ້ສ້າງຕັ້ງກຸ່ມການຜະລິດຍູ່ຊົນນະບົດ, ເຊື່ອງບໍລິການຄ້າຍຄືກັບວິສາຫະກິດຊົນນະບົດ. ທຸກຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ເພີ່ມທະວີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຂຸດຄົ້ນລາຍຮັບຮ່ວງສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດ, ປະຕິບັດລະບົບກົດໝາຍດ້ານພາສີ-ອາກອນໃຫ້ເຂັ້ມງວດ, ຮີບຮ້ອນແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເປັນຊ່ອງຫວ່າງໃນການເກັບລາຍຮັບ, ສະກັດກັ້ນການຄ້າຂາຍເຖື່ອນໃຫ້ເຂັ້ມງວດຂື້ນຕື່ມ.

--- ປະຕິບັດບັນດາທິດທາງ ແລະ ມາດຕະການຕົ້ນຕໍ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການເຕີບໂຕ ແລະ ຮັກສາ ສະຖຽນລະພາບເສດຖະກິດມະຫາພາກ. ອັນສຳຄັນແມ່ນ ຮັບປະກັນການດຸ່ນດ່ຽງມະຫາພາກ: ດຸ່ນດ່ຽງ ການລົງທຶນ, ດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານ, ດຸ່ນດ່ຽງຂາອອກ-ຂາເຂົ້າ, ດຸ່ນດ່ຽງການຊົມໃຊ້ ແລະ ການສະສົມ, ດຸ່ນດ່ຽງແຮງງານ, ດຸ່ນດ່ຽງວັດຖຸດິບ-ພະລັງງານ, ການສະສົມທຶນເພື່ອແກ້ໄຂໜີ້ສິນ, ລະບົບການເງິນ -ເງິນຕາ (ເງິນເຟີ້, ອັດຕາແລກປ່ຽນ...), ແຮງງານ, ວັດຖຸດິບ ເພື່ອຜະລິດທຸລະກິດ; ປະຕິບັດນະໂຍບາຍລາຄາທີ່ສອດຄ່ອງກັບກົນໄກຕະຫຼາດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງບາງລາຄາສິນຄ້າທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ; ປູ ລະນະກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດ ປະສານສົມທົບກັບກົນໄກການວາງແຜນ, ຍົກສູງປະສິດທິພາບຂອງ ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງວຽກງານຄຸ້ມຄອງລັດ-ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ; ປະຕິບັດມາດຕະການ ປະຫຍັດແຫ່ງຊາດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ; ສະແຫວງຫາ ແລະ ສະດຸ້ງໄວຕໍ່ການຜັນແປຂອງເສດຖະກິດໂລກ-ພາກພື້ນ, ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ການພະຍາກອນໄພພິບັດທຳມະ ຊາດ.

- ເພີ່ມອັດຕາສ່ວນການລົງທຶນຂອງລັດຈາກງົບປະມານ ໂດຍການສູ້ຊົນເພີ່ມລາຍຮັບພາຍໃນໃຫ້ສູງຂື້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ; ລົງທຶນຢ່າງມີຈຸດສຸມຕາມແຜນງານ ແລະ ໂຄງການບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ; ປະຕິບັດນິຕິກຳ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ ໂດຍສະເພາະ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຂັ້ນຕອນການປະເມີນໂຄງການ ກ່ອນເອົາເຂົ້າແຜນ (ບົດວິພາກເສດຖະກິດທີ່ລະອຽດຄົບຊຸດ), ເຂັ້ມງວດຂັ້ນຕອນການຈັດຊື້-ຈັດຈ້າງ, ການຕິດຕາມກວດກາ-ປະເມີນຜົນ ແລະ ປະຕິບັດຫົວໜ່ວຍລາຄາກໍ່ສ້າງ; ຫ້າມປະຕິບັດໂຄງການ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຮອງຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ; ຕັ້ງໜ້າແກ້ໄຂໜີ້ສິນໃຫ້ຫຼຸດລົງເທື່ອລະກ້າວ; ປະຕິບັດວິໄນແຜນການ-ການເງິນຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

- ສູ້ຊົນອອກແຮງລະດົມການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ກູ້ຢືມ ຈາກບັນດາປະເທດຮ່ວມມືສອງຝ່າຍ, ສະຖາບັນການເງິນສາກົນ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍທັງບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ ດ້ວຍຫຼາຍຮູບການທີ່ກວ້າງຂວາງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ; ຕ້ອງມີການກຳນົດແຜນງານ ແລະ ສ້າງໂຄງ ການລະອຽດ ເພື່ອຮອງຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຮູ້ໄດ້ຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງ.

- ເປັນເຈົ້າການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງສຸດ ໂດຍຕ້ອງບັນລຸຕົວຊີ້ວັດພື້ນຖານ

ຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃຫ້ແກ່ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ.

- ຕ້ອງສູ້ຊົນຍາດແຍ່ງລະດົມທຶນຈາກບັນດາທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດ 75 ລ້ານ ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ, ໃນນັ້ນອາດຈະຢູ່ໃນຮູບການກູ້ຢືມ ເຊັ່ນ: ກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຜ່ອນຜັນ ແລະ ກູ້ຢືມ ແບບທຸລະກິດ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ, ກູ້ຢືມຈາກກອງທຶນພັດທະ ນາການຮ່ວມມືດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສືບຕໍ່ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກທະນາຄານໂລກ ໃຫ້ໄດ້ 80 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ.

- ສືບຕໍ່ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນລາຍໃຫຍ່ ເປັນຕົ້ນ ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ບັນດາປະ ເທດຜູ້ໃຫ້ທຶນໃໝ່ ເຊັ່ນ: ປະເທດກູເວດ ແລະ ອິນເດຍ; ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍ ເຫຼືອກັບບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດຍຸດທະສາດຕ່າງໆ.

- ອອກແຮງສຸດຂີດເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໂດຍການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ກົນໄກສົ່ງເສີມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ໂດຍສະເພາະ ໃຫ້ຮີບຮ້ອນສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານບໍລິການຜ່ານປະຕູດຽວ ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ, ວ່ອງໄວ ແລະ ໂປ່ງໃສ, ມີການກຳນົດໜ້າວຽກ, ຄວາມ ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ຈະແຈ້ງຊັດເຈນສະເພາະໜ່ວຍງານ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ.

- ສ້າງເປັນບັນຊີໂຄງການຮຽກການລົງທຶນໃໝ່ ເພື່ອດຶງດູດເອົາ ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນໃນແຕ່ລະໄລຍະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ບັນດາ ໂຄງການໃຫຍ່ລະດັບຊາດ ເຊັ່ນ: ໂຄງການຊົນລະກະເສດ, ໂຄງການກໍ່ສ້າງທາງ ລົດໄຟ, ທາງດ່ວນ, ສະໜາມບິນ, ໂຮງໝໍທັນສະໄໝ, ໂຮງຮຽນປຸງແຕ່ງທາດ, ຂະແໜງບໍລິການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ໂຄງການອື່ນໆ ໃຫ້ທັນກັບການລິເລີ່ມຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VII.

- ເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງເສີມຊ່ວຍເຫຼືອບັນດານັກລົງທຶນທີ່ໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດໄປແລ້ວ, ສຳລັບບໍລິສັດໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດໂຄງການໄດ້ຕາມກຳນົດເວລາຕ້ອງດຳເນີນການຖອນໃບອະນຸຍາດ ຫຼື ຍົກເລີກສັນຍາແລ້ວນຳເອົາໂຄງການນັ້ນເຂົ້າໃນບັນຊີ ເພື່ອໄປ ຂົນຂວາຍດຶງດູດເອົາຜູ້ລົງທຶນອື່ນທີ່ມີທ່າແຮງມາລົງທຶນ ແທນ.

- ການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບການລົງທຶນຄອບມີຫຼາຍ ຮູບແບບ ແລະ ຂໍ້ມູນຄອບລະອຽດຄົບຖ້ວນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ລົງທຶນ ສາມາດວິເຄາະ-ວິໃຈ ແລະ ຕັດສິນໃຈມາລົງທຶນໄດ້ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການ ສະໜອງຂໍ້ມູນຜ່ານເວບໄຊ ແລະ ຜ່ານຮູບແບບອື່ນໆ.

- ຈັດກອງປະຊຸມເຜີຍແຜ່ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນກ່ຽວກັບການລົງທຶນທົ່ວປະເທດໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ, ມີການປັບປຸງຄະນະຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຂັ້ນສູນກາງ, ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ໜ່ວຍງານລົງທຶນຂອງກະຊວງກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງໃນແຕ່ລະໄລຍະ ມີຄວາມເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບກົນໄກຄຸ້ມຄອງ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວກັບການດຶງດູດ ແລະ ອະນຸມັດການລົງທຶນ.

- ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ບັນດາເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເຊັ່ນ: ເຂດເສດຖະກິດບໍ່ເຕັນ, ເຂດເສດຖະກິດເມືອງຕົ້ນເຜີ້ງ, ເຂດເສດຖະກິດສະຫວັນ-ເຊໂນ ແລະ ເຂດອື່ນໆ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການລົງທຶນມີຈຸດສຸມ ແລະ ສ້າງຄວາມສະດວກໃນການຕິດຕາມກວດກາ.

2. ມາດຕະການບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (9 ເປົ້າໝາຍ, 20 ຄາດໝາຍ, 63 ຕົວຊີ້ວັດ ແລະ 218 ກິດຈະກຳ)

9 ເປົ້າໝາຍສະຫັດສະວັດດ້ານການພັດທະນາມີຄື: 1. *ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແລະໄພອຶດຫິວ* (ລວມມີ 3 ຄາດໝາຍ, 9 ຕົວຊີ້ວັດ); 2. *ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບການສຶກສາຢ່າງທົ່ວເຖິງ* (ລວມມີ 1 ຄາດ ໝາຍ, 3 ຕົວຊີ້ວັດ); 3. *ສົ່ງເສີມບົດບາດຍິງ-ຊາຍແລະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ* (ລວມມີ 1 ຄາດໝາຍ, 4 ຕົວຊີ້ວັດ); 4. *ຫລຸດຜ່ອນການເສຍຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ* (ລວມມີ 1 ຄາດໝາຍ, 3 ຕົວຊີ້ວັດ); 5. *ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບຂອງແມ່* (ລວມມີ 2 ຄາດໝາຍ, 6 ຕົວຊີ້ວັດ); 6. *ສະກັດກັ້ນການ ແຜ່ລະບາດຂອງ* HIV, *ໄຂ້ຍຸງ ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ອື່ນໆ* (ລວມມີ 2 ຄາດໝາຍ, 10 ຕົວຊີ້ວັດ); 7. *ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ* (ລວມມີ 3 ຄາດໝາຍ, 6 ຕົວຊີ້ວັດ); 8. *ສ້າງຄູ່ຮ່ວມພັດ ທະນາໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກ* (ລວມມີ 4 ຄາດໝາຍ, 19 ຕົວຊີ້ວັດ); 9. *ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຂອງລະເບີດບໍ່ທັນແຕກໃນ ສປປ ລາວ* (*ລວມມີ* 3 *ຄາດໝາຍ*, 3 *ຕົວຊີ້ວັດ*)

ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນຂ້າງເທິງນີ້ ເຊິ່ງເປັນການປູພື້ນຖານໃຫ້ກັບການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ (LDC) ຂອງ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2020, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ ບັນດາມາດຕະການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຄື:

– ບັນດາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເຊື່ອມຊຶມ, ກຳແໜ້ນເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງເປົ້າໝາຍສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນເປົ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍ,

ຕົວຊີ້ວັດ ແລະ ກົດຈະກຳທີ່ ນອນໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ, ທັງແບ່ງງານ, ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ພະນັກງານຂອງຕົນ ຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຜູ້ທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດກຳນົດໝາຍ, ແຜນວຽກ, ກົດຈະກຳ, ກຳກັບ ແຫລ່ງທຶນ, ລາຍງານສ່ອງແສງຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

– ລັດຖະບານເປັນຜູ້ມອບໝາຍ ແລະ ແບ່ງງານໃຫ້ກະຊວງ-ອົງການ, ທ້ອງຖິ່ນຮັບຜິດຊອບ ເປົ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍ, ຕົວຊີ້ວັດ, ກົດຈະກຳໃນຕະຫລອດ 5 ປີ ແລະ ເປັນແຕ່ລະປີ ດ້ວຍນິຕິກຳ ທີ່ຊັດເຈນ, ທັນການ. ກະຊວງ-ອົງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນມອບໝາຍ ແລະ ແບ່ງງານໃຫ້ຫນ່ວຍງານ (8 ໜ່ວຍງານ) ທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ. ໜ່ວຍງານກ່ຽວຂ້ອງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕິດຕາມ, ກວດກາການ ປະຕິບັດງານຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງເປັນປະຈຳ.

– ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດທີ່ເປັນມິດກັບສະພາບແວດລ້ອມ ເພື່ອຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານ, ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳຕິດພັນກັບການຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານ ແລະ ລະດັບສີມືແຮງງານໃຫ້ກ້າວຂຶ້ນສູ່ມາດຕະຖານສາກົນເທື່ອລະກ້າວ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂລາຍຮັບເພີ່ມໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນສູງຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ທຸກຍາກ.

– ປັບປຸງກົນໄກການບໍລິການທາງດ້ານການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ. ຮັບປະກັນຄວາມສະເໝີພາບໃນການສຶກສາຮ່ຳຮຽນ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ ຢ່າງທົ່ວເຖິງ; ພ້ອມນັ້ນກໍເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຂົງເຂດວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຂະຫຍາຍຢ່າງທົ່ວເຖິງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

– ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການບໍລິການສາທາລະນະສຸກໃຫ້ເຖິງປະຊາຊົນ ເປັນຕົ້ນ ເຂດຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ທຸລະກັນດານ, ຮັບປະກັນການປ້ອງກັນ ແລະ ປິ່ນປົວພະຍາດ ໃຫ້ທົ່ວເຖິງປະຊາຊົນທຸກຄົນ. ສ້າງເງື່ອນໄຂໃນການຮັກສາສຸຂະພາບຂອງແມ່ ແລະ ເດັກ ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ເດັກ.

– ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານເກັບກູ້ລະເບີດບໍ່ທັນແຕກອອກຈາກຂົງເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ເພື່ອຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

– ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ, ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຕິດພັນສະໜິດແໜ້ນກັບການປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ.

– ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ຜົນສຳເລັດທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຄົ້ນຄວ້າ-ທົດລອງວິທະຍາສາດ ສຳລັບ ຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ວຽກງານການ ສິດສອນ ແລະ ການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ ເປັນຕົ້ນ: ເຄື່ອງມືການແພດ, ຄົ້ນຄວ້າປຸງ

ແຕ ່ງຢາທ ີ ່ມ ີຄ ຸນນະພາບ ແລະ ມ ີຕ ັກນ ິກທ ີ ່ທ ັນສະໄຫມໃນການປ ີ ່ນປ ົວ, ສະກ ັດກ ັ ້ນພະຍາດລະບາດ.

– ປ ັບປ ຸງລະບ ົບຕ ິດຕາມກວດກາການຈ ັດຕ ັ ້ງປະຕ ິບ ັດແຕ ່ລະເປ ົ ້າໝາຍ ຢ ່າງເປ ັນປ ົກກະຕ ິເພ ື ່ອຖອດຖອນບ ົດຮຽນ ແລະ ຊອກຫາວ ິທ ີແກ ້ໄຂໃຫ ້ທ ັນເວລາ.

– ອ ົງການກ ່ຽວຂ ້ອງຂອງລ ັດຖະບານ (ກະຊວງການຕ ່າງປະເທດ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລ ົງທ ຶນ, ກະຊວງການເງ ິນ) ສ ົມທ ົບກ ັບອ ົງການຈ ັດຕ ັ ້ງສາກ ົນເພ ື ່ອລະດ ົມ, ຈ ັດສ ັນແຫລ ່ງທ ຶນເຂ ົ ້າໃສ ່ເປ ົ ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍ, ກ ິດຈະກຳ, ແນະນຳວ ິທ ີການຈ ັດສ ັນທ ຶນໃຫ ້ໄປຮອດໄປເຖ ິງປະຊາຊ ົນ, ໂປ ່ງໃສ, ສາມາດກວດສອບໄດ ້, ຊ ຶ ່ງໃນໄລຍະແຕ ່ນ ີ ້ ຮອດປ ີ 2015 ຄວນລະດ ົມທ ຶນເຂ ົ ້າໃສ ່ການບ ັນລ ຸເປ ົ ້າໝາຍສະຫ ັດສະຫວ ັດດ ້ານການພ ັດທະນາທ ັງໝ ົດ 6,3 ຕ ື ້ໂດລາສະຫະລ ັດ, ໃນນ ັ ້ນຈາກ ODA 4,4 ຕ ື ້ໂດລາສະຫະລ ັດ, ຈາກລ ັດຖະບານປະມານ 630 ລ ້ານໂດລາສະຫະລ ັດ, ພາກສ ່ວນຕ ່າງໆ ໃນສ ັງຄ ົມປະມານ 1,27 ຕ ື ້ໂດລາສະຫະລ ັດ; ເພ ີ ່ມທະວ ີປະສານສ ົມທ ົບກ ັບຄ ູ ່ຮ ່ວມພ ັດທະນາ ແລະ ປະເທດເພ ື ່ອນມ ິດໃນການຈ ັດຕ ັ ້ງປະຕ ິບ ັດແຕ ່ລະເປ ົ ້າໝາຍ, ກ ິດຈະກຳໃຫ ້ສອດຄ ່ອງ, ອາດເລ ື ອກເພ ັ ້ນ ເອ ົານ ັກວ ິຊາການ, ຕ ົວແບບທ ີ ່ດ ີຈາກຕ ່າງປະເທດມາປະຕ ິບ ັດ. ພະຍາຍາມສ ້າງບ ັນຍາກາດທ ີ ່ດ ີກ ັບຄ ູ ່ຮ ່ວມພ ັດທະນາດ ້ວຍການຈ ັດໃຫ ້ມ ີການພ ົບປະ, ກອງປະຊ ຸມຕ ່າງໆ ຢ ່າງເປ ັນປ ົກກະຕ ິ. ເຊ ື ່ອມສານຍ ຸດທະສາດຫ ຼຸດຜ ່ອນຄວາມສ ່ຽງຈາກໄພພ ິບ ັດ ແລະ ການປ ັບໂຕເຂ ົ ້າກ ັບການປ ່ຽນແປງຂອງດ ິນຟ ້າອາກາດເຂ ົ ້າໃນແຜນພ ັດທະນາຂອງຂະແໜງການ.

3. ມາດຕະການພ ັດທະນາຊ ົນນະບ ົດ ແລະ ລ ຶບລ ້າງຄວາມທ ຸກຍາກ ແລະ ປ ົກປ ັກຮ ັກສາສ ິ ່ງແວດລ ້ອມ ເພ ື ່ອໃຫ ້ການພ ັດທະນາມ ີຄວາມຍ ືນຍ ົງ

– ຮ ີບຮ ້ອນຈ ັດສ ັນມອບດ ິນ-ມອບປ ່າ ຕ ິດພ ັນກ ັບການຈ ັດສ ັນອາຊ ີບຄ ົງທ ີ ່ ແລະ ທ ີ ່ຢ ູ ່ຖາວອນໃຫ ້ປະຊາຊ ົນ ພ ້ອມທ ັງສ ຸມທ ຶນຮອນເຂ ົ ້າໃສ ່ການຈ ັດຕ ັ ້ງປະຕ ິບ ັດໂຄງການແກ ້ໄຂຄວາມທ ຸກຍາກຢ ູ ່ຂ ັ ້ນກ ຸ ່ມບ ້ານຫ ຼ ືເຂດຈ ຸດສ ຸມພ ັດທະນາທ ີ ່ຈຳເປ ັນ.

– ເພ ີ ່ມທະວ ີກ ໍ ່ສ ້າງຮາກຖານ-ພ ັດທະນາຊ ົນນະບ ົດ ແລະ ລ ຶບລ ້າງຄວາມທ ຸກຍາກ ໂດຍຖ ືເອ ົາວຽກງານສ ້າງບ ້ານ ແລະ ກ ຸ ່ມບ ້ານພ ັດທະນາເປ ັນໃຈກາງຕາມ 4 ເນ ື ້ອໃນ 4 ຄາດໝາຍ ຕາມຄຳສ ັ ່ງແນະນຳເລກທ ີ 03/ກມສພ,

ລົງວັນທີ 30 ພຶດສະພາ 2011 ໂດຍສືບຕໍ່ສ້າງແຜນພັດທະນາຂັ້ນກຸ່ມບ້ານແບບມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ເມືອງຕ່າງໆ ໄປພ້ອມກັບການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງໃຫ້ມີຄວາມສາມາດຫຼາຍຂຶ້ນ.

– ພັດທະນາຕະຫຼາດແຮງງານ ໂດຍການສ້າງເຄືອຂ່າຍຕະຫຼາດແຮງງານໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທຸກຍາກສາມາດຊອກວຽກເຮັດງານທຳທີ່ເໝາະສົມ, ມີລາຍຮັບເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

– ເພີ່ມທະວີການສ້າງຈິດສຳນຶກໃຫ້ແກ່ທຸກຊັ້ນຄົນໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ; ສືບຕໍ່ດຳເນີນການຈັດສັນທີ່ດິນປະເພດຕ່າງໆໃຫ້ສຳເລັດໂດຍໄວ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ຕິດຕາມສະພາບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ຕິດຕາມບັນດາກິດຈະການ ແລະ ໂຄງການລົງທຶນທີ່ມີບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ໃຫ້ສາມາດແກ້ໄຂຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມໄດ້ຢ່າງຖ່ວງທັນ.

4. ມາດຕະການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ

– ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີທັນສະໄໝ, ຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດ, ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ການຜະລິດໃນເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໃນການຜະລິດ , ພ້ອມທັງຍົກສູງວຽກງານການປ້ອງກັນພະຍາດລະບາດຂອງພືດ ແລະ ສັດປະເພດຕ່າງໆ.

– ນະໂຍບາຍດ້ານພາສີອາກອນ ແລະ ນະໂຍບາຍການຄ້າ ຕ້ອງໃຫ້ມີລັກສະນະກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຕະຫຼາດນັບແຕ່ຂອດຂາຍຍົກ-ຂາຍຍ່ອຍ, ຂອດການເກັບມ້ຽນ ແລະ ປຸງແຕ່ງ ລວມໄປເຖິງຂອດບໍລິການຂົນສົ່ງ ເຊັ່ນ: ການສ້າງສາງເຢັນ, ໂຮງອົບ, ຂະຫຍາຍໂຮງງານປຸງແຕ່ງ, ມີລະບົບໂຮງສີເຂົ້າ, ໂຮງຂ້າສັດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໂຮງງານອາຫານສັດທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ.

– ຫັນການຜະລິດກະສິກຳຕິດພັນກັບການເຮັດຊິນລະກະເສດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະ ເພີ່ມຜະລິດຕະພາບຂອງສິນຄ້າກະເສດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ; ສະຫງວນພື້ນທີ່ດິນກະສິກຳໄວ້ໃຫ້ພຽງພໍສຳລັບການຜະລິດສະບຽງອາຫານ, ພ້ອມທັງສຸມໃສ່ພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບຄົບຊຸດຢູ່ 7 ທົ່ງພຽງບູລິມະສິດ ແລະ ບັນດາທົ່ງພຽງນ້ອຍຢູ່ພາກເໜືອ ແລະ ເຂດພູດອຍ.

– ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນໂດຍການບັນເອົາພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມຊຳນານກ່ຽວກັບ ສັດຕະວະແພດ ແລະ ພະນັກງານສົ່ງເສີມ ລົງແນະນຳ ແລະ ຊ່ວຍ ເຫຼືອທ້ອງຖິ່ນທີ່ຍັງຂາດແຄນ, ກຳນົດຄວາມຕ້ອງການພັດທະນາໃຫ້ລະອຽດໃນແຕ່ລະເຂດຈຸດສຸມ, ໂດຍໃຫ້ກຸ່ມບ້ານໜຶ່ງມີປະມານ 3-5 ຄົນ ລົງໄປນຳພາປະຊາຊົນເຮັດຕົວຈິງ.

– ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດເປັນຕົ້ນແມ່ນການປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຍົກສູງຄຸນນະພາບສິນຄ້າສົ່ງອອກໃຫ້ມີມູນຄ່າສູງຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້.

– ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ, ລາຄາ ແລະ ສິນເຊື່ອ: ດຶງດູດການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ວຽກງານການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເຊັ່ນ: ການສ້າງຕະຫລາດຂາຍຍົກ-ຂາຍຍ່ອຍຜົນຜະລິດກະສິກຳ, ຕະຫລາດຊົນນະບົດ, ຕະຫລາດຊາຍແດນ; ສ້າງລະບົບສາງ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເກັບຮັກສາ ແລະ ປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດຫລັງເກັບກ່ຽວ. ສ້າງກອງທຶນຄ້ຳປະກັນລາຄາສິນຄ້າກະສິກຳ ໂດຍນຳໃຊ້ຮູບການບໍລິການຜູກພັນສອງສົ້ນລະຫວ່າງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ລົງທຶນເກັບຊື້. ຄຸ້ມຄອງຕະຫລາດສິນຄ້າ ແລະ ລາຄາເພື່ອຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ປົກປ້ອງຜູ້ບໍລິໂພກ. ສ້າງກົນໄກ, ນະໂຍບາຍທາງດ້ານການເງິນ-ສິນເຊື່ອໃຫ້ເປັນລະບົບ. ນອກນີ້, ສືບຕໍ່ວຽກງານໂຄສະນາ ແລະ ການຈັດວາງສະແດງສິນຄ້າ ແລະ ພັດທະນາຍີ່ຫໍ້ຂອງສິນຄ້າໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ.

– ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພັດທະນາວິສາຫະກິດ ເຮັດໃຫ້ຖານການຜະລິດໂດຍກົງຂອງສັງຄົມເພີ່ມຂຶ້ນ ໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດໃນການສົ່ງເສີມພັດທະນາວິສາຫະກິດ-ທຸລະກິດເປັນຕົ້ນວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ, ວິສາຫະກິດຊົນນະບົດ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ມີຜະລິດຕະພັນທີ່ຫລາກຫລາຍ ແລະ ມີຄຸນນະພາບສູງ, ມີຕົ້ນທຶນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສາມາດສະໜອງຕະຫລາດ ພາຍໃນ ແລະ ທັງສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້ກັບອະນຸພາກພື້ນ ແລະ ກ້າວຂຶ້ນສູ່ມາດຕະຖານສາກົນເທື່ອລະກ້າວ.

– ສ້າງສາຍພົວພັນສະໜິດແໜ້ນລະຫວ່າງການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຈຳໜ່າຍ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ພ້ອມທັງສ້າງໃຫ້ໄດ້ສູນກາງອຸດສາຫະກຳໃນແຕ່ລະເຂດແຄວ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການພົວພັນການຜະລິດມີຄວາມສອດຄ່ອງກົມກຽວ ແລະ ຊ່ວຍດຶງການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງອຸດສາຫະກຳຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ.

5. ເອົາໃຈໃສ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີ

– ຕ້ອງຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝໃນທຸກຂົງເຂດວຽກງານທັງພາກລັດ ແລະ ທຸລະກິດຢ່າງເໝາະສົມ ໂດຍມີການຄົ້ນຄວ້າສ້າງເປັນແຜນງານ ແລະ ໂຄງການທີ່ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຕົວຈິງ ແນໃສ່ຍູ້ການພັດທະນາທຸກຂະແໜງການ ແລະ ທຸກຂົງເຂດວຽກງານ, ນຳໃຊ້ວິທະຍາການໃໝ່ ແລະ ບົດຮຽນຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງເຂົ້າໃນການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ດຳເນີນໄປຕາມຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ວິທະຍາການຂອງໂລກ.

– ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ຜົນສຳເລັດທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ໂດຍການຄັດເລືອກເຕັກນິກ-ວິທະຍາສາດທີ່ຈຳເປັນ ແລະ

ແທດເໝາະກັບສະພາບເສດຖະກິດຂອງປະເທດ; ໃນນີ້, ເອົາໃຈໃສ່ຄົ້ນຄວ້າທົດລອງວິທະຍາສາດສຳລັບການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງກະສິກຳ, ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳໃຫ້ທັນສະໄໝ ແລະ ເປັນຫົວຈັກຫຼັກຂອງການພັດທະນາປະເທດ ທັງເປັນການເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ເປັນຕົ້ນ: ເຄື່ອງມືການແພດ, ຄົ້ນຄວ້າປຸງແຕ່ງຢາທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີເຕັກນິກທີ່ທັນສະໄໝໃນການປິ່ນປົວ ແລະ ສະກັດກັ້ນພະຍາດລະບາດອື່ນໆ

– ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳພະລັງງານປະເພດຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີພະລັງງານພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ການສ້າງຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານພະລັງງານ; ປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຄາດໝາຍການຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ບັນດາໂຄງການລົງທຶນດ້ານອຸດສາຫະກຳແຮ່ທາດໃຫ້ເປັນຈິງ ຕາມທິດປຸງແຕ່ງເປັນຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບ ຫຼື ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບ ທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງຂຶ້ນ, ສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດກະສິກຳດ້ວຍນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດຕ່ອງໂສ້ລະຫວ່າງການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ.

6. ເພີ່ມທະວີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການບຳລຸງສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ພະນັກງານບຸກຄະລາກອນ

– ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍການສຸມທຶນ ແລະ ສຸມກຳລັງເຂົ້າໃນການພັດທະນາຄົນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້, ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານງານ, ມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຄົນທາງດ້ານຈິດໃຈໃຫ້ສົມຄູ່ກັບຄວາມຈະເລີນທາງດ້ານວັດຖຸ, ສ້າງຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດອັນຈົບງາມ ເພື່ອໃຫ້ການພັດທະນາຄົນເປັນກຳລັງຊຸກດັນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ມີການຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ມີມາດຕະການເພື່ອຕອບສະໜອງແຮງງານໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ.

– ເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມທະວີສ້າງຄວາມກົມກຽວ ລະຫວ່າງການພັດທະນາເສດຖະກິດກັບການພັດທະນາສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳ, ລະຫວ່າງຄວາມຈະເລີນ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີທາງດ້ານວັດຖຸກັບການສ້າງຄວາມສີວິໄລ ຫຼື ອະລິຍະທຳທາງດ້ານຈິດໃຈ.

– ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງບຸກຄະລາກອນປະເພດຕ່າງໆເຊັ່ນ: ກຳມະກອນວິຊາຊີບ, ນາຍຊ່າງ, ນັກວິຊາການ, ວິສະວະກອນ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ແລະ ຜູ້ຈັດການ ໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນການສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ບຸກຄະລະກອນ ເຂົ້າໃນການສ້າງຊຸກຍູ້ການຜະລິດເພື່ອສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ຍົກສູງຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານ ແລະ ລະດັບສີມືແຮງງານໃຫ້ກ້າວຂຶ້ນສູ່ມາດຕະຖານສາກົນເທື່ອລະກ້າວ; ປັບປຸງກົນໄກການບໍລິການທາງດ້ານການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບ

ເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ໄດ້ທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ. ພ້ອມນັ້ນ ກໍເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຂົງເຂດອັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດຂະຫຍາຍອອກຍ່າງທົ່ວເຖິງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ; ສ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການບໍລິການສາທາລະນະສຸກໃຫ້ເຖິງປະຊາຊົນ ເປັນຕົ້ນ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ທຸລະກັນດານ, ຮັບປະກັນການປ້ອງກັນ ແລະ ປິ່ນປົ່ອພະຍາດທົ່ວເຖິງປະຊາຊົນທຸກຄົນ.

– ທຸກຂະແໜງການສາຍຕັ້ງ, ນັບທັງຫົວໜ່ວຍວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ຕ້ອງກໍ່ສ້າງ ແລະ ເຝິກອົບຮົມຖັນແຖວພະນັກງານ, ກຳມະກອນປະເພດຕ່າງໆ ໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການແຜນງານ-ໂຄງການ, ກິດຈະການ, ສົ່ງເສີມນັກວິຊາການຂອງລາວເປັນບູລິມະສິດຂອງການຈັດຫາຕຳແໜ່ງງານສຳຄັນ.

7. ບັນຫາການປະສານງານ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການ

ໃຫ□ແຕ□ລະອົງການທ□ກ□ບົອຂ□ອງເອົາໃຈໃສ□ດ□ງນ□:

– ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ□າໄມ□ ເປັນໃຈກາງໃນການປະສານງານກັບຂະແໜງການທ□ກ□ບົອຂ□ອງ ຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານ ໂດຍການວາງແຜນ ແລະ ດຸ□ນດ□ຽງການ ຜະລິດສະບຽງອາຫານໃນລະດັບຄົວເຮືອນ , ຄຸ□ມຄອງ ແລະ ສ□ງເສີມຜະລິດຕະພັນກະສິກຳທີ່ສະອາດ ແລະ ປອດໄພ.

– ຮັບປະກັນການຄໍ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ລວມທັງການຜະລິດພືດພັນໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກ ຫຼາຍຕາມລະດູການ ແລະ ຕາມການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບອາກາດ.

– ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ ເປັນໃຈກາງໃນການປະສານງານກັບຂະແໜງການກ່ບົອຂ້ອງຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ກ່ບົອກັບວຽກງານໂພຊະນາການ, ສ□າງລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ແບບເຊ □ອມສານກັບ□າຍຂົງເຂດ ແລະ ເຮັດການເຜ□າລະອັງດ□ານໂພຊະນາການຢ□າງເປັນປະຈຳ, ໂຄສະນາເຜີຍແຜ□ໃຫ□ມວນຊົນໄດ□ເຂ□າໃຈຢ□າງທ□ວເຖິງຕ□ວຽກງານໂພຊະນາການ, ເນ□ນໜັກການກວດ ກາຄວບຄຸມຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງອາຫານ.

– ອົງການຄຸ□ມຄອງທ□ດິນແຫ□ງຊາດ: ເປັນເຈົ້າການປະສານ ສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ບົອຂ້ອງ ໃນການສ□ງເສີມ ແລະ ຈັດຕ□ງປະຕິບັດກົດໝາຍຄຸ□ມຄອງທ□ດິນ ຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ

ຂະຫຍາຍການຈັດສັນ , ຂ□ນທະບຽນ ແລະ ນຳໃຊ□ທ□ດິນ, ມອບດິນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຂາດແຄນທີ່ດິນປູກຝັງເພື່ອ ທຳການຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງ.

– ອົງການຊັບພະຍາກອນນ□ ແລະ ສ□ງແວດລ□ອມ: ເປັນເຈົ້າການ ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງ ຖິ່ນ ຄຸ□ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ການຂຸດຄ□ນ ໃຫ□ຕິດພັນກັບການ□□ດຜ□ອນການຊຶມເປ□ອນຕ□ສ□ງແວດລ□ອມ ແລະ □□ດຜ□ອນມົນລະພິດທ□ສ□ງຜົນກະທົບ ຕ□ສຸຂະພາບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ກິດຈະກຳ ໃນການປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງ ຂອງດິນຟ້າອາກາດ.

– ຂະແໜງສຶກສາ: ພັດທະນາ ແລະ ເຊື່ອມສານວິຊາການໂພຊະນາການ ແລະ ມາດຕະການໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພພິບັດ ເຂ□າໃນຫລັກສູດການສຶກສາ ທັງໃນ ແລະ ນອກລະບົບໂຮງຮຽນ , ສົມທົບກັບພາກສ□ວນກ□ຽວຂ□ອງເຮັດການສຳຫລວດ ເພ□ອປະເມີນສະພາບໂພຊະນາການຂອງເດັກໃນໂຮງຮຽນ; ເອົາໃຈໃສ່ບັນຫາຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ໃນການສຶກສາຢູ່ທຸກລະດັບ.

– ຂະແໜງແຮງງານ-ສະຫວັດດີການສັງຄົມ: ເປັນເຈົ້າການປະສານ ສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ການຝຶກສີມືແຮງງານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຝຶກໃຫ້ແກ່ແຮງງານໜຸ່ມທັງຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ແລະ ໃນເຂດຕົວເມືອງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ສຸມໃສ່ການຝຶກອົບຮົມສີມືແຮງງານໃຫ້ແກ່ຍິງໜຸ່ມ. ຖືເອົາວິຊາການແກ້ໄຂລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ ແລະ ມາດຕະການໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ຈາກໄພພິບັດເປັນວິຊາການສ້າງຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ເປັນຍຸດທະສາດໜຶ່ງໃນການຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ.

– ອົງການຈັດຕ□ງມະຫາຊົນ: ນຳເອົາວິຊາການໂພຊະນາການເຂ□າໃນແຜນການເຄ□ອນໄຫວ ຂອງຕົນ; ພ□ອມທັງປຸກລະດົມໂຄສະນາເຜີຍແຜ□ຂ□ມູນຂ□າວສານດ□ານໂພຊະນາການ, ຄວາມສຳຄັນຂອງບົດບາດຍິງ-ຊາຍ, ການແກ້ໄຂບັນຫາສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນ ບັນຫາຢາເສບຕິດ ແລະ ອື່ນໆ ໃຫ□ ແກ□ປະຊາຊົນບັນດາເຜ□າ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງ ແລະ ພ້ອມກັນຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດ.

8. ເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດໃນການຄຸ້ມຄອງລັດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ

– ປັບປຸງອຳນາດລັດໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ, ມີຄວາມສັກສິດ, ປອດໃສ ແລະ ຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນຢ່າງແທ້ຈິງ ໂດຍມີກົງຈັກການຈັດຕັ້ງທີ່ສົມ ຄູ່ ແລະ ກະທັດຮັດ ສົມເຫດສົມຜົນ ; ເດັດດ່ຽວກຳຈັດປັດເປົ່າພະຍາດ

ອາດຍາສ ິດ, ການສ ໍ ້ ລ ັດບ ັງຫ ຼວງ ແລະ ປະກ ົດການຫຍ ໍ ້ ທ ໍ ້ ຕ ່ າງໆໃນ
ກ ົງຈ ັກລ ັດ ກ ່ ຄ ືໃນຖ ັນແຖວພະນ ັກງານໃນການເຂ ົ້າຮ ່ ວມຂະບວນການ
ພ ັດທະນາ ແລະ ສ ້າງສາປະເທດຊາດ.

– ປ ັບປ ຸງການປ ່ ຽນແປງໃໝ ່ ໃນຂ ົງເຂດເສດຖະກ ິດໃຫ ້ດຳເນ ີນໄປ ຕາມທ ິດ ແລະ ຈ ຸດໝາຍທ ີ ່ ວາງໄວ ້ ໂດຍການຍ ົກສ ູງພາລະບ ົດບາດຂອງລ ັດ ໃຫ ້ຄ ຸ ້ມຄອງເສດຖະກ ິດຢ ່ າງມ ີປະສ ິດທ ິພາບ, ຮ ັບປະ ກ ັນໃຫ ້ມ ີການ ຂະຫຍາຍຕ ົວຕ ໍ ່ ເນ ື ່ ອງ ແລະ ມ ີຄວາມໝ ັ ້ນທ ່ ຽງ; ເສ ີມສ ້າງຄວາມສະເໝ ີ ພາບ ແລະ ຄວາມຍ ຸຕ ິທຳໃນຂະບວນວ ິວ ັດແຫ ່ ງການພ ັດທະນາ , ຫລ ຸດຜ ່ ອນຄວາມແຕກໂຕນກ ັນລະຫວ ່ າງ ການ ພ ັດທະນາຕ ົວເມ ືອງ ແລະ ທ ້ອງຖ ິ ່ ນ (ຊ ົນນະບ ົດ) ໃຫ ້ໄດ ້ເທ ື ່ ອລະກ ້າວ, ຮ ັບປະກ ັນເຮ ັດໃຫ ້ການກະ ຈາຍລາຍໄດ ້ ມ ີ ຄວາມເປ ັນທ ໍ າໃນລະດ ັບອ ັນແນ ່ ນອນ ແລະ ທ ົ ່ ວເຖ ິງ; ແກ ້ໄຂບ ັນຫາແບບຮອບດ ້ານຄ ົບ ຊ ຸດ ເຊ ັ ່ ນ: ວາງນະໂຍບາຍຢ ່ າງຊ ັດເຈນ ແລະ ຈະແຈ ້ງ ໂດຍເນ ັ ້ນຄ ຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມຮ ັບຜ ິດ ຊອບເປ ັນສຳຄ ັນບ ໍ ່ ຄວນເນ ັ ້ນເປ ົ ່ າແຕ ່ ບ ັນຫາທ ືນຮອນພຽງຢ ່ າງດຽວ.

– ຮ ັບປະກ ັນການດ ຸ ່ ນດ ່ ຽງເສດຖະກ ິດມະຫາພາກ ເປ ັນຕ ົ ້ນ ດ ຸ ່ ນ ດ ່ ຽງທ ືນ, ດ ຸ ່ ນດ ່ ຽງຂາອອກ-ຂາເຂ ົ ້າ, ດ ຸ ່ ນດ ່ ຽງແຮງງານ, ດ ຸ ່ ນດ ່ ຽງງ ົບປະມານ ແລະ ເງ ິນຕາໃຫ ້ມ ີຄວາມສ ົມດ ຸນ.

– ຄ ຸ ້ມຄອງການນຳໃຊ ້ທ ືນຂອງລ ັດ, ການເຄ ື ່ ອນໄຫວທ ົວໜ ່ ວຍທ ຸລະກ ິດ ໃຫ ້ຖ ືກຕ ້ອງຕາມລະ ບຽບກ ົດໝາຍ, ມ ີປະສ ິດທ ິຜ ົນ, ປະຢ ັດ, ສະກ ັດກ ັ ້ນປາກ ົດການຫຍ ໍ ້ ທ ໍ ້ທາງດ ້ານການເງ ິນ ແລະ ງ ົບປະ ມານແຫ ່ ງລ ັດ, ປະກອບສ ່ ວນເຮ ັດໃຫ ້ການຄ ຸ ້ມຄອງລ ັດ, ຄ ຸ ້ມຄອງເສດຖະກ ິດມ ີຄວາມເຂ ັ ້ມແຂງ, ໂປ ່ ງ ໃສ, ສ ົ ່ ງເສ ີມການລ ົງທ ືນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ ່ າງປະເທດ ແລະ ຊ ຸກຍ ູ ້ການພ ັດທະນາເສດຖະກ ິດ-ສ ັງ ຄ ົມໃຫ ້ນ ັບມ ື ້ຂະຫຍາຍຕ ົວ ແລະ ໝ ັ ້ນຄ ົງ.

– ເພ ີ ່ ມອ ັດຕາການສະສ ົມທ ັງຂອງພາກລ ັດ, ເອກະຊ ົນ ແລະ ທ ົ ່ ວ ລະບ ົບທະນາຄານ ເພ ື ່ ອຮ ັບປະກ ັນໄດ ້ແຫຼ ່ ງທ ືນໃນການພ ັດທະນາ ພ ້ອມ ທ ັງຮ ັບປະກ ັນສະຖຽນລະພາບຂອງເສດຖະກ ິດມະຫາພາກໂດຍລວມ.

– ສ ົ ່ ງເສ ີມກ ົນໄກເສດຖະກ ິດຕະຫຼາດທ ີ ່ ມ ີການວາງແຜນຢ ່ າງ ເປ ັນລະບ ົບຄ ົບຊ ຸດ, ຈຳກ ັດທ ຸກຮ ູບການເກ ື ້ອກ ູນ, ຫຼ ີກລ ້ຽງການໃຊ ້ ຈ ່ າຍຟ ູມເຟ ືອຍໂດຍມ ີການໄລ ່ ລຽງປະໂຫຍດ, ຕ ົ ້ນທ ືນ ແລະ ປະ ສ ິດທ ິ ຜ ົນຂອງການລ ົງທ ືນຢ ່ າງຊ ັດເຈນ.

– ບ ັນດາກະຊວງ-ອ ົງການລ ັດຂ ັ ້ນສ ູນກາງ ຕ ້ອງໄດ ້ເຮ ັດບ ົດບາດໃນ ການຄ ຸ ້ມຄອງມະຫາພາກ ຢ ່ າງເຂ ັ ້ມແຂງ ແລະ ປະຕ ິບ ັດໜ ້າທ ີ ່ ຄວາມ ຮ ັບຜ ິດຊອບຂອງຂະແໜງການຕ ົນໃຫ ້ປະກ ົດຜ ົນເປ ັນຈ ິງ; ຄ ົ ້ນຄວ ້າປ ັບ ປ ຸງ ແລະ ອອກນະໂຍບາຍລະບຽບກ ົດໝາຍໃຫ ້ສອດຄ ່ ອງກ ັບສະພາບການ ພ ັດທະນາແຕ ່ ລະໄລຍະ ; ພ ້ອມທ ັງຕ ິດຕາມກວດກາ ແລະ ຊ ່ ວຍຊ ູຍ ູ ້ໜ ູນ

ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຫົວໜ່ວຍຈຸນລະພາກໃນການປະຕິບັດວິທີການໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນດີ.

– ເພີ່ມທະວີການປະຕິບັດລະບຽບການ, ບັນດາກົດໝາຍ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ລັດຖະບານຮັບຮອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ , ຄຽງຄູ່ກັບນັ້ນກໍ່ເດັດຂາດຮ່ວມກັນຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງຢ່າງຈິງຈັງ.

9. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ແລະ ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ

9.1. ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຂັ້ນ

ເພື່ອຮັບປະກັນການບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ວາງໄວ້ໃຫ້ໄດ້ໝາກ ຜົນບັນດາລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າອົງການທຽບເທົ່າ, ບັນດາເຈົ້າແຂວງ-ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫລວງຕ້ອງໄດ້ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຊີ້ນຳໜ່ວຍງານຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບຕົນເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ ທີ່ໄດ້ມອບໝາຍ ໂດຍມີການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແຕ່ຂັ້ນສູນກາງຫາຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນຮາກຖານເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ ແລະ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງມີຜົນສຳເລັດ ແລະ ປະສິດທິຜົນ. ແຕ່ລະຂັ້ນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບດັ່ງນີ້:

– ລັດຖະບານ: -ລາຍງານສະພາບຈັດຕັ້ງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ແຜນການລົງທຶນຂອງລັດ ແລະ ແຜນງົບປະມານແຫ່ງລັດຕໍ່ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ທັງເປັນຜູ້ອອກດຳລັດວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ພາຍຫຼັງທີ່ມີມະຕິຕົກລົງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດອອກເປັນອັນລະອຽດໃນທຸກໆປີ ແລະ ທຸກໆ 5 ປີ.

– ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ: ອອກບົດແນະນຳລະອຽດກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ແຜນການລົງທຶນຂອງລັດພາຍຫຼັງທີ່ລັດຖະບານອອກດຳລັດວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການດັ່ງກ່າວ; ມີໜ້າທີ່ສະຫຼຸບ, ສັງລວມ, ຕີລາຄາ ແລະ ລາຍງານສະພາບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ການລົງທຶນຂອງລັດປະຈຳສົກປີ ແລະ ປະເມີນໄລຍະກາງສະໄໝ ໃຫ້ລັດຖະບານຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

– ກະຊວງການເງິນ: ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມການສະໜອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ບັນດາລາຍຈ່າຍຕ່າງໆ, ນັບທັງລາຍຈ່າຍເຂົ້າໃນບັນດາໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດ ຂອງບັນດາກະຊວງ,

ອົງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ. ສະຫຼຸບ, ສັງລວມສະພາບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການນຳໃຊ້ງົບປະມານທັງໝົດຂອງລັດຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອລາຍງານລັດຖະບານ. ສະເພາະການນຳໃຊ້ງົບປະມານເຂົ້າໃນການລົງທຶນຂອງລັດໃນແຕ່ລະງວດ ໃຫ້ສົ່ງເຖິງກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ກ່ອນວັນທີ 10 ຂອງເດືອນທ້າຍງວດ ເພື່ອລາຍງານໃຫ້ລັດຖະບານຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

– ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການ: ມີໜ້າທີ່ ສະຫຼຸບ, ສັງລວມ ແລະ ລາຍງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ແຜນງົບປະມານ ແລະ ແຜນການລົງທຶນຂອງລັດໃນຂອບເຂດທີ່ຕົນຮັບຜິດຊອບ ເປັນແຕ່ລະງວດ, 6ເດືອນ, ປະຈຳປີ, ເຄິ່ງສະໄໝ ແລະ 5ປີ ແລ້ວສົ່ງເຖິງ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການລົງທຶນຂອງລັດ ໃນຂັ້ນຂອງຕົນໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການ ໄປຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດຢູ່ທ້ອງຖິ່ນໃດຕ້ອງມີການປະສານສົມທົບວຽກງານກັບທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການ ຈະມອບໂຄງການໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນປະຕິບັດ ໃຫ້ມອບແຕ່ຫົວທີ ເລີ່ມແຕ່ຂັ້ນການແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດ.

– ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ: ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການລົງທຶນຂອງລັດໃນຂັ້ນຂອງຕົນ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ; ໃນກໍລະນີທີ່ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການໄດ້ມອບໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນັ້ນ ກໍໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ; ໃນກໍລະນີທີ່ມີລາຍຮັບເກີນແຜນໃນພູດລາຍຮັບຂອງແຂວງ, ນະຄອນຫຼວງ ກໍສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດ ແຕ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 25 ແລະ ມາດຕາ 35 ຂອງກົດໝາຍລົງທຶນຂອງລັດ ແລະ ໃຫ້ມີການກວດກາຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ໃນກໍລະນີ ລາຍຮັບທີ່ເປັນພູດຂອງທ້ອງຖິ່ນເກັບບໍ່ໄດ້ຕາມແຜນປະຈຳສົກປີ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍງົບປະມານແຫ່ງລັດ. ນອກນັ້ນ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຍັງມີໜ້າທີ່ ສະຫຼຸບ, ສັງລວມ ແລະ ລາຍງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ແຜນການລົງທຶນຂອງລັດ ໃນຂອບເຂດທີ່ຕົນຮັບຜິດຊອບ ໃຫ້ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ບັນດາກະຊວງ, ອົງການ ເປັນແຕ່ລະງວດຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການຂັ້ນຂອງຕົນພ້ອມກັບຜົນຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດ ທີ່ບັນດາກະຊວງ, ອົງການໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້.

9.2. ການປະສານງານລະຫວ່າງສາຍຕັ້ງ -ສາຍຂວາງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ ແລະ ໂຄງການ

ເພີ່ມທະວີວຽກງານການບໍລິຫານການປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢູ່ໃນບັນດາຂະແໜງການຂັ້ນຕ່າງໆດັ່ງນີ້:

– ຮັບປະກັນບັນລຸເປົ້າໝາຍພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ ແລະ ປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຮັບໝາກຜົນ, ບັນດາລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າອົງການທີ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ, ບັນດາເຈົ້າແຂວງ ແລະ ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫຼວງ ຕ້ອງໄດ້ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຊີ້ນຳໜ່ວຍງານຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບຕົນເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ; ຊີ້ນຳໂດຍກົງເພື່ອແກ້ໄຂບັນດາຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ, ສິ່ງຄົງຄ້າງ, ຂໍ້ສະເໜີ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ຮາກຖານສະເໜີຂຶ້ນມາ.

– ຕ້ອງຫັນບັນດາລະບົບການ-ບໍລິຫານໃຫ້ງ່າຍດາຍກະທັດຮັດ. ຖືເອົາຜົນສຳເລັດແລະປະສິດທິຜົນໃນການເຄື່ອນໄຫວການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ເຮັດໃຫ້ສະພາບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຢູ່ໃນແຕ່ລະແຂວງ, ຕົວເມືອງມີຄວາມສະຫງົບປອດໄພ ເປັນໄມ້ຫຼາວັດແທກຕົວຈິງເພື່ອຕີລາຄາຜົນງານຂອງຕົນ.

– ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ບັນດາກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າ ແລະ ບັນດາກົມ ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນກວ່າເກົ່າໃນໂຄງການທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍພາກສ່ວນ ເຊັ່ນ: ວຽກງານກະສິກຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ເປັນຕົ້ນ. ປະສານສົມທົບກັບ ຄະນະຊີ້ນຳພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ.

– ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນເຈົ້າການໃນການປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການເງິນ ແລະ ທະນາຄານແຫ່ງລັດ ເພື່ອຊີ້ນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຂະຫຍາຍການຜະລິດສິນຄ້າ, ການລົງທຶນໂດຍກົງຕາມນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ ການເງິນ-ເງິນຕາ ຢ່າງກົມກຽວ ແລະ ສົມສ່ວນ ທັງຮັບປະກັນໃຫ້ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີສະຖຽນລະພາບຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ສ້າງລະບົບສະຖິຕິແຫ່ງຊາດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ມີຈຳນວນພະນັກງານສະຖິຕິທີ່ພຽງພໍໃນການເກັບກຳ ແລະ ສະໜອງບັນດາຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຈຳເປັນໃນການວິເຄາະວິໄຈ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການກຳນົດບັນດານະໂຍບາຍພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ສ້າງບັນດາໜ່ວຍງານສະຖິຕິ ຂັ້ນຢູ່ແຕ່ລະກະຊວງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ. ຈັດຕັ້ງລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທົ່ວປະເທດລວມສູນຢູ່ກົມສະຖິຕິ.

– ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນເສນາທິການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ໃນການປະສານສົມທົບກັບບັນດາກະຊວງ, ຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໃນການສັງເກດຕີລາຄາສະພາບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ

ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ເພື່ອສ້າງເປັນບົດລາຍງານ ສະເໜີຕໍ່ກອງປະຊຸມລັດຖະບານໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

– ມີການປະສານງານລະຫວ່າງຂະແໜງການຂັ້ນສູນກາງດ້ວຍກັນ, ລະຫວ່າງຂະແໜງການກັບທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລະຫວ່າງທ້ອງຖິ່ນດ້ວຍກັນຢ່າງເປັນລະບົບປົກກະຕິ; ມີການປະສານຢ່າງກົມກຽວ ລະຫວ່າງຂະແໜງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ບັນດາຂະແໜງການຕ້ອງກຳນົດນະໂຍບາຍພັດທະນາຂະແໜງການຂອງຕົນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ມີການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານຢ່າງເປັນລະບົບ, ມີແຜນພັດທະນາຂະແໜງການສາຍຕັ້ງແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນຮາກຖານຂັ້ນບ້ານ.

– ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ຕ້ອງສ້າງໃຫ້ໄດ້ຂອບປະເມີນຜົນທີ່ຊັດເຈນ, ມີກົນໄກຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ຕີລາຄາສະພາບການຈັດຕັ້ງຢ່າງເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ເປັນລະບົບ. ທຸກຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຕ້ອງໄດ້ສ້າງລະບົບການຕິດຕາມສະພາບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດລາຍງານຜົນຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການພ້ອມທັງສະພາບການພົ້ນເດັ່ນທັງດ້ານດີ ແລະ ດ້ານອ່ອນ ໃຫ້ແກ່ອົງການຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ ກໍຄືລັດຖະບານຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຊັດເຈນ ເພື່ອຄົ້ນຄ້ວາມາດຕະການສົ່ງເສີມຫຼືຕອບໂຕ້ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນຢ່າງທັນການ; ໃນນີ້, ບັນຫາໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນການສ້າງແຜນເຄື່ອນໄຫວເພື່ອຕິດຕາມ, ຊຸກຍູ້, ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນຢ່າງເປັນລະບົບ ແຕ່ຂັ້ນສູນກາງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ, ໂດຍໃຫ້ຕິດພັນກັບແຜນເງິນ ແລະ ແຜນຄົນ. ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນໃຈກາງໃນການປະສານງານກັບກະຊວງ-ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ເພື່ອຕິດຕາມສະພາບການດຸ່ນດ່ຽງມະຫາພາກ ແລະ ການພັດທະນາ.

9.3. ຜັນຂະຫຍາຍແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ ພາກຕົວຈິງຂອງຂະແໜງການແລະທ້ອງຖິ່ນ-ຮາກຖານ

– ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການທຽບເທົ່າອ້ອມຂ້າງສູນກາງ ເຮັດບົດບາດຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ , ເປັນຜູ້ຈັດການໃຫຍ່ໃນຂະແໜງການຂອງຕົນໂດຍຫັນບັນດາຄາດໝາຍ , ແຜນງານ, ໂຄງການ ຂອງແຜນການ 5 ປີ ອອກເປັນຂອງຂະແໜງການຕົນເອງເປັນແຜນການປະຈຳປີໂດຍໃຫ້ສອດຄ່ອງ ລະຫວ່າງແຜນງານ, ແຜນເງິນ, ມາດຕະການປະຕິບັດ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍ່ກຳນົດຂອບຕິດ ຕາມການປະຕິບັດຕົວຈິງ; ໃຫ້ຈັດຕັ້ງການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່, ມອບໝາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ ສາຍຕັ້ງຢູ່ແຂວງ, ເມືອງ ແລະ ປະກອບບຸກຄະລາກອນ, ຝຶກອົບຮົມວິຊາການຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

– ອົງການປົກຄອງແຂວງເປັນຜູ້ສັງລວມແຜນງານ-ໂຄງການລະດັບຊາດ, ລະດັບພາກ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າເປັນແຜນພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ກົມກຽວ, ຖືໂຄງການໃຫຍ່ລະດັບຊາດທີ່ປະຕິບັດຢູ່ໃນແຂວງຕົນ ເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງການຍູ້ການເຕີບໂຕຂອງ GDP, ຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມຊຸກຍູ້, ຕິດຕາມ, ກວດກາ, ສະເໜີແນະວິທີປະຕິບັດ ແລະ ລະດົມປະຊາຊົນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ; ປະສານເອົາໂຄງການລະດັບພາກເຂົ້າໃນແຜນງານ ຂອງແຂວງ ແລະ ຖືເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການລົງທຶນໃນແຂວງ ໂດຍໃຫ້ມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບ, ທັງປະກອບສ່ວນກໍ່ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງຮັກສາ.

– ສ້າງເມືອງໃຫ້ເປັນຫົວໜ່ວຍແຜນການ ແລະ ການເງິນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດພາລະບົດບາດຂອງຕົນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

– ເພີ່ມທະວີການປະສານງານຂອງບັນດາຂະແໜງການສາຍຕັ້ງປະຈຳຢູ່ແຂວງ ໂດຍໃຫ້ມີການເຄື່ອນໄຫວໄປໃນລວງດຽວກັນ, ນຳໃຊ້ກົນໄກປະຕູດຽວ ໃນການຕິດຕາມ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະຫຼຸບລາຍງານໝາກຜົນ ໃນການປະຕິບັດໃຫ້ສາຍຕັ້ງຂອງໃຜລາວ.

– ລັດຖະບານ, ອົງການປົກຄອງແຂວງ-ເມືອງ ອອກນິຕິກຳມອບໝາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນແຕ່ລະປີໃຫ້ຊັດເຈນ, ກຳນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກະຊວງ-ອົງການ ກັບ ແຂວງ ແລະ ລະຫວ່າງແຂວງກັບແຂວງໃນພາກດຽວກັນ, ລະຫວ່າງແຂວງກັບເມືອງ ຢ່າງຈະແຈ້ງ.

– ເພີ່ມທະວີການປຶກສາຫາລື ລະຫວ່າງພາກລັດກັບພາກທຸລະກິດ, ສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກທຸລະກິດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເຂົ້າໃນການສ້າງ ແລະ ປະຕິບັດແຜນປະຈຳປີ, 6 ເດືອນ, ປັບປຸງແກ້ໄຂຂໍ້ຂອດທີ່ເປັນອຸປະສັກໃຫ້ພາກທຸລະກິດຕາມສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການບໍລິຫານລັດ.

9.4. ການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຄັ້ງທີ VII

ການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການຄັ້ງນີ້ ເປັນໜ້າທີ່ ທີ່ສຳຄັນໂດຍສະເພາະແມ່ນການຕີລາຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ປັບປຸງແຜນໃນແຕ່ລະປີໃຫ້ສອດຄ່ອງ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້ເຖິງຈຸດປະສົງຄາດໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້. ທຸກພາກສ່ວນຂອງລັດຖະບານຕັ້ງແຕ່ສູນກາງລົງໄປເຖິງທ້ອງຖິ່ນຈະຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງໃກ້ສິດ ແລະ ຫ້າວຫັນໃນຂະບວນການຕິດຕາມ ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນນີ້

ເນື່ອງຈາກວ່າທຸກຜົນສຳເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຄັ້ງນີ້ ລວມທັງການປະຕິບັດພັນທະໃນກອບຂອງເປົ້າຫມາຍສະຫັດສະຫວັດ ແລະ ແຜນດຳເນີນງານຂອງບຼູກແຊນ ສຳລັບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາລ້ອນ ແຕ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ໃນຂະບວນການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ.

ການຕິດຕາມກວດກາຕ້ອງໃຫ້ເຫັນໄດ້ໃນສອງລະດັບຄື: (1) ການຕິດຕາມກວດກາບັນດາປັດໃຈນຳເຂົ້າ ແລະ ຜົນງານຕ່າງໆ ຫລືຮ້ອງວ່າການຕິດຕາມກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, (2) ການຕິດຕາມກວດກາຫມາກຜົນໂດຍລວມ ຫລືຮ້ອງວ່າການຕິດຕາມກວດກາຜົນກະທົບ. ລັດຖະບານມີຄວາມສາມາດໃນການຕິດຕາມການຈັດສັນບັນດາປັດໃຈການນຳເຂົ້າ ເພື່ອການຜະລິດທັງຫລາຍ ເຊັ່ນ: ລາຍຈ່າຍພາກລັດເຊິ່ງລວມມີການຊ່ວຍເຫລືອຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ລາຍຈ່າຍຕໍ່ພະນັກງານ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັບການຕິດຕາມກວດກາຜົນໄດ້ຮັບ ຫລື ຜົນງານຕ່າງໆ ຕົວຢ່າງ: ຈຳນວນເນື້ອທີ່ນາທີ່ນຳໃຊ້ນ້ຳຈາກຊົນລະປະທານ, ການສະຫນອງແນວພັນຕ່າງໆ, ຈຳນວນສັດລ້ຽງ, ຈຳນວນໂຮງຮຽນ, ໂຮງຫມໍ, ຈຳນວນບ້ານທີ່ມີນ້ຳສະອາດ, ໄລຍະເສັ້ນທາງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ.

ທ້ອງຖິ່ນຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ສາມາດນຳເອົາເປົ້າໝາຍຍຸດທະສາດລວມຂອງປະເທດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍໃຫ້ເປັນອັນລະອຽດສະເພາະຂອງທ້ອງຖິ່ນ. ແຂວງສ້າງຍຸດທະສາດຂອງແຂວງໂດຍກຳນົດແຈ້ງກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດ ຫຼື ເປົ້າໝາຍດ້ານມະຫາພາກໂດຍລວມຂອງແຂວງ ເຊິ່ງປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍຂອງຊາດ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ແຂວງ ແລະ ແຕ່ລະຂະແໜງການຂອງແຂວງຕ້ອງພົວພັນກັບໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກຂອງສູນກາງຢ່າງສະໜິດແໜ້ນ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອສາມາດຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດໃນລະດັບແຂວງຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນລະດັບສູນກາງຢ່າງຈະແຈ້ງ. ແຂວງຕ້ອງເກັບກຳ, ສັງລວມຂໍ້ມູນຂອງຕົນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຊັດເຈນເປັນລະບົບ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ສູນກາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ແຂວງຕ້ອງມີລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ດີ ແລະ ຕິດພັນກັບຫ້ອງການຂອງເມືອງຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ປະຕິບັດລະບອບການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ການສະຫຼຸບຕີລາຄາ (ປະເມີນຜົນ) ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການຢ່າງເປັນລະບົບປົກກະຕິ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ ຂອງແຜນການແລະ ຜົນການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VI (ສັງລວມ 5ປີ)

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	ຫົວໜ່ວຍ	2006-2010 (ແຜນການ)	2006-2010 (ປະຕິບັດ)
1	**ພົນລະເມືອງທັງໝົດ* (ທ້າຍໄລຍະ)**	ພັນຄົນ	**6.168**	**6,256**
2	ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງ GDP	%	>7,5	7.9
	- ກະສິກຳ	%	3-3,4	4.0
	- ອຸດສາຫະກຳ	%	13-14	12.6
	- ບໍລິການ	%	7,5-8	8.4
3	**ການແບ່ງປັນຕາມສັດສ່ວນGDP**	%	100	100.0
	- ກະສິກຳ	%	36	30.4
	- ອຸດສາຫະກຳ	%	36.4	26.1
	- ບໍລິການ	%	27,6	37.2
	- ອາກອນຜະລິດຕະພັນ ແລະ ພາສີຂາເຂົ້າສຸດທິ	%	-	6.3
4	**ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນຫຼື GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ** (ປີສຸດທ້າຍຂອງແຜນ)	ລ້ານກີບ	**9,72**	**8.7**
	ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນຫຼື GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ*** ປີສຸດທ້າຍຂອງແຜນ	ໂດລາ	823	1.069
5	**ລາຍຮັບ**	ຕື້ກີບ	**36.243**	**38.055**
	- ລາຍຮັບ(ລົບການຊ່ວຍເຫຼືອອອກ)	ຕື້ກີບ	30.685	32.310
	- ການຊ່ວຍເຫຼືອ	ຕື້ກີບ	5.558	5.745
6	**ລາຍຈ່າຍ**	ຕື້ກີບ	**46.683**	**49.008**
7	**ຂາດດຸນງົບປະມານ**			
	.- ຂາດດຸນງົບປະມານ(ລາຍຮັບນັບການຊ່ວຍເຫຼືອ)	ຕື້ກີບ	- 10.440	- 10.953

	.- ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ(ລາຍຮ ັບລ ົບການ ຊ ່ວຍເຫ ຼືອ)	ຕ ື້ ກ ີບ	- 15.998	- 16.698
8	**ບ ໍລ ິມາດເງ ິນໃນຂອດຈ ໍລະຈອນ(M2)****	**ຕ ື້ ກ ີບ**	**57,625**	**49,949**
	- ອ ັດຕາໄພເງ ິນເຟ ີ້ (ທ ້າຍໄລຍະ ທ ຼື 9/2010)	%	7.0	8.14
	- ອ ັດຕາໄພເງ ິນເຟ ີ້ (ສະເລ ່ຍ 5ປ ີ)	%	7.0	5.1
9	**ອ ັດຕາແລກປ ່ຽນເງ ິນຕາຕ ່າງປະເທດ**			
	- ກ ີບ/ໂດລາສະຫະລ ັດ* (ສະເລ ່ຍ 5ປ ີ)	ກ ີບ/ໂດ ລາ	11,179.8	9,198.2
	- ກ ີບ/ໂດລາສະຫະລ ັດ* (ທ ້າຍໄລຍະ)	ກ ີບ/ໂດ ລາ	11,681	8,372
10	**ຂາດດ ຸນການຄ ້າ***	**ລ ້ານໂດ ລາ**	**- 1,325**	**- 921.6**
	- ຂາອອກ*	ລ ້ານໂດ ລາ	4,031	5,690.8
	- ຂາເຂ ົ້າ*	ລ ້ານໂດ ລາ	4,671	6,612.5
11	**ດ ຸນການຊໍາລະບ ັນຊີກະແສ (CAB)**	**ລ ້ານໂດ ລາ**	**- 72**	**29**
12	**ລ ົງທ ຶນທ ັງໝ ົດ(ລ ັດ + ເອກະຊ ົນ)**	**ຕ ື້ ກ ີບ**	**73,940**	**62,747**
	ລ ັດລ ົງທ ຶນ	ຕ ື້ ກ ີບ	23,590	24,747
	ເອກະຊ ົນລ ົງທ ຶນ	ຕ ື້ ກ ີບ	50,350	38,000
13	**ສ ັດສ ່ວນຕ ່າງໆຕ ໍ່ GDP**			
	ບ ໍລ ິມາດເງ ິນໃນຂອດຈ ໍລະຈອນ (M2)/GDP	%	24.44	22.7
	ລາຍຮ ັບ (+ການຊ ່ວຍເຫ ຼືອອອກ)/GDP	%	14-16	17.31
	ລາຍຮ ັບ (ຫ ັກການຊ ່ວຍເຫ ຼືອອອກ)/GDP	%	14,03	14.5
	ລາຍຈ ່າຍ/GDP	%	20-22	22.29
	ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ/GDP	%	- 6-8	-4.98
	.- ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ ນ ັບທ ັງການຊ ່ວຍເຫ ຼືອ	%	- 6,86	- 4.36
	.- ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ ລ ົບການຊ ່ວຍເຫ ຼືອ	%	- 8,61	- 7.44
	ດ ຸນຊໍາລະບ ັນຊີກະແສ (CAB)/GDP	%	na	- 0.80

	ຂາດດຸນການຄ້າ/GDP	%	- 5.7	- 3.80
	ຂາອອກ/GDP*	%	20.08	23.5
	ຂາເຂົ້າ/GDP*	%	28.57	27.3
	ລວມການລົງທຶນ/GDP	%	32.0	28.5
	ລັດລົງທຶນທັງໝົດ/GDP	%	10	8.4
	ເອກະຊົນລົງທຶນທັງໝົດ/GDP	%	19.46	20.2
	ລັດລົງທຶນທັງໝົດ/GDP	%	10	8.4

Ï¾¨À¹©:

1. * ¢Ó´ø-¯ó¯½ªòêò-
2. ´ø-£È¾¡¾-£É¾ ¢¾ºº¡Œ¢¾À¢í¾ 2010 Ä©É£¾©£½À-Â©¨ºó¤Ã¦ÈêÈ¾ºú¼¤Ã-Äì¨½ 2001Œ2009 Â©¨ºó¤ª³¾´¢Ó´ø-ê†Ä©É »ñ®¥¾¡ê½-¾£¾- Á¹È¤ ¦¯ ì¾¸
3. ຕົວເລກ GDP (ລາຄາລົງທືນ) ຂອງແຜນ 5 ປີ (2006-2010) ແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ປີຖານ 1990, ສ່ວນຕົວເລກ ການປະຕິບັດ ແມ່ນໄດ້ປ່ຽນປີຖານ 2002 ໃນການຄິດໄລ່.
4. ì¾¨»ñ® ¥¾¡¡¾-§È¸¨À¹ìõº Áì½ ¡¾-¢¾©©÷-¤ö®¯½´¾- Á´È-Ä©É¥¾¡¢Ó´ø-¡¾-¦½¹ì÷®Ã-Á°-²ñ©ê½-¾ À¦©«½¡ò©Œ¦ñ¤£ö´ ¦ö¡¯ó 2009Œ2010
5. ** ¯½ìò´¾-À¤ò- (M2) ¯ó 2009 Áì½ 2010 Á´È-¢Ó´ø-Á°-
6. *** ຕົວເລກແຜນສົກປີ 2009-10 ຂອງແຜນ 5 ປີ 2006-10 ແລະ ຕົວເລກຄາດຄະເນ ປະຕິບັດ ສົກປີ 2009-10

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ຮູບທາດອາຍຸພົນລະເມືອງປີ 2010 ແລະ 2015

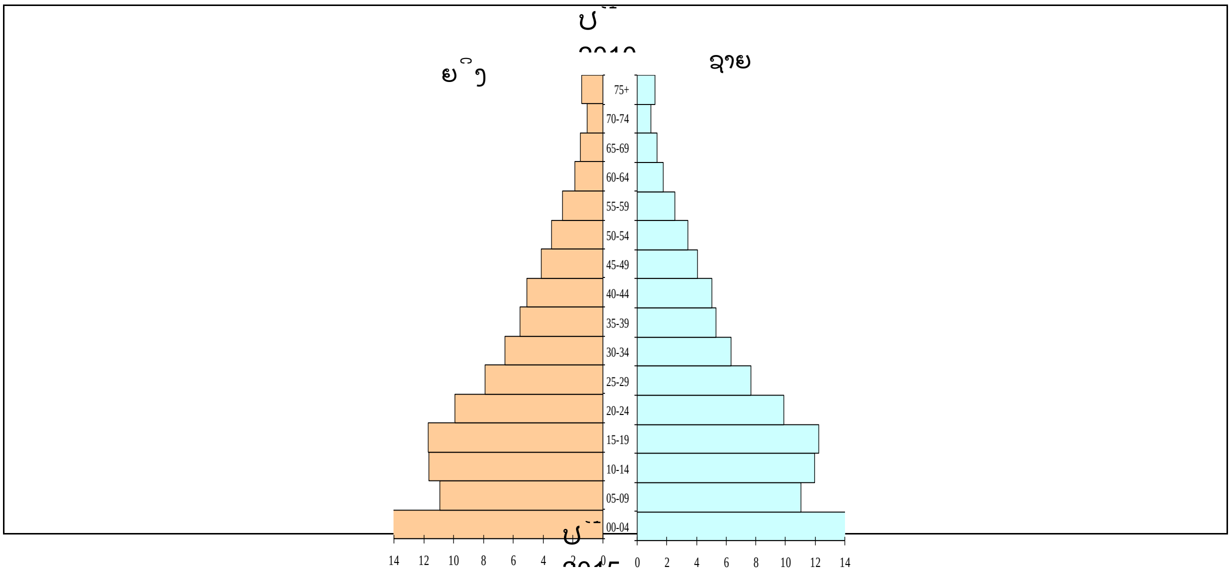

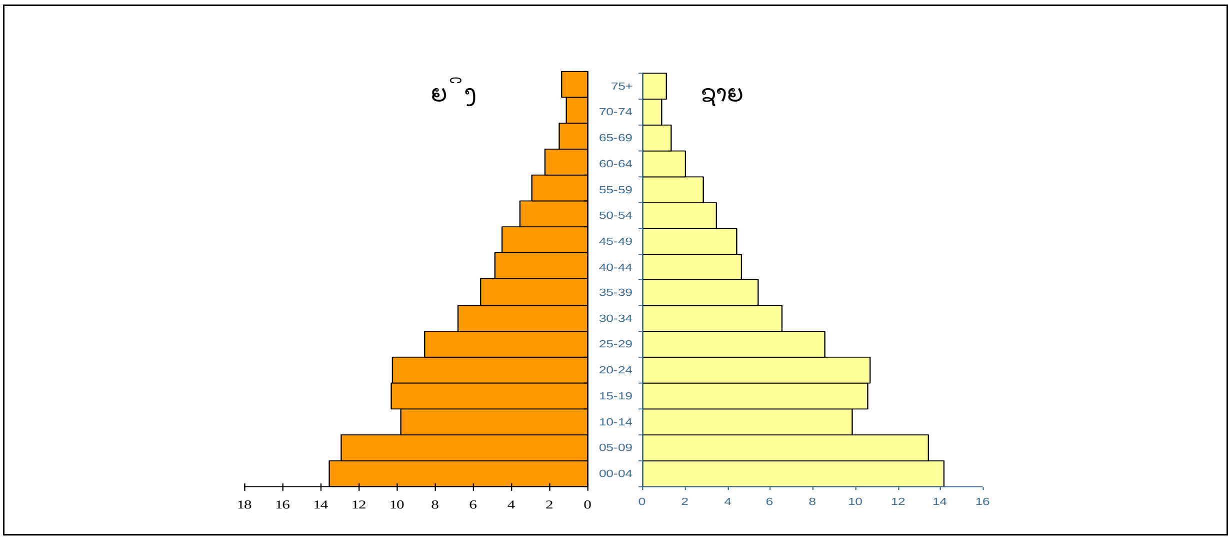

ກຸ່ມອາຍຸ	ປີ 2010		ປີ 2015	
	ຍິງ	ຊາຍ	ຍິງ	ຊາຍ
0-14	1.161.664	1.190.880	1.252.619	1.291.622
15-64	1.845.850	1.824.046	2.060.779	2.043.170
65+	125.545	108.201	137.257	116.930

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມສະຖິຕິ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ (ການຄາດຄະເນ ໂດຍອີງ ໃສ່ຂໍ້ມູນການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ 1995 ແລະ 2005

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງແຜນການແລະ ຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ
ແຜນການ 5ປີຄັ້ງທີ VI (ສັງລວມແຕ່ລະປີ)

No.	ຕົວຊີ້ບອກ	ຫົວໜ່ວຍ	2005/06 (ປະຕິບັດ)	2006/07 (ປະຕິບັດ)	2007/08 (ປະຕິບັດ)	2008/09 (ປະຕິບັດ)	2009/10 (ປະຕິບັດ)
1	ພົນລະເມືອງທັງໝົດ*	ພັນຄົນ	5.746	5.868	5.990	6.111	6.186
2	ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງ GDP	%	8,2	8,0	7,8	7,6	7,9
	- ກະສິກຳ	%	2,0	7.1	4,9	3,0	3,0
	- ອຸດສາຫະກຳ	%	13,3	6,6	9,0	16,6	17,7
	- ບໍລິການ	%	9,7	9,2	9,5	6,9	6,7
3	ການແບ່ງປັນຕາມສັດສ່ວນ GDP	%	100	100	100	100	100
	- ກະສິກຳ	%	31,2	31,0	30,3	30,4	29,0
	- ອຸດສາຫະກຳ	%	26,7	26,8	26,0	24.9	26,0
	- ບໍລິການ	%	35,7	35,7	37,0	38,4	39,0
	- ອາກອນພະລິດຕະພັນ ແລະ ພາສີຂາເຂົ້າສຸດທິ		6,4	6,5	6,6	6,3	6,3
4	ມູນຄ່າ GDP	ຕື້ກີບ	34.222	39.345	44.777	47.225	54.282
5	ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນ ຫຼື GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ	ລ້ານກີບ	5.96	6.71	7.48	7,73	8,70
		ໂດລາ	573.0	687	818	906	1.069
6	ລາຍຮັບ	ຕື້ກີບ	5.108	6.134	7.312	8.365	11.136

	- ລາຍຮັບ (ລ ົບການຊ່ວຍເຫຼືອຮອກ)	ຕື້ກີບ	4.412	5.460	6.617	7.222	8.599
	- ການຊ່ວຍເຫຼືອ	ຕື້ກີບ	696	674	695	1.143	2.537
7	**ລາຍຈ່າຍ**	**ຕື້ກີບ**	**7.402**	**8.074**	**9.694**	**10.465**	**13.373**
8	**ຂາດດຸນງົບປະມານ**						
	.- ຂາດດຸນງົບປະມານ ນັບທັງການຊ່ວຍເຫຼືອ	ຕື້ກີບ	-2.294	-1.940	-2.382	-2.100	-2.237
	.- ຂາດດຸນງົບປະມານ ລົບການຊ່ວຍເຫຼືອ	ຕື້ກີບ	-2.991	-2.614	-3.077	-3.243	-4.774
9	**ປໍລິມາດເງິນໃນຂອດຈໍລະຈອນ (M2)****	**ຕື້ກີບ**	**5.203**	**6.101**	**8.867**	**10.780**	**18.999**
	- ອັດຕາໄພເງິນເຟີ້ (ທ້າຍໄລຍະ)	%	4,7	5,6	3,2	3,9	8,4
	- ອັດຕາໄພເງິນເຟີ້ (ສະເລ່ຍ)	%	8,0	4,1	7,9	0,7	4,7
10	**ຂາດດຸນການຄ້າ***	**ລ້ານໂດລາ**	**-178,16**	**-141.94**	**-311.26**	**-408.25**	**117,97**
	- ຂາອອກ*	ລ້ານໂດລາ	882,0	922.7	1,091.9	1,005.3	1.788,9
	- ຂາເຂົ້າ*	ລ້ານໂດລາ	1.060	1.064,6	1,403.2	1,413.5	1,671.0
11	**ດຸນການຊຳລະປົກກະຕິ (CAB)***	**ລ້ານໂດລາ**	**51**	**107**	**91**	**-132**	**na**
12	**ລົງທືນທັງໝົດ (ລັດ + ເອກະຊົນ)**	**ຕື້ກີບ**	**10.654,15**	**13.632,29**	**14.342,00**	**15.385,92**	**16.200,27**
	ລັດລົງທືນ	ຕື້ກີບ	3.649	2.614,6	3.442	3.329,9	5.125,3
	ເອກະຊົນລົງທືນ	ຕື້ກີບ	7.005,2	11.017,7	10.900	12.056,0	11.075,0
13	**ສັດສ່ວນຕໍ່ຖຽບຕໍ່ GDP**						
	ປໍລິມາດເງິນໃນຂອດຈໍລະຈອນ (M2)/GDP	%	15,2	15,5	19,8	22,8	24,9

	ລາຍຮ ັບ (+ການຊ ່ວຍເຫ ຼືອຮອກ)/GDP	%	14,9	15,6	14,7	17,7	20,5
	ລາຍຮ ັບ (ຫ ັກການຊ ່ວຍເຫ ຼືອຮອກ)/GDP	%	12,9	13,9	13,2	15,3	15,8
	ລາຍຈ ່າຍ/GDP	%	20,3	20,6	19,8	22,2	24,6
	ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ/GDP	%					
	.- ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ ນ ັບທ ັງການຊ ່ວຍເຫ ຼືອ	%	-5,4	-5,0	-5,4	-4,5	-4,1
	.- ຂາດດ ຸນງ ົບປະມານ ລ ົບການຊ ່ວຍເຫ ຼືອ	%	-7,4	-6,7	-6,9	-6,9	-8,7
	ດ ຸນຊຳລະບ ັນກະຕ ີ (CAB)/GDP	%	-7,2	1,4	2,5	1,7	-2,4
	ຂາດດ ຸນການຄ ້າ/GDP	%	-5,0	-3,4	-5,9	-7,3	-5,2
	ຂາອອກ/GDP*	%	24,9	21,9	20,7	17,9	18,2
	ຂາເຂ ົ້າ/GDP*	%	29,9	25,3	26,6	25,1	23,4
	ລວມການລ ົງທ ຶນ/GDP	%	31,1	34,6	32,02	32,6	29,9
	ລ ັດລ ົງທ ຶນທ ັງໝ ົດ/GDP	%	10,7	6,6	7,7	7,1	9,5
	ເອກະຊ ົນລ ົງທ ຶນທ ັງໝ ົດ/GDP	%	20,5	28,0	24,34	25,5	20,4

Ï¾¨À¹©:

1. " * " ¢Ó´øນ¯ó¯½ªòທ ົນ

2. ມ ູນ£È¾¡¾ນ£É¾ ¢¾º¡Œ¢¾À¢í¾ 2010 Ä©É£¾©£½ເນໂ©¨ºó¤Ã¦ÈêÈ¾ºú¼¤ໃນໄລ¨½ 2001Œ2009 Â©¨ºó¤ª³¾´ຂ ໍ ້ມ ູນທ ີ ່ ໄ©É»ñ®¥¾¡ê½-ນາຄານ Á¹È¤ ¦¯ ì¾¸

3. ì¾¨»ñ® ¥¾¡¡¾§È¸¨À¹ìõº Áì½ ¡¾ນ¢¾©ດ ຸນ¤ö®¯½´¾ນ Áມ ່ ນໄ©É¥¾¡¢Ó´ø¡¾¦½¹ì÷®ÃນÁ°ນ²ñ©ê½ນ³¾À¦©«½¡ò©Œ¦ñ¤£ö´ ¦ö¡¯ó 2009Œ2010

4. " ** "¯½ìò´¾ນÀງ ິນ (M2) ¯ó 2009 Áì½ 2010 Á´Èນ¢Ó´øນÁ°ນ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ຕາຕະລາງສັງລວມຄວາມທຸກຍາກ, ຊ່ອງວ່າງ, ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມແຕກໂຕນຂອງສັງຄົມ

ດ	ຊື່ແຂວງ ແລະ ເຂດ	ການຊົມໃຊ້ຂອງຄົວເຮືອນ ສະເລ່ຍຕໍ່ເດືອນ		ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ						ຊ່ອງຫວ່າງຄວາມທຸກຍາກ		ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມທຸກຍາກ		ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ	
		2002/2003	2007/2008	ລວມ		2002/2003		2007/2008		2002/2003	2007/2008	2002/2003	2007/2008	2002/2003	2007/20
				2002/2003	2007/2008	ຕົວເມືອງ	ຊົນນະບົດ	ຕົວເມືອງ	ຊົນນະບົດ						
	¦¯¯ì¾¸	**1.089,4**	**2.170,7**	**33,5**	**27,6**	**19,7**	**37,6**	**17,4**	**31,7**	**8,0**	**6,5**	**2,8**	**2,3**	**32,6**	**35**
	ªö¸À´õº¤	1.703,0	2.950,2	19,7	17,4					4,1	3,4	1,3	1,1	34,8	36
	§ö--½®ö©	854,3	1.826,1	37,6	31,7					9,2	7,7	3,2	2,8	30,3	33
I	**²¾¡ÀÎõº**	**975,5**	**1.975,7**	**37,9**	**32,5**	**30,6**	**39,1**	**14,6**	**36,5**	**9,4**	**7,7**	**3,3**	**2,7**	**30,7**	**35**
1	°í¤¦¾ìó	762,5	1.258,6	50,8	46,0	36,8	52,7	5,6	50,1	11,8	11,8	4,0	4,2	22,2	29
2	Í¸¤-Óê¾	1.028,6	1.654,6	22,8	30,5	26,0	22,1	7,8	35,7	4,1	6,1	1,1	1,8	25,4	30
3	º÷©ö´Ä§	802,6	1.734,9	45,1	33,7	38,9	46,2	13,0	38,6	10,8	8,6	3,6	3,3	24,7	31
4	®ÒÁ¡É¸	821,8	1.279,0	21,1	32,6	24,5	20,6	17,9	35,3	5,3	7,9	1,9	2,8	29,1	28

5	Í¸¤²½®¾¤	1.116,9	2.177,6	39,5	27,2	29,7	40,6	13,5	30,8	10,4	5,5	3,7	1,6	31,5	31
6	¹ö¸²ñ-	939,2	1.471,5	51,5	50,5	26,1	54,8	28,6	52,7	13,9	13,6	5,2	4,9	28,9	28
7	Ä§¨½®øìó	1.100,6	3.035,4	25,0	15,7	29,8	23,7	15,3	15,8	5,8	3,0	1,9	0,9	34,6	42
II	**²³⁄₄¡¡³⁄₄¤**	**1.236,7**	**2.389,1**	**35,4**	**29,8**	**20,1**	**39,0**	**22,2**	**33,5**	**7,1**	**6,9**	**2,6**	**2,5**	**31,0**	**34**
1	-½£º-Í¸¤¸¼¤¥ñ-*	1.898,9	3.183,1	16,7	15,2	15,6	20,2	15,3	15,2	3,4	3,4	1,0	1,2	36,0	38
2	§¼¤¢¸¾¤	1.043,5	2.191,0	41,6	42,0	19,7	46,6	16,6	48,1	8,4	13,4	3,0	6,0	31,5	38
3	¸¼¤¥ñ-	1.189,5	1.857,5	19,0	28,0	12,4	19,9	14,9	31,7	12,3	6,2	5,5	2,0	31,5	32
4	®ðìò£¿Ä§	961,5	2.019,1	28,7	21,5	15,1	37,0	18,1	22,4	3,4	4,3	0,9	1,3	27,9	33
5	£¿´È¸-	872,3	1.871,8	33,7	31,4	23,8	35,9	37,2	29,8	5,5	6,7	1,5	2,2	28,9	31
6	¦½¹¸ñ--½À¢©	960,7	2.365,0	43,1	28,5	23,2	48,0	22,2	34,6	7,7	6,1	2,6	2,1	31,3	34
II	**²³⁄₄¡ÃªÉ**	**909,3**	**1.948,0**	**32,6**	**22,8**	**12,8**	**35,5**	**11,3**	**25,5**	**7,6**	**5,6**	**2,5**	**2,1**	**31,4**	**32**
1	¦¾ì½¸ñ-	683,8	1.455,9	54,3	36,3	12,4	57,1	3,1	38,7	13,1	9,1	4,3	3,3	27,1	30
2	À§¡º¤	803,7	1.518,7	41,8	51,8	25,6	44,6	19,5	59,3	11,8	19,1	4,7	9,3	30,7	37
3	¥¿¯¾¦ñ¡	1,053,3	2.299,5	18,4	10,0	11,0	19,8	12,0	9,3	3,6	1,6	1,1	0,4	29,9	28
4	ºñ©ª½¯õ	837,9	1.759,7	44,0	24,6	16,7	47,3	9,0	28,9	11,6	4,6	4,1	1,3	29,4	32

ໝາຍເຫດ: * ການຄິດໄລ່ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກພາກກາງ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ລວມເອົານະຄອນຫຼວງວຽງຈັນເຂົ້າ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ5:
ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ
5 ປີຄັ້ງທີ VII (2011-2015)

ລ/ດ	ລາຍການ	ຄາດໝາຍ
1	ພົນລະເມືອງ ໃນປີ 2015 (ພັນຄົນ)	6,9
2	ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ(ລາຄາໃນປີ)ໃນປີ 2015(ຕື້ກີບ)	101.400
	ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ(ລາຄາໃນປີ) ໃນປີ 2015 (ລ້ານໂດລາ)	11.929
3	ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ (GDP) ສະເລ່ຍຕໍ່ປີ	> 8%
	- ຂະແໜງກະສິກຳ	3,5%
	- ຂະແໜງອຸດສະຫະກຳ	15%
	-ຂະແໜງບໍລິການ	6,5%
4	ໂຄງປະກອບຕໍ່ GDP ປີ 2015	100%
	-ຂະແໜງກະສິກຳ	23%
	-ຂະແໜງອຸດສະຫະກຳ	39%
	-ຂະແໜງບໍລິການ	38%
5	ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນ ຫລື GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ ໃນປີ 2015 (ລ້ານກີບ)	14,5
	ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນ ຫລື GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ ໃນປີ 2015 (ໂດລາ)	1.700
6	ຂະແໜງການຄ້າ	
	-ອັດຕາການສົ່ງອອກຕໍ່ປີ	18%
7	ຂະແໜງທະນາຄານ	
	-ອັດຕາເງິນເຟີ້	< 8%

	-ອ ດຕາແລກປ ່ ຽນ (ກ ີ ບ/ໂດລາສະຫະລ ດ)	8.500 (+/-5%)
	-ອ ັ ດຕາການສະສ ົ ມທ ີ ່ ວລະບ ົ ບທະນາຄານ ຕ ໍ ່ GDP	39,5%
8	ຂະແໜງການເງ ິ ນ	
	-ລາຍຮ ັ ບ ຕ ໍ ່ GDP	19-21%
	-ລາຍຈ ່ າຍ ຕ ໍ ່ GDP	22-25%
	-ຂາດດ ຸ ນງ ົ ບປະມານຕ ໍ ່ GDP	3-5%
	-ຄ ງສະສ ມແຫ ່ ງລ ດ ຕ ່ ລາຍຮ ບພາຍໃນ	2-5%
9	ການລ ົ ງທ ຶ ນ	
	ການລ ົ ງທ ຶ ນທ ັ ງໝ ົ ດ ຕ ໍ ່ GDP	32%
	<u>ສ ັ ດສ ່ ວນຕ ໍ ່ ການລ ົ ງທ ຶ ນລວມທ ັ ງໝ ົ ດ :</u>	
	-ການລ ົ ງທ ຶ ນຂອງລ ດ	10-12%
	-ການຊ ່ ວຍເຫ ຼ ືອລ ້ າ ແລະ ກ ູ ້ ຢ ື ມ	24-26%
	-ການລ ົ ງທ ຶ ນເອກະຊ ົ ນພາຍໃນ ແລະ ຕ ່ າງປະເທດ	50-56%
	-ການປ ່ ອຍສ ິ ນເຊ ື ່ ອ ແລະ ການລ ົ ງທ ຶ ນຂອງປະຊາຊ ົ ນ	10-12%
	<u>ກອບການແບ ່ ງທ ຶ ນລວມທ ັ ງໝ ົ ດ:</u>	
	-ການລ ົ ງທ ຶ ນໃສ ່ ຂະແໜງເສດຖະກ ິ ດ	30%
	-ການລ ົ ງທ ຶ ນໃສ ່ ຂະແໜງສ ັ ງຄ ົ ມ	35%
	-ການລ ົ ງທ ຶ ນໃສ ່ ການກ ໍ ່ ສ ້ າງໂຄງລ ່ າງ (ທາງ ແລະ ເຄຫາສະຖານ)	35%
10	ແຮງງານ ແລະ ການຈ ້ າງງານ	
	-ກ ່ າລ ັ ງແຮງງານທ ີ ່ ຕ ້ ອງການມ ີ ວຽກເຮ ັ ດງານທໍາ (ລ ້ ານຄ ົ ນ)	3,26

	-ແຮງງານທີ່ສາມາດສະໜອງໄດ້ (ລ້ານຄົນ)	3,17
	-ກຳລັງແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ	70%
	-ກຳລັງແຮງງານໃນຂະແໜງອຸດສະຫະກຳ	7%
	-ກຳລັງແຮງງານໃນຂະແໜງບໍລິການ	23%
11	ຄາດໝາຍທາງສັງຄົມ	
	-ອາຍຸຍືນສະເລ່ຍ	67ປີ
	○ ເພດຊາຍ	66ປີ
	○ ເພດຍິງ	68ປີ
	-ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກໃນປີ 2015	19%
	-ອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍລຸ່ມ 5 ປີທີ່ມີນ້ຳໜັກຕ່ຳກວ່າມາດຕະຖານ	22%
	-ອັດຕາຄອບຄົວທຸກຍາກໄດ້ຊົມໃຊ້ໄຟຟ້າ ຕໍ່ຄອບຄົວທັງໝົດ	80%

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 6: ບັນດາເປົ້າໝາຍ, ຄາດໝາຍ ແລະ ຕົວຊີ້ວັດໃນMDGs

ເປົ້າໝາຍທີ 1: ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແລະ ໄພອຶດຫິວ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດຫມາຍ 1A: ຫລຸດອັດຕາສ່ວນຂອງຈໍານວນປະຊາກອນທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າກ່ວາ 1 ໂດລາ ຕໍ່ມື້ ລົງໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຫນຶ່ງ ລະຫວ່າງປີ 1990-2015						
1	ອັດຕາສ່ວນຂອງຈໍານວນປະຊາກອນທີ່ຢູ່ຕໍ່າກ່ວາເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ(%)	46 (1992)		27,6 (2008)	24	ຫ້ອງການຊີ້ນໍາພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລຶບລ້າງຄວາມ ທຸກຍາກ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງ ການເງິນ, ກະຊວງກະສິກໍາ, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ອົງການຊັບພະຍາກອນນໍ້າ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ
2	ອັດຕາສ່ວນລະດັບການຫລຸດໂຕນກັນຂອງຄວາມທຸກຍາກ (%)	12 (1992)		8 (2002)	6	
3	ອັດຕາສ່ວນການຊົມໃຊ້ຕົວຈິງຂອງກຸ່ມປະຊາກອນທຸກຍາກທີ່ສຸດ (%)	9 (1992)		8 (2002)	ບໍ່ມີ	
ຄາດຫມາຍ 1B: ຫລຸດອັດຕາສ່ວນຄົນຂາດ ສານອາຫານໃນ ປີ 1990 ລົງໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງຫນຶ່ງໃນປີ 2015						
4	ອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍລຸ່ມ 5 ປີ ທີ່ມີນໍ້າຫນັກຕໍ່າກ່ວາ ມາດຕະຖານ (%)	44 (1993)	40	37 (2006)	22	ຫ້ອງການຊີ້ນໍາພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ອົງການຊັບພະຍາກອນນໍ້າ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ
5	ອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍລຸ່ມ 5 ປີ ທີ່ເຕ້ຍ (%)	48 (1993)	42	40 (2006)	34	
6	ອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນທີ່ມີລະດັບການກິນອາຫານຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານ (%)	32 (1993)	28	22 (2006)	21	
ຄາດຫມາຍ 1C: ບັນລຸການຈ້າງງານ ແລະ ການມີວຽກເຮັດງານທໍາຢ່າງເໝາະສົມ ລວມທັງແມ່ຍິງ ແລະ ໄວໜຸ່ມ						

7	ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງ GDP ຕໍ່ຄົນທີ່ເຮັດວຽກ (%)			8,5	ບໍ່ມີ	ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງ ແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງສຶກສາ ແລະ ກະຊວງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້
8	ອັດຕາສ່ວນການມີວຽກເຮັດງານທຳຂອງປະຊາກອນ (%)			49	ບໍ່ມີ	
9	ອັດຕາສ່ວນການເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງ(ລວມທັງຊ່ວຍຄອບຄົວ) ຕໍ່ການຈ້າງງານທັງໝົດ (%)			88	ບໍ່ມີ	

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ MDG II ຂອງ ສປປ ລາວ 2008, ການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ 1995, 2005, LECS1, LECS2, LECS3, LECS4, MICs2, MICs

ເປົ້າໝາຍທີ 2: ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຢ່າງທົ່ວເຖິງ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ2: ຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກທຸກຄົນຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ທັງຍິງ ແລະ ຊາຍສາມາດຮຽນຈົບຫຼັກສູດຊັ້ນປະຖົມຢ່າງທົ່ວເຖິງກັນພາຍໃນ ປີ 2015.						
1	ອັດຕາເຂົ້າຮຽນສຸດທິຂອງຊັ້ນປະຖົມ (%)	58 (1991)		89.2 (2008)	98	ຫ້ອງການຊີ້ນຳພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງ ການເງິນ, ກະຊວງກະສິກຳ, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ອົງການຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ
2	ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າຮຽນຊັ້ນ ປ1 ທີ່ສືບຕໍ່ຮຽນຮອດຊັ້ນ ປ 5 (%)	47.7 (1991)		67 (2008)	95	
3	ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືໃນກຸ່ມອາຍຸ 15-24 ປີ (%)		78.5 (2001)	84	99	

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດສະຫຼຸບລາຍງານປະຈຳປີ ຂອງກະຊວງສຶກສາ, ການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ2005, ການສຳຫຼວດຄວາມຮູ້ໜັງສືແຫ່ງຊາດ 2001

ເປົ້າໝາຍທີ 3: ສົ່ງເສີມບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ

ລ/ດ	ຕ ວຊ ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ ່ວນຮ ັບຜ ິດຊອບ
ຄາດໝາຍ3: ລ ົບລ ້າງຄວາມບ ໍ ່ສະເໝ ີພາບລະ ຫວ ່າງຍ ິງ-ຊາຍ ຢ ູ ່ໃນການສ ຶກສາທ ຸກລະດ ັບ						
1	ອ ັດຕາສ ່ວນການເຂ ົ ້າ ຮຽນຂອງເດ ັກຍ ິງຕ ໍ ່ເດ ັກຊາຍໃນ:					ກະຊວງສ ຶກສາ, ກະຊວງ ແຜນການ ແລະ ການລ ົງທ ຶນ, ກະຊວງການເງ ິນ, ສ ູນກາງຊາວໜ ຸ ່ມປະຊາຊ ົນປະຕ ິວ ັດ ລາວ, ສ ູນກາງສະຫະພ ັນແມ ່ຍ ິງ, ສ ູນກາງແນວລາວສ ້າງ ຊາດ, ສະພາແຫ ່ງຊາດ
	ຊ ັ ້ນປະຖ ົມ (%)	77 (1991)		86 (2006)	100	
	ມ ັດທະຍ ົມຕ ົ ້ນ (%)	66 (1990)		78 (2006)	100	
	ມ ັດທະຍ ົມຕອນປາຍ(%)	56 (1991)		74 (2006)	100	
	ແລະ ຊ ັ ້ນສ ູງ(%)	49 (1991)		62 (2006)	100	
2	ອ ັດຕາສ ່ວນແມ ່ຍ ິງທ ີ ່ຮ ູ ້ໜ ັງສ ື ທຽບກ ັບ ຜ ູ ້ຊາຍທ ີ ່ຮ ູ ້ໜ ັງສ ືໃນກ ຸ ່ມອາຍ ຸ 15-24 ປ ີ (%)	81.5 (1995)		ບ ໍ ່ມ ີ	100	
3	ອ ັດຕາສ ່ວນແມ ່ຍ ິງເຮ ັດວຽກ ໃນຂະແໜງ ທ ີ ່ບ ໍ ່ແມ ່ນ ກະສ ິກຳ (%))	38 (1995)		50 (2006)	ບ ມ	
4	ອ ັດຕາສ ່ວນສະມາຊ ິກສະພາທ ີ ່ເປ ັນເພດຍ ິງ(%)	6.3		25 (2008)	ບ ມ	

ແຫລ ່ງຂ ໍ ້ມ ູນ: ບ ົດສະຫລ ຸບລາຍງານປະຈຳປ ີ ຂອງກະຊວງສ ຶກສາ, ການສຳຫ ຼວດພ ົນລະເມ ືອງ2005, ການສຳຫ ຼວດຄວາມຮ ູ ້ໜ ັງສ ືແຫ ່ງຊາດ, ການສຳຫ ຼວດເສດຖະກ ິດ 2007

<u>ເປົ້າໝາຍທີ 4</u>: ຫລຸດຜ່ອນການເສຍຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ4: ຫລຸດອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກ ໃຫ້ໄດ້ 2/3 ໃນປີ 2015						
1	ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກລຸ່ມ 5 ປີ ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ			98	80	ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ກະຊວງສຶກສາ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງການເງິນ, ສູນກາງຊາວໜຸ່ມປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ, ສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ
2	ອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍຕ່ຳກວ່າ 1 ປີ ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ			70	49	
3	ອັດຕາການສັກຢາກັນໝາກແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍ 1 ປີ (%)			69	90	

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ 1995, 2005 ແລະ ການສຳຫຼວດສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ2000

<u>ເປົ້າໝາຍທີ 5</u>: ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບຂອງແມ່

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ5A: ຫລຸດຜ່ອນການຕາຍຂອງແມ່ລົງໃຫ້ໄດ້ 3/4						
1	ອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ (ຕໍ່ເດັກເກີດມີຊີວິດ 100.000 ຄົນ)			405	260	ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ສູນກາງຊາວໜຸ່ມປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ
2	ອັດຕາການເກີດໂດຍມີແພດຊ່ວຍ (%)			23	49	
ຄາດໝາຍ5B: ຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສຸຂະພາບຈະເລີນພັນຢ່າງທົ່ວເຖິງ						
1	ອັດຕາຄຸມກຳເນີດ			38	55	ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ກະຊວງ ສຶກສາ, ສູນກາງຊາວໜຸ່ມປະຊາ

2	ອັດຕາການຈະເລີນພັນ			76	ບໍ່ມີ	ຊົນປະຕິວັດລາວ, ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງ
3	ອັດຕາການປົກຄຸມການກວດກ່ອນເກີດ			28,5	69	
4	ອັດຕາການຄຸມກຳເນີດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການບໍລິການ Unmet need for family planning			27	50	

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ 1995, 2005 ແລະ ການສຳຫຼວດສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ2000 ແລະ 2005

<u>ເປົ້າໝາຍທີ 6</u>: ສະກັດກັ້ນການແຜ່ລະບາດ ຂອງ HIV, ໄຂ້ຍຸງ ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ອື່ນໆ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ 6A: ສະກັດກັ້ນການແຜ່ລະບາດຂອງ HIV/AIDs						
1	ອັດຕາການຕິດເຊື້ອ HIV ໃນກຸ່ມປະຊາກອນທົ່ວໄປ (%)			0.1 (2007)	< 1	ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ກະຊວງສຶກສາ, ສູນກາງຊາວໜຸ່ມປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງ
2	ອັດຕາການຕິດເຊື້ອ HIV ໃນກຸ່ມປະຊາກອນ 15 -24 ປີ (%)			ບໍ່ມີ	< 5	
3	ອັດຕາການຕິດເຊື້ອ HIV ໃນກຸ່ມສາວບໍລິການ 15-49 ປີ (%)			2 (2004)	< 5	
4	ອັດຕາການຊົມໃຊ້ຖົງຢາງອານາໄມໃນກຸ່ມສາວບໍລິການ (%)			54,4 (2004)	ບໍ່ມີ	
ຄາດໝາຍ6B: ສະກັດກັ້ນການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດໄຂ້ຍຸງ ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ອື່ນໆ						

1	ອັດຕາການຕາຍຍ້ອນໄຂ້ຍຸງຕໍ່ປະຊາກອນ 100.000 ຄົນ			0.4 (2006)	0,2	ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ,ສູນກາງຊາວໜຸ່ມ ປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສູນກາງສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ
2	ອັດຕາການເປັນໄຂ້ຍຸງຕໍ່ປະຊາກອນ 1.000 ຄົນ			3 (2006)	ບໍ່ມີ	
3	ອັດຕາສ່ວນເດັກນ້ອຍນອນໃນມຸ້ງ (%)			87 (2006)	95	
4	ອັດຕາການເປັນວັນນະໂລກ ຕໍ່ປະຊາກອນ 100.000 ຄົນ			306	240	
5	ອັດຕາຄົນເປັນວັນນະໂລກທີ່ກວດພົບແລະໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍມີແພດຕິດຕາມໂດຍກົງ (DOTS) (%)			72 (2007)	70	
6	ອັດຕາຄົນເປັນວັນນະໂລກ ແລະ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍມີແພດຕິດຕາມໂດຍກົງ (DOTS) (%)			90 (2007)	85	

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ສູນຕ້ານເອດ, ກະຊວງສາທາ, ອົງການອານາໄມໂລກ, UNAIDS, MICs2, MICs3

ເປົ້າໝາຍທີ 7: ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາຍ 2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ7A: ຜັນຂະຫຍາຍບັນດາຫຼັກການພັດທະນາແບບຍືນຍົງເຂົ້າໃນນະໂຍບາຍ, ແຜນງານຂອງປະເທດ ແລະ ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສູນເສຍ						
1	ອັດຕາສ່ວນການປົກຫຸ້ມຂອງປ່າໄມ້ %		42 (2002)		65	ກະຊວງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອົງການຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ

2	ອັດຕາການຊົມໃຊ້ອົກຊີແຊນ			18 (2006)	ບໍ່ມີ	ສິ່ງແວດລ້ອມ, ອົງການວິທະຍາສາດ ເຕັກໂນໂລຍີແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງສຶກສາທິການ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ
3	ອັດຕາສ່ວນແຫຼ່ງນ້ຳທັງໝົດທີ່ນຳໃຊ້				ບໍ່ມີ	
ຄາດໝາຍ7B: ຫລຸດຜ່ອນການສູນເສຍຊີວະນາງພັນ						
1	ອັດຕາສ່ວນພືດພັນໄມ້ຫລືສັດທີ່ທີ່ຖືກຮຸກຮານ ແລະ ຈະສູນພັນ			1,6 (2004)	ບໍ່ມີ	ກະຊວງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອົງການຊັບພະຍາກອນ ນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ອົງການວິທະຍາສາດ ເຕັກໂນໂລຍີແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງສຶກສາທິການ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ
ຄາດໝາຍ7C: ຫລຸດຜ່ອນອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງນ້ຳສະອາດໃຫ້ເຫລືອເຄິ່ງໜຶ່ງໃນປີ 2015						
1	ອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນຊົມໃຊ້ນ້ຳສະອາດ (%)			74 (2008)	80	ກະຊວງສຶກສາທິການ, ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ
2	ອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນຊົມໃຊ້ວິດຖ່າຍ (%)			49 (2008)	60	

ແຫລ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມປ່າໄມ້, ກະຊວງກະສິກຳ, ອົງການນ້ຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ກະຊວງສາທາ

ເປົ້າໝາຍທີ 8: ສ້າງຄູ່ຮ່ວມງານດ້ານການພັດທະນາໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກ.

(ສຳລັບເປົ້າໝາຍນີ້ ແມ່ນຍັງຍູ່ໃນຂັ້ນຕອນການກຳນົດຄາດໝາຍຂອງຕົວຊີ້ວັດຕ່າງໆ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ທັນ ສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ວ່າມີຄວາມບັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸ ຫລືບໍ່)

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2000	2005	ຄາດໝາ	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ

					ຍ 2015	
ຄາດໝາຍ8A: ສ້າງລະບົບການຄ້າ ແລະ ການເງິນທີ່ເປີດກວ້າງບົນພື້ນຖານລະບຽບຫຼັກການ, ສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ລ່ວງໜ້າ ແລະປາສະຈາກການກີດກັ້ນແບ່ງແຍກ						
1	ອັດຕາພາສີທີ່ເກັບຈາກການສົ່ງອອກຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ແຜ່ນແພ ເພື່ອພັດທະນາເສດຖະກິດຕະຫຼາດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສປປ ລາວ:					ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ-ການຄ້າ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ, ອົງການໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອົງການວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີແຫ່ງຊາດ.
2	ສະຖານະພາບ MFN			8		
	ຂໍ້ຕົກລົງສິດທິພິເສດທາງການຄ້າ			6	ບໍ່ມີ	
3	ສັດສ່ວນການສົ່ງອອກຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ແຜ່ນແພ (ເປັນມູນຄ່າ) ເພື່ອພັດທະນາເສດຖະກິດຕະຫລາດຈາກການຍົກເວັ້ນພາສີ			99	ບໍ່ມີ	
4	ລາຄາພາສີທີ່ນຳເຂົ້າຕໍ່ 1 ຕູ້ container(U$)			1.690	ບໍ່ມີ	
5	ລາຄາພາສີທີ່ສົ່ງອອກຕໍ່ 1 ຕູ້ container(U$)			1.420	ບໍ່ມີ	
ຄາດໝາຍ8B: ເພີ່ມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບຄວາມຈຳເປັນພິເສດຂອງບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ທີ່ບໍ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບທະເລ						

1	ອັດຕາສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອສອງຝ່າຍ ຂອງປະເທດ OECD ຕໍ່ກັບການບໍລິການທາງສັງຄົມ			35 (2004)	ບໍ່ມີ	ກະຊວງອຸດສະຫະກຳ-ການຄ້າ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງ ໂຍທາທິການ-ຂົນສົ່ງ, ອົງການໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອົງການວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີແຫ່ງຊາດ
2	ອັດຕາສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອສອງຝ່າຍ ຂອງປະເທດ OECD ເພື່ອການພັດທະນາ				ບໍ່ມີ	
3	ສັດສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອທຽບກັບ GDP, ລາຍຮັບຕໍ່ຫົວຄົນ (US$)			1.060 (2006)	ບໍ່ມີ	
4	ສັດສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອການພັດທະນາ ທຽບກັບ GNI			12 (2006)	ບໍ່ມີ	
5	ສັດສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອສ້າງຂີດຄວາມສາມາດດ້ານການຄ້າ				ບໍ່ມີ	
6	ສັດສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຕໍ່ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຄື ສປປ ລາວ			1,5 (2006)	ບໍ່ມີ	
7	ສັດສ່ວນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງປະເທດ OECD ທີ່ ສປປ ລາວ ໄດ້ຮັບ ທຽບກັບ GDP			5,4 (2006)	ບໍ່ມີ	
ຄາດໝາຍ8C: ການແກ້ໄຂບັນຫາໜີ້ສິນ						
1	%ການບໍລິການທາງໜີ້ສິນທຽບກັບການສົ່ງອອກສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ			35 (2004)	ບໍ່ມີ	ກະຊວງອຸດສະຫະກຳ-ການຄ້າ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງ ໂຍທາທິການ-ຂົນສົ່ງ, ອົງການໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອົງການວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີແຫ່ງຊາດ
ຄາດໝາຍ8D: ການຮ່ວມມືກັບພາກເອກະຊົນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຊີໃໝ່						

1	ການນຳໃຊ້ໂທລະສັບຕໍ່ 100 ຄົນ			1,6 (2006)	ບໍ່ມີ	ກະຊວງອຸດສະຫະກຳ-ການຄ້າ, ກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງໂຍທາທິການ-ຂົນສົ່ງ, ອົງການໄປສະນີ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອົງການວິທະຍາສາດເຕັກໂນຊີແຫ່ງຊາດ
2	ການນຳໃຊ້ໂທລະສັບມືຖືຕໍ່ 100 ຄົນ			13,5 (2006)	ບໍ່ມີ	
3	ການນຳໃຊ້ອິນເຕີແນັດຕໍ່ 100 ຄົນ			0,08 (2006)	ບໍ່ມີ	
4	ການເຂົ້າເຖິງລາຍການວິທະຍຸ, ກະຈາຍສຽງ		46 (2002)		ບໍ່ມີ	
5	ການເຂົ້າເຖິງການຮັບຊົມໂທລະພາບ		41 (2002)		ບໍ່ມີ	

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດລາຍງານການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຕ່າງປະເທດ, UN, OECD

<u>ເປົ້າໝາຍທີ9:</u> ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກລູກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກໃນສປປ ລາວ

ລ/ດ	ຕົວຊີ້ບອກ	1990	2002	2009	ຄາດໝາຍ2015	ພາກສ່ວນຮັບຜິດຊອບ
ຄາດໝາຍ9A: ຮັບປະກັນການເກັບກູ້ລະເບີດອອກຈາກພື້ນທີ່ກະສິກຳໃຫ້ສຳເລັດໃນ ປີ 2020						
1	ເນື້ອທີ່ທີ່ປາສະຈາກມົນລະພິດຈາກລະເບີດເພີ່ມຂຶ້ນ (ເຮັກຕາ)		842	4.114		ຄະນະກຳມະທິການເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາລະເບີດບໍ່ທັນແຕກທີ່ຕົກຄ້າງຢູ່ ສປປລາວ, ກະຊວງແຮງງານສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖ

						ິ່ນ
ຄາດໝາຍ9B: 50%						
1	ຈໍານວນຜູ້ບາດເຈັບ ແລະ ຕາຍຍ້ອນຖືກກະທົບຈາກລະເບີດໄດ້ຮັບການລາຍງານ (ຄົນ)			300 (2008)	150	ຄະນະກໍາມະທິການເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາລະເບີດບໍ່ທັນແຕກທີ່ຕົກຄ້າງຢູ່ ສປປລາວ, ກະຊວງແຮງງານສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ອໍານາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ
ຄາດໝາຍ9C: ຮັບປະກັນການປິ່ນປົວແລະ ຟື້ນຟູຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຕາມສິນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍລະເບີດລູກຫວ່ານ, ບອມບີ່ບໍ່ທັນແຕກ						
1	ຈໍານວນຜູ້ລອດຊີວິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫຼືອເຕັມທີ່ ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫຼືອດີຂື້ນ(ຄົນ)				20.439	ຄະນະກໍາມະທິການເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາລະເບີດບໍ່ທັນແຕກທີ່ຕົກຄ້າງຢູ່ສ ປປລາວ, ກະຊວງແຮງງານສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ອໍານາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 7: ອະທິບາຍຄຳສັບ

1) **ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ:** -Ï¾¨À«ò¤ êò©ê¾¤, £¾©Ï¾¨Ã-¡¾-²ñ©ê½-¾À¦©«½ ¡ò©Œ¦ñ¤£ö´ ê†-ìñ©«½®¾--¦½-ÀÎóªÒ¦½²¾-Á¹È¤-§¾©»ñ®»º¤-Àºö¾-.

- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແມ່ນເຄື່ອງມື ໃນການຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແນວທາງຂອງພັກ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດຂອງລັດ ດ້ວຍການກຳນົດອອກເປັນນະໂຍບາຍ, ມາດຕະການ, ເປັນແຜນງານ, ໂຄງການ ແລະ ວຽກງານລະອຽດ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ແນໃສ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍສູງສຸດ ທີ່ພັກໄດ້ກຳນົດໄວ້ ຄື: ກໍ່ສ້າງປະເທດຊາດໃຫ້ຮັ່ງມີ ເຂັ້ມແຂງ, ສັງຄົມສີວິໄລຍຸຕິທຳ, ປະຊາຊົນຮັ່ງມີຜາສຸກ.

+ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ປະກອບດ້ວຍ:

- ແຜນພັດທະນາໄລຍະຍາວ ແມ່ນແຜນພັດທະນາທີ່ມີລັກສະນະສັງລວມທິດທາງ, ໜ້າທີ່ ແລະ ເປົ້າໝາຍຍຸດທະສາດ ໄລຍະ10 ຂຶ້ນໄປ ຫລື ເອີ້ນວ່າ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາ.
- ແຜນພັດທະນາໄລຍະກາງ ແມ່ນແຜນພັດທະນາ ຊຶ່ງມີໄລຍະການປະຕິບັດຕໍ່າກວ່າ 10 ປີ ລົງມາ ເຊັ່ນ: ແຜນແມ່ບົດການພັດທະນາ, ແຜນພັດທະນາ ໄລຍະ 5 ປີ.
- ແຜນພັດທະນາ ໄລຍະສັ້ນ ແມ່ນແຜນພັດທະນາທີ່ຜັນຂະຫຍາຍລະອຽດ ທິດທາງ, ໜ້າທີ່ ແຜນພັດທະນາໄລຍະກາງ ຫລື ເອີ້ນວ່າ ແຜນພັດທະນາ ປະຈຳປີ (1ປີ).

+ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ປະກອບ ມີ:

- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ
- ແຜນພັດທະນາຂອງຂະແໜງການ ແລະ ອົງການຂັ້ນສູນກາງ
- ແຜນພັດທະນາ ເຂດແຄ້ວນ ຫລື ບໍລິເວນເສດຖະກິດຂອງປະເທດ
- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງແຂວງ, ນະຄອນຫລວງ
- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງເມືອງ
- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງເທດສະບານ
- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງບ້ານ ຫລື ກຸ່ມບ້ານ

2) **ແຜນບຸກທະລຸ** ແມ່ນແຜນການ ທີ່ -¦Èº¤-Á¦¤-Ã¹É-À¹ñ--Á°--²ñ©ê½-¾-ê†-´ó-êò©-ê¾¤-Á®®-ª˜¤ÎÉ¾, -Á®®-¡É¾¸-¡½-Â©© ®Ò-Á´È--Á®®-£Èº¨-À¯ñ--£Èº¨-Ä¯, -Ä©É-ກໍ-Àºö¾-®Ò-Ä©É-, ຮັບປະກັນໄດ້ການປະຕິບັດບັນດາຈຸດໝາຍ ແລະ ຄາດໝາຍທີ່ວາງອອກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການບັນລຸຄາດໝາຍໃນບາງດ້ານຢ່າງໂດດເດັ່ນ. ການບຸກທະລຸເຫລົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການ

ປ່ຽນແປງຕາມທິດທີ່ຕັ້ງໜ້າ ແລະ ໃນການຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ການເມືອງ. 4 **ເປົ້າໝາຍໃນການບຸກທະລຸ** ສະເພາະແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມນີ້ ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍອອກດັ່ງນີ້: (1).

ບຸກທະລຸດ້ານຈິນຕະນາການ:
ກ່ອນອື່ນແມ່ນຕ້ອງລົບລ້າງຜົນສະທ້ອນ ຂອງກົນໄກລວມສູນອາດຍາສິດ, ບໍລິຫານເກືອກກູນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຫັນໄປສູ່ກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ, ຢຶດໝັ້ນເອົາການພັດທະນາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ, ສ້າງຄວາມກົມກຽວລະຫວ່າງ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ກັບການພັດທະນາວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ເຂົ້າໃນການຂະຫຍາຍກຳລັງການຜະລິດຢ່າງແຂງແຮງ, ສ້າງຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ, ຮັບປະກັນໃຫ້ການພັດທະນາດຳເນີນໄປຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງ ແລະ ຍືນຍົງ. (2).

ບຸກທະລຸດ້ານການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແມ່ນການບຸກທະລຸດ້ານການສຶກສາ ໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງ, ລົງທຶນໃສ່ຂົງເຂດການສຶກສາ ແລະ ສາທາລະນະສຸກ ຕາມກຳນົດໝາຍທີ່ວາງໄວ້; ນຳໃຊ້ເສດຖະກິດພູມປັນຍາໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ; ສ້າງກຳລັງແຮງ ແລະ ວິຊາ ການທີ່ຊຳນານງານ; ສ້າງຖັນແຖວນັກທຸລະກິດ, ນັກຄຸ້ມຄອງ, ຜູ້ຈັດການທີ່ສົມຄູ່ກັບການພັດທະນາເສດຖະກິດຕາມກົນໄກຕະຫລາດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດສາກົນ. ປັບປຸງລະບົບນຳໃຊ້ກຳລັງ ແຮງງານ ໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ສ້າງລະບອບຈູງໃຈ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການສ້າງສາພັດທະນາ; ຮັບປະກັນການຫັນແຮງງານກະສິກຳ ເຂົ້າເປັນແຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ບໍລິການໃຫ້ນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ (3). **ບຸກທະລຸດ້ານລະບົບກົນໄກ, ລະບອບ, ລະບຽບການບໍລິຫານ:** ກ່ອນອື່ນແມ່ນຕ້ອງບູລະນະການ ບໍລິຫານ ແລະ ການບໍລິການໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ໂປ່ງໃສ, ສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກແກ່ ການແຂ່ງຂັນທີ່ສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ; ແກ້ໄຂຂອດການປະສານງານໃຫ້ດີ, ທັນສະໄໝ ແລະ ເຂົ້າກັບລະບົບຂອງສາກົນ, ໂດຍຖືເອົາການບຸກທະລຸດ້ານນີ້ຕິດພັນກັບຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຂົ້າຮ່ວມສ້າງປະຊາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນ ແລະ ການ ກະກຽມເຂົ້າເປັນສະມາຊິກ WTO Áì½ **(4).**

ບຸກທະລຸດ້ານການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ ດ້ວຍການຂຸດຄົ້ນແຫລ່ງທຶນຕ່າງໆ ແລະ ດ້ວຍນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມເປັນພິເສດ, ສ້າງພື້ນຖານ ໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຢ່າງມີຈຸດສຸມ

ໂດຍຮັບປະກັນໃຫ້ມີການຄົມມະນາຄົມທາງບົກ (ລວມທັງ ທາງລົດໄຟ), ທາງອາກາດ ແລະ ທາງນ້ຳ ມີຄວາມໂລ່ງລ່ຽນ, ເຊື່ອມຕິດຈອດກັນ ແຕ່ສູນກາງຫາທ້ອງຖິ່ນ, ເຊື່ອມຈອດກັບປະເທດໃກ້ຄຽງ ແລະ ສາກົນ; ພ້ອມກັນນີ້, ກໍ່ມີຕາໜ່າງໄຟຟ້າ, ເຄືອຄ່າຍໂທລະ ຄົມມະນາຄົມ, ການສື່ສານ, ນ້ຳປະປາ ແລະ ອື່ນໆທີ່ຈຳເປັນ.

3) **ການຈັດສັນງົບປະມານການລົງທຶນຂອງລັດ**

ໝາຍເຖິງການຈັດສັນທຶນຈາກງົບປະມານຂອງລັດ (ພາຍ ໃນ ແລະ ODA) ໃຫ້ໂຄງການຕ່າງໆຂອງຂະແໜງການ, ທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍອີງຕາມນະໂຍບາຍ ຂອງລັດ, ລັກສະນະ, ຈຸດພິເສດຂອງແຕ່ລະຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຕາມກ່ານົດໝາຍທີ່ກ່ານົດໄວ້ບົນພື້ນ ຖານດັດຊະນີ ຫຼື ຕົວຊີ້ວັດທາງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

4) **ກ່ານົດໝາຍໃນການຈັດສັນງົບປະມານ** (Budget allocation norm):

ການຈັດສັນງົບປະມານການລົງທຶນຂອງລັດ ໃຫ່ແກ່ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນແມ່ນອີງໃສ່ກ່ານົດໝາຍ ທີ່ລັດຖະບານວາງອອກໃນແຕ່ລະໄລຍະ ດັ່ງນີ້:

1. ແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາ.
2. ລະດັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການພັດທະນາ.
3. ລະດັບລາຄາສິນຄ້າ.
4. ພັນທະໃນການປະກອບສ່ວນດ້ານລາຍຮັບງົບປະມານແຫ່ງລັດ.
5. ເນື້ອທີ່ພູມສັນຖານ.
6. ຈ່ານວນປະຊາກອນ.
7. ຈ່ານວນຫົວໜ່ວຍບໍລິຫານການປົກຄອງ.

5) **ການຫັນຊັບສິນເປັນທຶນ:** ແມ່ນການນຳໃຊ້ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນ (ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ບັນດາລິຂະສິດ ແລະ ສິດທິອື່ນໆ...) ໂດຍການປະເມີນເປັນມູນຄ່າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໃນອານາຄົດມານຳໃຊ້ເປັນທຶນຮອນໃນການພັດທະນາໃນປະຈຸບັນ.

6) **ການຫັນເປັນອຸດສະຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ:** ແມ່ນແບບວິທີການພັດທະນາກຳລັງການຜະລິດ ແລະ ການພົວພັນການຜະລິດຍ່າງກົມກຽວກັນ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ປະສິດທິຜົນສູງ, ແມ່ນການຫັນປ່ຽນຢ່າງຮອບດ້ານ, ເລີກເຊິ່ງ ຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວການຜະລິດ-ທຸລະກິດ ການບໍລິການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຈາກສະພາບທີ່ເຄີຍນຳໃຊ້ແຮງງານ, ອຸປະກອນແບບຫັດຖະກຳເປັນຕົ້ນຕໍ ມາສູ່ການນຳໃຊ້ແຮງງານພ້ອມດ້ວຍເຕັກໂນໂລຊີ, ແບບວິທີທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ພາຫະນະການຜະລິດໃໝ່ ຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານອຸດສະຫະກຳ ແລະ ຜະລິດຕະພາບຂອງງານສູງກວ່າ. ຊຶ່ງເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແມ່ນພັດທະ ນາສັງຄົມໃຫ້ພົ້ນ

ຈາກສັງຄົມກະສິກຳຫຼ້າຫຼັງ, ແບບປະຖົມປະຖານ, ອາໄສທຳມະຊາດ ໃຫ້ຄ່ອຍໆກາຍເປັນສັງຄົມອຸດສະຫະກຳ.

ສຳລັບປະເທດເຮົາ ການຫັນເປັນອຸດສະຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ ແມ່ນບາດກ້າວເດີນອັນແນ່ ນອນທີ່ຈະຕ້ອງເປັນໄປໃນຂະບວນການພັດທະນາຢູ່ ສປປລາວ ແລະ ກໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງດຽວ ເພື່ອນຳພາປະເທດຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ ແລະ ກ້າວສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

7) **ຫົວຈັກການພັດທະນາ** (Engine development): ຂະແໜງການທີ່ເປັນທ່າແຮງ ແລະ ເປັນປັດໄຈຕົ້ນຕໍໃນການຂັບເຄື່ອນການພັດທະນາ.

8) **ຫົວຈັກອຸດສະຫະກຳ** (Engine industry): ຂະແໜງອຸດສະຫະກຳທີ່ເປັນທ່າແຮງໃນການຂັບເຄື່ອນ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ອຸດສະຫະກຳ.

9) **ບັນຊີຮຽກການລົງທຶນ** (Project Calling List): ບັນຊີໂຄງການທີ່ມີການປະເມີນຄວາມເປັນໄປໄດ້ ເບື້ອງຕົ້ນແລ້ວ (ມີບົດສະເໜີໂຄງການ/project profile) ເພື່ອນຳມາສະເໜີຕໍ່ນັກລົງທຶນເອກະຊົນເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະດວກໃນການກຳນົດໂຄງການທີ່ຕ້ອງການພັດທະນາ ແລະ ການລະດົມທຶນ.

10) **ການວາງແຜນພັດທະນາແບບຍືນຍົງ** (Sustainable development plan): ແມ່ນຂະບວນການວາງ ແຜນແບບໜຶ່ງທີ່ມີລັກສະນະເປັນອົງຈອນ, ພົວພັນເຊື່ອງກັນ ແລະ ກັນ, ສາມາດປັບປ່ຽນໄດ້, ຍັງຖືເປັນຂະບວນການທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ສອດຄ່ອງກົມກຽວກັນທາງດ້ານການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ມີຄວາມສົມດຸນ.

11) **ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ:** ແມ່ນການພັດທະນາທີ່ມີຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ, ໝັ້ນທ່ຽງ, ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ກົມກຽວ ແລະ ສົ່ງຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

12) **ຊົນລະກະເສດ (Agri-Irrigation/Comprehensive Agricultural Development)** ແມ່ນການພັດທະນາທີ່ລວມມີການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ, ການພັດທະນາກະສິກຳທີ່ປິ່ນອ້ອມ ແລະ ການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ. ຄຸນລັກສະນະຂອງໂຄງການຊົນລະກະເສດມີດັ່ງນີ້:

1) ໂຄງການສ້າງຊົນລະປະທານຕ້ອງແມ່ນໂຄງການທີ່ເລືອກເອົາຈຸດທີ່ມີນ້ຳໄຫລ ຈາກລະດັບສູງຫາຕ່ຳເພື່ອຮັບປະກັນປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງການລົງທຶນ. ຜູ້ລົງທຶນຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັດທຸລະກິດແບບຄົບວົງຈອນແຕ່ຕົ້ນຫາປາຍ.

2) ມີການປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳຢູ່ເຂດພື້ນທີ່ໂຄງການດັ່ງກ່າວເພື່ອຊົມໃຊ້ພາຍໃນແລະສົ່ງອອກ.

3) ມີການສ້າງບ້ານພັດທະນາ ຢູ່ເຂດພື້ນທີ່ຊົນລະປະທານດັ່ງກ່າວ, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ເປັນແຫລ່ງຜະລິດສະບຽງອາຫານໃຫ້ແກ່ເຂດປະຊາຊົນໃນຊົນນະບົດອ້ອມຂ້າງເຂດພື້ນທີ່ໂຄງການດັ່ງກ່າວ.

13) **ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ** (GDP: Gross Domestic Product): ແມ່ນມູນຄ່າເພີ່ມ ຂອງ ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການທີ່ຖືກສ້າງຂື້ນໃຫມ່ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ (ລວມທັງຂອງຕ່າງປະເທດທີ່ ສ້າງຂື້ນຢູ່ພາຍໃນປະເທດ) ໃນໄລຍະເວລາຫນຶ່ງປີ.

14) **ຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ** (GDP per capita) ແມ່ນຕົວເລກສະເລ່ຍຂອງຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ພົນລະເມືອງຫນຶ່ງຄົນ.

15) **ໂຄງການໃຫຍ່ລະດັບຊາດ** (Mega-Project) ແມ່ນບັນດາໂຄງການ ຫລືກຸ່ມໂຄງການທີ່ມີມູນຄ່າສູງກ່ວາ 500ຕື້ກີບ/50 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຂື້ນໄປ, ເປັນໂຄງການລະດັບຊາດ ແລະ ສາມາດສ້າງຜົນໄດ້ຮັບໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີ.

16) **ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ (Least Developed Country ຫລື LDC)**

ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ແມ່ນຊື່ສຳລັບປະເທດທີ່ມີດັດຊະນີໝາຍການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນແຕ່ລະໄລຍະ ໂດຍປຽບທຽບກັບທຸກປະເທດໃນໂລກ ແມ່ນຕ່ຳທີ່ສຸດ. ຄະນະກຳມະທິການເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ກຳນົດມາດຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂປະເທດດ້ອຍພັດທະນາດັ່ງນີ້:

1). ແມ່ນປະເທດທີ່ມີພົນລະເມືອງໜ້ອຍກວ່າ 75 ລ້ານຄົນ;

2). ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ (Gross National Income- GNI) ສະເລ່ຍຕໍ່ຄົນຕ່ຳກວ່າ 750 ໂດລາ ຕໍ່ປີ;

3). ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ (Human Asset Index – HAI) ຕ່ຳກວ່າ 58

4). ດັດຊະນີຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງດ້ານເສດຖະກິດ (Economic Vulnerability Index – EVI)

ສູງກວ່າ 38.-

ເພື່ອຫຼຸດພົ້ນຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ, ຕ້ອງບັນລຸໄດ້ 2 ໃນ 3 ມາດຖານ ດັ່ງນີ້:

1). ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ (GNI) ສະເລ່ຍຕໍ່ຄົນໄດ້ສູງກວ່າ 900 ໂດລາ ຕໍ່ປີ;

2). ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ (HAI) ໃນລະດັບ 64 (ປີ 2006)

3). ດັດຊະນີຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງດ້ານເສດຖະກິດ (EVI) ໃນລະດັບ 38.-

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍຫຼັກການແລ້ວ ສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ປະເມີນ ແລະ ກໍານົດມາດຖານໃໝ່ ໃນທຸກໆ 3 ປີ ໂດຍການຍົກລະດັບມາດຖານດັ່ງກ່າວສູງຂຶ້ນເປັນເລື້ອຍໆ (ຕົວຢ່າງລາຍລະອຽດ) ©„¤--ª½ì¾¤--ì÷È´-š:

´¾©-«¾-À²ˆº-ÍÐ©²í--¥¾¡-¯½-Àê©-©Éº¨-²ñ©ê½-¾-Ã--§÷´-¯ó 1990	´¾©-«¾-À²ˆº-ÍÐ©²í--¥¾¡-¯½-Àê©-©Éº¨-²ñ©ê½-¾-¦¿ìñ®-¯ó 2000
1. <u>ì¾¨-Ä©É-ªÒ-£ö-</u>: «õÀºö¾ GDP À¯ñ-ªö¸ ຂ້ໆງ£¼¤ ¦¿ìñ®¯½Àê©¡¿ìñ¤²ñ© ê½-¾. £¾©Ï¾¨¥÷©-ÍÐ©²í-: Í¾¨¡¸È¾ 700 Â©-ì¾ (ສໍາລັບ ¯ó1991), Í¾¨¡¸È¾ 800 Â©-ì¾ (1994) ແລະ Í¾¨¡¸È¾ 900 Â©-ì¾ (1997) **2. <u>©ñ©-§½--ó§ñ®-¦ò--´½-÷© (HAI)</u>:** £È¾-¦½-Àì„¨¢º¤ 3 ©ñ©-§½--ó ¥¾¡-ªö¸-§š¸ñ©-©„¤--š: ***a. Â²-¦½-¾-¡¾-: ¥¿-¸--¡¾--®ðìò-Â²-¡ ¡¾-ìð-ìó ªÒ-£ö--ªÒ-´œ*** ***b.¦÷-¢½-²¾®: º¾¨÷-¨õ--¦½-Àì„¨*** ***c.¡¾--¦ô¡¦¾: ºñ©ª¾-¡¾--À¢í¾-»¼--§˜-¯½«ö´ -Áì½ ´ñ© ê½¨ö´ Áì½ ºñ©ª¾-¡¾--»øÉÎñ¤¦õ-¢º¤-°øÉ-Ã¹¨È***- ¥÷©-ÍÐ©²í- Á´È--Í¾¨¡¸È¾ 52 ສໍາລັບປີ 1992. -**3. <u>©ñ©-§½--ó£¸¾´-Í¾¡Í¾¨©É¾--À¦©«½¡ò©</u>** £ú¾¦½-Àì„¨¢º¤- 4 ©ñ©-§½--ó ¥¾¡-ªö¸-§š¸ñ©-©„¤--š: ***a.¦ñ©-¦È¸--¢º¤-¢½-ÁÎ¤¡¾--°½ìò©-Ã- GDP*** ***b. ¦ñ©-¦È¸--¢º¤-Á»¤-¤¾--Ã--¢ö¤-À¢©-º÷©¦¾¹½¡¿ ªÒ-Á»¤-¤¾--êñ¤Ïö©*** ***c.¡¾--§ö´-Ã§É-²½ìñ¤-¤¾--ªÒ-£ö--ªÒ-¯ó*** ***d.©ñ©-¦½--ó¡¾--¦‰¤-ºº¡-°½ìò©-ª½²ñ--¦ò--£É¾-*** -	**1. <u>ì¾¨-Ä©É-ªÒ-£ö-</u>:** £¾¨Ï¾¨¥÷©-ÍÐ©²í-: Í¾¨¡¸È¾ 1,035 Â©-ì¾/£ö-/¯ó **2. ©<u>ñ©-¦½--ó§ñ®-¦ò--´½-÷© (HAI)</u>:** £È¾-¦½-Àì„¨¢º¤ 3 ©ñ©-§½--ó ¥¾¡-ªö¸-§š¸ñ©-©„¤--š: ***a. Â²-¦½-¾-¡¾-: ¥¿-¸--¡¾--®ðìò-Â²-¡ ¡¾-ìð-ìó ê†-¥¿-À¯ñ-ªÒ-£ö--ªÒ-´œ*** ***b.¦÷-¢½-²¾®: ºñ©ª¾-¡¾--À¦-¨§ó-¸ò©-¢º¤-À©ñ¡ (ªÔ-¡¸È¾ 5 ¯ó)*** ***c.¡¾--¦ô¡¦¾: ºñ©ª¾-¡¾--À¢í¾-»¼--§˜-¯½«ö´ -Áì½ ´ñ©ê½¨ö´ Áì½ ºñ©ª¾-¡¾--»øÉÎñ¤¦õ-¢º¤-°øÉ-Ã¹¨È*** -¥÷©-ÍÐ©²í- Á´È--Í¾¨¡¸È¾ 68 **3. <u>©ñ©-¦½--ó£¸¾´-¦È¼¤-©É¾--À¦©«½¡ò©</u>:** £È¾-¦½-Àì„¨¢º¤-®ñ-©¾-©ñ©-¦½--ó ¥¾¡-ªö¸-§š¸ñ©-©„¤--š: ***a.¦ñ©-¦È¸--¢º¤-¢½-ÁÎ¤¡¾--°½ìò© -Áì½ ¡¾--®ðìò¡¾--ªÒ GDP*** ***b. ©ñ©-¦½--ó¡¾--¦‰¤-ºº¡-°½ìò©-ª½²ñ--¦ò--£É¾-*** ***c. ªö¸-§š¸ñ©-£¸¾´-®ÒÏ˜-£ö¤-¢º¤-¡¾--°½ìò©-¡½¦ò¡¿*** ***d.ªö¸-§š¸ñ©-£¸¾´-®ÒÏ˜-£ö¤-©É¾--¡¾--¦‰¤-ºº¡-¦ò--£É¾ -Áì½ ®ðìò¡¾-*** ***e.¢½Î¾©¢º¤-¯½§¾¡º- (µøÈ-Ã- Âì¡¾-ìò©)*** -À¦˜-¥÷©-ÍÐ©²í--Á´È-: ÎÉº¨¡¸È¾ 31
-Á¹ùÈ¤¢Ó-´ø-: ¡º¤-¯½§÷´-Ã¹¨È-ºö¤-¡¾--¦½¹½-¯½§¾-§¾©, 2000	

ຂໍ້ມູນຫລ້າສຸດໃນປີ 2009 (updated 2009, Ref: <u>http://www.unohrlls.org/en/ldc/related/59/</u>):

ເພື່ອຫລຸດພົ້ນອອກຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ, ຕ້ອງບັນລຸ 1,086 ໂດລາສະຫະລັດ.

ບັນຊີລາຍຊື່ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນປະຈຸບັນ(ຂໍ້ມູນຫຼ້າສຸດ 29 ມັງກອນ 2009, ຈຳນວນປະເທດດ້ອຍພັດທະນາມີທັງໝົດ 48 ປະເທດ) : ທະວີບອາຟຣິກາ ມີ 33 ປະເທດ, ທະວີບອາຊີ ມີ 9 ປະເທດ, ທະວີບອາເມລິກາ ມີ 1 ປະເທດ, ທະວີບໂອເຊອານີ ມີ 5 ປະເທດ.

ອາຟຣິກາ (33 ປະເທດ):	ອາຊີ (9 ປະເທດ):	ອາເມລິກາ(1 ປະເທດ):	ໂອເຊອາເນຍ (5 ປະເທດ):
• Angola • Benin • Burkina Faso • Burundi • Central African Republic • Chad • Comoros • Democratic Republic of the Congo • Djibouti • Equatorial Guinea • Eritrea • Ethiopia • Gambia • Guinea • Guinea-Bissau • Lesotho • Liberia • Madagascar • Malawi • Mali • Mauritania • Mozambique • Niger • Rwanda • São Tomé and Príncipe • Senegal • Sierra Leone • Somalia • Sudan • Togo • Tanzania • Uganda • Zambia	• Afghanistan • Bangladesh • Bhutan • Cambodia • East Timor • Laos • Myanmar • Nepal • Yemen	• Haiti	• Kiribati • Samoa • Solomon Islands • Tuvalu • Vanuatu